

Paul Goma

JURNALUL

UNUI “ANTISEMIT”

(2003)

I A N U A R I E

Miercuri 1 ianuarie 2003

Am pregătit dactilograma **Soldatului câinelui**. Dincolo de oboseala și de enervarea pricinuită întâi de căutarea manuscrisului; de pornirea corectării pe o copie greșită; în fine, pe original - am constatat că nu e deloc rea cartea asta.

Da, domnule. Nu sunt de lepădat “revelațiile”, la casa omului. Mai ales că eu puneam **Soldatul**... într-o categorie de jos, dacă nu printre ratate. Constatărea de care vorbesc măcar pentru asta este bună: mi-a arătat (în fine, ea a încercat să-mi spună, eu i-am luat vorba din gură) că **Soldatul**... nu-i chiar ratat(ă). Și, potrivit gândirii comuniste: tot ce nu-i foarte rău - car’va’zică-i foarte bun - pentru noi!

Vineri 3 ianuarie 2003

Ieri am primit de la Colesnic șpalturile de la **Săptămâna Roșie**. Le expediase din Chișinău în 20 decembrie 2002...

Am corectat cele 90 pagini în 6 ore. Le-am re-corectat - până seara. Azi dimineață aveam de gând să merg devreme la poștă; până la deschidere, m-am uitat la ele cu lupa și am dat de o mulțime de greșeli care-mi scăpaseră. Așa că, până la orele 13 am tot... lupăt. În sfârșit, după vreo oră de coadă la poștă (credeam că la prânz nu sunt clienți - ei bine, erau, mulțime!), le-am trimis.

Cu care ocazie am trimis și un exemplar din **Soldatul câinelui**. Mi s-a părut că iese mai... ieftin să trimit cartea, nu o dactilogramă...

Nici o veste de la Iurie Roșca. Nici de la Adauge, prietenul și asociatul său. O fi prea devreme...

Acum sânt foarte obosit - și mulțumit. Mai am de făcut două treburi: pe prima am uitat-o, pe a doua la fel, în schimb (sic) mi-am adus aminte de a treia: să pun corespondența pe 2002 într-un clasor...

Deși sânt foarte mulțumit - de șpalturi -, sânt foarte nemulțumit (în general, de viața asta împuțită).

Sâmbătă 4 ianuarie 2003

Dau în revista trimestrială *Cité Musiques* (ian.-mart. 2003) scoasă după cum numele spune de Cité de la Musique de un fragment consistent din ultima producție romanescă a lui Philippe Sollers. Deși textul poartă indicația: “propos recuellis par Pascal Huyn”, în realitate numitul Pascal a extras fragmente din cartea lui Sollers **L’Etoile des amants**, Galimard, 2002 și le-a dat subtitluri.

Acest Sollers! Nu pentru întâia oară mi-l aduce în fața ochilor (și mai ales la îndemâna... urechilor) pe bunul meu prieten fidel și turnător personal Sașa Ivasiuc: aceeași briliantă, același foc de artificii, aceeași disponibilitate-capacitate de a vorbi despre tot, despre orice - și despre contrariul oricui - cu farmec, cu căldură, cu pasiune, cu convingere (ei, da!), cu aceeași lăudăroșenie (mai ales

privind “numărul” femeilor consumate) - în fine, cu aceeași concepție-despre-literatură...

După ce a militat puternic în batalioanele occidentale maoiste (a fost invitat în China, de Mao, împreună cu soața-sa, “refugiata anticomunistă” Julia Kristeva), angajament și concepție despre lume și viață pe care nici azi nu le recunoaște, ca toți cei care mai întâi ne-au făcut foarte-foarte rău, apoi, după Cutremurul Soljenițin, ceva bine - el s-a ținut de “limbaj”, de telquelism, perioadă în care a scris cărți de ne-ficție. Îmbătrânind - și separându-se de Kristeva - s-a încercat în roman. De ce nu?, tot posedă el o mare cantitate de cuvinte, mult mai numeroase decât camarazii săi de baricade stânge. Eh, dacă ar fi scris memorii, jurnal declarat, studii de... anticomunism, autocritice - ar mai fi mers. El însă a sărit cu amândouă picioarele în cizma stângă a romanului. Fiind și în plină criză de îmbătrânețe, a tras-o pe “erotic”, că și-așa era după colț... Mulți comentatori l-au considerat de-a dreptul pornografic; eu - care am citit fragmente din **Femmes**, prima lui comitere ficțională, l-am găsit doar trivial, ca un licean/ masturbatician, visînd o messalină. Nu penibil cinstit, ci un penibil pe care nu-ți vine să-l dai dracului și să-ți vezi de drum: e prietenul tău și știi că în alte împrejurări nu a fost deloc penibil, că, în intimitate, “are și el părțile lui...” - deci, un curat Ivasiuc.

Așa au trecut două decenii în care “cota” de scriitor a sa a declinat în ochii criticilor, însă în ai cititorilor (vreau să spun: cumpărătorilor) a tot crescut; el care nici înainte nu era un ignorat producător de texte a devenit ceea ce se cheamă: un scriitor popular.

Nimic rău în asta. De ce să vulgarizeze filosofie și literatură și arte plastice și modă și muzică niște... vulgari rezumatoriști și nu un spumos, un arătoros, un jongleur, un hocuspocusist al cuvintelor? - prilej cu care mai învață și francezii ceva franțuzește...

Nu-i cunosc volumul **L’Etoile des amants** (ce titlu frumușal! și bombonatic!), probabil își continuă monologul autoeroticesc; ce mă interesează aici, din aceste extrase: muzica.

Știam - din citite, din auzite (adică din gura lui, la radio, la televizor) - că îi place muzica, ceea ce semnifică foarte mult la un scriitor francez; știam că “plăcerile” lui - în materie de muzică - sunt, ca să spun așa: juste, adică mai mult decât onorabile. Se vede: Sollers a frecventat muzica de calitate, atât din clasică, cât și din jazz - “și flamenco”!, ține el să precizeze de vreo șase ori pe trei pagini. Devine chiar simpatic, atunci când mărturisește că îl admiră pe Glenn Gould și se visează contrabasist într-o formație la New Orleans...

Ce am cu Sollers și cu muzica *lui*? Doar gusturile lui merg în același sens cu ale mele... Da, în același sens merg, însă nu în același pas, citește: tonalitate.

În raporturile cu muzica (recunosc: nu determinante) îl găsesc pe Sollers *același scriitor* ca și scriitorul român meloman (cu excepția lui Caragiale, a Ninei Cassian și a Soniei Larian - care știau/știu muzică): persoane “iubitoare de muzică”, “cunoscătoare de muzică” (au fost la concerte, au ascultat emisiunile muzicale de la radio, au cumpărat discuri...). Atât. Acestor melomani muzica le rămâne pe dinafară, pe de lături, dacă nu: străină, atunci sigur: de-duminică. I-aș compara cu trecătorii pe lângă o livadă cu pomi încărcăți de fructe coapte,

minunate: ei se opresc, privesc, se minunează, “apreciază” *imaginea* fructelor, dar nu fac pasul: fie să sară gardul, hoțește - și să fure, fie să meargă la poarta gospodăriei, să-i declare stăpânului că tare ar vrea să *cunoască* (intim) fructele-celea...

Doamne-fereste, nu condamn această categorie, ba chiar zic: foarte bine că scriitorul se pasionează și de muzică - dar... dar... Dar, pe undeva mi-e ciudă pe el (sentiment înrudit cu cel provocat de *penibilul* Ivasiuc), fiindcă nu îl dușmănesc, ba îi sânt alături... - gata să-l iau de mână și să-l conduc în livadă, să ia el cu mâna lui un măr, să-l muște cu dinții lui (personali)... - după care mai vorbim noi... Nu îi am în vedere pe ne-scriitori, aceștia nu au decât să “prefere mai bine” muzica, să “se dea în vânt după ea”, mamițo - măcar aceia nu comentează, pentru urechile altora, ceea ce ei... nu cunosc.

Scriitorul Sollers: da. El are păreri despre tot, despre toate - deci și despre muzică. Și se exprimă - *de* alături; *de* pe-afară; *din* vecini.

Ceea ce nu mă împiedică să constat: aceștia - și Sollers, doar de la el am pornit - sunt urechiști (ca reputatul scriitor-muzicant și scriitor de rapoarte-de-concert la *Scînteia*, drept care a devenit, sub Popescu-Dumnezeu, directorul Operei din București, vorbesc de M.H. Simionescu, prietenul protector al lui Al. George). Ei primesc muzica, se bucură de ea, se lasă “purtați de muzică” - dar numai pe cale urechestră. Aș fi preferat un Sollers măcar cât Caragiale al nostru...

Firește, dar prin care alt “organ” se percepe muzica? Prin multe, domnule - prin toate, boule, ca să fiu complet - dar întorc răspunsul printr-o întrebare de rabin:

«Prin care “organ” se percepe literatura?»

Sollers percepe și muzica prin țigaretul pe care și-l tot sugă, fotogenică - mai cunoaștem noi un sugător de hulubă de ochelari, Manolescu, dar nu din acest motiv îl iubim noi pe Bach, Bătrânul...

Încă o dată: Sollers este un Ivasiuc franțuz - al vremurilor noastre (adus în actualitate: Pruteanu, zacuscarul arheu): scăpărător, atoateștiutor, efervescent, fascinant, sărind cu asemenea dexteritate (chiar artă) de la una la alta, încât... îi pierzi urma - ceea ce și intenționa el, vorbitorul; și exprimându-se *iute-iute* (după rețeta lăutarilor țigani oficiind în Franța, rețetă mergînd împotriva naturii muzicii: «*cu mare viteză, frățioare!, cât mai multe sunete pe secundă!*»); deci... găunos.

Dimineață am fost la doctor (Schaan). A zis că e bine. Bine să fie!

Mi-a dat Iurie Roșca telefon: că abia azi l-a găsit Dumitru Tărățe cu CD-ul. Că Angela (nu Angela lui Vartic; nici nepoata mea, Angela - Angela de la Flux) a reușit să-l descuie. S-au hăhăit pe seama **Alfabecedarului...**

Am reușit să ne înțelegem: ordinea este: **Culoarea curcubeului, Bonifacia** - apoi mai vedem.

Am vorbit (la telefon) și cu Mihai Adauge. Mi-a spus că ei scanează dactilograma **Culorii...** - apoi o bagă în ordinator... Nu cumva e ceea ce visam eu, de atâția ani? Mai știi? Am să-l rog să-mi trimită prin fax o pagină scanată...

Culmea ar fi ca basarabeni mei să facă ceea ce nu au făcut ne-basarabeni (tot ai mei). De trăit și de văzut.

Duminică 5 ianuarie 2003

Nu am dormit atât de bine cum credeam-speram. Sânt tot foarte-foarte obosit.

Poate fiindcă sânt neliniștit: perspectiva - altfel cum să-i zic? - deschisă de basarabeni mei (am înțeles că ieri, până spre seară, au tot vorbit și despre propunerea mea) este prea frumoasă ca să fie și realistă-realizabilă. Niciunul dintre ei nu este editor de meserie, deci nu cunoaște, nu știe ce înseamnă *să vinzi* o carte, azi. L-am simțit pe Roșca atunci când a fost la mine, apoi la telefon: gândul lui șade la subvenții - a vorbit și de Soros. Or Soros... Dacă a favorizat editarea unor cărți (un volum, două) nu va fi - în principiu - de acord cu editarea unui autor cu... zeci de volume...

Luni 6 ianuarie 2003

Am scris un mesaj pentru Roșca. Am să-l trimit prin fax mai încolo. Alcătuit din preferințele mele - și ordinea editării lor:

1. **Basarabia**
2. **Culoarea Curcubeului**
3. **Bonifacia**
4. **Scrisuri I-II** (2 volume)
5. **Butelii...** 1998-2002 (vor intra și **Amneziile...** I-II, cca 300 p)
6. **Jurnal I-II-III** (editat de Nemira).

I-am sugerat să-și dea un răgaz de o săptămână - apoi să-mi transmită hotărîrea.

Am dormit mult astă-noapte. Dar tot obosit sânt. Ah, și ce m-aș întinde la vorbă în jurnalul meu cel drag...

Ger de trei zile: -2°. Nu e impresionant pentru cineva care vine din România, dar devastator pentru mine, apropiat de floricele: zac în blocuri de gheață, iar bietul leuștean... De unde să știu eu (dacă n-au știut meteorologii!) că are să fie zăpadă și ger?

Marti 7 ianuarie 2003

Ger în continuare: -4°, pe balcon - ai, ai, ai, floriceaua mea! Dar leușteandru/ cel teandru...

Și în noaptea asta am dormit mult - fără odihnă. Mă simt acum de parcă aș fi aseară, când mă pregăteam de culcare. Nici cafeaua nu-mi dă sevă-de-must, vorba cuiva - las' că s-a scumpit și asta cu cca 30%...

N-am notat, am avut alte treburi: la o emisiune religioasă: "Source de vie" (Antenne 2) s-a difuzat un reportaj din Israel - semnat de animatorul emisiunii, rabinul Josy Eisenberg.

Aflu abia acum - și nu doar eu - că: de la pornirea Intifadei, economia Israelului a scăzut atât de tare încât unii vorbesc de prăbușire a ei; deci, "de atunci, din 4 cetățeni israelieni unu moare de foame"...

Evident, "informațiile" au fost binișor aranjate: pe de o parte ca să dea vina pe Palestinieni de "prăbușirea economică a Israelului"; pe de altă parte, de a pregăti terenul pentru apelul - către Franța, de a acorda ajutoare alimentare și chiar de a "găzdui" copii aflați în dificultate alimentară.

Subiectul a fost: *caritatea și întraajutorarea* la evrei. Voi ajunge și la “explicația” pe care a dat-o altfel simpaticul (Silberstein?) tată al băiețușului Meir, care murise de o boală ciudată: nu asimila alimentele, iar după dispariția lui părinții au hotărât să facă ceva pentru ca alții să poată mânca. Astfel a luat naștere fundația Meir Panin (panin, în ebraică, ar fi chiar... pâine) în primul moment printr-un *restaurant* gratuit pentru săraci, apoi prin mai multe astfel de “puncte alimentare”, dar și antene medicale și depozite de obiecte casnice, mobilă, etc.

Am găsit genială (aici este potrivit ticul verbal contemporan) ideea de *a-i invita*, nu de a-i primi - pe flămânzi; de *a-i servi*, tu (prin benevoli, care au timp să și dea mâna cu oamenii, să schimbe câteva cuvinte cu ei), nu de a-i lăsa să treacă prin fața cazanului și să-și ia strachina cu supă, apoi să-și caute un loc la mese, ori să se servească singuri, pe o tavă, cum se întâmplă în Franța la categoria superioară a “cantinelor”, în general administrate de călugărițe. Buni cunoscători ai psihologiei omului, evreii au început prin a re-da omului aflat în restriște: demnitatea; constată că nu este primit “de milă” și că cel care mânuiește polonicul abia așteaptă să ieși și să te duci, ca să-l lași pe următorul - ci cu deferență și respect. Intră, salută, își caută un loc la o masă de patru, se așează, îi salută pe ceilalți... comeseni și așteaptă. “Chelnerul”, în timpul liber un funcționar, o studentă, un soldat se apropie, îl salută, îl întreabă ce dorește din... - și îi recită, el, lista de bucate (am dedus că sunt două meniuri, fiecare a câte două feluri și un desert). Apoi îi aduce la masă, îi urează poftă bună...

Un alt amănunt - dar cât de important: bucătarul șef al restaurantului “inițial” este un fost bucătar-șef al celui mai de văză restaurant din Ierusalim! Nu fusese dat afară de acolo, dincoace nu primește ca salar nici măcar un sfert, însă... “oficiază”: nu doar supraveghează, ci pune el mâna, peste tot, cu o jubilație iradiantă (dealtfel, fizionomic, atât tatăl lui Meir, “patronul”, cât și bucătarul-șef sunt ființe... fericite și care fericesc pe cei din jur, doar prin... zâmbet).

Revin, ca să explic: tatăl copilului Meir este un ceea ce se cheamă prosper om de afaceri: proprietar al unei societăți de construcții, al unui post de radio, de televiziune, al unui lanț de magazine cu produse “religioase”, atât alimentare - cușer - cât și rituale (el însuși fiind evreu ortodox, din cei cu perciuni, cu pălărie), al câtorva restaurante... Deci a pornit acțiunea cu bani din buzunarul său. Observînd însă că există mult mai mulți flămânzi și că formula restaurant a căpătat publicitate - deci și donații - a multiplicat “punctele”, extinzîndu-le și pe coasta Mediteranei, la Tel-Aviv (unde sărăcia evreilor are o culoare: roșie - de la enormul număr de evrei ruși).

O paranteză și o pedală: săracii care frecventează Meir Panin - desigur și alte cantine - au înfățișarea amărăților de pretutindeni: trași la față, ponosiți, triști (acea imensă tristețe a săracului care nu a fost totdeauna sărac, de aceea acum i-i rușine de propria stare) - dar, spre deosebire de omologii lor din Europa ori din America - niciun israelian nu are facies de alcoolic, nici de drogat - iar puținele femei nu par a fi fost prostituate. Probabil de aceea sunt și mai triști decât *goi*-ii din alte părți: ei nu au nici un mijloc de a uita, nici un “artificiu” ajutător...

Patronul (tatăl copilului Meir) povestește: un frecventator asiduu al restaurantului, un evreu rus îi mărturisese: are un prieten bun (din

Kiev, unde acela fusese medic radiolog) și care, deși nu are ce mânca, refuză să vină cu el la Meir Panin, fiindcă “are demnitate, nu vrea să cerșească împreună cu alți cerșetori”. După cum se vede, aceeași demnitate exacerbată, hipetrofiată, comună oamenilor din Est - deci și românilor. Așa cum rusul fost general în armată care se rostea împotriva organizării, la Moscova, a unei corride, motivînd că el este rus, deci umanist, deci este contra uciderii în public a unor biete animale (am scris de curînd despre asta - în **Basarabia**), așa și evreul sovietic ajuns în Israel, probabil epuizînd ajutorul de instalare și cel social, trezindu-se într-o situație pe care el nu o cunoscuse în Țara Foametei, URSS, fiindcă acolo-atunci făcea parte dintr-o minoritate privilegiată (sau, nuanțînd: ne-persecutată), își făcuse scut psihologic din demnitate. Atât îi mai rămăsese, de ea se agăța ca de o plută. Demnitatea. Cine știe de câte ori și cât de profund, în URSS, demnitatea aceea fusese lăsată la o parte, pusă între paranteze - din interes, din frică de represalii - însă acum, că tot nu mai avea nimic de pierdut... Ce să mai piardă?: țară - nu mai avea, el de bunăvoia lui (și după cine știe câte demersuri, eforturi, compromisuri - nedemne) părăsise URSS; patrie (Eretz) avea: Israel - dar iată cum îl primea... matria: ca o mașteră-mașteha!; va fi fost în vîrstă, nu mai avea puterea - fizică - să facă alte munci (și nu trebuie să se uite: “demnitatea” unui om-sovietic, fie el și român îi interzice să presteze munci degradante (citește: manuale - păi știm noi cine fusese el, acasă la el?- e-he!, chiar responsabil cu adunarea cotizațiilor de sindicat!). Într-un târziu radiologul sovietic, cel care era din fire - și prin tradiție - foarte demn, nu admitea, mă-nțelegi, să coboare până la a “cerși” ... - a coborît. Cum?

Povestește, în continuare, patronul: pentru a primi și subvenții de la stat, pentru a face publicitate Fundației - deci de a provoca donații - a invitat la restaurant personalități: actori, jurnaliști, savanți, deputați, miniștri. Dar nu pentru vizite-fulger, urmate de câteva strângeri de mână și de fotografiere pentru presă - nu: ci, dacă tot erau “invitați la restaurant”, atunci să se așeze la una din mese; să comande; să aștepte să i se aducă mâncarea din acea zi - și să mănânce; și să se pronunțe asupra calității ei. Totul sub obiectivele fotografiilor, ale cameramanilor. Așadar, relatînd prietenului său din Kiev că la restaurantul la care se duce el zilnic, ieri a mâncat un ministru..., radiologul sovietic, cel cu demnitatea cu care nu se glumește i-a spus con... sovieticului:

«Ei, dacă a mâncat un ministru, pot să mănânc chiar și eu»...

Emisiunea a durat în jur de 40 minute și a fost plină de informații inedite - pentru mine.

Nu știam că în Israel, unu din patru (evrei) este extrem de sărac, nu are ce mânca; nu știam că sărăcia fusese, până deunăzi cvasisecret de stat; nici că “vina” situației este - acum - pusă pe seama... Palestinienilor, cum ar veni: băștinașii sunt de vină că ocupanții au... sărăcit fulgerător de când ei, “teroriștii” bestiali atacă tancurile Țahalului cu pietre... Dealtfel, în cele 40 minute ale emisiunii a fost singura aluzie la indigenii care sunt, din 1948, parcați în lagăre: Palestinienii... Ca și cum între granițele statului Israel, săraci, sărăciți ar exista numai dintre evrei (numai ei “beneficiază”), nu și musulmani și creștini... Operația de simplă “selecție” gazetărească se numește, întâi: *dezinformare* nerușinată; în al doilea rînd: *segregație rasială*.

Nici ca din greșeală “vina” nu a fost pusă pe seama cheltuielilor militare colosale; nici pe seama prețului exorbitant al Zidului Rușinii Ierusalimului în construcție; nici pe cheltuielile de “recuperare” a evreilor, cu precădere din Rusia, dar și din Chile (am mai amintit de incașii momiți să treacă la mozaism, aduși în Israel și preparați pentru a-i urî-de-moarte-pe palestinieni) și nici pe cheltuielile de adaptare și de învățare a limbii, ce să mai vorbim de imensele cheltuieli de instalare, de, mai adevărat: implantare a noilor colonii în mijlocul populației băștinașe - și de paza-militară a lor. Nici pe faptul că și înainte de Intifada, în Palestina, Evreii erau conducătorii, patronii, proprietarii “mijloacelor de producție”, iar proletarii, mâna-de-lucru, cei care lucrau efectiv în construcții, în agricultură erau în exclusivitate: *goi* - fie palestinieni care aveau bilet de voie să iasă din *lagăre*, pentru a lucra (și a-și hrăni familia, adevărat, numeroasă), fie muncitori străini (printre care și români) cu contract în regulă, dar și mulți clandestini... Or, de când cu Intifada, Israelul i-a “consemnat” în lagărele lor pe palestinieni ca pedeapsă, pentru că... dau cu pietre în tancuri (dar unde ne trezim?, să le sară - tancurilor văpseaua?)... Numai că nu doar pe ei i-a pedepsit - să nu lucreze, deci să nu mănânce - însă, de parcă israelienii n-ar fi evrei, ci *goi* proști-de-șmecheri (și reciproca), s-au scuipat la oglindă prin sabotarea propriei economii.

Este foarte adevărat: de decenii palestinienii din lagărele din Israel primesc ajutoare internaționale: alimente, medicamente, îmbrăcăminte, rechizite școlare etc. Fără aceste ajutoare - importante (provenite din țările arabe și de la Comunitatea Europeană, dar nu din USA!) - mulți copii palestinieni ar fi murit, la propriu, de foame. De când Israel a impus blocada și a început construirea Zidului Ierusalimului, palestinienii nemailucrând, nu au primit bani - de la israelieni, pentru munca lor, pe pământul lor - dar supraviețuiesc din ajutorul internațional...

Și iată că israelienii, constatând, pe de o parte, că economia lor funcționând, în mare parte, cu mâna de lucru a palestinienilor, cunoaște un declin catastrofal - din pricina interdicțiilor impuse palestinienilor de “politica înțeleaptă” a lui Sharon, pe de altă parte din pricina enormelor cheltuieli militare (ce, e de colea, să afectezi câte trei tancuri și câte un elicopter - bașca 10-20 soldați la paza unei implantații recente de 15-20 familii de evrei sovietici, ei înșiși înarmați până-n dinți?), au început a fi... geloși pe palestinieni! Fiindcă aceștia, chiar dacă nu mai primesc salariu de la israelieni - doar li s-a interzis să circule, deci să ajungă la locurile de lucru!, trăiesc din ajutor internațional...

Cum - deocamdată! - evreii nu îndrăznesc să ceară și ei ajutoare internaționale, au început ofensiva mediatică privitoare la “sărăcirea bruscă” a cetățenilor israelieni evrei - din cauza palestinienilor! - au început a recunoaște sărăcia din Israel, de a o exagera cât cuprinde, întru înduioșarea, atât a evreilor din Occident, cât și a *goi*-lor care, până acum erau sensibili doar la mizeria palestinienilor...

Patronul (tatăl lui Meir) care mi-a făcut o excelentă impresie atâta vreme cât a vorbit de fiul său, de crearea Fundației, de administrarea ei a scrântit-o atunci când, întreat - inutil: «De unde îi vine lui, lui Silberman (nu sânt sigur decât de rădăcina numelui) această înclinație... caritativă?» - a dat un răspuns...

La o întrebare proastă - un răspuns pe măsură - nu citez, rezum:

Pe când trăiau la Lyon, în timpul războiului, a observat că mama sa, de fiecare dată când venea poștașul cu o scrisoare, cu un colet, îl poftea să bea un pahar cu vin și să ia o felie de cozonac...

S-o iau de la coadă la cap:

Dacă aș fi fost evreu, la întrebarea aceea - idioată: de unde-mi vine înclinarea caritativă! - aș fi răspuns că din... tradiția fiecărei comunități, deci și a celei evreiești, persecutată și care a supraviețuit mai cu seamă datorită *întrajutorării*. Dealtfel, la toate comunitățile, chiar necreștine, ne-ebraice există, iar la cele hrănite de Biblie, atât în Vechiul Testament, cât și în cel Nou este preconizată ospitalitatea, ajutorarea săracilor, a flămânzilor, a celor fără adăpost. La evreii din afara Israelului era o obișnuință ajutorarea săracilor, a bătrânilor, a bolnavilor, a nedeplasabililor: circulau în anii '70, în România - la București cel puțin - camionete cu mâncare gătită, pusă în sufertașe, și care zilnic îi aprovizionau pe evreii în vârstă, singuri, imobilizați în case...

Or simpaticul Sielberstein (de la Lyon), deși în Israel evreu ortodox (citește: habotnic), nu a făcut nici o trimitere la Cartea Sfântă - ci la niște amintiri care... l-au deservit, ca să spun așa (aici a comis aceeași greșeală ca și Țepeneag cel care, imprudent, se lauda în presă, după 1990, că la în 4-5 noiembrie 1956, când era să fie manifestația studentească la București, el s-a plimbat ore întregi prin Piața Universității, securiștii au arestat până și pe o babă - pe el: ba...).

Încep cu cea mai mică dintre gafele lui Silberman:

Mama sa, poftindu-l pe poștaș să bea un pahar cu vin și să ia o felie de cozonac nu făcea defel un act de *caritate*, ci unul de *plată a unui serviciu* (poștal). Nu doar mama lui și nu doar mamele evreice făceau asta - și nu doar cu poștașii;

Însă eroarea cea mare a Patronului este următoarea:

Relatînd acest episod petrecut "la Lyon, în timpul războiului" - pune un semn de întrebare asupra... asupra întregului - fiindcă *adevărul-istoric* (ce pe care îl invocă ei, însă numai atunci când îi solicită, îi somează pe *goi* să le dea despăgubiri) este acesta:

- "în timpul războiului", în Franța ocupată, evreii erau, nu doar persecutați, ci, vai, arestați și deportați;

- "în timpul războiului, la Lyon" acționase cea mai feroce secție a Gestapo-ului condusă de cel mai feroce gestapoist: Klaus Barbie (cel care, printre alții, l-a arestat pe Jean Moulin). Nemții și miliția colaboraționistă franceză se "ocupau", nu doar de "*goi-ii*" care făcea rezistență antigermană, ci îi vâneau și pe evreii... pașnici - au scăpat cei care s-au ascuns, care și-au schimbat numele... Or din povestea lui Silberman nu reiese în nici un fel că viața familiei sale "la Lyon, în timpul războiului" ar fi fost măcar... a-normală.

Una din două: ori povestitorul era prea mic pentru a avea amintiri (ca cea cu poștașul), deci a inventat episodul; ori în timpul Ocupației familia sa nu va fi avut un comportament "demn", ca să folosesc termenul consăngeanului său din Kiev, altfel cum de a fost scutită de tragedia generală a evreilor din Franța?

Observație de încheiere: emisiunea avea ca temă *caritatea*. Or această valoare are... valoare, tocmai pentru că nu este segregacionistă, ea se manifestă față de o singură categorie umană: săracii - indiferent

de rasă, religie, convingeri - și nu evrei-doar-față-de-evrei. Fiindcă atunci vorbim numai de *întraajutorare comunitară*, clanică, interetnică, religioasă.

Acum înțeleg de ce fostul locuitor al Lyonului, invitat să vorbească despre *caritate*, neînțelegând ce-i aceea (și neacceptând, evreii respectând o lege contrară: a Talionului), a cârmit-o spre *plata-unui-serviciu*, nici măcar spre întraajutorare.

Joi 9 ianuarie 2003

E a cincea zi geroasă (pe balcon - 6°). Tot mai obosit, deși nu cantitatea de somn e în cauză.

Am mai corectat câte puțin la **Profil**. Mi se pare bunișor, dar firav.

Aseară, pe canalul Arte, un documentar american (nu arab!; nu francez) despre Războiul Golfului. Răspund întrebărilor mai ales foști înalți responsabili militari (printre ei chiar șeful statului-major generalul Schwartzkopf), câțiva intelectuali irakieni - dinăuntru, din exil - și, desigur, jurnaliștii de investigație care au lucrat la acest documentar.

Concluzia - sar direct la ea, doar am scris mult despre "politica americană" în Orientul Apropiat și despre motivul "care-i mâna pe ei la luptă", vorba poetului nostru național: *petrolul* - este că Războiul din 1991 fusese declanșat de americani, fără vreo împuternicire a ONU, ei fiind cei care... îl încurajaseră pe Saddam să ocupe Kuweitul.

Asta fiind una din cele neștiute de mine.

O alta: Saddam fusese de la început omul americanilor, ei l-au ajutat să pună mâna pe putere, ei l-au înarmat, nu doar în timpul războiului cu Iranul, dar și după aceea - până la 1991;

Alta - mărturia generalului Schwartzkopf: după 44 zile de bombardament, în 1991, Irakul era la pământ, învins, însă Bush (tatăl) a ordonat armatei să înceteze operațiile, să nu intre în Bagdad. De ce? Atunci comandantul armatei nu pricepuse, abia apoi a aflat: Irakienii, încurajați de operațiile străine, se ridicaseră în masă împotriva lui Saddam, intenționând să-l măture de la putere ei înșiși. Bush a oprit campania militară și i-a dat lui Saddam, nu doar răgazul să lichideze, în liniște, opoziția (sute de mii de oameni), ci i-a împrumutat și... niscăi elicoptere.

În virtutea doctrinei enunțată de Kissinger - nu mai era la afaceri, dar era, este, în continuare, la... consilii:

«*Petrolul* este un lucru prea serios, pentru a fi lăsat pe mâna *arabilor*» (subl. mea).

Ceea ce iarăși nu știam: tot americanii (și nu rușii!) le vânduseră irakienilor tehnologie perfecționată pentru a produce... "arme de distrugere în masă" (nenucleare, aceea fusese furnizată de francezi, dar bombardată de israelieni) - printre care și celebrul-sinistru antrax...

Altă informație necunoscută de mine: blocada economică hotărâtă de ONU (la presiunile insuportabile ale americanilor asupra fiecărui votant - Yemenul a fost avertizat pe loc că a comis cel mai costisitor vot - de a doua zi americanii au denunțat toate contractele), altfel numita "petrol pentru pâine", sub controlul americanilor a devenit, pe de o parte, cauza directă a foametei de care suferă populația Irakului de zece ani, dar și a morții a sute de mii de copii - nealimentați,

nemedicați. Fiindcă americanii au extins blocada și la medicamente, pretextând că acestea vor fi... deturnate (în scopuri militare, desigur).

Pentru că l-am citat - cu evlavie - pe evreul Kissinger rostind, despre *petrol*, acea "înțelepciune" **rasistă** (o repet: «*Petrolul este un lucru prea serios pentru a fi lăsat pe mâna arabilor*») hai să o citez și pe evreica Madeleine Albright sonorizând altă înțelepciune - aceasta de-a dreptul criminală, **ne-umanistă** - în legătură cu copiii morți în Irak, din cauza blocadei "economice" (era vorba, atunci de 200.000 victime), anume că *dacă acesta este prețul - prețul să fie plătit*. Numai că prețul nu era plătit de americani, nici de englezi, nici de israelieni, ci de irakieni, dublu-triplu oprimați; de Stalin+Hitler+Mao al lor, Saddam Husein, ca atare; de americani ca cei care bombardează apoi impun blocada economică, apoi ca americani care, în fond, îl păstrează pe Saddam acolo unde se află, pentru a avea un pretext, o price, un cui al lui Pepelea, o sămânță de agresiune - un "Satan" de combătut...

Nu doar jurnaliștii (americani), dar însuși fostul șef al Statului Major în războiul din 1991, generalul Schwartzkopf trăgea o "învățătură", după fapta la care fusese complice: războiul din 1991, dar și bombardarea zilnică, de atunci, a "obiectivelor militare - în general "posturi de radar" în zonele "de excluziune" din Nord, din Sud (pentru care nu există vreo acoperire internațională legală, deci constituie un alt abuz american) au drept scop: *distrugerea țării* - pentru ca, pe pământul netocmit și gol, americanii să instituie o administrație de genul celei de după capitularea Japoniei - dealtfel s-au și publicat planurile.

Încă un grav păcat al americanilor: zbiară, *acum* la toate răspântiile că ei luptă împotriva terorismului, împotriva armelor de distrugere în masă - chimice, biologice, etc - însă ei ce au făcut și ce fac, în continuare...?

- ...Începând de la Hiroshima și Nagasaki: au folosit ei arma nucleară, cea de distrugere-ucidere în masă?

Este adevărat, în războiul împotriva japonezilor, numai inamicul a avut de suferit - dar inamicul înarmat? sau *numai populația civilă*?...

- ...Dar în Vietnam? În proporție de 98% "inamicul vietnamez" (civil) a avut de suferit din pricina, nu doar a bombelor clasice, nu doar din pricina napalmului (interzis), dar folosit fără discernământ, ci și a "agentului orange", acea substanță defoliantă, care și acum, după treizeci de ani, rămâne activă în sol, în vegetație - numai că prin această armă au fost contaminați și câteva sute de militari americani manipulatori ai "agentului".

Or, așa cum sutele de soldați americani din anii 1940-1945 care primiseră ordin să rămână în tranșee - în deșertul Nevada - în timpul câte unei explozii nucleare (să joace fără voie, fără știre rolul de *cobai*) iar supraviețuitorii nu au primit nici pensii de invaliditate, nici de boală, nici dreptul de a vorbi despre "secret" - așa și victimele americane ale războiului din Vietnam: nici pensie, nici îngrijire medicală; nici recunoaștere-recunoștință a națiunii...

Ne apropiem în timp: în 1991, în Irak, americanii au folosit muniții cu uraniu sărac (*appauvri*, spun francezii), U 238. Obuzele lor au pulverizat blindatele, camioanele, cazematele irakiene - ca la război... Învingătorii (americani), ca toți învingătorii, nu numai că cercetau rezultatul muncii lor, dar și pipăiau - ca să creadă - carcasele

blindatelor, ba chiar luau ca trofee bucăți de metal din tancurile distruse.

Nici ei, ostașii americani nu știau - *fiindcă nu fuseseră informați*: nu doar carcasele blindatelor irakiene, dar și terenul pe care avuseseră loc bombardamentele, erau *contaminate*.

Au fost produse câteva cifre: din totalul de cca 700.000 ostași americani angajați în operația "Furtuna Deșertului" (dar britanici?, dar francezi?), 190.000 de bolnavi au fost înregistrați în SUA; din aceștia, până în momentul de față, au decedat 10.000 de contaminați - atât prin U 238, cât și prin... *alte arme (chimice) folosite de americani, nu de irakieni*.

Cu care ocazie s-a amintit că aceiași simpatici americani au folosit muniții înalt radioactive și în Kosovo. Adevărat, acolo au fost contaminați numai sârbii (militari, aflați în blindatele țintite) și albanezii (civili, în special copii) - nu americanii: ei, *boy-ii* au rămas acolo, sus, în cer...

Iar acum se agită, amenință, gesticulează, arătînd spre Saddam ca "unicul reprezentant al Răului" - dar cine s-a pupat cu Putin, călăul cecenilor?, cu maimuțoiul chinez, călăul tibetanilor și ai uigurilor?; cine îl menajează pe un criminal ca cel din Coreea de Nord?

Ce întrebare proastă! *Coreea de Nord nu are petrol*, ba chiar vorba lui Săraru: dimpotrivă! De asta a și izbucnit miniscandalul: recent: fiindcă USA a încetat livrările de petrol. Dar Coreea de Nord le va re-obține (cu ceva suplimente de bani), ea chiar avînd arma atomică și americanii știind că ei o are...

Performanța americanilor din ultimul an: au reușit să facă dintr-un dictator sângeros, criminal, detestabil: o biată victimă! Bietul Saddam, cum îl acuză de toate relele - pe nedrept! - americanii...

Ana îmi transmite un mesaj de la Niculiță: a fost la editura Univers, a rezolvat co-traducerea din Faulkner, urmează să fie citită **Bonifacia**. Așteptăm - ce să facem...

Vineri 10 ianuarie 2003

Frig, părinte - tare frig... După termometrul nostru: -7° - la Paris, nu la București!

Duminică 12 ianuarie 2003

Frig, frig. La televizor spune: +1°, termometrul zice: -6°... Fiecare bordei cu obiceiul-propaganda lui...

Cred că am terminat ultima variantă din **Profil**. Mi se păruse o carte... firavă, nu am reușit să o fac mai zdravănă. O las așa.

Mâine depun la poștă CD-ul pentru Niculiță (cu **Bonifacia**).

Luni 13 ianuarie 2003

S-a mai încălzit: 0° la Paris.

Am înțeles de ce sînt nemulțumit, abătut: din pricina cărților scrise după "revenirea" la ficție: **Profil**, dar mai ales **Infarct**. Amîndouă sunt proaste, de rag - dar cea mai foarte proastă este

Infarct. Prin *repetiții*, vorba Monicăi Lovinescu.

Ah, și îmi promisesem, chiar jurasem că nu mai scriu decât jurnal. Nu m-am ținut de cuvânt. Și rău am făcut.

Promit încă o dată, acum, la început de an: *Nu mai scriu decât jurnal*. Nu mai comit nici din greșeală ficție - în fine, texte declarate ca atare. În jurnal nu am decât să mă repet, nu (mă) deranjează atât de foarte tare, ba chiar - mie - îmi face bine...

Apoi am scris destule titluri, destule texte - ce să mai spun, inedit?

Marti 14 ianuarie 2003

Bună decizia, excelentă - nu-mi rămâne decât să mă țin de ea.

S-a încălzit. +4°. A început să se topească apa din bacurile cu flori. Un progres - pe calea imprimăvării...

Am vorbit la telefon cu Iurie Roșca - eu l-am chemat. N-a făcut nimic, după cum mă temeam: se află tot în stadiul de... căutare de subvenții. Ne-am... subvenționată.

Miercuri 15 ianuarie 2003

S-a încălzit timpul și încep a se vedea ravagiile înghețului. Cel mai mult au suferit capucinele, ca mai mustoase, mai sevoase. Apoi măzăricea parfumată, "recolta a II-a" - și ea fostă verde, țapănă, acum, acum atârnă, cârpoasă. Nu-i nimic: avem semințe destule.

Am răspuns la scrisori. Ieri: Hélène Lenz - îmi trimisese o culegere de articole despre haiducii lui Istrati, în care are și ea o contribuție; azi lui Luca Pițu și lui Dean Phillipe.

Mi-a telefonat Andrei Doicescu: în *Esprit*, ultimul număr, Alain Paruit mă demască nemilos: "P.G. a scris un text antisemit în *Vatra*..."

Nu mai lipsește decât tovarășul lui, "scriitorul care a adus cele mai mari servicii literaturii române, Ed. Reichmann" - citat din același Paruit - totuși, prieten cu Țepeneag...

Joi 16 ianuarie 2003

A plouat azi-noapte.

Citesc în 22 din 17-22 dec. 2002, la Revista Presei - inițial publicate în *Adevărul* din 3 decembrie 2002, următoarele:

"Ieri s-a încheiat Târgul de Carte Gaudeamus, al cărui director sunteți. (...) Anul acesta președintele Societății Române de Radiodifuziune, domnul Dragoș Șeuleanu, a vrut să strice jocul. Rezultatele sondajului dădeau Editura Humanitas câștigător (...) Or rezultatele votului neconvenind (...), s-a inventat la repezeală un alt concurs care, chipurile, să răsplătească editurile mici..."

Am înțeles: Humanitas nu a primit și în acest an marele-premiu. Lucru rușinos - deci rușine să-i fie tovarășului Șeuleanu! Semnatarul protestului, amnezic și el ca tot românul, scrie mai departe, asigurat că niciunul din cititori nu va observa bârna din ochiul său - dacă și ei sunt români, deci amnezici:

"Vă scriu pentru a nu trece sub tăcere o *stilistică* (?) a puterii actuale pe care aș defini-o astfel: *cine nu e cu noi trebuie «îngropat»*,

împiedecat să apară, să se manifeste; meritele lui trebuie trecute sub tăcere; popularitatea lui trebuie stăvilită, ecranul televizorului trebuie să-i fie refuzat, ecoul reușitei lui trebuie să fie estompat, relativizat, înecat în alte reușite mai mărunte” (subl. mea).

Petiționarul care a petiționat cele de mai sus semnează: Gabriel Liiceanu (împotriva lui Șeuleanu). Deși ar putea fi foarte bine... Paul Goma - împotriva lui Liiceanu! Cine mai are îndoieli este invitat să re-citească pasajul subliniat.

Sigur este însă că Liiceanu - și nu Goma (cu excepția semnelor de întrebare - ale mele) - a scris cu mâna lui imbecilitățile din încheiere:

“Închei cu tristețea că dumneavoastră, un bun profesionist (...) și un om în corectitudinea căruia nu pot să nu cred, ați participat la un mic fals (?), revelator pentru stilul de a falsifica (??) al unei puteri ce nu mai are ca adversari politicieni, ci doar adevărul (???) fie că e mic, fie că e mare”(????).

Mă opresc aici, ca să nu-mi crape măselele de limba română liiceană. (Nu trebuie omisă cu nici un chip însă care a încropit Revista Presei: indispensabila G. Adameșteanu).

Același număr al săptămânalului 22 închină o pagină și jumătate “Cărții Anului 2002”: jurnalul **Ușa interzisă**, autor: G. Liiceanu. Necitind cartea premiată, nu mă pronunț; în schimb am citit interviul dat Gabrielei Adameșteanu și observ că filosoful editor vorbește așa cum scrie: prost; și neromânește.

Un nume drag și stimat trebuie lipit de cel al lui Liiceanu: al Monicăi Lovinescu. Dimpreună au aranjat operațiunea *îngropării* mele - începând din februarie 1990, când s-a alcătuit portofoliul editurii - care încă nu exista - Humanitas, iar pe mine, deși anunțat repetat, nu m-au chemat (Monica mi-a spus la telefon a doua zi că întâlnirea se ținuse și că “am lucrat bine și fără dumneata, cu Mihnea Berindei și cu fata Doinei Cornea”). Ceea ce, la urma urmelor nu a fost o crimă, doar o oarecare porcărie. Crimă a fost, după retragerea din comerț, *distru-gerea de carte*, prin trimiterea la topit a **Culorii curcubeului**. Măgăriile fiicei lui E. Lovinescu au continuat - după negarea faptei-rele a editorului, apoi după justificarea ei (în tandem cu soțul) prin alungarea din exil (1995); prin ukazul: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma», 1997, apoi, în 1998 prin decretul: «Goma e contestat».

Despre același Liiceanu (ba chiar și despre premiul *României literare*, cu citatul din Topârceanu parodiind blestemele argheziene, însă adaptat de mine: “Lăuda-te-ar Dimisianu și pupa-te-ar Ștefănescu!”), cu folos - și cu delectare - poate fi citită “Scrisoarea I” de Dan Petrescu din *Timpul*, decembrie 2002.

Vineri 17 ianuarie 2003

Luat cu vorba - dar ce vorbă! - am trecut peste un citat din C.T. Popescu (sunt blestemat, maică: am ajuns să citez din *Adevărul-Scînteii* - ...adevărat, nu să-mi și public protestele, ca Liiceanu, “contribuțiile” la istoria literară ca S. Damian, pamfletele împotriva “dizidenților” ca Alexandru George.

Tot din *Timpul* (“Sarcofagul de hârtie” - revista presei). “A.C.” (?) scrie - subtitlul: “Dictatura și geniile locale”:

“N-aș zice că admir prea mult vehemența domnului Cristian Tudor Popescu sau că mă dau în vând după pamfletele domniei sale. Și totuși sunt momente când îi împărtășesc exasperarea. Comentînd (‘Crapul gonflabil’ în *Adevărul* din 8 decembrie [2002], p. 3) ultima întâlnire organizată de România literară la Clubul Prometheus pe tema raportului dintre literatură și «poliție», CTP este oripilat de intervenția prozatorului Nicolae Breban: «*Dacă dictatura naște genii și sentiment național, atunci să mai vină o dictatură*» (sublinierea îmi aparține, P.G.). Nu știu dacă autorul ‘Pândeii...’ voia să fie doar interesant sau șocant la acea întâlnire culturală, dar cam merită execuția din *Adevărul*. «În ce privește Crapul Gonflabil, nu voi citi nimic din ce-a scris, nici din ce-o mai scrie acest personaj. Orice propoziție simplă sub semnătura lui (...) poți fi sigur că e falsă - după noapte a venit tot noaptea, o nesfârșită noapte polară ascunzînd maldăre de scârnă înghețată. La Breban și virgulele put...»”

Și acum ce fac eu într-un caz ca acesta? Sar în apărarea lui Breban? Invoc sufletul-bun al Nicolaelui, cultul-prieteniei, faptul că în timp ce eram arestat, în 1977, el nu a ezitat să o întâlnească pe soția mea în cabinetul avocatului Pora, apoi, după liberarea mea a coborît în pivnița socrilor, să scoată niște cufere care altfel acolo ar fi rămas? Sau fac una... românească: uit că CTP este el însuși un Țâr Autogonflabil (cu pompa Securității), că m-a atacat în iunie 1995 - *nu întâmplător, după ce-mi declarasem candidatura la prezidențialele din 1996* - tratîndu-mă de “Gomora”, cel care pupa gumarii lui Ceaușescu - și pentru că - în sfârșit! - după mai bine de un deceniu de... porcării făcute în ochii lumii de actuali dușmani ai mei: Manolescu și Breban - să-i scriu CTP-ului, felicitîndu-l pentru executarea lor? Să aștepte.

Sâmbătă 18 ianuarie 2003

“Toată lumea e obosită”, a consolată-o pe Ana doctorița Sabourin - iar Ana pe mine. “Frigul, lumina (adică : ne-lumina), primăvara care nu mai vine... - astenie de iarnă...”

Asta așa ie!, cum zice țăranul nostru de veacuri (“nostru” să fie “țăranul”? sau “de veacuri”? - tot aia-i). Dar după ce trece astenia-de-iarnă, ce ne facem cu astenia-de-primăvară? - ce să mai vorbim de cumplita astenie-de-vară...?

De vreo zece zile a izbucnit “scandalul boicotului”: Universitatea pariziană VI (Sorbona) a difuzat un text prin care “incită la boicotarea tuturor instituțiilor culturale israeliene”, cum formulează “o anume presă” (am folosit exact limba ei, arma ei...) - din pricina persecutării palestinienilor. Chemarea la “boicot” a produs zeci de articole de înfierare, în care s-au rostit cuvinte, sintagme, afirmații ca “antisemitism”, “spiritul Vichy-ului”, “colonizatorii Algeriei se răzbună pe Israel” și altele asemenea.

Mărturisesc: nu am fost peste măsură de indignat de “chemarea la boicot” (nici mirat de reacțiile isterice ale evreilor). Mi-am adus aminte că, în 1978-79, când CIEL-ul, la inițiativa lui Eugène Ionesco, a propus “boicotarea emisarilor oficiali ai țărilor comuniste” în Occident (ceea ce a provocat campania din România împotriva

noastră, a trădătorilor cei care “chemam la boicotarea țărilor și a culturilor est-europene”, și în care s-au ilustrat Râpeanu, E. Barbu, Zoe Bușulenga, Dan Zamfirescu, Ion Zamfirescu, Ceachir, Lăncrănjan, Marcea, I.D. Bălan, Vasile Nicolescu, Ungheanu, I.C. Drăgan, V.C. Tudor etc) au semnat - vorbesc în continuare de “boicot” - și evrei ca Raymond Aron, Alain Besançon, Alain Ravenne, André Glucksmann, B.-H. Lévy...

Abia ieri am citit într-un ziar gratuit (*Métro*) adevărul-adevărat - din nou, ca la radio Erevan:

Universitatea Sorbona ceruse... nu “boicotarea-instituțiilor culturale israeliene”, ci... *încetarea finanțării, de către Comunitatea Europeană, a Universităților israeliene...*

Oarecare diferență, nu? Mai ales că cele mai agresive, mai gălăgioase, mai violente organizații care, la Paris, provoacă lupte de stradă împotriva palestinienilor - și împotriva celor care nu se declară cu ei, evreii - este cea a Studenților Evrei; deasemeni, pentru că studenții evrei din Israel, nu numai că rămân tăcuți față cu suferințele palestinienilor, dar fac parte din toate manifestațiile... dimpotrivă.

Apoi, că veni vorba: de ce ar finanța *Consiliul Europei* universități din *Israel*? În numele a ce? În al Europei... turcești?

Un alt scandal - simultan: a apărut la Flammarion romanul tradus din italiană “*Rêver la Palestine*” de o tânără italiancă de origine egipteană Randa Ghazy. Apariția ar fi trecut normal de observată/neobservată dacă: Crif (Consiliul reprezentativ al Instituțiilor evreiești din Franța), Licra (Liga internațională contra Rasismului și Antisemitismului), Centrul Simon Wiesenthal de la Los Angeles (?) nu ar fi început o campanie concertată (ce spuneam despre știința de a ataca a evreilor?), cerînd ministrului de Interne al Franței... interzicerea cărții - care reprezintă: “un pericol pentru tineret din pricina crimelor, violențelor, discriminării sau urii rasiale”...

Jurnalistul Delfeil de Ton în rubrica sa “*Notre Epoque*” ținută în fiecare număr al revistei *Le Nouvel Observateur* - a semnalat și această cerere obraznică a instituțiilor evreiești și amenințările prin poștă și prin telefon la adresa personalului editurii precum și “manifestația” Studenților Evrei blocînd strada editurii Flammarion - cerînd, cu urlete, interzicerea cărții... antisemite și care ar prona nici mai mult nici mai puțin decât distrugerea statului Israel. Față cu aceste dovezi de rea-credință, de intoleranță, jurnalistul și-a intitulat textul - foarte potrivit: “*Rêver de censure*”.

În săptămâna următoare (și ultima până acum) Delfeil de Ton scrie că fusese copleșit de scrisori și de telefoane care-i cereau socoteală pentru că apăruse... o carte antisemită; divulgă un amănunt: multe dintre misive argumentau cu “citate” (întâmplător, aceleași?) din romanul incriminat. La acestea D. de T. răspunde:

“Cu extrase din dialogurile unui roman, scoase din context - mai mult: grosolan modificate - poți spune orice despre orice carte și despre oricare autor. Culmea este atinsă atunci când secretarul pentru Europa, invocînd un imaginar drept la răspuns, mi se adresează: «Puneți în cauză probitatea Centrului Wiesenthal, când scrieți că noi nu am citit cartea ‘*Rêver de Palestine*’ de R. Ghazi (sic, pentru Ghazy - nota lui D. de T.) și că nu înțelegeți poziția noastră»”

Delfeil de Ton îi repetă (secretarului): *acuzatorii nu citiseră cartea* - dovadă: el, cel care îi scria, indignat, *nu cunoștea nici măcar numele - corect - al autorului!* Și continuă - în chip de final:

“Nu mă îndoiesc defel că ați pornit la acțiunea de citire, dar încă o dată: nu ați citit cartea”.

Am mai notat în câteva rânduri obiceiul, surprinzător la niște oameni ai Cărții, evreii: acela de a nu respecta actul *citirii*; nici actul *citării*.

Duminică 19 ianuarie 2003

Aflu că Monica Lovinescu a publicat un volum intitulat **Jurnal 1981-1984**.

Foarte bine. Dar cum rămâne cu **La apa Vavilonului**? A, da, acela era memorial, nu jurnal...

N-ar avea importanță schimbarea, peste noapte, a “stilisticii”, vorba lui Liiceanu, a unghiului de atac, al punctului de vedere, a concepției despre lume și memorie a omului. Fiecare autor este stăpân pe amintirile sale și face ce vrea cu ele. Cu o “mică condiție”, cum se spune la București: să fie consecvent cu spusele și cu faptele anterioare, să aibă - totuși... memorie, mai precis: să nu susțină azi exact contrariul a ce a susținut ieri...

Or Monica Lovinescu, prin noul volum (cert, vor veni și altele - le voi urmări cu interes și cu creionul pregătit - cu osebire pe cel ce va cuprinde perioada: *vara anului 1989 - vara anului 1990*, ca s-o confrunt cu “minciunile” pe care le scriam eu, despre același “subiect”, în **Jurnal de Căldură Mare** și în cel de **Noapte Lungă**), se dovedește a fi nu profetul (est)eticii - în etica aceea cuprinsă fiind și porunca: «Să nu minți!» - așa cum o știam pe când eram în România, o ascultam la Europa liberă și laudam pre Domnul că în marea noastră nefericire și părăsire avem, totuși, pe “cineva, acolo, sus”, cineva care rostește și în numele noastre adevărul și se luptă cu minciuna; continuu fraza: Monica Lovinescu s-a dovedit a fi un oarecare scriitor român - altfel talentat - domiciliat la București, mare rezistent-prin-cultură și, cert: autocron.

De ce atâtea cuvinte grele la adresa unei doamne? Pentru că doamna Monica Lovinescu povestea, negru pe alb, în **La apa Vavilonului** cum *distrusese* jurnalele ținute atâtea decenii (și tot ce mai aducea cu așa ceva, ca agendele). Iar modul în care apăreau sub ochii cititorului rezultatele acestei *distrugerii* erau conforme cu anunțul/enunțul.

Ce s-a întâmplat, *în adevăr* cu jurnalul-jurnal - pe care toată lumea știa că-l ține Monica Lovinescu (despre a cărui existență scrisesem și eu - în jurnalul meu, publicat în 1997)?

A fost, *cu adevărat, distrus*, așa cum ne asigură domnia sa, în **La apa Vavilonului**?

Dacă da, de unde răsare **Jurnal 1981-1984**? Din cenușa-i - ca Pasărea cu pricina?;

Nu a fost *distrus cu adevărat*?

În care caz de ce autorul nu explică enigma: va fi găsit, printre hârtii, alte însemnări jurnaliere și le folosește acum?; și-a amintit că

mai exista o copie dactilografiată la o prietenă din Picardia?; se folosește de anume agende, carnete de însemnări telegrafice? La urma urmei, nu este obligată să ne divulge cum a lucrat la redactarea **Jurnalului**, dar sigur: este obligată să dea o explicație a inconsecvenței sale. Altfel, o voi compara cu Ivasiuc, cel care își schimba opiniile cel puțin o dată pe zi (nu și ciorapii), și uita să lămurească motivul.

Jurnalul - nu doar ca specie literară... Ce tulburare a pricinuit în balta literaturnicilor români **Jurnal I-II-III** al meu, editat la Nemira abia în 1997 (fragmente fuseseră publicate în *Vatra*, începînd din septembrie 1994...);

Jurnalul... Ce cutremurare a pricinuit în spiritul “prienilor mei de douăzeci de ani”, după expresia franțuzească, Monica Lovinescu și Virgil Ierunca... Din mai multe motive: primul: verdismul, directetea - “brutalitatea” - prezentării anumitor evenimente, fapte, ziceri; decurgînd din aceasta: “divulgarea” unor mari-taine, cum le-a zis D.C. Mihăilescu în cronica lui din 22, cea cu “piatra tombală”, parcă așa ceva; în al treilea...

În fine, în ultimul rînd - însă nu ultimul ca importanță: modul de a scrie și de a publica jurnal în timpul vieții, atât al autorului, cât și al personajelor-persoane numite cu nume și prenume, nu cu inițiale, ca la Zaciu. Cu alte cuvinte: să-ți scrii-publici jurnalul ca și cum... ai fi mort.

Cei care au scris-publicat jurnale *după 1997* - deși erau... vii - în nici un caz nu au arătat spre exemplul Goma (și mai ce?) - doar spre... “exemplul Sebastian” - cine să le atragă atenția că fac trimiteri încrucișate? La urma urmei, am făcut bătătură de când bravii noștri scriitori-jurnaliști maimuțăresc până și răsfăturile stilistice, până și “vulgaritățile” mele.

Dacă și Liiceanu s-a dedat la jurnal... El nu era un novice, însă cel de la Păltiniș, era unul “cultural”, ba chiar filosofic - în el se despărțea de Noica astfel, încât provocase râsul homeric al lui I.D. Sîrbu; citindu-l pe Dan Petrescu reiese că acesta (volumul premiat prin puparea pe gură a autorelui de către mașina de scris marca Ștefănescu-Morman) tot “despărțire de Noica” este el, chiar dacă nu șade marcată pe copertă vreo indicațiune în acest sens.

De la o vreme - trei-patru luni - nu mai poți citi un editorial în periodicele culturale (și de atitudine; mă rog frumos) românești, fără a fi copleșit de... “desiluziile” bravilor noștri directori de opinie încercate după 13 ani de la “revoluție”; care de care dintre cei din prima linie a “frontului post-revoluționar” (Liiceanu, Pleșu, A. Cornea, S. Tănase, Adameșteanu, Antohi, Blandiana, Antonesei - lista riscă să ocupe o pagină întreagă) se arată a fi profund... cum altfel, dacă nu: dezamăgiți...

De ce? De cine - dezamăgiți, ba chiar înșelați, trădați?

În primul rînd, de... evenimentul în sine: Revoluția (firește cu *R* majuscul) s-a dovedit, zic ei, după 13 ani, a fi o revoluție - minusculizată, ba chiar ghilimelizată, a deriziune: “revoluție”. Persoane pe care, din 1990, când au început ele să se exprime la gazetă - mai cu seamă cele de gen gingaș: Adameșteanu, Mălăncioiu, Blandiana, Rodica

Palade, Ieronim, Mungiu, Enache (și cu ele mă opresc înainte de a fi ajuns la sfertul enumerării) - nu puteai să le oprești din majuscularea Revoluției Rome, după cum cu nici un chip nu putuseși, cu o săptămână înainte, la prima lor călătorie în Occident, să le convingi că Ceaușeștii nu trebuiau executați cum fuseseră și că ar fi trebuit judecați...;

În al doilea: urmările evenimentului. Nu fuseseră cele pe care le speraseră ei - când, nu-i așa, "participaseră la doborârea Odiosului", ba chiar și la cursul-scurt de civism - fără practică...- din Piața Universității... În mai 1991, la Roma, unii dintre actorii evenimentului cu pricina fuseseră scandalizați, răniți de acuzațiile mele, anume că ei, scriitorii, nu făcuseră nimic-nimic până atunci, că halul electorilor (care-l votaseră pe Iliescu în mai 1990) era imputabil lor, care făcuseră cultură curată cu voie de la secu, în loc să asculte vocea - și chiar plânsul compatrioților (de nu chiar unchi, veri, cumnați, ca într-o societate ca a noastră, încă profund rurală), a ne-scriitorilor, altfel decât în aranjatele de partid "întâlniri cu cititorii"; că "Piața Universității" - la care mă tot invita Blandiana, la un an după închiderea ei! - nu fusese deloc un exercițiu de "Să învățăm democrația fără profesor", nici "Curs-forțat de civism" - după o viață întreagă de... activiști de partid pe tărâm cultural, cum fuseseră ei, lașii, profitorii, dezertorii bine remunerați de Fondul Literar;

În al treilea: directorii de opinie acuză "tineretul": că nu știe nimic și că nu vrea să afle nimic, că se interesează doar de Occident și "fuge" în America, în Franța, în Canada...

Desigur, nu mă voi mira că acești nerușinați se privesc în oglindă atunci când formulează anatemele lor căcăcioase și nu fac nici din greșală referință la textele mele - începând cu Scrisoarea către Gabriela Adameșteanu, publicată în 22 în aprilie 1990. În toate intervențiile de atunci îi acuzam pe acești directori de toate relele - cel mai sever: *de inactivitatea lor civică înainte de decembrie 89*. Iar acum se plâng, acuză, pe alții (pe "tineri"), ca și cum vinovăția ar fi în altă parte, purtată de alții - nu în inerta, în dezertăria lor, apoi în găselnița "rezistență prin cultură"; alții, nu ei: S. Tănase, Liiceanu, A. Cornea, Adameșteanu, Blandiana și ceilalți "intelectuali" ai țării.

Măgarile - și vacii!: au avut nevoie de 13 ani ca să întrevadă ceva-ceva... Eu, care nu sânt nici profet nici supraom înțelesesem ce era de înțeles din exact 25 decembrie 1989, când s-a teledifuzat executarea Ceaușeștilor.

Luni 20 ianuarie 2003

Azi tata ar fi împlinit... mulți ani (dacă e născut în 1909)...

Ieri a murit Françoise Giroud. Avea 86 ani și ar mai fi trăit - și ar fi scris, săptămânal, la *N.O.*, dacă, aflată la Operă, nu ar fi căzut; probabil rău, fatal la vârsta și mai ales la fragilitatea ei. A fost un foarte-foarte bun jurnalist, un foarte bun profesor de jurnalism, ("liberté et exigence" - cerea colegilor, elevilor, "fetelor" ei), "cu inima la stânga, dar cu portofoliul (ministerial) la Giscard d'Estaing". Nu știu dacă a fost prima femeie ministeriabilă, în Franța, dar știu că, datorită lui Giscard, ea a făcut foarte mult pentru ceea ce se chema atunci "condiția feminină". Îl admira - nu întâmplător -

pe Clemenceau, fost mare (și etic) jurnalist și el.

Avea dreptate Le Pen când îi acuza pe președinții de dreapta (Giscard, Chirac) că făcuseră/fac “politică de stânga”. Și foarte bine făcuseră/fac - politica aceea de stânga - numai în interior: de multe ori mai “socială” decât cea socialistă. Printre altele: chiar “condiția femeii” - la care a contribuit enorm și Simone Veil.

Marți 21 ianuarie 2003

Am fost anunțat telefonic: șpalturile la **S.R.** au ajuns la Chișinău.

Dezbateri în toată Franța - dar evenimente și în Anglia și în Elveția: euthanasia.

Francezii discută despre ea - mai ales acum, că a început procesul infirmierei care a “ajutat” mulți bolnavi incurabili să moară - cu aerul că acum o fac pentru întâia oară, dar așa sunt oamenii: și meteorologia și politica și euthanasia se petrece “pentru întâia oară”. De aceea participanții - ne-bolnavi și neimplicați - medici-profesori, directori de departamente, președinți de comitete de etică - toți aceștia vorbesc despre euthanasie în deplină necunoștință de cauză.

Ei, da e greu, foarte greu *să te transpui* în persoane, în situații ca aceasta, mult mai atroce decât o moarte pură și simplă (dacă există ceva mai atroce decât moartea). Însă în dezbaterile de față - care sânt convins, nu va duce la nimic lămuritor, măcar legiferat - există, nete, două categorii de oameni, două clanuri, două partide: oameni (marea majoritate) care nu au avut nici prilejul, nici disponibilitatea - cine ar fi “disponibil” să se pună în pielea unui bolnav incurabil care cere să fie ajutat să moară, sau a celor apropiați bolnavului: ne-transpușii, ne-transposabilii; și ceilalți: în primul rând bolnavii, agonicii, neputincioșii de a se sinucide, pentru a curma suferințele și umilințele - precum și apropiații - prin sânge: soț, fiu, frate; prin... profesie: infirmierele în primul rând, ele se află în linia întâi a “străinilor”, dar riscând să ia partea unei tabere.

Folosind termenul “transpunere”, am literaturizat.

Fiindcă eu am fost în acea Arcadie negativă. Și am consemnat trecerea - explicit în două cărți: **Ostinato** și **Gardă inversă**, infuz/difuz în toate cărțile, fiindu-mi prezentă permanentă, de plan secund, ca și Basarabia.

Pe când scriam **Ostinato**, în 1966 (la Vad, Făgăraș, cu mama alături...), nu aveam în vedere ceea ce, azi, se numește *încrâncenare terapeutică* - rezultat al carenței de etică în educația personalului medical, în special la medicii care se află toată ziua cu jurământul lui Hipocrate în gură - dar în fapte... - și care își imaginează că nu există alt mijloc de a-și spăla păcatul dezertionii (față de bolnavi), al indiferenței față de boală decât atunci când li se oferă ocazia, în limbajul lor: “un caz frumos”; adică un incurabil. Atunci se încapățânează, se încrâncenează să-l țină în viață (vegetativă...) “cu orice preț” - ei, care n-au învățat, nici nu le-a intrat în urechi, atunci când li s-a spus că bolnavul are “buba”, nu doar la trup, ci o bubă și la ceea ce se numește: demnitate.

Desigur, nu se poate vorbi despre demnitatea unui comatos, a unui mort clinic - dar demnitatea lui, a practicianului, a încrâncena-

tului?; dar demnitatea ne-bolnavilor din jur: medici, infirmiere, membri ai familiei bolnavului?

Ziceam că atunci când am început a scrie **Ostinato** (în vara anului 1966 - 37 ani de-atunci!), nu se vorbea despre încrâncenare terapeutică - cea care merge împotriva voinței bolnavului (atunci când poate să se exprime). Atunci eu mă gândeam simplu, simplist, simplificator, la *morfină*. Ca remediu, calmant al durerilor îngrozitoare pricinuite de boală (mai ales de cancer), dar și ca prelungitor al stării de suferință, tocmai prin caracterul calmant, deci diversionist (cancerul - în 1966 - era nevindecabil), deci ticălos, deci antiuman. Recurgerea tot la morfină, de către narator, pentru a o ajuta pe mamă să se libereze nu avea nici la narator nici la personaj o semnificație, alta, decât nevoia imediată - cea care îl preface fulgerător pe fiu în asasin și pe mamă în victimă. Morfina: instrumentul; arma.

Acum de ce, *actul* (rămân mai departe în **Ostinato**)? Fiul bolnavei, naratorul, prin forța lucrurilor, oricât de comunicantă ar fi fost relația lor, nu putea resimți *durerea* pricinuită de boală. Însă vedea, auzea, mirosea, pipăia *decăderea* - nu doar fiziologică - a mamei bolnave. Bolnava însăși, fiind, din păcate, lucidă, era conștientă de pierderea treptată, fatală, a *demnității*. În asemenea cazuri: dacă nebolnavul, fie infirmieră, fie soț, fiu, frate, mamă îl asistă, îl ajută pe bolnav în toate cele intime și sordide - cu inima strânsă, dar cu devotament, chiar cu iubire - bolnavul nu poate accepta *situația* în care a ajuns - iar această suferință a sa este și ea neîmpărtășibilă, necomunicabilă.

Miercuri 22 ianuarie 2003

Am întrerupt, am avut de gând să continuu, nu am găsit energia, adaug doar reproșul făcut de colegele martore în procesul infirmierii acuzată de euthanasie - acesta:

«Nu aveai dreptul să hotărăști, tu, fără ca bolnavul să-ți fi cerut să-l "ajuți" - i-ai furat moartea!»

Teribil - și poetic - spus. Și moartea ne aparține, nu doar viața.

Joi 23 ianuarie 2003

Tot la euthanasie:

Până în urmă cu o jumătate de secol - fatal: pragul este al doilea război mondial - omul trăia mai puțin, se medicamentiza (?) înfinit mai puțin, deci viața i se curma devreme: «N-a avut zile...» Descoperirea a noi molecule, producerea atâtor medicamente a prelungit viața, a împins moartea... mai încolo... Cuceririle științei sunt binecuvântate - iată-mă ca exemplu pe mine: fără ceea ce s-a aflat despre boli în ultima vreme, fără medicamentele încercate o lună, un an, doi, apoi schimbate și încercate altele, eu de mult (din vara anului 1989) n-aș mai fi fost în viață. "Sănătatea" mea este una asistată; dacă nu mai pot face sport, dacă nu mai pot bea-mânca ce-cât am chef - totuși, pot lucra. Pot scrie și da din falcă, spre exasperarea "colegilor de breaslă".

Însă atotputernicia medicației a dus la unul din excese: încrâncenarea terapeutică - de obicei, la oameni "mari": Mao, Tito, însă și la

bolnavi necunoscuți de public, fie apropiați ai unor medici, fie considerați “test” și ținuți în viață cu orice chip. Dacă bolnavii nu mai știau nimic din ce se petrece cu... corpul lor, folosit ca “material” de oame-nii-de-știință (am spus-o cu tot disprețul de care sânt în stare), ținerea lor în viața - vegetativă - nu le mai provoacă prelungirea sau augmentarea durerilor - însă umflă până la insuportabil cheltuielile de funcționare, iar ca băiat econom ce sunt, mă gândesc: câte doze de medicamente ar fi fost cumpărate-administrate cu acele sume de bani aruncate în vânt. Însă dacă menținerea în viață a bolnavului condamnat presupune perpetuarea suferințelor fizice (și nu doar demnitatea celui neînstare să se șteargă la nas, darmită în altă parte?), atunci încrâncenarea terapeutică (?) devine vinovată. Criminală.

Din câte am aflat există în Franța o singură unitatea spitalicească, undeva în Nord, pe lângă Lille, unde incurabilii sunt “asistați...” - nu se spune în vederea a ce, se înțelege și este de apreciat pudoarea. Acolo funcționează principiul simplu: nu putem vindeca boala, dar putem face ultimele zile-săptămâni ne-dureroase. Deci nu terapie, ci îndulcire a plecării. Acolo sunt internați (sic) bolnavi în faza terminală, acolo nu se rămâne mai mult de patru săptămâni. Acel așezământ ar putea fi considerat ca o pre-morgă, însă cred că aceasta ar putea fi una dintre “soluții”. Probabil și întreținerea și funcționarea unui asemenea stabiliment este costisitoare, dar menajează demnitatea - chiar dacă bolnavul a devenit inconștient de starea sa. Dar sântem conștienți noi.

În primele zile ale “polemicii” am fost tentat să pun și euthanasia în șirul acelor probleme de societate în care... România devansase Franța (prima: discutarea jurnalului unui diarist în viață; a doua: alegerile din anul trecut, 2002, care imitaseră re-alegerea lui Iliescu în 2000)! M-am abținut: dacă primele două fuseseră evenimente, dezbateri generale (chiar campania împotriva jurnalului meu, din 1997, dacă nu a fost națională, sigur a fost... regională - ca întindere - și cătunală ca nivel al dezbaterilor) - ceastălaltă nu are termen de comparație în România. În România chestiunea euthanasiei nu s-a ridicat-dezbătut vreodată. Eu, individ, am pus-o într-un roman, deci într-o ficțiune - adevărat, scrisă între 1966-1969, publicată în afara hotarelor țării în 1971, în fine, editată în țărișoară abia în 1992, însă comentată (cât a fost...) mai mult pentru pasajele “politice”, ba chiar și “comice” (Guliman), mai puțin și doar în treacăt amintită “problema” euthanasiei - care este una centrală a romanului **Ostinato**.

Am făcut o tentativă de grădinărit (în fapt de curățenie de primăvară) - pe balcon. E prea devreme. Va trebui să mai aștept cel puțin o lună.

În *Le Monde la de Musique* pe februarie 2003 Daniel Barenboim dă un interviu (?) lui Olivier Bellamy. Vorbește de Israel și de Wagner:

“Când Orchestra Israelului a fost creată în 1936, unul din primele concerte - sub bagheta lui Toscanini - a fost consacrat muzicii lui Wagner. Dar după Noaptea de Cristal (9 noiembrie 1938), când naziștii au incendiat sinagoge și au ars cărți, a fost luată hotărîrea, de înțeles, de a nu mai interpreta Wagner, recuperat de cel de al III-lea Reich. Așadar, nu din pricina antisemitismului lui Wagner nu mai este el cântat azi, în Israel - cum se crede”.

O.B. îl întreabă de ce a încălcat el acest tabu?

D.B.: “Pentru că mi s-a cerut. Directorii festivalului din Israel mi-au propus trei concerte Wagner. Am spus: un singur concert, dar bun (...). Pentru actul I din Walkyria este nevoie de doar trei cântăreți; i-am contactat pe Placido Domingo, de Deborah Voigt și pe René Pape - care au acceptat cu entuziasm. De la deschiderea locației, toate locurile au fost vândute. Cu trei-patru luni înainte de festival, guvernul [Israelului], ministerul educației au început a exercita presiuni, pentru a schimba programul. Am refuzat: numai Festivalul poate decide. Câteva săptămâni mai târziu, Festivalul s-a declarat bătut și a trebuit să înlocuim Wagner cu Schubert și cu Stravinsky”.

Acum episodul Wagner - varianta actuală a lui Barenboim:

“Am anunțat Preludiul din Tristan și am propus celor care nu voiau să asculte această muzică să părăsească sala. Au fost trei sferturi de oră de discuții cu publicul: din cele trei mii de persoane doar patruzeci au părăsit sala. Unii strigau... Obiectul delictului: cele 16-17 minute de muzică interpretată în pianissimo... Mai apoi evenimentul a fost mult politizat, exagerat de presă. Înțeleg că muzica lui Wagner este asociată nazismului, dar nu admit că persoane comod instalate în fotolii în apartamentele lor din Tel-Aviv, împiedecă pe alții să asculte această muzică”.

Până aici multe “amănunte” fuseseră *altfel* relatate de presă - dar Barenboim are dreptul să-și apere comunitatea, chiar când aceasta *cenzurează și anatemizează*. Mai departe (Barenboim) rostește numai neadevăruri: că nu fusese amenințat - doar de un singur trecător, pe stradă îl interpelase; că “oficialitățile” nu au reacționat, ba chiar când “câteva persoane” au cerut să fie declarat persona non grata, ele (“oficialitățile”) nu au acceptat... Da de unde!

Ultimul neadevăr privește familia, nu patria. Vorbind de “primul său contact cu Germania”, indică anul 1954 - atunci l-a întâlnit pe Furtwängler - și adaugă:

“Aveam unsprezece ani și pentru tatăl meu era cea mai mare onoare”.

Or intervievatorul trimite la o notă de subsol:

“În realitate Enrique Barenboim [tatăl lui Daniel] a refuzat generoasa invitație a lui Furtwängler făcută copilului de a concerta la Berlin, sub bagheta sa...”.

Daniel Barenboim mi-a fost totdeauna simpatic, chiar apropiat, nu doar prin calitățile muzicale (pianist, dirijor), ci și prin pozițiile sale etice. Aici se află într-o situație incomodă, probabil a fost constrâns să promită că nu va mai ataca Israelul oficial, “analfabet și terorist”, cum făcuse în momentul scandalului Wagner. Oricum, citez două ziceri:

În legătură cu orchestra creată de el, israelo-palestiniană, întrebat fiind dacă aceasta poate deveni un instrument al păcii - răspunde, în franceză:

“La musique n’est l’instrument de rien”.

Și alta, care ar putea provoca alte - interminabile - discuții:

«Eu nu cred în responsabilitatea colectivă».

Asta à propos de Germania și evreii...

Sâmbătă 25 ianuarie 2003

Alaltăieri (în 23 ianuarie) mi-a parvenit de la Stănești **Din Calidor** cules la ordinator de Flori. Două zile în care am corectat, calibrat. Plăcută treabă. De-aș mai avea prilejuri din astea.

Duminică 26 ianuarie 2003

În continuare despre euthanasie:

Ieri la TV o dezbatere, în fapt: critici violente la adresa canalului de televiziune A2 care difuzase un reportaj din Elveția unde există stabilimente în care bolnavii incurabili se pot sinucide - dacă mai au putere și mai ales dacă au bani, ca să plătească séjour-ul.

Mulți francezi au fost indignați de difuzarea acestui film, iar o persoană din Belgia - care a participat de la Bruxelles la emisiune - a ocupat timpul și răbdarea (mea) cu lălăieli perifrastice din care se înțelegea că dânsa este împotriva euthanasiei, fără a spune motivul - și nu l-a spus, animatorul emisiunii a avansat: “probabil din motive religioase” (creștinii, mai ales catolicii, sunt împotriva sinuciderii).

A participat și “un pus-la-zid”: François des Closets. Acesta, într-o emisiune anterioară, pe alta canal, în care își prezenta o carte despre euthanasie, afirmase că trebuie legiferată și în Franța, printre altele pentru că... “aici se practică o medicină cu două viteze: cine are bani și relații poate beneficia de «asistență», ceilalți, nu...” - și a dat ca exemplu soțul Françoisei Giroud; după chiar mărturia celebrei soții, în ultima ei carte, bolnavul incurabil a fost “ajutat, la domiciliu”.

Răcnetele (deduse de mine, fiindcă erau doar mesaje care defilau, scrise) pricinuite de acest “afront făcut ordinului medical francez” mi-au adus în urechi - și în burtă - răcnetele indignarisite protestînd împotriva “afrontului făcut breslei (scriitoricești) române” de către semnatarul acestui jurnal. Ca și breslașii carpatnici, ordiniștii galici nu “combăteau” afirmația - formulată cu argumente, cu exemple - a lui F. des C., ci protestau în general, ca “membri ai corpului medical” (al breslei, ce spuneam?) și îmi deveneau vizibili în atitudinea lor corporatistă și... corporală - mai ales al gușii umflată de indignare...

Încă o dată: nu e mare deosebirea dintre franțuji și români în privința euthanasiei: Francezii o vorbesc în-necunoștință-de-cauză, Românii nu o vorbesc deloc - dacă n-au auzit de ea...

Repetat fiind reportajul incriminat, l-am văzut și eu. Mi s-a părut decent, discret, respectuos față de intimitatea pregătirii de plecare. Femeia - era o femeie - avusese un cancer la sân, racul îi cuprinsese plămânul stâng, se întinsese în tot toracele, mai avea de trăit “o lună, cel mult două”; bolnava făcuse o primă călătorie în Elveția - din Franța - aflate condițiile (și prețul...) - revenise, semnase sub ochiul camerei de luat vederi niște hârtii, luase din mâna infirmierei-asistente paharul în care era pregătită “doza”, îl dusesese la gură...

Imaginea următoare: infirmiera telefonînd la poliție și anunțînd decesul.

Indignații nu se arătaseră indignați pentru că acest document atroce în... delicatetea lui fusese difuzat - nu! Ci pentru că “fusese difuzat în jurnalul de la orele 20”! Cum ar veni: pentru că telespec-

tatorii nu erau pregătiți, nu erau avertizați, mai erau și copiii care priveau, și bunicii lor...

Sinuciderea... Șvițerienii, oameni practici, inventaseră și această pompă-de-bani cu firmă umanitară (că tot găzduiesc ei și Crucea Roșie). Dacă privești (reportajul) și îl judeci fără a te gândi la... cât îl costase pe sinucigaș sinuciderea-asistată medical, găsești că metoda nu este rea: îl ajută pe condamnat să o sfârșească odată cu viața care nu mai este viață, să scape de suferință, de umilință.

Sinuciderea - este adevărat că Biserica dezaprobă sinuciderea, refuză să-l îngroape - creștinește - pe sinucigaș... Însă, iată: ortodocșii noștri neaoși de la bisericile de la Paris (și de la cea liberă, și de la cea a Ambasadei RSR, unde oficiază un june și cultivat teolog, parcă și el din clanul ardelenilor: Pop - nu o fi prieten cu Bădiliță?, nici chiar cu Barbăneagră?) au refuzat categoric să-i facă slujbă lui Ion Omescu, "sinucis, în plus, homosexual"! - dar un popă catolic a acceptat - am consemnat în Jurnalul 2002, în luna mai...

Sinuciderea... Sar la altfel de sinucidere:

Nu mai țin minte anul în care Ungaria ajunsese în finala campionatului (mondial?, european?) de fotbal - presupun că a jucat cu Anglia... Să fi fost în 1952? În 1953? - oricum, eu eram la liceu, unde nu am urmărit meciul la radio - mi-a povestit tata:

Se întâmplase ca el, atunci, să se afle la Rupea, la o ședință a învățătorilor - când, afară s-au auzit întâi urlete de durere, de groază apoi împușcături. Cei din sală au presupus că - "după meci", la radio, se transmitea vreo piesă la "Teatru la microfon". Însă a intrat val-vârtej un funcționar al secției de învățământ și a anunțat:

«Se-mpușcă ungurii!»

O vreme nu s-a înțeles: de ce "să se-mpuște ungurii"? Între ei? Vor fi avînd ceva de împărțit? Dar ce? A venit o primă lămurire:

«Se-mpușcă ei pe ei» (tata a ținut minte precizarea: «ei pe ei», mi-a repetat-o ani de zile, în toate împrejurările...).

Tot nu s-a înțeles; lămuritorul a lămurit:

«Au pierdut la fotbal și e jale mare. Cântă *Tristă Duminică*... și după aceea se omoară. Unii s-au spânzurat, darăștia nu se-aud... Se aud numai cei care-și trag un glonte în cap...»

Tata era de zece ani în Ardeal, trăia și printre unguri, avea prieteni unguri - dar tot nu cunoștea sufletul ungurului... A trebuit să i-l explice un coleg ardelean:

«Așa fac ei când pierd o luptă: se sinucid».

«Dar n-a fost luptă - doar un meci de fotbal...», a încercat tata.

«Fotbal, fotbal, dar cine era "celălalt"? Un ne-ungur, deci ei consideră că au pierdut o luptă, rușinea înfrângerii trebuie plătită...»

Tata nu a înțeles "mecanismul": să te sinucizi (de-adevărat!), pentru că ai pierdut un meci de fotbal? Nu înțelesese nici "chichirezul" - i l-a dezvăluit după o vreme un învățător basarabean care funcționa în Rupea:

«Să râzi, să plângi?», îi spusese acela. «Știam că ungurii sunt foarte mândri și că atunci când pierd o înfruntare, beau palincă, plâng, înjură, cântă romanța lor *Tristă Duminică*...- dar nu-și iau viața...

Chichirezul însă e acesta: pe noi, în sală, ne-au speriat împuşcăturile de afară, însă nu ne-am întrebat: *cine are arme de foc, în ziua de azi*, când pentru o bănuială, pentru o pără că te-ai întors de pe front cu un pistol, capeti 5-6-7 ani de puşcărie?»

«Da, bre», va fi încuviințat tata cu mintea basarabeanului de pe urmă. «Chiar așa: *cine are arme de foc pe timpurile astea...?*»

Răspuns:

- arme de foc - pe timpurile astea - au: securiștii, milițienii, activiștii de partid, șefii diferitelor instituții, direcții, organizații, fie ele doar “economice” - și numai ei, adică “măitovărășii” - *elftarășii*.

Întrebare:

- care dintre elft'arăși, avînd arme, și-a(u) tras un glonte în cap, după înfrîngerea - la fotbal - a echipei Ungariei?

Răspuns: “elftarășii noștri maghiari” - și numai ei, fiindcă românii, chiar pasionați de fotbal, nu merg până la a se sinucide.

Un alt coleg învățător - un ardelean - zisese:

«Da-mpuște-se toți, că și-așa-s prea mulți la comuniști! În Securitate cel puțin jumătate-s unguri, în Miliție la fel, la fel în activul de partid; șefi de câte ceva: președinți, directori, responsabili - ăștia ajung spre 80%, deși nu-s mai alfabetizați decât analfabeții rumâni ai noștri. Asta numai aici, la noi, la Rupea, unde ungurii sunt puțini, cel mult 10%, dar ce-o fi la Brașov?, la Târgu Murăș?, la Cluj? Dar la București, care-i al doilea oraș unguresc din lume?»

«Dar în Ungaria?» continua tata, povestind zicerea colegului «câți unguri cu drept la arme se vor fi împuşcat, din pricina înfrîngerii la fotbal?»

Mulți, domnule. Câți anume - nu se știe: sinuciderea, în comunism, era și mai... secretă/interzisă decât în Biserica Catolică.

Luni 27 ianuarie 2003

Am uitat să amintesc (uita-m-ar boala!) că acum trei ani, când mă simțeam foarte-foarte rău, l-am contactat cu un pretext oarecare pe un fost coleg de celulă de la Gherla, acum medic celebru la Paris (persoană importantă, nu-i spun numele...) și l-am rugat ca, în caz că eu sau soția mea îi dă “un anume semnal”, el să vină fuga-fuga cu stricnina, căci eu mă voiu sinucide...

Eu eram tragic de serios, amicul era nesuferit de hilar, m-a luat peste picior, m-a asigurat că n-am nici pe dracu (când eu mă simțeam cu trei picioare în groapă) - și nu a promis că vine cu stricnina aceea. Dar eu tot nu-i pun numele aici - nu merită! Își zice prieten al meu și nu-mi dă o mână de-agiutoriu...

Încă nu am primit vreun semn de viață de la Chișinău dinspre Iurie Roșca și-a lui ceată. Și nu-mi vine să le telefonez. Colesnic va fi lucrînd la corectare-imprimare, așa că îl las în pace. Sergiu Grosu nu răspunde la telefonul de la Paris - o fi plecat. Mai aștept două săptămâni - nu: până la mijlocul lui februarie: trei.

Marți 28 ianuarie 2003

Am ajuns până la partea a treia din **Calidor**. M-am oprit, istovit. Am să continuu mâine. Dealtfel, când corectez, în pauze nu pot face altceva.

Miercuri 29 ianuarie 2003

Am terminat corectarea **Calidorului**. Slavă Domnului, m-am liberat.

Mi-a spus Doicescu : a trimis, printr-un tânăr istoric, la București, un set de fotografii cu Monumentul Reîntregirii de la Chișinău (cel dinamitat de ruși, în 1944). Ca să le dea la jurnale.

Ce a răspuns Prelipceanu - prietenul meu - de la *România liberă*:
«Nu e momentul...»

Cum să fie “momentul” publicării unei fotografii cu Reîntregirea?
Iar la *Adevărul-Scînteii*:

«Nu intră în profilul nostru...»

Și asta este adevărat: cum să intre în profilul lor, de bolșevici?
Doicescu se mira, înfuriat. Eu nu m-am mirat - doar înfuriat.

Joi 30 ianuarie 2003

M-am trezit de pe la patru și ceva.

Mi-a venit *Columna* 3-4/2002 a lui Grigurcu. Îmi publică alt fragment din **Infarct(us)** - 3 pagini. De mirare: Laszlo publică o traducere din Papini, un comentariu cu citate din Caraion, dar nimic despre antisemitismul meu cel fioros... Probabil în numărul viitor.

Încă un semn de antisemitism din partea ultra-filosemitului hebdomadur *Le Nouvel Observateur*. De astă dată mult mai anti'-decât contraancheta care dădea un rezultat ca la radio Erevan: “nu elevii arabi îi agresaseră pe elevii evrei - ci invers: evreii pe arabi - și anunțaseră poliția înainte de... declanșarea atacului”...

În numărul său din 30 ian.- 5 febr. 2003 *N.O.* (cu precauția de a nu semnală textul și în sumar...) publică sub: “Exklusif”, “Rabbin Farhi: les pièces du dossier”, explicînd în introducere:

“*Le Nouvel Observateur* a avut acces la trei rapoarte medicale descriind rănilile sale [ale rabinului Farhi]. Anchetă asupra unui zvon...”

“Istoria”: la 3 ianuarie acest an rabinul Gabriel Farhi este agresat în sinagoga pariziană unde oficiază, de către un individ îmbrăcat în negru și cu, pe cap, cască integrală de motociclist, care strigă, în arabo-franceză: «Allahou Akbar, on aura ta peau!» - după cum relatează victima anchetatorilor de poliție și pompierilor (ca de obicei, sosiți primii la locul crimei) și îl înjunghie; din fericire, nu mortal.

Actul provoacă indignarea generală (Chirac scrie victimei: “acest act de violență intolerabilă care a vizat un militant pentru pace și al dialogului între religii” - rabinul fiind membru eminent al MJLF, Mișcarea evreilor liberali din Franța fondată de Daniel Farhi, tatăl lui Gabriel), mobilizează presa, care vorbește de... antisemitismul

francezilor, de Vichy, de simpatia Franței pentru palestinieni, etc. După ce la 6 ianuarie automobilul rabinului este incendiat, în 8 ianuarie este organizată o “mărturie de solidaritate” la sediul MJLF, “curent progresist și minoritar în sânului iudaismului francez”, la care participă Sarkozy, actualul ministru de interne, Juppé, Balladur, Jospin...

Marie-France Etchegoin - autoarea anchetei - scrie:

“Totuși, în chiar ziua atentatului [3 ian.] se nasc întrebări asupra autenticității cazului (Nicolas Sarkozy [ministru de interne] este, evident, informat pe dată, ceea ce nu-l împiedecă să-l primească pe Gabriel Farhi și pe tatăl, său și nici se fie prezent el însuși la ceremonia organizată la sediul MJLF). Circulă un zvon... răuvoitor, antisemit - acesta: și dacă individul în negru, cu cască, cuțit marca Laguiole, strigînd «Allahou Akbar, on aura ta peau!» nu existase? Dacă Gabriel Farhi își zgâriase singur abdomenul?”

“Atât înalții responsabili ai poliției, sindicalistii polițiști, jură că au văzut un ‘dosar acuzator’ al rabinului; desemeni membri ai stat-majorului pompierilor vorbesc de un raport medical după care victima se automutilase... Numai că judecătorul care instruieste cazul tot nu-l are în mâini [dosarul]”.

“Zvonul se răspândește, crește; la 20 ianuarie *Marianne* [săptămânal fondat și condus de Jean-François Kahn, “liberal de dreapta”] publică un articol nesemnlat intitulat: ‘Atentat împotriva unui rabin; poliția îl consideră suspect’ [atentatul]. În sprijinul afirmațiilor, săptămânalul citează faimosul raport al medicului pompier care a notat pe foaia de observații: ‘*Plagă ezitantă [hésitante] puțin corespunde unei automutilări*’. “Această frază lipsește din raportul consultat de noi”, scrie Marie-France Etchegoin. “În schimb există restul fișei, în care este menționat: ‘*plagă de aparență foarte superficială (puțin compatibilă cu spusele sale*’ - ‘puțin compatibilă’ cu spusele rabinului”, explică jurnalista de la *N.O.* care încheie:

“Și în momentul de față expertizele (ale răni, automobilului incendiat, a cuțitului, a cămășii victimei) continuă”.

Încă o tentativă de a-i impresiona-culpabiliza pe *goi* din partea evreilor. Iată însă că o publicație filosemită ca *Le Nouvel Observateur* și-a luat - pentru a doua oară știută de mine - sarcina de a demistifica aceste manevre care nu aduc nici un surplus de simpatie, nici de culpabilitate din partea *goi*-lor. Din contra.

Vineri 31 ianuarie 2003

Am ajuns la sfârșitul lunii și l-am marcat printr-un geruleț și o ninsoare...

FEBRUARIE

Sâmbătă 1 februarie 2003

Am trecut în februarie cu al doilea val de iarnă.

Duminică 2 februarie 2003

Am terminat de corectat-scurtat **Infarct**. Așa arată ceva mai puțin ne-bine. Să văd ce impresie o să am peste o vreme...

Ieri: Catastrofa Columbia.

Luni 3 februarie 2003

Din nou fără-treabă. Altfel spus: șomer.

Marti 4 februarie 2003

În continuare fără-treabă.

Ieri m-am uitat încă o dată peste **Profil**. Nu e o carte rea, săraca - dar nici bună. Împiedecată. Înnodurată. Nu curge.

Miercuri 5 februarie 2003

Nimic. Măcar dacă aş visa, noaptea. Dar nu mai visez de vreo doi ani - uite, nici nu-mi dădusem seama. Probabil din pricina unui medicament - dar care?

Nu e plăcut să nu mai visezi. Ba chiar e ne-plăcut să nu mai visezi. E ca și cum ți-ar fi amputat un membru al trupului sufletesc.

Joi 6 februarie 2003

Ieri am petrecut - la televizor - momente deja-memorizate (nu neapărat: memorabile...): așa cum, în România, eram, cred, singurul reacționar care stătea și se holba la prestațiile televizuale Ceaușești, cam ca vițelul la... (de aici se va fi trăgînd "tembelizor", termen la care voi fi pus și eu umărul, dacă nu cumva îl inventasem) și-i asculta toate prăpăstiile, toate ceaușismele, așa am stat aseară și l-am ascultat cuminte pe Colin Powell, la Consiliul de Securitate al ONU, citindu-și extemporalul de elev puturos.

O diferență tot există: pe Powell nu l-am putut auzi în limba lui: traducerea franceză (defectuoasă) acoperea engleza-i americană - în schimb Nea Nicu... E-hei, ce creator de limbă românească, Farul Nostru, Fiul cel mai iubit al pămîntenilor carpatnici! Când citea el - tot de Ceaușescu vorbesc - și reușea să rostească textul (ce tortură pe capul lui!), nu mă bucuram decât de pronunția scornicească : "Vienam", "Secoritate", "tomnai", "legili", "fimeili"... , însă când se libera el de jugul textului și începea să dea din mână... Doamne-Doamne, ce logică specială avea mîna lui cu care nega ceea ce afirma calea bucală,

ce gândire (și ea special de specială) - încât adeseori mă credeam în miezul Caragialelui, Nemuritorul...

Pe când Powell... Cu gândirea lui americană, de tanc sovietic - nici un pericol de a derapa în... poezie. Nici măcar de râs nu a fost. Singurul simțământ încercat: o mare, o imensă, o nesfârșită tristețe.

Ca oricărui biet european, lucrărica lui Powell mi s-a părut: penibilă. El promisese probe - a adus o fiolă cu ceva alburiu, i-a zis: "antrax", a tot arătat-o și a împachetat totul în: "avem informații"; "avem probe irefutabile"; "avem mărturia unui transfug..." - vorbe, vorbe, vorbe. Aseară, la ONU a fost vorba, nu de ticăloșia lui Saddam, de crimele lui trecute și de cele viitoare (prin amenințare) - pe astea le știa toată lumea - ci de gândirea americană, cea ca tancsovieticul...

Vineri 7 februarie 2003

Ce spuneam de gândirea americană! Ca și cum Powell ar fi fost strălucit de convingător în lecția lui de învățător de țară (suplinitor) - cu "exemple": «Iată, copii, acesta este antraxul; o linguriță din acest produs...» - Bush junior, Copilul-Minune (măcar ălalalt știe să cânte...) a declarat că gata, "partida /the game/ s-a terminat!"

Necazul este acesta - în două părți:

a) Americanii, trecînd fulgerător cu blestemele de la Satan-Ben-Laden la Satan-Saddam, au creat o asemenea confuzie chiar în spiritul europenilor, încât mulți dintre aceștia nu mai știu cum îi cheamă și au început a judeca astfel: «Dacă Americanii insistă, înseamnă că vor fi ștînd ei ceva ce noi nu știm - deci să mergem cu ei...»;

b) Americanii făcînd ceea ce tot fac, îi întăresc pe ruși: Ivanii nu au nevoie să miște un deget, "beneficiile" cad singure în cușma lor ca perele răscoapte: alaltăieri înșiși irakienii i-au căutat la Moscova; ieri pakistanezii, altfel proamericani din negura... deceniilor. Statele care au mari dificultăți cu propriii lor integriști musulmani - deveniți feroci antiamericani - se adresează Salvatoarei Rusii...

Estimp Marii Teroriști continuă liniștiți "lupta împotriva terorismului" la ei în Rusia (Cecenii), în China (Tibetani, Uigurii), în Israel (Palestinienii)...

Știu că au existat mari-scriitori (vorbesc numai de scriitori, în special prozatori - nu de "artiști": muzicieni, plasticieni) care nu s-au interesat de "politică", nu au suferit din această pricină, ba au trăit foarte bine și mult - ca Simenon. Acest foarte mare scriitor, un "Balzac al secolului 20 - dar mai mare decât Balzac" (citat bine adus din condei) a prins în opera sa colosală - ca întindere și calitate - lumea franceză... de până la al doilea război mondial. Chiar dacă a scris mult și după, chiar dacă autorul dă indicații cronologice, lumea din cărțile lui rămâne încremenită atunci, în anii 20, 30.

Doamne ferește, nu este un reproș, acesta va fi semn de atingere a eternității, nu?

Eu gândesc altfel - ceea ce nu înseamnă că am dreptate:

Un scriitor - mai cu seamă prozator - care, ca Simenon, nu a făcut "politică" (și alții, și alții, cu toții mari), mărturisește o certă lipsă de compasiune față de... persoanele devenite personaje. El i-a privit pe

oameni (persoanele...) cu ochi curios și rece de entomolog. Bine-bine, azi nu mai suportăm “umanismul de tip rusesc”, exacerbat la Dostoievski, după ce trecuse printre pietrele de moară ale lui Tolstoi - dar nu strică la casa prozatorului un strop de înțelegere, în sensul de împărtășire, fie și preț de câteva pagini, a destinului - nefericit - al unui nefericit personaj.

Și la aceasta mă gândeam atunci când vorbeam de “transpunere”, nu doar de coborîre-urcare la nivelul persoanei devenită personaj; și o zăbovire - o pauză de respirație - în timpul căreia autorul să-i simtă persoanei-personaj căldura corpului cu căldura corpului, blana cu blana... Dacă tot nu poți fi generos cu semenii aflați în mare dificultate (tu însuți ești sărac, ești invalid, nu te poți deplasa), fii măcar cu personajele tale, pe hârtie - că tot nu te costă “gestul”! Iar Doamne-Doamne, la Judecata de Apoi, deși cunoaște înșelătoria la care te-ai datat, va zice: «Trecă de la mine minciuna asta, măcar te-ai gândit că ai putea face bine...»

Sâmbătă 8 februarie 2003

Tot fără vise. Începe a deveni enervantă situațiunea - dar ce să fac: să-mi provoc eu vise? - cum? Cu ce să mă gândil pe la glanda vizuală?

Am citit undeva zilele trecute: un ziarist american l-a întrebat pe Schönberg dacă un creator exilat își pierde o parte din forța creației...

Întrebare triplu-prostească:

a). Schönberg, compozitor, folosea un limbaj artistic (muzical) insensibil la exil - doar dacă ducea dorul pianului cu care se obișnuise la el acasă, la el în țară; dacă în timp ce crea el creații nemuritoare, nu se auzeau, pe fereastra deschisă, privighetorile patriei, ci corbii surghiunului;

b). Schönberg era evreu, deci mult mai puțin sensibil la pierderea unei patrii - decât dacă se răsfăța (ceea ce nu era cazul, măcar pentru că nu cunosc răspunsul la întrebare), cum făcuse Norman Manea, prin 1992, la Madrid:

Normanul nostru naționale tratatase cu mult curaj tema “Exilul” și ne povestise cu lacrimi în glas tragedia vieții sale: “exilul de la Berlin”! Nu i-ar fi fost rușine, lui, care copil fiind, cunoscuse deportarea în Ucraina! Mîntea fără să clipească, fiindcă “la Berlin” el stătuse cât stătuse *cu o bursă și cu statut de cetățean al RSR*, nu ca exilat (acela carele a cerut azil politic) în așteptarea *emigrării* în America, unde, în sfârșit să poată deschide gura, ca să spună adevărul despre țara și a lui, România, sub comuniști și sub Ceaușescu: adevărul despre România în suferință a lui NorManea a fost acesta: pe când el nici nu se născuse, Eliade scrisese articole legionare...;

c). Chiar de-ar fi fost un creator sensibil la deșțărare, prin limbă, adică: scriitor, tot nu ar fi fost vorba de “diminuare a forțelor de creație”, fiindcă nu există vreo legătură între durerea de a fi pierdut țara și pierderea capacității de a “crea”.

Nu mai știu dacă Schönberg a răspuns jurnalistului - probabil nu, din moment ce era scoasă în față doar întrebarea lui - dar știu, fiind oarecum în materie...: altele sunt “diminuările”.

Duminică 9 februarie 2003

Mi-a venit *Vatra* 11-12/2002, unde citesc noutatea: aş fi “tăticul” lui Alexandru Vakulovski. Cum nu am avut la îndemână decât atâta, am dreptul să mă întreb dacă această “laudă” de sine, a “băieţelului” meu este ironie, de-a dreptul băşcălie, ori serie. Ştiu de la Anca Haţiegan că “fiul” îşi manifestase dorinţa de a intra în comunicare cu mine (tăticul său). Nu a făcut-o, probabil din lipsă de timbre poştale - cunosc foarte bine această blestemată împiedecătoare a comunicării între oameni... Oricum, ştiam că neştiutul fiu al meu este autorul romanului **Pizdeţ** - titlu care nu m-a făcut să tresar şi să-mi acopăr obrazul de ruşinare, ba mărturisesc: pe undeva am fost chiar gelos pentru asemenea găselniţă (mi-a trecut când Ana mi-a atras atenţia că eu o “găsisem” de vreo 30 ani, dar a rămas necunoscută, fiind îngropată în **Alfabecedar**...). Ce am simţit însă - încă o dată: nu am putut citi măcar o pagină din proza-i: că Vakulovski în chestie a făcut saltul (mortal?), nu doar peste propria-i condiţie de student-basarabean-la-Cluj, nu doar peste “nivelul” prozei din Basarabia, dar şi binişor peste cel din restul României sclifosite, pe-loc-tropotite, “în căutarea romanului pierdut”, ca să fac o referinţă cultă la Breban. **Pizdeţ**, în ochii mei - care nu au citit proza astfel botezată - este: nu un titlu vulgar-provocator, ci un ţăruş înfipt până-n miezul... titlului, la adâncimea la care nu pot pătrunde prozatorii de pe malul drept al Prutului; un geamăt-răcnet de mare suferinţă, de nesfârşită disperare şi de adâncă sensibilitate - în general (cea care îi lipsea lui Simenon, de pildă) şi artistică, ex-trasă din cea mai autentică şi fertilă sursă: cea rusească.

Luni 10 februarie 2003

Mare război, mare: Nemţii şi Franţujii nu se lasă traşi în război, Rusia... profită (proastă ar fi dacă nu ar face-o), Belgia a ameninţat cu veto-ul în NATO “împotriva” ajutorului militar dat Turciei, Anglia se află într-o situaţie dintre cele mai jenante, America, după ce, prin glasul autorizat al lui Rumsfeld, tratase ţările care nu băteau pas de front pe arătură drept reprezentante ale... “vechii Europe” (cult e descultul Rum’!) - prin contrast cu “noua Europă” (Polonia, Cehia, Ungaria - o să revin), se dezlănţuie împotriva Franţei: Chirac este “codoşul lui Saddam”, francezii sunt “laşi, antisemiţi” (cum altfel?)...

Mi s-a strâns inima când am aflat, în urmă cu vreo săptămână: cu excepţia Germaniei şi a Franţei toate membrele NATO au semnat o declaraţie de credinţă Americii şi războiului petrolului. Nu am văzut numele României (dacă nu am citit lista...), deşi parcă fusese şi ea primită... Sau nu “de tot”?

Oricum, în realitatea adevărului-istoric: ţările adunate de alfabetizatul Rumsfeld sub firma comună: “Noua Europa” - încă o dată: Polonia, Cehia, Ungaria - fac parte din “Europa Vândută” de ei, de Americani, Ruşilor; din *Europa Amnezică* - din acelaşi motiv: au uitat că ele însele: Polonia, Cehoslovacia fuseseră şterse de pe hartă, prima prin voinţa lui Stalin şi a lui Hitler, a doua prin doar a lui Hitler; că Polonezii şi Cehii în exil se înrolaseră pe dată în armatele aliate îşi vărsaseră sângele luptând împotriva armatei lui Hitler, însă la

“scadență” Americanii nu ținuseră seama nici de sacrificiile consimțite, voluntare, nici de imoralitatea actului lor, al americanilor, de a lăsa victima tot pe mâna călăului; Ungaria nu luptase împotriva Germaniei - din contra, însă lașitatea Americanilor în 1956 anulează “păcatul” vechi...

Și totuși, aceste țări - libere, azi - au semnat actul de alegență. Este adevărat: în conducerea lor sunt comuniști, chiar securiști - mai tineri, mai... mascați, deci fără simțul demnității naționale. Dar dacă ar fi fost conduse de “reacționari” ca omologii lui Coposu, Rațiu, Cîmpeanu, Constantinescu, Zoe Petre? Nu ar fi fost tot orbi americanofili? Ba, cum nu? Dintr-un motiv care adună toate motivele: gândul la *profit: americanul îi va plăti pe cei fideli, de orice culoare ar fi ei...*

“Luciditatea” politică a lor: nulă. Chiar de vor fi știind ceva istorie, vorba ardeleanului despre mintea lui Iorga: nu o știu pe cea bună.

Cehia este cultural filogermană, politic: filoengleză; Ungaria (cam) la fel. Polonia, deși America i-a fost pământ de emigrație, sufletul i-a tras întotdeauna spre Franța. Or: ce au ținut ei/ele minte din istoria secolului trecut? Că Germania le-a oprimat, că Franța (“Marea Curvă”) le-a trădat, că nu le-a apărat când aveau ele mare nevoie de ajutor (Ungaria este un caz aparte, ea acționînd-gîndind numai în funcție de Trianon, unde Franța a fost favorabilă României).

Polonia actuală a dat o primă dovadă de măgărie politică încă înainte de “declarația comună”, pro-americană: imediat ce a fost primită în Comunitatea *Europeană* - cu substanțiale “suplimente” cerșite cu înjositoare insistență (am subliniat: *Europeană*, ca să nu fie trecută cu vederea), Polonia a denunțat contractul de cumpărare a unor avioane Dassault (Mirage) - cu care va fi dotată aviația Comunității *Europene* !- și s-a adresat (în fapt, a acceptat oferta americanilor de a cumpăra de la ei avioane - “mai ieftin”). “Mai ieftin” - de acord, dar cu ce bani? Ce întrebare! *Cu banii primiți de la Comunitatea Europeană!*

Sînt convinși că Românii, aflînd de șmecheria de trei lulele a polonezilor, au fost geloși: ah, de ce n-au fost și ei primiți în C.E., ca, întîi să-i tragă-n piept pe europeni, să le ia banii - apoi să se închine Porții Americane! Lucru curat, românesc!

Pe solul Ungariei funcționează încă din timpul războaielor din Balcani o bază americană care a fost modernizată în vederea campaniei din Irak. În România, membrana a NATO de abia sunt așteptați Americanii: să instaleze o bază mică, mică, uite-atâtică, o bazuță, o bázică - dar americanică,/ din aia cu dolari pentru Gică Mână-Mică.

Martți 11 februarie 2003

Despre termenul : “antisemit” și derivatele.

Ca tot creștinul (!) am folosit și eu “antisemit” în vorbă și în scris. Chiar în **Basarabia** - scrisă în 2001. Dar nu și în **Săptămâna Roșie**, din 2002. Fiindcă... între una și alta, probabil prin decembrie 2001, s-a întîmplat ceva, mi-a căzut în cap o... revelație:

Un jurnalist de la Antenne 2 - care a prezentat o vreme jurnalul de la prânz, Rachid Arhab are și în momentul de față un serial de interviuri - “pe stradă”, mai ales cu populația arabă din Franța. Una dintre emisiuni a avut loc în cartierul nostru, în capătul străzii noastre,

pe Boulevard de Belleville. Era atunci vorba de Intifada. Au vorbit la microfon și evrei și arabi, fiecare spunându-și oful și susținându-și opiniile. Pe atunci mai exista dialogul - nu doar în cartierul nostru: când vorbea un evreu, arabii nu-l întrerupeau, nu-l contraziceau, nu-l bruiiau, îl lăseau să vorbească; când vorbea un arab, evreii nu-i strigau că mințe, nu îl agresau (la propriu), nici nu părăseau locul cu pricina.

Într-un asemenea - totuși, dialog - un arab destul de tânăr, dar vădit, neintelectual (i se vedeau mâinile: sigur lucra cu lopata, probabil la construcții), când i-a venit rândul a spus cam așa:

«Nu înțeleg de ce Evreii ne tratează pe noi, Arabii, de “antisemiți” - când și noi, Arabii, suntem semiți»...

Mi-a căzut para mălăiață, Mărul lui Newton, mintea de pe urmă: Dar bine-nțeles! Și doar știam ceva istorie și ceva lingvistică - cum de suportasem - ba chiar scrisesem cu mâna mea o asemenea aberație ca “antisemit/ism”?

Ei, uite, o scrisesem; adevărat, simțeam că ceva nu este în regulă, dar a trebuit să vină un arab din Belleville, ca să mi-o... explice.

Pornind de la clasarea (artificială) pentru nevoile sistematizării cunoștințelor, mai ales în lingvistică : “limbi semite”: araba, ebraica, arameeana, malteza... - termenul “*Antisemitismus*” fusese formulat pentru întâia oară de germanul Wilhelm Marr în 1879, în contextul epocii - care cunoștea un nou val de *antiudaism*, mai cu seamă... în Franța, prin Ch. Drumont.

Se știe la ce crime s-a ajuns prin *antiudaism* în secolul al XX-lea, dar acum este vorba de termenul “antisemit”. Or, în marcarea infamantă, ca a vitelor cu fierul roșu, în Germania nazistă Evreii erau numiți *Jude* - pe zidurile proprietăților, pe vitrinele prăvăliile, pe actele de identitate, pe steaua galbenă purtată, iar în Franța ocupată, colaboraționistă: *Juif*. În românește Evreul era numit, curent, popular - neinsultant -: *jidă*, în rusește: *jăd*, în ungurește: *jidov*. Chiar după ce în românește, *jidă* a devenit termen injurios, evreul era apostrofat prin «Jidane!» și nu... «Semitule!» Însă Evreul nu replică la «Jidane!», prin «Antijidane!», ci prin: «Antisemitule!»

Jude, *Juif*, *jidă* (derivate de la *Iudeu*) - și nu... “Semit”. Atunci de unde a ieșit... inversul, “antisemitul”?

Până la proba contrarie, văd traiectoria cuvântului “antisemit”, folosit în toată lumea de sorginte europeană aproape similară cu, mai târziu, a sintagmei “gulagul românesc”: a pornit de la un adevăr specific (chiar dacă e o invenție, un artificiu), dar a fost deturnat de victime și pus la treabă în serviciul răzbunării lor (primul); folosit greșit, însă pentru că analfabeții au fabricat istoria în România ultimilor 13 ani, termenul a fost “adoptat” și de foștii deținuți - încă odată: ei auziseră de “gulag” abia în 1972, de la radio Europa liberă, când s-a transmis în foileton **Arhipelagul Gulag** de Soljenițin.

Termenul “antisemit” - prea larg, prea cuprinzător, în varianta sa inițială - a fost într-atâta ciocănit, repetat-repetat-repetat de evrei, până ce a fost... acceptat așa, fals, falsificat. De ce vor fi făcut Evreii asta?

Se vor fi gândit că un termen (corect, adevărat) ca *antiudaism* sau *antievreism* nu le este convenabil, pentru că vizează un număr restrâns de componente ai comunității lor: doar câteva milioane (de evrei), pe când “antisemitism” acopere, include, sensibilizează sute de milioane

- chiar dacă doar o mică parte evrei. Astfel s-a ajuns la tragice absurdități: mulți, prea mulți evrei îi tratează pe Palestinieni de... "antisemiți", ceea ce ar semnifica: se înjură în fața oglinzii. Cu atât mai vârtos, cu cât prea mulți dintre israelienii de azi nu au deloc sânge iudeu - fie sunt incași curați, fie sovietici... necurați, care, pentru a ieși din gulag, se căsătoriseră cu o presupusă evreică - și iată-l pe David biruitorul filisteanului (palestinianului!) Goliath...

"Antisemitism" - cuvânt din categoria binecunoscută în România comunistă, "element", "individ", "dușman", colportat(e) mai ales de securiști semianalfabeți. Am auzit și eu bețivi "tratându-se" (înainte de a se înjura de mamă și de a se lua la bătaie - cu servietele cu pâine): «Individule!»; am auzit țate spurcându-se: «Ești o elementă, scroafă ordinară!»;

"Antisemitule!" este insulta rapidă, la îndemâna oricărui negânditor - altfel cum de semiți-semiți (evrei din Israel) l-au tratat de antisemit pe semitul Daniel Barenboim, născut în Argentina, dar (și) cetățean, prin opțiune, israelian?;

"Antisemitule!" este răspunsul evreului idiot - când tu îi spui că este idiot (nu evreu); al evreului necinstit când tu îi spui că e necinstit (nu evreu); când tu îl acuzi de colaborare cu Securitatea - cazul lui Ed. Reichmann - (nu de colaborare cu... CIA...);

"Antisemitism" este un supra-cuvânt: nu-l poți "combate" - ce să-i răspunzi agresorului, că ba nu ești antisemit, din contra: filosemit din moși-strămoși?; este un cuvânt-căluș, folosit de mulți evrei atunci când nu mai au, ei, argumente - din familia «tuberculoaso!» pe care generația mea de studenți o știau din gura lui Tudor Vianu, care îl dădea drept exemplu de confuzie a punctelor de vedere.

Un alt termen frate: *sionism*.

A fost și el inventat la sfârșitul secolului al XIX-lea, tot în limba germană, de astă dată de un evreu, N. Birnbaum, în 1880, sub forma: "*Zionismus*". Birnbaum făcea apropierea de biblicul munte Sion și botezase Palestina contemporană (lui): "Noul Sion".

Tereticianul sionismului, în 1897 a fost Theodore Herzl. În perioada marilor persecuții ale evreilor din Rusia (pogromurile, fabricarea "Protocoalelor înțelepților Sionului", la Paris, de către unul Golovinsky, pentru uzul Ohranei), s-a cristalizat visul Întoarcerii, printr-o doctrină dinamică, militantă, exclusivistă, xenofobă, anti-*goi*, antiarabă. Cum o primă variantă a stabilirii unui stat evreiesc fusese imaginată în Basarabia ocupată de ruși, în Bucovina - ocupată de Austrieci - și în Transnistria (între Nistru și Bug, teritoriu locuit atunci, majoritar de moldoveni), Evreii sioniști au pus texte în idiș pe melodii curat-basarabene (Imnul de stat al Israelului este, muzical "Cucuruz cu frunza-n sus" - am scris un capitol întreg despre muzica la evrei, în **Săptămâna Roșie**, pornind de la studiul lui A. Oișteanu **Imaginea Evreului în cultura română**).

Oricum, sionismul ca doctrină este una... reacționară, exclusivistă, agresivă, rasistă - ea se află la baza statului Israel, din 1948.

Evreii de azi se străduiesc să facă o diferență "esențială" între rădăcinile: "semit" și "sion", ba provoacă scandaluri în presă, pentru a avea ocazii de "demarcare" - ca cel recent (februarie 2003):

La o dezbatere televizată președintele Crif, Roger Cukierman, l-a

taxat pe Olivier Besancenot (un comunist-revoluționar, în fapt: trotskist-fără-mască-și-fără-pseudonime) de “antisemit”, fiindcă acela se declarase în dezacord cu comportamentul “sionist” al israelienilor față de palestinieni. Tovarășii de Crif, nu numai că l-au criticat pe președintele lor, dar au făcut-o în presă, acuzându-l că prin acel “amalgam” (antisemitism=antisionism) ar fi riscat să provoace “ruperea comunității evreiești de opinia publică” (franceză) și să dea (comunității evreiești - în exterior) o falsă imagine, de “extremistă”.

Roger Cukierman a fost, în acea emisiune, nu un gafeur, ci un... deviaționist, în sensul cunoscut de noi, cei din Est: adică “acel tovarăș care o ține drept înaintea, când partidul (unic) o cotește”.

Cred că “semit”-”sion”, cu inevitabilele din-contra: “anti”, sunt capul și pajura aceleiași monede: sionismul este constanta activă, combatantă, agresivă, colonizatoare a doctrinei aplicate, iar -semitismul (exclusivist) este varianta aparent pasivă, “intelectuală”, setoasă de “dezbateri” - în fond extrem de agresivă și ea, pentru că în fapt, refuză dialogul: aruncându-i celui din față, de la bun început, calificativul: “antisemit”, evreul provoacă, nu un schimb de idei, nu o discuție, nici vorbă de o dezbateră, ci pronunță un act de acuzare, pretinzând că el fusese agresatul - “ca evreu” (nu ca hoț, ca mincinos, ca necinstit, ca lipsit de inteligență) - declanșând conflicte fără de obiect - dar ce prilej mai favorabil de a-i culpabiliza pe *goi!*, de a le închide gura înainte de a fi rostit o silabă!

În închisorile comuniste și nu doar în România - exemplul-modelul venindu-ne de la Răsărit - se petreceau lucruri stranii cu Evreul:

Foarte mulți dintre anchetatori, directori, miniștri (vorbesc acum numai de Aparatul Represiv) erau evrei. Aceștia acționau în numele “adevărului bolșevic”, al “clasei muncitoare” (românești, se înțelege), în realitate erau mânați mai ales de răzbunare, de Lega Talionului (de Ochi pentru Ochi, Dinte pentru Dinte), împotriva *goi*-lor, considerați cu toții - global - vinovați de a-i fi persecutat de-a lungul veacurilor-mileniilor; aceștia (securiștii evrei) erau tot timpul cu acuzația de “antisemitism” în gură - și în ciomag. Nu am cunoscut pușcăriasi sioniști, dar știu că între securistul evreu (anti-antisemitul) și deținutul sionist nu exista complicitate... de rasă. Sioniștii care au supraviețuit detenției au ajuns în cele din urmă în Israel; securiștii evrei - tot acolo, ba chiar mai devreme și mai lesne decât sioniștii... Cum se vor fi descurcând împreună pe același petic de pământ - Dumnezeu să știe...

Înapoi la indignarea Crif-ului: Cukierman a reacționat ca un om normal atunci când s-a supărat pe interlocutor și l-a tratat de “antisemit”, fiindcă acela îi acuza pe israelieni că îi persecută pe palestinieni în virtutea doctrinei sioniste (cea xenofobă, anti-*goi*, segregacionistă - calificativele lămuritoare au fost adăugate de mine). Ei bine, tovarășul nostru Cukierman trebuia să fie atent la cuvinte! Deja “antisemit” este un termen fabricat, de care se uzează și se abuzează - acum să-l bage în aceeași ciorbă cu “antisionismul”? - asta este o greșeală semantică, o eroare tactică dăunătoare-cauzatoare comunității evreiești...

Pupături, îmbrățișări Chirac-Putin.

Putinoarea! E flatat(ă) să se vadă curtat(ă) de Franța, dar el/ea tot cu gândul la dolarii Americii - mai exact: ai “prietenui meu, Bush”,

cum a declarat Sfântul Vladimir de Kaghebégorod.

O să văză el, Chirac: nici n-o să plece bine “cinstitul oaspete” din Franța, că Rusia se va pupa, rusește, pe gură cu America, Putin întrebându-și limba cu Bush, după metoda Brejnev - fiindcă America este adevăratul interlocutor al Veșnicei Asiate Rusii.

În acest imn de slavă ridicat Rusiei o notă distonantă: cei din jurul lui André Glucksmann care au manifestat, aducând aminte francezilor că Putin îi masacrează, în continuare, pe ceceni... Și Ana și eu regretăm că, dată fiind sănătatea noastră, nu am putut participa măcar de pe margine...

Ciudată apariție - la țanc! - a unei casete (audio) cu care Ben Laden intervine... în favoarea Americanilor, comentez eu, cunoscut rău (negru) de cer al gurului. Orice-aș face nu scap de determinarea de a fi fiul tatălui meu - cel care vedea în toate relele “Mâna Rusului, ascultă-mă pe mine!”. Eu văd - de când URSS a devenit Rusia - în toate cele rele... Mâna Americanului...- “ascultă-mă pe mine!”

Miercuri 12 februarie 2003

M-am plâns că nu am vise... Ei bine, astă noapte am primit ceea ce tot râvneam! Cu vârf și îndesat! Un vis sănătos, măi tovarășe, ca o povestire realist-socialistă inspirată din marea literatură sovietică - din păcate, m-am trezit înainte de a-l fi “parcurs” până la final.

Deci: eram undeva. La țară. Pe noroi. Fulguia rar.

Un număr de vaci mâncau din un fel de iesle-balansoar, care pe timp de ploaie, ca să nu fie udat fânul dinlăuntru, se înclinau pe lung, iar o rogojină acoperea partea de sus a lor, cea expusă ‘temperiilor... Numai că n-am văzut cum mâncau vacile dintr-o iesle... acoperită.

Poate/ sigur fiindcă *problema* visului era alta:

Unele vaci se bălegau de 5 ori pe... (nu am reținut “pe” ce: pe zi, pe metru pătrat, pe cap de văcar?);

Pe când altele, vorba lui Săraru: se “din contra”, bălegau de 6 ori!

Ei bine, această enigmă trebuia s-o rezolv: ce era de făcut cu acest criteriu de diferențiere dintre clasele vacilor bălegătoare?!

Atâta m-am supărat pe “problemă”, încât am făcut un efort și... m-am trezit.

Uf! Mai bine lipsă decât realism-socialist bălegos!

Am primit scrisoare de la Oleg Brega de la Chișinău și ultimul volum scos de Luca Pițu: “Temele deocheate ale timpului nostru”.

Am să-i scriu Pițului de cum voi citi cartea.

Azi s-au tot adunat “zvonuri” privitoare la tentativa de intoxicare din partea Americanilor, cu banda - sonoră - pe care Powell s-a grăbit să o... autentifice și pe loc să o combată - cu câteva ore înainte de a fi difuzată de postul de TV Al Qaida din Qatar (când, pentru mesajele anterioare ale lui Ben Laden aveau nevoie de câteva zile - iar rezultatele ultimului, din decembrie 2002, nici azi nu au fost comunicate)... Jurnaliștii sunt convinși că Americanii nu mai știu ce “dovezi” de culpabilitatea a lui Saddam să inventeze, ca să înceapă războiul...

Ca și cum Americanii s-ar jena de propriile făcături grosolane și de minciuni. Au să facă război împotriva opiniei Francezilor, Germanilor, împotriva deciziilor Consiliului de Securitate, împotriva adevărului, împotriva bunului-simț... Păi nu sunt ei cei mai mari și mai tari?

Joi 13 februarie 2003

Americanii au declarat că nu au nevoie de aprobarea Consiliului de Securitate ca să pornească la război. Și noi care credeam că au...

Belgia a acceptat să primească plângerea supraviețuitorilor victimelor lagărelor de palestinieni din Liban, Sabra și Șatila, în timpul ocupației Israelului, inițial respinsă. Acum Curtea de Casație a revenit, cererea a fost acceptată. Sharon era atunci (în 1982) ministru de Război - cel care pregătise terenul lichidării palestinienilor, iar când falangele libaneze trecuseră la uciderea lor (cca 3.000 victime au fost recenzate), se întorsese cu spatele - și așteptase. Drept care va fi inculpat de crime de război de cum nu va mai fi prim-ministru...

Ilustrativă este, nu hotărîrea ministerului de Externe israelian de a-l rechema pe ambasadorul la Bruxelles, de a-l convoca pe ambasadorul belgian la Ierusalim - ci declarația unui membru al guvernului israelian (nu i s-a dat numele, a fost desemnat ca "un oficial") care a spus:

«Punerea sub acuzare a unui israelian - oricine ar fi el - de către justiția belgiană este problematică» - nu în sensul că ar putea fi interpretată ca imposibilă, ci în sensul că va crea grave-probleme celor care au avut această idee...

Cum să nu fie (*problematică*) *inculparea unui israelian* - de către justiția belgiană? A, dacă pe israelianul acela, "oricare ar fi", l-ar pune sub acuzare justiția israeliană... Să tot așteptăm... Oricum, supraviețuitorii s-au adresat, nu unui tribunal libanez - locul faptei - ci unui tribunal neutru și care să accepte plângerea...

De peste o jumătate de secol posesorul de pașaport israelian - oricare ar fi el - se bucură de imunitate totală. Cum îndrăznesc niște *goi* să profere amenințări cu judecarea pentru crime de război la adresa eroului național israelian Sharon, cel pe care, pentru a doua oară opinia publică l-a ales, ca să o conducă pe culmi... - în ciuda dezvăluirii unor scandaluri financiare?

Nu va fi acuzată Belgia de antisemitism? Măcar de antisionism?

De ce nu?, vorba lui Barbăneagră.

Ca să vezi! Sharon - cu trupele sale, israeliene - acționînd pe sol libanez, nu poate fi pus sub acuzare de... Belgia! Să fie judecate faptele sale de arme la... Ierusalim, nu? În virtutea "democrației" care domnește în țara în care făptașul - deja pus în urmărire de Tribunalul Penal Internațional - are dreptul să se prezinte la alegeri, are dreptul să fie ales, are dreptul să se re-prezinte, să fie re-ales...

Israelul este singurul stat din lume (curat democratic!) care nu acordă azil politic *goi*-lor, de orice natură ar fi persecuțiile la care fuseseră supuși în țările lor.

Vorbesc în cunoștință de cauză: în toamna anului 1977, după liberarea din ultima detenție, când ne hotărîsem să părăsim România, m-am informat și la ambasada lor de la București și, surpriză; am pro-

vocat panică, nu doar la ambasadă, ci și la Centrală, la Tel-Aviv - au plouat declarațiile de dragoste eternă de la te miri cine, împerechiate cu amenințări (că, dacă îi provoc, o să fiu pedepsit), mi-au promis marea cu sarea, numai să nu cer azil politic Israelului “care, știți, se află într-o situație cu totul specială, deci nu obișnuiește”... Ei bine, eu nu cunoscteam... specificul Israelului: ne-obișnuirea de a acord azil politic. Îar Ana, care nu cunosctea “demersul” meu, aflând, m-a certat și mi-a adus aminte de modul în care eram eu perceput - oficial - în Israel: ca acela care strică bunele relații ceaușo-israeliene (după ce le compromisese pe cele ceaușesco-americaneze), ca singurul scriitor de origine română ale cărui cărți (traduse în limbi occidentale) erau... “reținute” la bordul avioanelor Elal cu destinația București. Dacă erau permise cărțile lui Soljenițin (dealtfel vândute în librăriile israeliene, ca și **Ostinato** al meu), anunțul stewardesc suna: «*Călătorii care posedă cărți de Paul Goma sunt rugați insistent să le predea perso-nalului de bord, înainte de aterizarea la București*». Simpat, nu? Numai cărțile lui Goma, “jidovitul”, nu și ale “fascistului Cioran”, nu și ale “legionarului antisemit Eliade”...

Dacă un “disident” ca Goma nu era dorit în Țara Sfântă (ce să facă el, anticomunist, printre milioanele de comuniști care, după ce puseseră umărul - și ciomagul - la instaurarea “celeii mai drepte orânduiri”, în URSS, în Polonia, în Țările Baltice, în “RȘS. Moldovenească”, în RSR, în Ungaria, în Cehoslovacia, în Polonia, în... se prelinseseră în Israel - statul care acordă azil criminalilor de război, vinovaților de crime împotriva omenirii, criminalilor penal, escrocilor internaționali, urmăriților pentru tot felul de delictе și de crime - *cu condiția să fie evrei*. Pe aceștia nu-i extrădează, acestora nu li se comunică dosarele financiare, nici conturile în băncile israeliene... Aceștia au dreptul la “azil”. Dar numai aceștia.

Îmi rămăseseră ochii lipiți de un plic prins în pioane deasupra ordinatorului. În el se află și o cartolină celebră, prezentând “carcera studenților din Heidelberg” trimisă de Sami Damian în 17 decembrie 2001 în care prietenul meu scria:

“Mărturisesc că unele accente [din textele mele, n.m., P.G.] îmi stârnesc nedumerire (mai vechi: tonul de minimalizare a unor colegi [colegii fiind Ana Blandiana, n.m.], chiar dacă în esență ai dreptate; mai noi: *pornirea unilaterală împotriva evreilor*)” (subl. mea, P.G.).

Această băgare de seamă a provocat “Scrisoarea deschisă” a mea.

Dar bineînțele că avea dreptate Sami Damian: eu sânt un vechi pornit-unilateral împotriva evreilor, chiar dacă el drege busuiocul afirmând că pornirea este mai-nouă... Dacă ar citi ce am scris și aici, ar ridica din umeri a neputință: ce să facă el, dacă eu m-am dovedit a fi unilateral pornit împotriva evreilor...

Mă întreb - pe bună dreptate - : în campania de pedepsire a antisemitului de mine care se pregătește, mai ales pentru **Săptămâna Roșie** va participa și dragul de Sami Damian?

Păcat că a murit Crohmălniceanu (“în surghiun, la Berlin”, cum ne informează același S. Damian), el ar fi fost un adevărat stâlp al campaniei anti-Goma. Ciudat: Croh îmi dăduse un referat (favorabil, zicea el, eu nu l-am citit) pentru **Ostinato**, însă mai apoi, după tratamentul

aplicat autorului, se va fi revizuit și referătorul... După ce la Aix-en-Provence, în octombrie 1991 am părăsit tribuna, ca să nu stau alături de el, proaspătul Rabin Croh mi-a aplicat... rețeta Iorgulescu (lui Breban): brusc, mi-am pierdut și talentul, nu mai eram scriitor, cărțile mele - printre ele chiar **Ostinato** pe care îl lăudase și îl recomandase spre editare - deveniseră "operele" - ghilimelate...

Înapoi la Sami Damian:

Dacă va participa la campania anti-antisemită (țintă: eu), sânt sigur că nu mă va acuza "total" (pardon: "unilateral"), va aminti că, în fond, am fost băiat bun până de curând, însă nu *se* înțelege ce mi s-a întâmplat de am devenit ce sânt...

Iar eu mă voi gândi că n-ar fi rău dacă s-ar consulta cu Alain Paruit, cu Geta Dimisianu, ca să afle motivul: sânt nebun-nebun!

Cum altfel? Numai un nebun s-ar fi "dat la Tovarășa", cum atât de plastic se exprimase Marin Preda; numai un nebun "s-a pus" cu Securitatea, după cum se mirau/mă dezaprobau colonelul Gheorghe Vasile și generalul Pleșiță, la ei, la Rahova, între două ședințe de îndeaproapică lămurire ideologică; numai un nebun l-a putut acuza pe Liiceanu, că i-a topit o carte nedistribuită - fiind acela editor, filosof...; și numai un nebun a riscat să se certe cu Monica Lovinescu, acuzînd-o pe papesa noastră națională de intrigă, trădare, pactizare cu călăul... Și în loc ca "bolnavul" să se interneze la psihiatrie, să se caute, el se lasă pradă unei porniri unilaterale împotriva evreilor, cum atât de cu delicatețe se exprimă Sami Damian...

Ei, da, am comis culmea... nebuniei - încât voi fi stârnit compasiunea sinceră până și a lui Țepeneag - va fi zis, în numele unei prietenii defuncte: Ce i-a trebuit lui Goma să-i atace și pe evrei, doar știe că nu te poți atinge de ei nici cu o floare - ce, eu mor de dragoste pentru un bou și-un analfabet ca Ed. Reichmann?, dar nu mă leg de el, din contra, îi cânt în struna-i destrunată; tac și-not...

'Noată, Țepe, 'noată.

Vineri 14 februarie 2003

În ultimele două nopți: ger, în jur de -2°. Iar m-am speriat că-mi îngheață leușteanu', dar în ultimul moment mi-am adus aminte că rădăcina care a puit și mi-a parfumat fadele mele supe a fost adusă de Mircea (și Flori?) Stănescu, din București - or Capitalia iubită ea cunoaște geruri strașnice, iar leușteanul tricolor supraviețuiește în grădină - sub o tulchină - și nu în niscai sere bine încălzite la pieptul Patriei. Are să întârzie - ca anul trecut, vreo cinci săptămâni, dar și când are să deie frunză...

Citesc "Temele..." pițuliene cu mare delectare, cu destulă gelozare (cusur vechi față cu produsele-i) pe ici, pe colo cu iritare.

Pentru nu foarte exacta informație... Dar toți care comitem comiteri pe hârtie cădem și la păcatul... inexactităților (o-ho, câte am și eu pe suflet, mai ales în **Jurnal I-II-III**...). Am să le semnaliez autorului după ce voi fi terminat cartea, însă am dat peste una care nu mă privește pe mine decât pentru că i-am mai semnalat-o. Nu mai știu dacă era apărută într-un periodic ori volum, dar știu că i-am mai scris,

comunicându-i opinia mea, pe puncte, se vede însă că poșta...

Este vorba de o afirmație de la pag. 89:

“...marele comparatist [atât de elogiât azi, de fiul lui Petru Andrei, în seria nouă a *Opinii Studentești*²⁷)]”

Trimite la Nota indicată (27) aflată la pag. 219 și care glăsuiește: “27. Vezi *Opinia studentească*, nr 21/1999, p. 6:

«P.A.: Mamă dragă, Adrian este un om extrem de cult, este unul dintre scriitorii noștri care, și ca estetician și filosof, lasă ceva după el. Dar Adrian Marino este unul dintre cei mai lipsiți oameni de caracter pe care i-am văzut în viața mea. Adrian Marino m-a băgat la pușcărie. Nu numai pe mine, peste 300 oameni. Din ei vreo 60 au murit. Când am ieșit din închisoare, eu nu aveam unde să lucrez, a trebuit să descarc vagoane cu grâu în gară. Când a ieșit din închisoare s-a căsătorit cu o fată cu origine sănătoasă, fiică de ceferist, ilegalist. Apoi Adrian Marino a luat Premiul Național și a început să se plimbe prin străinătate. Adrian Marino a băgat intelectuali din Iași la închisoare. Pe Nicu Botez, Traian Gheorghiu, Titus Hotnog, Gheorghe Chiper și alții».

«OPINIA: L-ați mai întâlnit pe Adrian Marino în ultima perioadă?»

«P. Andrei: N-are ce căuta la mine. Nu-i spun nimica, nu-l ocărăsc, dar la mine în casă n-are ce căuta. El fuma împreună cu maiorii aceia care mă băteau, fuma țigări Kent și-mi spuneau: ‘Haide, mă, spune, mă, că cu cât sântem mai mulți, cu atât mai bine’. El a trăit bine, scrie și acum, iar eu am ajuns la 45 kilograme»”

Mai există un adaus al lui Luca Pițu, dar acela nu prezintă interes pentru ce vreau să spun. Iată ce:

Când minți (doar dacă nu-ți dai seama că minți, ceea ce ține de alte instanțe) este recomandabil să cauți ca “elementele” din care-ți construiești minciuna să fie credibile - în asta (mai ales că sunt amintiri datînd de decenii bune) un rol esențial jucîndu-l cronologia, așezarea în timp a evenimentelor, a “elementelor”. Apoi să păstrezi măsura, mai ales cea “cantitativă”: nu e defel inteligent să arunci afirmații ca: «A băgat în pușcărie peste 300 oameni», «din care vreo 60 au murit», altfel apari ca un mincinos ordinar și *toate* afirmațiile tale - chiar și cele adevărate - devin suspect(abile).

Este adevărat: eu l-am cunoscut pe Adrian Marino abia în 1958, la începutului lunii decembrie, în Bărăgan, în satul-nou Lătești, unde fusesem trimis în domiciliu obligatoriu după liberarea de la Gherla. Câțiva ani am fost în bune relații (dar nu de prietenie), apoi, după ce el a fost re-arestat și condamnat la drept-comun pentru “părăsire de domiciliu” (prin 1961), a venit o perioadă tulbure - oricum, eu nu înțelegeam ce se petrecuse cu el în lagăr, iar ceea ce înțelegeam refuzam să accept. După plecarea mea din Lătești, el a mai rămas. Nu ne-am mai văzut decât după “Decretul Ceaușescu”, cel din iunie 1965, probabil prin 1966, când eu încercam să debutez la *Gazeta Literară*, susținut de Tita Chiper, iar el, deja re-introdus în viața literară (îi apăruse **Viața lui Macedonski**) “ar fi putut” pune o vorbă bună pe lângă Eugen Simion, factotum al revistei (el îmi îngropase manuscrisele predate - dealtfel aveam să debutez la concurență, în *Luceafărul* lui Eugen Barbu). Deci Marino, solicitat de Tita Chiper să intervină în favoarea “fostului coleg

și prieten de pușcărie și Bărăgan”), a refuzat - probabil-sigur din acest motiv l-am și încondeiat, în **Bonifacia**, povestind pe larg scena... Însă ne-ajutorul lui nu a fost determinant, fusese doar un episod al îndepărtării de el, o chestie personală, deși nu existase vreodată ceva de împărțit între el și mine.

Cronologic, fazele despărțirii noastre au fost:

- întâlnindu-mă pe stradă, în București, cu Alexandru Bratu - soțul profesoarei mele de pian și compoziție, Emilia Constantinescu-Vaida-Bratu, de la Lătești și prieten și coleg de țărănism militant al lui Marino dinainte de închisoare, el mi-a spus, de astă dată limpede, ceea ce în Bărăgan încerca să dea de înțeles: «prietenul nostru Adrian nu mai este de-al nostru; după liberarea de la drept-comun, pentru părăsire de domiciliu, prietenul Adrian a devenit prieten cu dușmanii noștri»... Însă Alecu Bratu nu-mi argumentase afirmația-bănuială;

- prin 1969, când Marino a participat la campania *politică*, dusă de Ivașcu (colegul său la catedra lui Călinescu, la Iași, înainte de arestarea în 1949) și director al *Contemporanului*, pusă la cale de D. Popescu-Dumnezeu împotriva “evazionismului” în general, cu arătări spre “onirism”. Îl interpelasem pe Marino în legătură cu articolul său, vădit făcând parte din campanie, în care-l ataca pe Țepeneag, arătându-mă, nu doar uimit, ci indignat că el, Marino participă la arderi pe rug în piața publică cerute de C.C. La puțin timp, pe culoarul *României literare* l-am pus în fața lui Țepeneag - care i-a comunicat tot răul pe care-l gândea despre el, ca “lătrător de serviciu în haita lui Ivașcu”. Spre surprinderea noastră, Marino, chiar de nu și-a cerut iertare pentru măgărie, senin, s-a oferit pe loc să scrie “ceva pozitiv” - despre același Țepeneag - în viitorul număr din *Viața Românească*...

Nici această probă nu m-a convins că Marino este “prieten cu dușmanii noștri”, doar că are oarecari slăbiciuni de caracter...

- Abia când am aflat că Marino, fostul deținut politic, purtător în spinare a 14 ani de suferințe cumplite pricinuite de Securitate face parte din redacția revistei securiste *Cahiers roumaines d'études littéraires* (cu Zoe Bușulenga, Mihnea Gheorghiu, Al. Balaci - și Popescu-Dumnezeu supra-șef) ba, din 1973 o și dirijează (vezi **Dicționarul Esențial**... p. 497), publicație pentru export (ca și *Glasul Patriei*, apoi *Tribuna României* periodice de propagandă peste hotare în scopul de intoxicare a exilaților și conduse de bunul său prieten Ivașcu); după altă vreme am aflat că el, pușcăriaș politic anticomunist călătorește în Occident ca Vodă prin lobodă, la colocvii, congrese internaționale, chiar și la odioasa întru toate “Fête de l’Humanité”, un fel de Cântare a Păunii de pe malurile Senei, organizată de comuniștii galici - dar și “în documentație” (în Spania!, pe când mai trăia Franco! - vezi: **Olé, España!**, București 1974); decisiv, după ce mă exilasem: vizitându-l, la München, pe Vlad Georgescu, directorul Europei libere, am dat, la el în casă, de Marino - ca o floare!, fără fereală, de parcă și el ar fi fost refugiat politic și slujbaș la americani, ar fi locuit peste drum și ar fi venit doar așa, să vadă ce mai face șeful său Vlad... - atunci am acceptat că Alecu Bratu “cam” avusese dreptate, cum relativizează ardelenii chiar și atunci când vorbesc de... cam-morți.

Ca și în cazul lui Ivăsiuc, nu am avansat decât prin “bănuieli” interogative de genul: «Cum este posibil ca...?», provocate de

“*ciudățenii social-politice*” pe care mai lesne le descifram noi, foștii deținuți politici totdeauna punând pe două coloane - de pildă:

«Cum este posibil ca Ivasiuc să devină funcționar la Ambasada Americană - *în timp ce* aproape toți foștii deținuți politici nu aveau dreptul decât la muncă-manuală?»;

«Cum este posibil ca Marino să aibă pașaport de serviciu cu care băntuie Occidentul ca o Blandiană ori/și ca un Sorescu, *în timp ce* alți scriitori, chiar fără închisoare politică, nu primeau aprobare nici pentru Bulgaria: Mazilescu, Grigurcu, Turcea, Dimov?»

Însă - la Ivasiuc - nu am deschis gura ca să-l acuz de “conivență cu Securitatea” (eufemism) decât după ce am avut sub ochi dovada-scrisă: în a *n*-a detenție, în luna mai 1977, când, în dosarul meu, am citit rapoartele lui Ivasiuc; la Marino: prin 1982, când l-am întâlnit în apartamentul lui Vlad Georgescu de la München. Abia aceste *probe* m-au îndreptățit să afirm - cu durere, cu mânie - că prieteni ai mei, colegi de pușcărie, de d.o. deveniseră (Dumnezeu știe în urma căror presiuni, urmare a cine știe ce torturi) auxiliari ai Securității.

Însă P. Andrei nu se sprijină pe nici un argument (iar Luca Pițu greșește când ia simple afirmații drept adevăruri și le difuzează prin volumul său) atunci când pretinde că...

1. Marino ar fi vinovat de arestarea a 300 de persoane - din care 60 au murit. Chiar 300 persoane au fost arestate ?- din pricina lui Adrian Marino? Chiar 60 dintre ele au murit?;

2. Că acuzațiile lui P. Andrei sunt tragic de incoerente reiese din paralelele operate - citez:

“Când am ieșit din închisoare, eu nu aveam unde să lucrez, a trebuit să mă duc să descarc vagoane cu grâu...”

Acesta a fost primul termen. Dar P.A. știe foarte bine: *toți foștii deținuți politici* găseau de lucru numai la “munca de jos” - și eu am descărcat vagoane cu grâu în gara Șercaia - ei și? Le-am descărcat! Nu le-am lăsat încărcate! Și nu mi-a căzut coroana. Cu ce compară P. Andrei propria-i soartă (de descărcător de vagoane): cu a lui Marino, să zicem: șef de gară? El delirează astfel - și la ne-obiect și mincinos:

“Când a ieșit el din închisoare s-a căsătorit cu o fată cu origine sănătoasă, fiică de ceferist, ilegalist...”

Da de unde! Când a ieșit din închisoare, Marino s-a logodit cu Lidia Bote, asistent sau conferențiar la Universitatea Cluj, iar părinții Lidiei nu erau “ceferiști ilegaliști” ci... ba chiar din contra, iar tatălui său, tocmai i se comutase pedeapsa cu moartea la muncă silnică pe viață - pentru motive... anticomuniste, se înțelege.

Înapoi la “comparație”: deci P. Andrei a trebuit să descarce vagoane - în timp ce Marino... Marino găsisse de lucru în altă parte? Undeva, cu un statut privilegiat - ca de pildă al lui Ivasiuc (la ambasada americană)? Ca al lui Alexandru (nu Gheorghe!) Calciu, la ambasada cubaneză? Ca al lui Aurel Covaci, la ONT, secția călătorii în Occident? Nu. Dar unde? Nicăiri - fiindcă nu căutase, nu ceruse. Nici la Lătești, în șase ani, nu lucrase - trăia din ceea ce îi trimitea-aducea soția sa, Lidia Bote; nici la Cluj, în “libertate” nu lucrase - decât pentru sine și pentru cărțile sale (dealtfel Marino era o persoană “economică”: nu bea, nu fuma, nu avea alte nevoi...);

3. Nu știu cum să iau acuzațiile cu... țigările Kent. În 1949, când

a fost arestat Marino (deci și el, P. Andrei) nu existau țigări Kent în România; vor fi ajuns a fi cunoscute prin 1965, însă atunci nici acuza-torul nici acuzatul nu mai erau în anchetă, nici în închisoarea golită din la decretul din 1964. Că este vorba de “țigări fine”... : nu știu ce fumau securiștii între 1949-1955, dar sigur este că în 1956 cele mai fine-țigări fumate de anchetatori erau autohtonele, însă extrem de scumpele pen-tru fumătorii de rând: Virginia (roșii), Victoria (parfumate) - Carpați fără apendicul încă necunoscut: filtrul. Iată cum un neadevăr “neesențial” (ca țigările Kent) pune la îndoială adevăruri - esențiale.

Ca supliment: când l-am cunoscut pe Marino - el nu fuma. Și nu cred că fumase înainte de arestare - cu atât mai puțin “țigări Kent”.

4. Culmea paralelismului, al comparativismului (sic) din gândirea lui P. Andrei reiese din ultima frază citată de Luca Pițu:

“El [Marino] a trăit bine, scrie și acum (?), iar eu (subl. mea, PG.) am ajuns la 45 kilograme”.

Deși am dedus situația foarte grea în care se află P. Andrei, mi-am amintit o “apreciere” auzită în studenție din gura cuiva care voia să-și amintească titlul unui film - astfel:

«Ăla cu când ea era blondă, în schimb el purta pălărie...»?

Am înțeles: P. Andrei este un fost pușcăriaș otrăvit de suferință și care caută vinovați de viața lui pierdută, otrăvită. Nu am citit întregul dialog din *Opinia studențească*, deci nu pot afirma că fostul deținut politic nu ar fi arătat cu degetul înspre Adevăratul Vinovat: Comunis-mul rusesc și Securismul autohton terorist - poate că a făcut-o, însă atunci când îl acuză pe A. Marino, folosește argumente alături, “balanțe” care nu... balanțează nimic - care poate fi contrapunerea:

“El a trăit bine, scrie și acum/ iar eu am ajuns la 45 kilograme”?

Nu astea sunt păcatele - grele - ale lui Adrian Marino.

Sâmbătă 15 februarie 2003

Ieri după amiază s-a transmis reuniunea Consiliului de Securitate “decisivă” în legătură cu Irakul. Dominique de Villepin a fost foarte-bun - dovadă: a fost aplaudat. Powell a fost foarte-foarte slab, penibil - și, pedeapsă: nu a fost aplaudat...

Numai că - până și eu am aflat: politica nu se face cu/pe baza... aplauzelor la scena deschisă, ci în culise, cumpărînd voturi, șantajînd, amenințînd, promițînd. Ceea ce și fac americanii care, siguri de “dreptul” lor au repetat planul de a impune Irakului un guvern militar american (ca în Japonia, în 1945). Au mai anunțat: după guvernul militar (american) va veni un guvern civil - american... Au constatat (Americani): exilații irakieni nu sunt buni de nimica: “nu cunosc terenul” (dacă nu au sateliți, nici drom-uri...) și “nu sunt fiabili” - în traducere: rămân, totuși, irakieni, nu au devenit peste noapte militari americani, susceptibili de a forma un guvern... american. După aceste luminoase informații, Powell ne-a alfabetizat în continuare: societatea irakiană posedă o structură sănătoasă; o birocrație funcționînd bine, o clasă medie cultivată... Nu a adăugat că este suficient să-l iei pe Saddam de urechi și să-l duci în Africa de Sud - gata amnistiat - ce, te pui cu justiția americană? - și în locul lui să pui un Mac Arthur contemporan - “societatea irakiană, fiind sănătoasă, va funcționa,

în continuare perfect...” (nici nu va băga de seamă că Timonierul a fost înlocuit...). Noile membrane ale NATO au cântat în cor Imnul American. Conducătorii actuali ai Ungariei, Cehiei (vai, vai, vai, inclusiv Havel), Poloniei - care sunt, în fapt, vechi comuniști-securiști, orice-ar zice ei, în lipsă (“momentană”) a Kremlinului, s-au răsucit spre Casa Albă. Aici îi includ și pe români, fără îndoială. Și nu doar pe “reprezentanți” - asta a fost voința poporului întreg (pardon: “voința popoarelor frățești”), a populațiilor din Estul Europei care, după cum se știe, cu toate sunt grav amenințate de... Irak! Întortocheatele, căcăcioasele calcule ale nenorociților noștri de concetățeni și con...-lăgăriști nu sunt semne de funcționare a unor creiere, totuși, umane, ci semnale odorifere, sudorifere, bășinifere ale sclavului de ieri, de azi, de mâine. “Masili” - Nea Nicu chiar dacă nu știa ce vorbea, le ‘nmemerea - masili/turmoasili, iele mărșăluiește cu drag pe culmi, bătînd copită de front pe arătură. Unde ești, Verdi, să dai o nouă variantă a lui “Nabuco”, una în care sclavii rup lanțurile de la mâini și de la picioare - nu și pe cele de la cap și de la inimă.

Duminică 16 februarie 2003

Marii cititori în bobi de la Washington nu au ghicit nici *asta*. Să zicem că atentatul de la 11 septembrie era greu de prevăzut (deși, cu mai puțină aroganță, cu mai puțină încredere oarbă în *tehnica* spionajului și cu mai multă în om, în informațiile provenite de la *oameni...*) - dar *asta* era de așteptat.

Asta, adică manifestațiile monstre, din lumea întreagă - antiamericane - de ieri (și abia au început).

Bineînțeles, nu scontez pe “înțelepciunea” lui Bush junior, adică pe o re poziționare în vederea unui altfel de atac. El și ai săi au gândit în termeni de fapt-împlinit (și care nu mai poate fi dez-împlinit). Cei mai bătrâni și mai cultivați dintre consilierii săi îi vor fi povestit “tactica” lui Stalin în al doilea război: întâi ocupați - apoi “negociezi” (ocupația), terenul cucerit e bun cucerit și doar ca să bem o cafea, să fumăm o țigară ne întâlnim... Ca la Yalta: în februarie 1945, când se ținea conferința-mit, Rușii ocupaseră deja, din nord în sud: Karelia, Țările Baltice, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, parțial Austria, România, Bulgaria și pătrunseseră adânc în Germania - deci nu mai era nimic de negociat. Că au trebuit să “restituie” niște hectare deja ocupate - da, dar... au fost schimbate cu altele (tot germane).

Numai că nu e rus cine vrea - asta fiind una; a doua: America este, totuși, fiica Europei, nu a Asiei, iar cronologic ea a fost prima națiune care a proclamat și instituit democrația. Ceea ce se petrece acum sunt derapări, excese, accidente, nu constante; nu există în natura însăși a societății lor americane, liberal-sălbatică. Să mă înșel?

Încă o dată: pe Americani i-a dezzechilibrat (până la demență) prăbușirea URSS. În focul luptei, să constați, brusc, dispariția adversarului - e o grea încercare... Să dai pumni în aer, în vânt... Se știe că în box o lovitură dată-și-ratată, are un efect mai devastator decât o cumplită lovitură primită - pentru că “boxatul aerului” te dezechilibrează, nu doar fizic, ci mai ales mental: înțelegi că ai ratat o mare ocazie, poate unica... De atunci - 1989-1991 - Americanii, nepricepînd

că prăbușirea-dispariția adversarului din ring a fost o consecință și a acțiunilor lor, nu doar ale... divinității, nemaiavând frâne, au început a face numai prostii, numai prostii, numai prostii.

Întâia cronologic: Războiul din Golf, în 1991 - pornit aiurea, aiurea țintit (și atunci buba era Palestina), avînd “rezultate” aiurea. Apoi “războaiele din Balcani”. Jurnaloinici de tipul Cristoiu și Paler (și alții, mulți, atât din Școala Scînteia, cât și din Școala Flacăra) au lătrat la americani - tratîndu-i de agresori. Dar bineînțeles că Americanii îi agresau pe... agresori: Sârbii miloșevicioși - însă aceiași nu au suflat un cuvîntel despre lungă, prea lungă perioadă de *neinterventie* a americanilor (traumatizați de Vietnam). Finalul, cu victimele “colaterale”, cu explodarea moșiei sârbești numită Iugoslavia, rezultatul a fost catastrofic - doar pentru morții care nu mai pot fi înviați.

Înapoi, la Irak: un an întreg după tragedia de la 11 septembrie Americanii s-a tînguit, au arătat cu degetul și cu pumnul spre un singur Demon: Ben Laden cu Al Qaida sa. Sub acest semn a fost dusă și campania din Afganistan. Aceea încheiată fiind, opinia publică a reînceput a vorbi despre bubă: Palestina - drept care guvernul american care plătește sume colosale unor *agenții de dezinformare*, hai să mai facă o diversiune (și strategică și mediatică): Irakul - mai ales că *locul* conține petrolul cel de aur.

Astfel, Americanii demonizîndu-l pe Saddam “complice al lui Ben Laden”, au ocultat (iar!) Palestina și au reușit să facă din dictatorul sângeros, criminal, un personaj demn de compasiune și de... solidarizare cu el. Am mai spus asta, o să mai spun: America nu se pregătea de un război împotriva lui Saddam, ca martirizator al propriului popor - ci împotriva lui Saddam, “complicele lui Ben Laden”...

Or în “rezultatele” văzute ieri la televiziune, dacă este mai puțin sigur că America a pierdut teren în campania ei gesticulatorie, belicoasă, este sigur: a câștigat Saddam, el a devenit “simbolul” pacifiștilor din toată lumea: din Noua Zeelandă, din Italia, din Australia, din Portugalia, din Tailanda, Indonezia, Japonia, Spania, Anglia; din Germania și din Franța; și din SUA... Au defilat pe străzile Londrei, ale Berlinului, ale Madridului, ale Romei, ale New-Yorkului, nu arabi isterizați, purtînd portretul lui Saddam, ci europeni, albi... Ce pagube - nu doar “colaterale”!, ce porcărie au reușit să facă petroliștii texani și gașca lor de analfabeți obraznici !

Am văzut la televizor și o manifestație antiamericană de la Moscova: “o mână de nostalgici ai comunismului și câțiva juni ultranaționaliști”, cum formulau jurnaliștii francezi - nu pe nedrept.

Nu am dreptul să spun că în țările noastre - cele din fostul Bloc Sovietic - nu au avut loc asemenea manifestații, ci: nu am văzut eu, la televiziunea franceză. Și nu (prea) cred că au existat: ca să manifestezi, este absolut necesar să ai măcar o vagă idee despre *ce* manifestezi - pentru sau contra. Trebuie să gîndești cu capul tău, nu cu al - mereu, mereu - partidului unic, cel mereu-viu încă o generație-două.

Chiar de nu vor fi avut loc...

...Știu ce cred românii - și ungurii și cehii și polonezii și bulgarii (intrați în Europa, în NATO - sau ba) despre “lupta pentru pace”: că este o invenție sovietică în lupta împotriva Occidentului - deci neadevărată; deci ne-bună, dacă este... antiamericană... Pacifismul: o

diversiune goșistă - știu foarte bine, doar în această “atmosferă” mentală mi-am petrecut cea mai mare parte din viață.

Da, bre, ar fi zis tata: fiecare cu robia lui...

Numai că eu am mai învățat câte ceva între timp: că, de pildă, a fi împotriva securiștilor care, de la '89 fac pe legionarii, pe misticii, pe patrioții - nu înseamnă a fi... anticreștin, antiromân; că a fi împotriva israelienilor xenofobi, anti-*goi*, care practică terorismul-de-stat împotriva a tot ce nu este de-al lor, program înscris în doctrina sionistă - acela nu este deloc... “antisemitism”; că a deplânge suferințele cecenilor nu semnifică neapărat “antirusism”; că a fi împotriva aroganței, suficienței, analfabetismului, minciunilor, a falselor informații răspândite de americani, dînd drept motive morale motivele curat-economice (petrolul-petrolul-petrolul!) nu înseamnă că ești (bine: nu înseamnă că sînt, eu) antiamerican.

Și nici că, fiind împotriva războiului în Irak, ești... pro-Saddam.

Numai “boile, vacii și vițeile” (bietelev bovine, cu cine le compar eu...) [după modelul: “papagalele și maimuții”, cum rostea un coleg de liceu, stăpînitor aproximativ, altfel poetizator, al limbii române - “tot așa” stăpînea și materna-i limbă: aproximativ-maghiara], care gîndesc rezumativ, pe-scurtătură și trag concluzii din premise... fixate de ei și de fantasmeele lor de complexați - de pildă:

Tu îi spui:

«Ești mincinos, ai afirmat cutare, cutare - neadevăruri patente...»,

El (idiot din tată-n fiu, iar de nu, învățat să facă pe idiotul cînd îl aranjează):

«Te legi de mine și de familia mea, o insulti pe mama care m-a făcut?»

Sau, tu:

«Ești necinstit: citești - dacă citești - dar produci citate inexistente, inventate de tine...»,

El (de-o pildă Ed. Reichmann sau Alain Paruit sau Volovici sau Z. Ornea):

«Ești un antisemit! Mi-ai zis: ‘Jidan împuțit’ - antisemitule, legionăroiule, fascistule, tu, care m-ai trimis la Auschwitz!»

Cu astfel de interlocutori un al doilea prilej de “dialog” nu va exista. La cea de a doua întîlnire îi voi băga în pizdele mamelor lor de cretini!

Luni 17 februarie 2003

Frig, frig: -4° pe balcon. O să trebuiască să dezgheț apa pentru păsărele (cine le-o fi dezghețînd-o la București? Dar la Chișinău?).

Iar am visat. Realistic iară:

Trebuia să duc undeva un ceva, un fel de pachet cu alimente. Întreg visul a fost cu umblarea de colo-colo, pentru adunarea în aceeași sacoșă a productelor. La toate punctele: femei în vîrstă. La ultima etapă dau de... Françoise Giroud! Care în primul moment mă ajută să completez sacoșă, dar cînd s-o pornesc spre destinație, zice - în românește - zmulgîndu-mi sacoșă din mînă:

«Mai dă-o dracului pe Maria, aiurita - hai să stăm de vorbă...»

Eu nu mă las convins, iau sacoșă din mîinile ei, promit că, de cum

mă întorc de la Maria (?), o caut pe ea, pe Françoise, să stăm de vorbă. Și plec... Și ca în filme, pe plecare se încheie... piesa...

Vise am vrut? Vise am! O întâlnire cu Françoise Giroud nu e o perspectivă înveselitoare. Deloc.

Ieri am primit scrisoare de la Niculiță. Cuprinde și emailuri îngropate la Biblioteca Anei. Printre ele un mesaj în care îmi sugera să propun lui Frunză "ediția din 1994 a **Alfabecedarului**", cea cu prefață...

Cu ocazia căutării acelei "ediții" m-am uitat prin alta: și n-am găsit cuvântul **pizdeț**, pe care pretindeam că îl aveam, când vorbisem de "fiul meu A. Vaculovski". Se vede că îl considerasem atât de la... îndemână, că nu-l consemnasem. Foarte bine, l-a lansat Vaculovski.

Marti 18 februarie 2003

Aseară s-a ținut la Bruxelles reuniunea "plenară" europeană. A avut câștig de cauză - numai de astă dată! - rațiunea, bunul-simț. Dezechilibrați de manifestațiile de sâmbătă-duminică, războinicii au lăsat-o mai moale - dar nu și în vorbe... - că așa-i viața: ți-e greu să recunoști că luaseși o hotărâre nu foarte înțeleaptă. Cuplul Germania-Franța-Belgia-Luxemburg și-a impus și consolidat punctul de vedere.

Chirac a rostit o cuvântare de care își vor aduce aminte frații noștri din Polonia, Ungaria, Cehia... I-a acuzat de "iresponsabilitate", de lipsă de "buna-cuviință", a rostit chiar: "comportamentul lor a fost lipsit de bună-creștere" și a încheiat: "Au pierdut ocazia de a tăcea..."

Bineînțeles, Chirac are dreptate. Bineînțeles, înaintea lui, am avut eu dreptate - aici, în jurnalul meu intim-pe-internet! - să scriu ce am scris despre nesimțirea Poloniei (cu avioanele), despre proaspăta scrisoare de alegentă la Tronul Americii semnată și de cele trei țări din Est și despre incapacitatea lor de a merge pe propriile picioare.

Și, vai, vai, de trei ori vai: are dreptate *Izvestia* de azi - citată la revista presei - să găsească circumstanțe atenuante fostelor țări comuniste: "încă nu au căpătat obiceiul să gândească singure"... Îți dai seama: să te laude *Izvestia*... - și să te pupe tovu' Brucă!

Spirit de turmă. «Hai, măi, și noi, că acum nu mai mergem cu Rușii, acum mergem cu Americanii - care or să ne aibă în vedere, ba or să ne deie dolari... Hai, mă, că *se dă* dolari!»

Nu e mai puțin adevărat: vreme de cinci decenii țările de sub călcâiul rusesc au visat la venirea americanilor - nu a franțujilor - ei reprezentau în mitologia noastră Arhanghelul apărător al nostru, pedepsitor al Diavolului Roșu.

Și nu mai puțin adevărat: după 1989 în toate țările din Estul Europei americanii au dat în mod public, spectaculos: burse, invitații, subvenții culturale, etc - Europeanii "doar" investiții pentru spitale, orfeline, școli, drumuri, purificare a apei... La o comparație onestă, în dolari, contribuția americanilor nu ar fi superioară - însă oamenii judecă după ceea ce e la-vedere și mai ales după ceea ce primesc ei, individual - or în asta americanii au luat-o înainte.

În ceea ce-i privește pe români... Ei sunt supărați pe francezi pentru că, după ce fuseseră primii entuziaști susținători ai "revoluției române" - iar de ajutoarele franțuzești de atunci, din chiar decembrie

1989, ai noștri ca brazilii nu-și mai aduc aminte. Supărați pe francezii cei... supărați pe români că îi mințiseră: cu “revoluția” în general (o vulgară lovitură de stat, securistă) și mai ales cu “Genocidul de la Timișoara”, la care o contribuție deloc neglijabilă - și încă neclarificată - a avut W. Totok.

Pariez că..., “ofensate” de cuvintele lui Chirac, fostele victime ale comunismului, îi vor replica Franței și Europei că o jumătate de veac ne lăsaseră pe mâna Rusului și nu mișcaseră un deget. Dacă o vor face (și nu se vor priva...) vor dovedi aceeași “mândrie” a celui care va fi avînd el o muscă pe căciulă, dar nu acceptă că are așa ceva; vrea să intre în Europa, însă la primul semnal de adunare alături, unde se zice că s-ar da ceva, se solidarizează cu americanii - că vorba ceea, sunt mai departe și mai bogați (deci: *dau dolari*); vor dovedi același noroios, clisos, puturos analfabetism istoric ca și Românii noștri dragi, miorișoși - fiindcă adevărul este, nu doar altul, ci dimpotrivă:

Dacă este exact că Europa poartă vina declanșării războiului (*din pricina lui Hitler și a lui Stalin*), nu Europa - cu atât mai puțin Franța (ocupată din 10 mai 1940!), nici Anglia, în derută - poartă vina încheierii păcii așa cum a fost încheiată și a aranjamentelor criminale ce au urmat și care ne-au robit atâta timp, atâta timp, atâta timp.

Ci America: ea a înlocuit Germania - învinsă la “masa tratatelor” de împărțire a lumii - cu Uniunea Sovietică. Iar dintre victime, cele mai bătute de Dumnezeu au fost Polonia și Cehoslovacia, martirizate (și) de sinucisul Hitler, deși ambele participaseră, prin exilați, la Coaliția Antigermană. Cu toate acestea fuseseră abandonate fără ezitare, fără strângere de inimă Călăului supraviețuitor: lui Stalin (nu la Yalta: la Potsdam).

Dar îi poți cere unui flămând să și judece? Am uitat că, de foame, creierul omenesc descrește, se zbârcește, nu mai funcționează?

Și nu pot uita: să ajungem să fim scuzați-explicați de rușii de la *Izvestia*?

Ora 13,30: Pentru prima oară, atât în comentariile despre scrisoarea prin care 15 state aderau la America cea belicoasă, cât și în discursul lui Chirac de la Bruxelles apar numele “România și Bulgaria”...

Sincer: nu am văzut lista semnatarilor și nu m-a interesat cine semnase. Credeam că România nu are ce căuta în discuție - mai ales după primele relatări ale discursului lui Chirac în care nu pomenea nume dar reproșa acelor țări foste comuniste că vor să intre în Comunitatea Europeană - și se închină la America.

De vină sînt numai eu și ignoranța mea.

Așadar, acum înțeleg: România, primită în NATO, a răspuns (și semnat) un apel pe care ea l-a crezut (sau chiar va fi fost astfel anunțat) din partea unor țări europene membre ale NATO. În acest caz vina ei nu este... integrală, nici catastrofală, deși graba cu care s-a precipitat să intre în unanimitatea turmei merită “condescendența” *Izvestiei*.

Dar ne-vina ei nu va rămâne fără urmări dezagreabile pentru eventuala primire în C.E. - dealtfel Chirac a spus, numind România, ceva în genul: De-ar fi vrut să nu fie primită - nu altfel ar fi acționat...

Chiar cu aceste “nuanțe”, vai, explicația *Izvestiei* rămâne

valabilă. Rușii de acolo au văzut foarte bine - la victimele lor - ceea ce nu văd la ei înșiși... Aceasta va fi o altă taină a comunismului mental.

Taină... Doar pentru robi. În afară de halul-fără-hal al gândirii maselor (populare) de vină este trecutul - și prezentul și viitorul... actualilor șefi ai țărilor din Est, în cel mai fericit caz doar de aparat-ciki, atunci când nu e de kaghebist, ca al lui Iliescu, ca al premierului ungar Peter Medgyessy, husarul grozav de ofensat de cuvintele lui Chirac (mai ales l-a atins pe el, securist bine-crescut, observația că acțiunea lor a fost un semn de proastă-creștere...), ca al lui Leszek Miller (ministrul polonez al... avioanelor americane...), cel care a dat o replică de o strălucire securistă - aceasta: «Să nu turnăm gaz peste foc» - în traducere românească și pe limba lui Sorescu: «S-o lăsăm moartă» - să se observe pluralul implicativ..., nu mai breaz decât trecutul de luptă al președintele lor, bolșevicul-tânăr Kwasniewski.

Din păcate realismul politic al esticilor nu s-a manifestat doar la comuniștii din tată-n fiu numiți mai sus, ci și la “disidenți” ca Havel - semnatar al Scrisorii celor opt (e-hei, acum treizeci de ani Havel semna scrisori de cu totul altă natură, acelea demne...), la Michnik, cavalier apărător, în presa poloneză, a atlantismului...

O mare parte de vină o poartă Europa Occidentală: comodă, leneșă, mefientă, a avut nevoie de peste un deceniu ca să înceapă cooptarea atâta dorită de țările noastre, pe drept cuvânt considerată: întoarcere-acasă - din închisoare, din captivitate - și nu invitație într-o casă străină: Europa. Dintre țările cele mai reticente noilor cooptări: Germania (din motive... financiare, pentru că nu avea chef să plătească ea, în continuare, cea mai mare parte din ajutoarele date noilor membre); Franța - din nesimțire tradițională, din puseurile ei de egoism (ce tragedie a provocat, “reglementînd” vizele!) - și Grecia: ca toți recent-cooptații se teme că va avea de împărțit turtoiu cu noii flămânzi...

Deci America se sprijină în campania ei de “recrutare” pe doi stâlpi:

1) pe eternul, atotoputernicul *dolar*, cel care face ca minciuna să se prefacă în adevăr, indiferența (ori chiar ranchiuna) în iubire fără margini și:

2) pe amnezia nefericiților din Europa de Est - dacă au ajuns imbecilii conducători ai țărilor noastre să mulțumească (“din inimă!”) americanilor “*pentru că ne-au salvat de fascism și de comunism...*”! - (probabil s-au gândit la rolul considerabil jucat, timp de decenii, de radio Europa liberă, post pe care, dacă nu ei înșiși, ca prea-tineri, atunci părinții lor, mari-ștabi, înainte de 1989, nu-l credeau, ba cei mai bătrâni, ca Iliescu, îi hăituiau-persecutau pe cei care-l ascultau) - pentru așa ceva îți trebuie și o nesfârșită nesimțire, nu doar obșteasca ignoranță a istoriei elementare...

Am răspuns și pus la poștă scrisori pentru Niculiță, pentru C.Dumitrescu-Cunctator (mi-a trimis un volum) și pentru Christian Reinerth din Heilbronn.

Reinerth îmi scrisese ca să mă anunțe de jubileul seriei noastre de la Gheorghe Lazăr, Sibiu. Nici nu mă gândeam că au trecut 50 ani (!) de la absolvirea liceului. Numai că există un “mic amănunt”: arestat în

iunie 1952, la Sibiu, după absolvirea clasei a X-a (atunci penultima), eliminat în timpul verii, după lungi peripeții, bătați în porți la liceele de la Sighișoara, de la Brașov, am aterizat la Făgăraș - acolo am absolvit liceul Radu Negru, în 1953. Neîntâlnindu-mă și nici corespondând cu vreunul din colegi, nu am înțeles de ce ei - cei de la Sibiu - mă consideră, nu doar coleg de liceu (ceea ce era adevărat - parțial), dar și de absolvență. Să nu mai țină minte că fusesem arestat-eliminat-plecat? Sau din prietenie, colegial, mă invită la aniversări, acum la jubileu?

Cu Reinerth nu am fost prieten (era și greu de imaginat, atunci, între 1949-1952, chiar imposibilă prietenia dintre elevi interni români și externi sași - din pricina fricii lor, de altfel justificate: eu, ca hăituit mai vechi, știam ce-i aceea: autoizolarea, pentru prevenirea suferinței provocată de izolarea la care te supun ceilalți), însă ne înțelegeam foarte bine cât eram la școală. De Reinerth eram și mai apropiat din motive de fanfară - ei, uite, nu mai țin minte la ce instrument cânta: la clarinet? Apoi, tot în legătură cu muzica: el asculta jazz la postul de radio Rias Berlin și ni-l împărtășea, în pauze, mai mult prin onomatopee și prin... solo-uri de baterie răpăite cu degetele lui osoase și abile pe orice suprafață se nimerea. Dintre colegii de la Sibiu de "al doilea plan" (de "primul", Silviu Jecu și Virgil Beu, "Septimiu și Octavian" din romane) Reinerth mi-a rămas ca cel mai viu - deși nu l-am mai văzut de, iată, 50 ani... Și vizual : înalt, slab, scofâlcit, dar și auditiv: îi aud jazzul cu care ne hrănea în recreații...

Ce m-a mirat-ului: Reinerth, scriindu-mi, a făcut-o într-o limbă românească, nu doar corectă, ci îngrijită. Nu știu ce meseria va fi avînd - doar n-o fi... profesor de română la Heilbronn! Comparîndu-l, din acest punct de vedere cu Dieter Schlesak, cel care doar după doi ani de la plecarea din România vorbea și scria o românească dintre cele mai stricate, înclin spre Christian Reinerth...

Miercuri 19 februarie 2003

Să auzi/vezi și să nu crezi! Eu luasem, aseară, ca pe o glumă de-a Guignolilor de pe Canal+, însă azi dimineată la telejurnal: Chirac a fost propus pentru Premiul Nobel pentru Pace! Chirac! La urma urmei, după cât s-a agitat...; și chiar dacă americanii tot au să facă război...

Acum, dimineata, urmează să dialoghez telefonic cu Ionuț... de la BBC în legătură cu plecarea lui Havel de la afaceri.

Am monologat. Mai bine să nu-mi aduc aminte. Să te ferească Dumnezeu de "ziaristul" român Ionuț - chiar ajuns la BBC.

Joi 20 februarie 2003

A început să se încălzească - deși nu e bine să te bucuri de trecerea lunii februarie, înainte de a fi trecut și martie.

Americanii nu au așteptat încuviințarea ONU, nici acceptarea oficială a turcilor de a se instala - se instalează! Și-or fi zicînd că "până la urmă" are să vină și... invitația de a intra în casă, de a urca în pat, ca un adevărat Ivan. Deocamdată *ei* nu au timp de pierdut.

Și nu-l pierd.

Ieri am primit ultima carte a lui Sami Damian. El - ca o floare. De parcă nu i-aș fi trimis scrisoarea de ruptură în 25 decembrie 2001. În primul moment mi-am zis că am să-i trimit și eu un exemplar din **Basarabia** - "pentru informare". De la acel prim-moment mi-am schimbat părerea. Am să-i scriu că am primit cartea trimisă și că îi mulțumesc - atât.

Am întrevăzut la un buletin de știri curtea cocoșească a lui Powell în jurul președintelui Lituaniei, o femeie.

Americanii folosesc "argumente" răsverificate: dolarii! Presupun că Lituanianca va fi extrem de sensibilă la o asemenea curte, evaluată la câteva milioane (hai, miliarde de dolari). Și își va da votul "în deplină conștiință" în favoarea americanilor - orice ar cere aceia.

M-am întors de la poartă: îmi venise corectura a doua de la **Săptămâna Roșie**. M-am întors, am verificat-o, am pus-o în plic - am expediat-o. Vreo 10 zile drumul, alte 10 tipărirea - cam peste o lună o să primesc un exemplar - sau chiar două...

Vineri 21 februarie 2003

S-a încălzit sensibil - la ei, la televiziune, când anunță buletinul meteorologic, fiindcă termometrul meu de pe balcon zice cu încăpăținare altă chestie, iar cele două adevăruri mă sfâșie, mă sfârtecă precum cămilele pre Ioan Vodă.

Câteva informații:

- Un aerodrom "din sudul Constanței" a fost pus la dispoziția americanilor și "a devenit operativ; în cazul în care turcii refuză în continuare, să se înțeleagă la preț, el va juca rolul celui de la Incirlik";

- Americanii au "oferit" turcilor 24 miliarde de dolari pentru "eventualele dezagremente produse de un eventual război" - or turcii au cerut "de trei ori mai mult"...

Asta îmi aduce aminte de târgul încheiat de polonezi cu americanii imediat după ce paleacii mei iubiți au intrat (era să zic: cu forcepsul - de ce nu ar exista un forceps și pentru o operațiune inversă?) în C.E., drept care bolșevicul Kwasniewski și cu securistul Miller au anulat contractul cu Dassault și au acceptat să se doteze cu avioane americane (plătite cu bani... europeni) - "contra unei subvenții de 10 miliarde dolari". După ce au făcut trebușoara, deci au rupt contractul pentru Mirage, polonezii au aflat că americanii... au scăzut subvenția la jumătate... Uite-așa, dintr-un condei (fuseseră semnate contractele de cumpărare a avioanelor americane, dar nu exista vreun "contract de ajutor-împrumut"... Avînd deja experiența cerșitului, că doar la Bruxelles unde, tot milogindu-se, tot insistînd, obținuseră o ralonjă substanțială ("pentru agricultură - jurat!"), Polonezii s-au așternut pe navetă transatlantică, la Washington, cerînd "măcar... 6 miliarde"; măcar 5 - dar plătibile pe loc... Bine, "măcar 2"...

Până în momentul de față nu au primit nici ("măcar") un cent...

Navetistul-milog fusese același securist Miller, ministrul de război al Poloniei, "pacifistul", (omolog al lui Babiuc) și care, după izbucnirea lui Chirac, propusese... ne-punerea de gaz peste foc.

Înțelepții noștri vor spune și de astă dată și în aceste nenorocite împrejurări:

«Pe ăștia îi avem - cu ăștia defilăm...»

N-aveți decât să defilați voi - cu ai-voștri!

Eu nu am acceptat “să defilez” cu Virgil Tănase, după ce s-a dovedit a fi porc de câine; nici cu Hăulică, Paler, Nicodim, deși mă îndemnau să o fac Monicii și Barbăneagră; n-am mai “defilat” nici cu Liiceanu, nici cu Adameșteanu - nici chiar cu Monicii, când ei se luaseră pe după cap cu defilatorii; nici cu Tudoran, nici cu Mircea Martin - atunci când mi s-a părut mie că ei calcă alături (și a trecut destul timp ca să verific: greșiseră ei, nu eu).

Cum “să defilez” cu unul ca Iliescu? Pe el l-am atacat de la început - dar “începutul” nu a fost doar în decembrie 1989, ca pentru autocronicii noștri din tată-n fiu; și nu pentru că mi-ar fi displicut nutra lui (întâmplător, da!), ci trecutul lui murdar, încărcat, de cu două decenii înainte, când scrisesem negru-pe-alb despre Echipa Morții a UTM-ului, acționând după Revoluția Maghiară, între 1957-1958, “demascând în public” și exmatriculând studenții, nu pentru fapte, ci pentru... potențialitate (“ar fi putut comite acte dușmănoase dacă organele noastre vigilente nu ar fi pus capăt...” - intenției) - cea condusă de Trofin, dar din care făceau parte Petre Gheorghe, Ion Iliescu - iar ca auxiliar (să zic: securist de bază): Edgar Reichmann.

Față de Iliescu, tovarăș cu sânge pe mâini, încă din 1957-58 - eu nu sânt și nu pot fi un Breban (care, împreună cu Virgil Tănase îl vedeau ca înlocuitor al lui Ceaușescu încă din 1981); nici un “fost disident” ca Pleșu (vizitat de Iliescu la Tescani, în vara anului 1989), apoi numit ministru; nici ca Manolescu, înronicatorul Iliescului, imediat după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990, prin legenda limbă: [sunteți] “omul cu o mare”; nici măcar ca Țepeneag, care i-a cerut, el, lui Iliescu, cetățenia retrasă de Ceaușescu!

Nu, dragi tovarăși “anticomuniști”: cu “noii-anticomuniști” dați la întors, altfel spus: retroverastilii, eu nu vreau să am de a face, nu angajez “dialoguri”. Eu nu dialoghez cu Măgurenii eterni, nici la sediul GDS, ca Liiceanu, Andreescu, Doina Cornea, nici altunde; nu am “comunicație” cu C.C.-iști eterni ca Paler. Scrisorii lui Iliescu, din aprilie (?) 2002, i-am răspuns expeditorului... că am primit-o - atât.

Eu - domnilor - dialoghez numai cu mine, în acest jurnal.

Aseară, în timpul unei dezbateri (despre Irak, firește) am auzit pentru întâia oară sintagma folosită de mine, de ani: “terorism de stat” - o folosea un kurd, despre Israel. Ceea ce nu înseamnă că nu mai fusese întrebuințată, însă am spus: eu am auzit-o pentru prima oară din gura altora (dar de citit n-am citit-o).

Tot aseară participanții la dezbateri (cu o excepție, erau ne-europeni, arabi sau musulmani: kurdul) au discutat despre planul american în regiunea Golfului:

Unii susțineau că *petrolul irakian* în primul rând este ținta americanilor;

Alții: că *petrolul irakian* - în al doilea rând, fiindcă ei vizează Arabia Saudită, ca generatoare a fanatismului islamic cel care a dat 11 septembrie și Al Qaida, Irakul fiind doar o treaptă, un vestibul:

americani vor să se asigure de un pământ sub picioare (pentru baze militare) și de petrol - abia apoi să atace Arabia Saudită, ca să distrugă wahabismul, acea ramură extremistă a islamului din care face parte Ben Laden.

Cum ar spune francezul: le doresc (multă) plăcere! Însă nu cred în "ordinea nouă" gândită de americani.

Din mai multe motive generale - și din unul particular, personal:

1) Pentru că americanii se pupă în bot cu rușii, iar Putinoarea îi masacrează în pace (cică în "lupta împotriva terorismului") pe ceceni;

2) Pentru că americanii îi protejează pe israelieni și îi ajută să-i belească pe palestinieni.

Nu e suficient?

Sâmbătă 22 februarie 2003

Nimic nou în Irak. Decât că americanii depozitează soldați peste blindate, portavioane peste baterii de misile...

Redactez note pentru o ediție neromânească a **Săptămânii Roșii**. O fac - ce să (-i) fac...?

Marți 25 februarie 2003

Zile de lucru intens pentru... 11 pagini de note suplimentare. Nu știu dacă voi avea șansa de a le folosi - dar le-am făcut. Cu plăcere.

În rest: Americanii tot mai incoerenți, mai violenți, mai neinteligenți - mai periculoși. Ai impresia că "dialoghezi" cu o locomotivă - fie ea și în repaos. Se spune despre Bush junior că ar fi mistic (și asta l-a găsit pe Dumnezeu la un colț de cotitură) - nu e decât un juncan pișcat de streche. Powell, în patru săptămâni s-a consumat, a scăzut, a căzut în sine, acum dă impresia că a devenit o cârpă de șters mâinile murdare (vedeți, domnilor, că am folosit un eufemism anatomic?).

Mi-au scris Magda Ursache de la Iași, Cristian Ioanide de la Gresham. Le-am răspuns.

Am primit un email de la O. Brega: va încerca să transporte ceva exemplare din **Săptămâna Roșie** la București.

Un alt email (pentru informare) de la Laszlo - care i se adresează lui Antonesei: îi propusese textul de la colviu, *Timpul* i-l amânase 3 luni, iar când a apărut - catastrofă: fusese cosmetizat: unde zicea de bine de mine (care, orișicâtuși, eram "tema" dezbaterii), dispărea fraza, cu tot cu "adjective"; unde scria: "Manolescu", i se introducea "domnul"... Bietul Laszlo: numai necazuri are din pricina mea...

Miercuri 26 februarie 2003

Un prieten epistolar îmi scrie că re-citind **Gherla** a citit o carte nouă care l-a decepționat: ținea minte un text aspru, serios, în care suferința era suferință - ca în închisoare... Și când colo... o carte veselă, plină de comicării, de poante (termenii îmi aparțin)...

Am înțeles: în final nu mai era decepție, ci acceptare a noii cărți.

Textul **Gherlei** publicat la Humanitas în 1990 nu se deosebește de acesta (transcriere pe hârtie a celui de pe internet - inaccesibil

persoanei în chestie). Dactilografîind la ordinator, voi fi făcut mici modificări, niciuna esențială. Atunci de ce impresia (certitudinea) că citise o altă carte? Ba chiar una... contrară celei pe care o ținea minte (și despre care scrisese)?

Un răspuns rapid: cartea o va fi citit la o altă vîrstă, într-o altă stare de spirit (și de informare). Atunci va fi fost șocată de violența faptelor narate - și numai de oroarea închisorii - nu putuse fi atentă și la alte, cum le zice: "aspecte".

Ca de pildă autoderiziunea în narațiune - mai corect: în timpul narațiunii. Am scris de multe ori despre această atitudine, metodă, tactică - de protejare a narațiunilor când rememorează evenimente, fapte, trăiri cumplite. Nu eu o descoperisem, nu eu o folosisem primul - și chiar scrisesem despre *asta*, nu neapărat autocritic, dar onest (deci, ca de obicei: fățarnic...).

Cum ar trebui să mă simt față de prietenul (epistolar) re-cititor? Să-mi cer scuze - pentru dezamăgirea pricinuită? Va fi fost mai degrabă descumpănire, ca atunci când, neatent, deschizi o ușă care dă în altă casă, în altă lume, în altă carte. Să mă bucur, răsfăț că dădusem (impresia) unei *alte* cărți? Nu am nici un merit și nici o vină. Cartea a fost scrisă în 1972, cu peste 30 ani în urmă și chiar dacă un an mai târziu făcusem schimbări importante - și... formale - avea să apară în cea "veche" în franceză, în suedeză, și abia după 18 ani (în 1990) ajungea să vadă lumina tiparului în românește.

Oricât de obișnuit de a fi tăvălit, îmbrâncit înapoi, ținut pe loc - *în timp* - sufăr de fiecare dată când îmi însușesc în scris deceniile (și nu treilunile ca Blandiana) de *întârziere prin interzicere*. Până în decembrie 89 era "normal": mă interziceau comuniștii. Dar acum - mai ales după 1994 (când am fost exclus de Monica Lovinescu și din exil), apoi după 1997, când cu Jurnalul înjurător, în fine, după 1999, când "confrății", cu Manolescu în frunte - dar tot de Monica Lovinescu conduși - au hotărît că cea mai eficace metodă de a-mi închide gura este tot metoda comunistă: *înmormântarea prin tăcere*.

Acum - în mod excepțional! - nu mă plîng de tratamentul extrem de colegial, nesfârșit de corect... Acum vorbesc de *timpul* meu, *altul* decât al lor; măsurat cu *alte* unități de măsură.

Cine va avea dreptate, cine va câștiga - până la urmă?

Întrebări proaste, nefiind vorba de vreo întrecere, de vreo alegere între A sau B.

Îmi aduc aminte și nu uit. Nu vreau să uit:

Cam după 1984, când situația în România se înrăutățise, devenind insuportabilă (în acest sens ceea ce povestea Raicu despre *frigul din țară* era coșmardesc), prieteni veniți în vizită și la Paris - vorbesc numai de scriitori - erau sfârtecați între dorința de a rămâne în Occident și de a se întoarce. În discuții dramatice (în fapt: monologuri ale lor, fiindcă niciodată nu am încurajat pe cineva să aleagă calea exilului - o cunoșteam...- doar să lase, ori să trimită manuscrise, de tradus și de publicat, cum îi propusesem lui I. D. Sîrbu), *motivele* nerămânerii erau omeneștile: familia, casa, cărțile - acestea alcătuiau *țara*.

Definiția copilărească a țării ar fi: «Țara este atuncea-când ne este nouă bine». Faptul că ei, acolo, în atuncea-când le era foarte frig, le era

adesea foame, le era insuportabil cu mijloacele de transport, le era greu știind că nevasta nu-și va putea cumpăra pantofii doriți, nici copilul bocancii necesari - că el, scriitor, nu avea de unde să împrumute o carte nouă, necesară scrierii cărții lui - acestea și încă alte, multe, măcinătoare mizeriei, ca să nu mai vorbim de umilințele la care era supus, nici de cele la care se supunea singur în speranța unei măcar mențineri în slujbă - acestea nu îl determinau pe scriitor să "opteze"; să aleagă libertatea... Mărturisit sau nu, fiecare dintre ei își zicea:

«Poate că are să vină o schimbare, la noi, cum a fost în '64-'65 - ce, ar fi imposibil? Atunci de ce să nu rămân pe loc - la casa mea, în familia mea, cu cărțile mele, cu redacția mea, cu studenții mei...?»

Raționament și sănătos și perfect adevărat. Mai ales că prietenul-în-vizită constatase cum trăia prietenul lui aici, în-libertate: prost material, declasat social, marginalizat... național (chiar dacă unii căpătaseră cetățenia franceză, germană, americană...). A, că aceștia puteau scrie ce voiau, cum voiau, fără cenzura de la noi? Da, puteau scrie orice, oricum - dar *la ce le slujea libertatea de a scrie?*

Unii dintre deșărați - majoritatea - scriau, mai departe, în românește, deci aveau nevoie să fie traduși întâi, abia apoi prezentați unui editor - occidental, se înțelege, fiindcă editori români de literatură nu existau și nu vor exista vreodată în Occident. Alții, cu eroism, se străduiau să treacă la altă limbă - ce eforturi, câte suferințe, cât timp cheltuit, fără a fi siguri de rezultate... Toate aceste - doar acestea - și îl descurajau pe prietenul-vizitator de a... alege libertatea.

Virgil Mazilescu mi-a comunicat, spre sfârșitul singurei sale călătorii la Paris:

«În București, când treceam pe stradă, oamenii mă cunoșteau, chiar de nu mă și salutau, dar știau: trece Poetul Mazilescu. Aici - nimic. Trecătorii trec, privesc prin mine, nimeni nu mă știe...»

Desigur, nu era doar orgoliu de poet - la urma urmei chiar la București Mazilescu era departe de a fi fost cunoscut de la lansări de carte, festivaluri, emisiuni de televiziune - ca Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Dumitru M. Ion, Mara Nicoară... Dar și el gândea în termeni de *acasă*.

Libertatea? Dar el o avea libertatea aceea, în fine, lui îi ajungea atâta câtă era, câtă și-o amenaja. Cei plecați (nu l-am auzit pe Mazilescu vorbind despre "fugiți" - ca Breban, ca Zăciu) plecaseră fiindcă se încontraseră cu puterea, ori aveau rude în Occident și, profitând de o vizită, rămăseseră, cerînd azil politic - deci nu se mai puteau întoarce în țară, dacă nu voiau să intre în pușcărie... Însă pe el - vorbesc, nu doar de Mazilescu, ci de aproape-toți scriitorii - nu îl dăduseră afară din România, nu simțise nevoia să rămână în Occident. Că nu era bine în țară? - nu era bine, dar ce putea face un poet față cu Monstrul? Să se ia la trântă cu Comunismul - și să i se ia apartamentul, slujba?, să ajungă în pușcărie, fără cărți, fără gagici, fără un strop de tărie?, în azil - sau în cimitir? El făcea mai mult decât mulți alții: îl înjura pe Ceaușescu în gura mare - nu era destul? Lui îi era: își săra inima. Apoi el este poet - poetul face poezie - dacă se poate: foarte bună - și nu politică...

Bine-bine: prietenii noștri erau nefericiți că li se apropie viza de

expirare și cine știe peste câți ani au să mai capete alta; nefericiți că nu aveau suficienți bani să cumpere lucruri de strictă necesitate pentru nevastă, pentru copii, pentru ei înșiși, nu neapărat cadouri (deși cadorile..., cum mai încălzesc inima românilor, mai ale a românelor...). Regretau că nu au avut timp (și bani) să facă măcar o zi castelele de pe Loara, că, uite, s-a întâmplat de n-au intrat la Luvru, Nôtre-Dame au văzut-o doar pe dinafară...- dar nu-i nimic: data viitoare... - fiindcă pentru ei, vizitatori, exista o dată-viitoare - acum se întorc acasă, între cărțile lor și la cărțile lor, la nevastă, la copii, la părinți, la bunici... Cum să "rămână" în Occident? Ca să facă, ce - în Occident - un scriitor de limbă română?

Mă opresc aici, într-un picior. M-am văicărit destul, măcar azi să mă arăt... demn și curajos...- și c-on pai în cur...

...Iată că nu m-am putut stăpâni de al cita pe Marin Cocioran, acest om extraordinar, cu un umor dintre cele mai colorat-devastatoare (la adresa interlocutorului - în al doilea rând; în primul, la adresa lui însuși), de parcă nici n-ar fi fost legionar. Altfel băiat dintr-o mahala cunoscută (Străulești?), după nume (Cocioran) oarecum budaidelean, după înfățișare: tătar-tătar. Mort și el în pușcărie, după multele și îngrozitoare chinuri la care îl supuseseră securiștii, mai ales căpitanul Gheorghe Enoiu, la Interne... Îl cunoscusem pe Cocioran întâi indirect, la Cosciuge, prin noul meu coleg, avocatul țărănist Marinache (nepotul lui Mihalache, zicea), el fusese la Garsoniere, o vreme, cu...

«Domnule, n-am mai văzut om ca el», făcea Marinache speriat de moarte. "Ziua era scos la bătaie de două, de trei ori, noaptea de două, de trei ori, de fiecare dată îl aduceau caralii pe brațe, îl aruncau în celulă - îl credeam mort, fiindcă nu mai mișca și nu-i vedeam ochii de-atâta carne vie și de-atâta sânge - plângeam, mă văietam, îl spălăm de sânge și de căcat, săracul Marinică - și... după o jumătate de oră se ridica în cur și începea să povestească...- și să râdă, încât se opreau să asculte și gardienii care patrulau la vitrina Garsonierei...» - avocatului Marinache îi tremurau bărbiile ca la un curcan - de admirație și de teroare.

Asta-i! - nu cu paranteza-n paranteză, ci cu luatul razna. Prefer să o iau așa...

...Acum îmi vine: tot la Jilava - și în aceeași celulă : 34 de pe Reduit - îl cunoscusem și pe Gulinescu, modelul declarat al personajului Guliman din **Ostinato**. După atâția ani - câți, domnule?, să socotim, nene: - din 1957 s-au adunat... 45 ani! Trebuie să recunosc: Guliman al meu a ciordit câte ceva și de la Marin Cocioran...

Și, uite, mă bucur, de parcă cine știe ce ispravă aș fi făcut... Dumnezeu să-l ierte pe Cocioran; și pe Gulinescu - și el o fi murit demult, probabil tot în închisoare...

Joi 27 februarie 2003

Am ajuns spre sfârșitul-cel-grăbit al lunii februarie. Mâine - și gata!, trecem în primăvară...

Toată noaptea - printre picăturile somnului - am "construit" un... o prelungire a balustradei balconului - cu cca 15 cm, lățimea unui bac - tot după principiul: "nici un cui bătut în ziduri, în «piatră», totul să se

rezeme pe stâlpii balconului”.

Așa am să fac.

Acum aflu că americanii elaboraseră prin 1988-89 un plan de “redesenare a Orientului Apropiat” - taman cel pe care îl pune în practică Bush-fiul. Autorii, trei, ca din întâmplare, sunt: Rumsfeld, Pearl și Wolfowitz... Abia acum îmi cade fisa: Autorii planului urmăresc: expulzarea totală a palestinienilor din Palestina, colonizarea lor “undeva, în unul din deșerturi, că slavă Domnului, Arabii au nisip...”, pentru a lăsa locul curat pentru mării evrei de la Ternopol, de la Vinnița, de la Simferopol, chiar de la Chiș’nău... Intenția - sub o formă învăluită, dupăpiersicată am auzit-o din gura lui Finkielkraut - el vorbea de “problema demografiei” care ar putea fi rezolvată printr-o “redistribuire a populației”... A-ha, asta era “redistribuirea”: expulzarea băștinașilor din baștina lor...

Vineri 28 februarie 2003

A plouat azi-noapte. Primăvara a venit, iar eu, ieri, mi-am făcut de lucru prin “grădină” cu metrul, cu creionul, cu fierăstrăul. Azi, dacă nu plouă, am să dau găuri pentru “platforma” imaginată, destinată să lărgească (!) balustrada cu cca 10 centimetri, cu adică un rând de bacuri. O să mă rog să nu cadă în capul trecătorilor (în revărsatul zorilor), drept care o să leg “farfuriile” bacurilor de poliță... Sânt de o ingeniozitate nesfârșită, nu? Ba da, ba da!, Ana mă asigură că de asta m-a luat de bărbat - iar eu o cred, n-am încotro...

La revista presei: *Independent* comentînd formarea noului guvern Sharon (din care nu lipsește Șaranski!), deplorînd faptul că problema palestiniană tot “nu este o prioritate”, observă că... actuala politică anti-teroristă a americanilor este calchiată după a israelienilor... Iar eu nu mă mir, doar i-am înșirat în însemnarea de ieri pe “teoreticienii remodelării Orientului Mijlociu”, cei care, sub pretext că vor să facă să “iradiază” democrația printre nedemocrații musulmani (aici intrînd și ne-arabii kurzi și iranienii) caută un loc - în vreun pustiu, că sunt destule... - pentru nefericiții palestinieni...

Ieri au fost pe aici Marie-Cristine Lacaze cu soțul, în prima parte a dupăamiezii Ana i-a luat de la hotel și i-a plimbat prin Paris, apoi au venit la noi. Ne-am bucurat să ne vedem. Această Marie-Cristine! E bunică - înaintată era să zic, ținînd seama de vârsta nepoților, în jur de 10 ani - dar din ce în ce mai luminoasă, mai frumoasă, mai iradiantă de fericire, de bunătate și de amoriu, trupesc, presupun, fiindcă pe celălalt, spiritualicescul îl rezervă papei de la Roma, ea fiind și o papistașă; și tot înfocată.

M A R T I E

Sâmbătă 1 Martie 2003

Am ajuns la Mărțișor. A plouat ieri, azi-noapte - acum nu: acum cerul e înnorat, a ploaie. Să fie, eu am făcut cam jumătate din munca mea agronomică. Am tâmplărit polițele, am zmulscuscăturile, lucrarea următoare: pregătirea răsadnițelor.

Astea fiind toate noutățile pacinice, că de cele răzbelnice mi s-a aplecat și nu mai am, vorba cuiva: calificative...

Duminică 2 martie 2003

Parlamentul Turciei a votat contra prezenței americane pe sol național... Americanii nu se așteptau la una ca asta (nici eu...). Însă nici turcii nici americanii nu și-au spus ultimul cuvânt: cele 30 miliarde (dolari) consimțite reprezintă prea-puțin pentru turci, prea-mult pentru americani - vor cere iar "fondului special" să mai dea niște miliarde, ca să-i mulțumească pe turci. Nici vorbă ca din această târguială să iasă ceva mai mult pentru România: e prea departe și, orice ar fi pretins Iliescu (atunci când a semnat scrisoarea celor șapte), România (tot) nu are frontieră cu Irakul...

Pe de altă parte Liga Arabă i-a cerut lui Saddam să părăsească Irakul și să lase țara să fie guvernată-protejată de Ligă și de ONU...

Bănuiesc furia americanilor auzind una ca asta... După ce au făcut atâtea eforturi (și atâtea cheltuieli), după ce și-au ridicat în cap întreaga omenire, acum să piardă ocazia de a "remodela Orientul Apropiat" în vederea "mutării palestinienilor într-un deșert, undeva", potrivit doctrinei sioniste a echipei Bush-Wolfowitz?

Singura "ieșire" pentru americani: să pornească războiul începând de azi; sau de mâine, că tot e într-o luni...

Ce tristețe: am citit în *N.O.* că și amicul meu Glucksmann este pentru războiul americanilor în Irak... Din acest motiv striga el la toate răspântiile împotriva lui Putin care-i masacrează pe Ceceni - ceea ce era cu totul spre cinstea lui, fiindcă era adevărul, însă nu spre cinstea lui tăcerea despre Sharon - cel care-i masacrează pe palestinieni...

De Finkelkraut am mai spus că este pentru război; și de Kouchner - încă nu am aflat "opțiunea" lui B.H. Lévy - deși de la el te poți aștepta la surprize ca de la un Virgil Tănase. Că tot vorbim de dilema în care se află evreii: *adevăr ori interes de etnie?* - dacă ar mai fi trăit Raymond Aron, ar fi fost și el pentru? - nu ca evreu, nici ca proamerican, ci fiindcă înțelepciunea-i milenară îi dicta să fie... contra celor care "se agită într-un borcan" (aici intrând în primul rând fratele-dușman Sartre, dar și "strada" față de care avea o oroare... monarhică).

Luni 3 martie 2003

Revista britanică *The Observer* dezvăluie: din ordinul special al Condoleezzei cu pricina (ce femeie, oameni buni! - și când te gândești

că ea nu știe chiar șapte limbi, ca Mihaipizdiuc, în schimb știe rusește!), serviciile americane de ascultare au spionat comunicațiile delegaților la ONU - ale Mexicului, Camerunul, Guineei, Pakistanului ș.a.... - ca să afle care le sunt intențiile de vot...

Tăcere asurzitoare. Ca și rușii, americanii nu dau “dezmințiri”: așa ceva să dea cei mici, fără putere. Deși, cu un minim efort, ar găsi: ascultările fac parte din lupta împotriva terorismului, nu?

Mărți 4 martie 2003

Altă mirare (a mea): după “defectarea” Turciei, America nu a trecut la “Varianta B” pe care a(r fi) învățat-o la West Point. Această zăpăceală planetară, această nici măcar improvizație dovedește că într-o țară din fruntea tehnologiei în asemenea împrejurări tehnica nu joacă rolul convenit - decât... cantitativ; în țara care adunase cele mai luminate minți din toată lumea (“ce capete, ce capete!”, vorba nu știu cărui personaj din “Douăsprezece scaune” de Ilf și Petrov), decizionalorii nu țin seama de opinia “capetelor”. Așa cum a fost în tragedia de la 11 septembrie: CIA și FBI informaseră despre iminența unor atacuri, dar decizionalorii (Rumsfeld și-a făcut... CIA lui, personală, care fabrică informațiile de care are nevoie, ca să-l înnebunească /?/ pe Bush) nu au crezut - fiindcă acele știri veneau din sursă... umană, nesigură, iar tehnica lor încă nu spusese nimic... - așa și acum: ai certitudinea că America a pornit de-a-mboulea (mai corect: de-a-ntaurulea) drept în zid; nu ține seama de alte opinii (ce tărăboi a făcut pe chestia Franței care și-a exprimat o altă părere decât a plutonierului planetar!), se duce cu arme și bagaje în teren necunoscut (se asigurase, în prealabil, de acordul Turciei?; dar de atitudinea kurzilor?), gata să execute o unică opțiune, fără B, C, D de schimb...

Singura explicație a acestui spectacol dezolant (și tragic, dacă va fi război): America este... decizionată de un găgăuță care cu ocazia unei cure de dezalcoolizare a aflat de existența lui Dumnezeu, a început a citi Biblia, dar de când e președinte (să nu uităm cum a fost ales!), le cere consilierilor să-i facă rezumate din Scriptură. Și cel mai grav: este manipulat (nici măcar în secret!) de foști extremiști de stânga de pe Coasta de Est (Harvard, Yale), deveniți extremiști de dreapta, sioniștii isterici-criminali Wolfowitz, Rumsfeld, Kristoll, Kogan, Perle (așa se grafiază corect, nu Pearle, cum scrisesem), să “remodeleze harta Orientului Apropiat” - după necesitățile Israelului.

Că a venit vorba: Sharon și-a prezentat noul guvern - “cel mai la dreapta din toată istoria Israelului”, comentează presa. S-a aliat cu un tovarăș tipic din nomenclatura bolșevică (rusă?, poloneză?, română?), cu un nume recent-ebraizat precum și cu... prietenul meu Șaranski. Cu toții pozau triumfalnic, cu gurile de la ureche la ureche (și, cu excepția lui Nathaniaou, banditul-june-prim, toți bărbații cu nădragii în vine - dar nu pentru asta îi iubim noi, de nu mai putem...): erau atât de veseli și hilari, fiind ei siguri că America are să-i ajute, sprijine în continuare la “remodelarea hărții Orientului Apropiat”...

...Iar plăcile indicatoare din localități nu vor mai fi și-în-arabă ca până acum, ci în ebraică și-în-rusă, cum au început a năpădi “vizualul” mai cu seamă în locurile sfinte ale creștinismului: Betleem, Nazaret,

Hebron... Ei, da: bolșevicii care luptaseră împotriva “misticismului” în URSS s-au mutat în masă în Israel, nu au fost alfabetizați, așa au rămas: boi și... ruși până-n măduva oaselor - fiindcă ce fel de evrei or fi acești tovarăși, dacă nu au învățat scrierea ebraică, pentru a citi numele unei străzi și au neapărată nevoie de “traducerea” în rusește?

S-au mutat, cu cățel, cu purcel, toate neamurile-proaste, cu tot cu proastele obiceiuri și apucăturile de komisari narodnici.

Miercuri 5 martie 2003

Azi a murit Stalin. Vreau să spun: în urmă cu 50 ani a crăpat Tătucul mă-sii. Nu știu ce să cred: cică 60% din cetățenii foști sovietici “apreciază” că Stalin a fost pozitiv, că a făcut din Rusia o mare putere militară. Nu mă miră numărul mare de franțuji stalinisti. Un căcănar: «Stalin le-a făcut muncitorilor apartamente - că înainte de Marea Revoluție din Octombrie n-aveau; și drumuri - că pe timpul burgheziei țariste nu aveau...» Adevărat, pe timpul burgheziei-țariste nu existau drumuri-drumuri în Rusia, se mergea drept înaintea nasului, pe arătură, ca pișatul-boului - din pricină de samogon... Noroc cu Stalin, el a dat norodului o “direcție”...

Am trimis fragmente din Jurnalul pe 2002 (octombrie, noiembrie, decembrie) și 2003 - ianuarie, februarie lui Mihai Creangă la *Aldine* și la *Vatra*. Și lui Cristian Ioanide, la *Romanian Times*. Poate-poate.

După amiază: Genialul Rumsfeld (e un fin intelectual: poartă ochilari!, ca Popescu-Dumnezeu) anunță: Americanii vor muta trupele lor din Germania în Polonia - ca recompensă pentru proamericanismul polac;

Mai mult decât în visul meu, Stăpâne!, vorba clasicului cu același nume.

- prima mișcare: din acești trei jucători doi câștigă: Neamțul - care nu va mai plăti staționarea pe solul lui al trupelor americane, întâi de-ocupație, apoi de-NATO; Polacul: va percepe chirie de la americani, bașca alte chicușuri, cum le zice în Basarabia firimiturilor picate (chiccate) de la o masă; Americanul vor pierde ceva-ceva, dar vorba ceea: la punga lui nu se cunoaște;

- a doua mișcare - vorbește tot brucanul-cu-mai-multe-stele-pe-nădragi, Rumsfeld: îl vor pune secretar general al NATO pe... Kwasniewski!

Păi, ce: nu-i bun Kwasu'? - după Rumsfeld citire? Păi tovarășu' nostru Kwas' are pregătire: dânsu a făcut, nu doar școli de partid, dar și școli de securitate (a lor, tot după modelul sovietic). Se știe: americanii nu caută la dosare; din moment ce individul se angajează că lucrează pentru ei, n-are decât să-i și... trădeze - până atunci, să ia de-aici niște dolari... N-au făcut așa cu Europa liberă, unde angajau tovarăși care lucraseră cu devotament la Scînteia, la procuratură, în securitate? Fiindcă ziceau: «Ei sunt deținători de informații, ori pentru noi informațiile contează, nu trecutul de securist»... Bun pentru americani ar fi fost și Iliescu al vostru, național (deși cel mai bun ar fi fost tovarășul Caraman, specializat în materie de NATO) - dar să nu zicem hop până n-am sărit, fiindcă baza aeriană de la Constanța duodie de activitate...

Însă cel mai bun și mai bun: tata. Care zicea... Și ce dacă am mai spus de o sută de ori ce zicea? Păi el e tatăl meu, domnilor! Și era un tip - he-he, ce tip! - foarte înțelept! Și profet în familia compusă - cu el - din trei persoane! O spun a sută una oară - zicea, deci:

«Americani sunt niște ruși cu mai multe stele pe drapel...»

Iar dacă ar mai fi trăit și ar fi aflat de mutarea trupelor NATO din “vechea Europă” în cea “nou-nouă”:

«Da, bre - cum de nu mi-a venit mie ideea: comandamentul NATO se mută în clădirea Pactului și își continuă activitatea - cu vechea denumire ușor modificată: “Pactul de la NATO - Varșovia”...»

Iar eu ce fac? Râd? Nu-mi vine, e tatăl meu (în plus, decedat), nu se face să nu dau o înaltă prețuire glumelor proaste ale părintelui.

Joi 6 martie 2003

Ieri am grădinărit - mai mare dragul. La exiguitatea, la sărăcia și promiscuitatea blocului nostru (las-că nici cartierul: Groapa lui Bellevilleatu'...), acest balcon de zidărie de 6 metri lungime și de 92 centimetri lățime - dar avînd bordura de 40 centimetri...- este o adevărată binecuvîntare. Pentru noi, fiindcă mai există 5 apartamente asemenea iar un al 6-lea, un duplex special, are și prelungirea balconului - la ei se curbează - și, la etaj, o terasă, tot curbă, de 180°.

Numai că, nici arabii nici negrii nu au “mână verde”: explicația prin recenta lor extracție rurală (care i-ar fi lehametit de sânul-naturii) nu poate fi luată în seamă: recent-urbanii din România, mutați la bloc, nu numai că își băgau porcul în baie și capra în bucătărie (exagerări frecvente la mine - dar adeverosimile), însă pe balcon își puneau floricele și legumele: pătrunjel, mărar, ceapă - am văzut chiar pătlăgele... Motivul neubirii florilor la colocatarii mei trebuie să fie altundeva. Doar o arăboaică, acum doi ani, împrietenindu-se cu Ana Maria, a pus și ea două fire de mușcată într-un bac, dar atât: un singur bac (de 60 cm) la șase metri de balustradă... Și pe acela l-a lăsat în paragină, ca să mă exprim agricultural.

Pe când la noi - e-he, la noi... Cele mai multe bacuri și ghivece și căldări (de plastic) cu flori sunt așezate pe bordură (am spus: pe o porțiune de 3 metri am prelungit-o spre stradă, pentru un supliment de 3 bacuri lungi) mai avem 6 “atârnelor” suspendate de sfori prinse de grindulețele tot de mine puse, iar pe jos: un ghiveci mai mare decât o căldare cu o tufă de sulfină care, din aprilie până în noiembrie îmi luminează geamul din dreptul ordinatorului și sufletul din dreptul trupului (acum suntem abia la începutul lui martie); apoi un bac cu mentă și, într-o găleată, leușteanul meu cel drag... În ghivece mari, ancorate (ca să nu le ia vîntul, cum mi s-a întîmplat acum doi ani), sublima lavandă și rosmarinul, și el împarflat...

Anii trecuți am cumpărat flori în ghivece și semințe. Anul acesta sunt asigurat de semințe - le-am cules, le-am pus în plicuri... Am încă de așteptat până să semăn...

Înapoi, la enigma... rasială: de ce negrii și arabii din blocul nostru nu pun flori în balcoane? Doar albi: în corpul B, privind la ferestre, la balcoane, știi ce culoare au locatarii - de ce? Fiindcă africanii sunt săraci și n-au bani? Să mă ierte Dumnezeu, dar ultimul

gunoier negru primește de cinci-șase ori mai mulți bani decât noi - adevărat, are cinci copii, dar pentru fiecare copil capătă o sumă care echivalează cu o jumătate din salariul unui bibliotecar care lucrează la Bibliothèque Nationale de France (Ana Maria). Ce fac cu banii? Să admitem: îi trimit în Africa, la ai lor, însă judecând după muntele de ambalaje de carton care se formează în localul pubelelor, frații noștri africani nu se sfiesc să cumpere tot felul de aparate casnice, televizoare, cuptoare cu microunde, dintre cele mai scumpe.

Las enigma nedezenigmatizată. Va fi doar o întâmplare că noi, albi din acest imobil iubim floricelele, în timp ce negrilor și arabilor le sunt indiferente - probabil fiindcă la ei acasă clima face ca florile să crească-înfiorească singure, fără efort omenesc...

Războiul - nu mai poate fi oprit.

Americanii: dacă ar fi fost mai puțin aroganți, mai puțin Rambo, mai civilizați evropenește, cei din față nu ar fi răspuns cu un... refuz la agresiune. Nimeni dintre europeni nu negase, cu atât mai puțin respinsese adevărul - în mai multe puncte:

- Saddam este un criminal, poporul irakian merită o soartă de oameni, nu de robi;

- lupta împotriva terorismului este o necesitate și o urgență.

“Dreptul de intervenție”: un câștig în dreptul internațional, fiindcă până la el orice tiran - și Ceaușescu, desigur - putea invoca “neamestecul în treburile interne” (susținut de Păunești, Cristoi, Paleologi, Paleri și alți tovarăși), dar să ne amintim (și mai ce? nu și cheia de la cassa cu bani?) că întâia oară când a fost aplicat a fost în 1998-99, în Iugoslavia: atunci, într-adevăr Europa neputincioasă a făcut apel la americani. Și americanii au to-ot refuzat, invocând exact principiul “neamestecului” - se amestecaseră în Vietnam și fuseseră bătuți și umiliți...

Însă încă o dată; dacă americanii au dreptul să lupte împotriva terorismului, nu au dreptul să folosească două măsuri: să ia ca țintă principală Irakul (încă nedovedit că ar fi în legătura cu El Quaida) și să nu sufle o vorbă despre adevărata bubă de fixație a terorismului islamic: Palestina - unde ei, americanii încurajează și înarmează Israelul în “lupta” pentru... lichidarea palestinienilor. Până prin 1988 Palestiniienii se lăudau că au să-i arunce pe evrei în mare; atunci însă au recunoscut oficial statul Israel - și n-au mai scos o vorbă despre aruncatul-în-mare; dar Statul Israel nu a recunoscut nici până în ziua de azi Statul Palestinian și asudă din greu, dînd din mâini și din tancuri, buldozere, elicoptere, avioane F-16, ca să-i azvârle pe palestinieni în... nisipurile deșerturilor din Iordania, din Egipt - de ce nu, din Arabia Saudită, că slavă Domnului așa ceva (și petrol) există acolo...

Americanii, chiar dacă vor “câștiga” războiul Irakului, după ce au pierdut războiul comunicării, sunt în curs de a pierde stima, iubirea, prietenia celor din “Vechea Europă” (pe a celor din lumea a treia, America Latină, Orientul Îndepărtat n-o mai aveau de mult), “în schimb” (!) capătă “prietenia-de-veacuri” a *țărilor vândute, abandonate, trădate de ei, de americani, monstrului rusesc*: Polonia, Cehoslovacia, Țările Baltice, Ungaria, România, Bulgaria - chiar și Iugoslavia, fiindcă nu Stalin i-a ajutat pe partizanii lui Tito ci anglo-

americani - să-l invingă și să-l lichideze pe Mihailovici.

Desigur, politica subțire este arta de a minți cu nerușinare, privindu-l pe celălalt drept în ochi, însă tovarășii noștri, abia ieșiți din școlile-de-partid - dar mai ales de-securitate - bătărași au fost, tolomaci rămân, chiar dacă au devenit ardenti partizani ai capitalismului, așa că declarațiile lor de iubire ("și de recunoștință că ne-au salvat [americani] de fascism și de comunism" - încă nu am aflat care activist de partid de pe la Gheboiaia est-europeană a ouat această imbecilitate, deși nu contează; oricare dintre actualii secretari-generalii din fruntea nefericitelor noastre țări ar fi putut-o gândi/roști) sunt doar expresia interesului imediat: *dolarul*. Dolarul le ține loc și de demnitate și de adevăr și de iubire.

Nici măcar de formă Americanii nu se mai interesează de vechi-europenisme. Ei fac politica lor, tot atât de egoistă ca a rușilor, când aveau ei putere - doar cu mult mai puțină subtilitate în... minciună.

Ca să-l pomenesc iar pe tata - el ar fi zis, ardelenește:

«Or fi avînd ei, americanii, mai multe stele pe drapel decât rușii - dar nu-s tăte bune...»

Vineri 7 martie 2003

Le-a luat Dumnezeu mințile răzbelnicilor, nu mai gândesc omenește - iată cu ce argument vine Blair:

«Nu mai putem da înapoi - ostașii noștri sunt pe poziții de multă vreme, nu mai pot aștepta...»

Ei, dacă ostașii nu mai pot aștepta - este neapărat necesar să-i folosim la ceva, acolo, pe loc - la război!

Iar Bush - mereu genial - la întrebarea: «Ce facem noi, americanii, dacă celelalte națiuni nu ni se aliază?», răspunde astfel:

«Noi, americanii, apărăm America și pe cetățenii americani!»

Te înțelegi cu el ca Tanda și cu Manda: ca americanul cu pistolul.

Am ales să reproduc (din *N.O.* 6-12 mart. 2003) câteva exemple de "umor englez" la adresa Franței și a francezilor.

Daily Mail începe grav: "Monstruous Ingratitude". I se reproșează Franței și franțujilor că nu au rămas etern îndatorați pentru intervenția Americii în cele două războaie mondiale - de fiecare dată Franța fiind salvată de înfrângere. Numai că aici (nu doar aici) se amalgamează adevărul - istoric - și cu, cum i se zice în românește, "pretenția", adică invocarea unei legi (de alegență eternă) nescrisă. Este foarte adevărat că americanii au salvat Franța de la catastrofă în două rânduri; însă Franța nu este - prin asta - obligată să urmeze America în toate acțiunile ei, unele (ca "războiul împotriva Irakului") ne(bine)gândită. În asta spiritul britanic are aceeași bătaie, subtilitate, coerență ca cel balcanoromânesc: "recunoștința" înțeleasă în termeni primitivi, de clan, potrivit cărora: dacă A a făcut cândva un "serviciu" lui B, atunci B este obligat să rămână pe vecie recunoscător lui A, orice și oricâte porcării ar face acesta, după serviciul făcut lui A. Gândire primitivă, imorală, de care nu a scăpat nici Doamna Monica Lovinescu:

Deși am scris de zeci de ori, re-scriu: sunt recunoscător unui om (bine: și unei femei) pentru ceea ce a făcut, bine, pentru mine, pentru

alții. Recunosc, în scris, fapta bună de care am beneficiat (cum am făcut în cazul lui Eugen Barbu, care mă debutase în *Luceafărul*, când prietenii și colegii de facultate Eugen Simion, Dimisianu îmi opreau manuscrisele, blocându-le în sertarele redacționale; față de Lăncrănjan, care într-un moment de jenă îmi împrumutase bani. Dar, în virtutea recunoștinței (gratitudine îi zicea Grigurcu, pentru a-i da certificat de neologitate) față de Monica Lovinescu, ar fi trebuit să fiu *astfel* recunoscător, adică să tac, să nu mișc, să nu scriu-împotriva, să nu protestez împotriva lui E. Barbu (doar mă debutase!) - când el o bălăcărea, chiar pe Monica Lovinescu; nici împotriva lui Lăncrănjan atunci când o trata (tot pe Monica Lovinescu) de “Cătea” și cerea partidului și securității să-i închidă definitiv gura, umplându-i-o cu țărână - cum altfel, doar Bădia Lăncrănjan îmi împrumutase câteva sute de lei și nu se făcea ca eu să-i răspund prin... ingratitudine...

Ziarul britanic *The Sun* titrează pe prima pagină - în franceză, mă rog frumos: “Chirac est un ver” (“Chirac este o râmă”), produs gazetăresc al noii directoare, Rebekah Wade. *Le Nouvel Observateur* nu se poate stăpâni de a comenta: “Rebekah este creatura (nu: creația! - n.m.) lui Robert Murdoch, (magnat de presă de sinistră reputație n.m.) și patron al grupului News Corp. O iubește, fiindcă are vulgaritatea unei *bad girl* din Liverpool și distincția naturală a unei lady”. Un alt număr (plin cu acuzații de antisemitism - fost, prezent, viitor - al Franței între-gi) reproduce o celebră-sinistră fotografie: Hitler contemplând Turnul Eiffel, alături un fotomontaj: Saddam în aceeași postură cuceritoare...

Nici alte periodice nu se lasă mai prejos: *Times*-ul (aparține tot lui Murdoch) publică o serie de bancuri despre francezi, care de care mai subtil și mai înveselitor - de pildă: “Cum i se spune unui francez care mărșăluiește spre Bagdad? Răspuns: Un reprezentant comercial...” Altfel se insistă asupra lașității, a spiritului mercantil, a extracției recent rurale, a “epicureismului țărănoiuului” - și, lovitură fatală, dacă ne gândim că vine de la un englez: “Francezii chicotesc ca niște femeiuște, sunt grosolani, întrerup pe alții când vorbesc, dau din șolduri, bărbații nu se despart niciodată de poșete”- în fine: “Ceea ce este/reprezintă ceașca de ceai pentru englez, pentru francez este supozitorul...”

Nu vreau cu nici un chip să dau de înțeles că și englezul este bou, însă, după o viață întregă în care am lovit în compatrioții mei cei dragi, parcă nu e rău să constăți că mai sunt și alți tolomaci pe lumea asta de tolomaci - începând cu englezii, continuând cu americanii, fiii lor spirituali - vezi-l pe Bush junior.

Cu ce mă ocup eu! Cu ce îmi consum ultimele clipe de viață și puținii stropi de energie rămași: cu cretinătatea omenească. În loc să mă retrag în solitudinea-mi (din care n-am mai ieșit de 14 ani...) și să cuget la artă, la nemurire, la ieșirea din timp, la, dimpreună cu Breban - la roman... Căci el, romanul, e-he...

Și mai vartos, ca ciobanul nostru național: la nișica...

Sâmbătă 8 martie 2003

Ieri a avut loc raportul inspectorilor la ONU. Mă păzesc în continuare da a judeca rezultatul “pe teren” după cel de pe terenul...

discursurilor, fiindcă știu că nu merge după cât de logic, de strâns, de frumos se vorbește la ONU. Acolo, atât americanul, cât și englezul și spaniolesă au vorbit prost, penibil, împleticit; francezul, ca de obicei, strălucitor - dar... Dar soldații americani erau deja în Irak...

Înainte, “pe vreme războiului rece” exista un singur mergător împotriva bunului simț, împotriva adevărului, împotriva dreptului: URSS; e deconcertant, acum - chiar dacă sunt fiul tatălui meu - să constăți cu durere, cu mânie că Americanul a luat locul Rusului. Măcar (!) Ivan era brutal - dar nu și-prost; Rusul își învelea ticăloșia, planurile banditești în viclenia-i unsuroasă, în cumsecădenia-i grețoașă - însă Americanul este atât de sigur de forța lui de dominare, încât nu mai face efortul de a-i da măcar o aparență de logică, de justificare.

Vorbesc de Americanul contemporan Bush junior și de “echipa” lui de analfabeți ticăloși, urmărind fără fereală cu totul alte scopuri decât “apărarea națiunii americane”.

Duminică 9 martie 2003

Aseară, telefonînd lui Niculiță, am aflat:

- Crupenschi este de acord să publice **Bonifacia** - dar nu s-a hotărît când... Are să-mi scrie;

- Frunză lucrează la **Sabina**. Măine sau poimăine Niculiță are să meargă la el să-l ajute la reproducerea caracterelor speciale.

Nici o noutate de pe frontul... frontului : ostașii americani și englezi se odihnesc la umbra blindatelor și a tunurilor (în floare...) /după o săptămână de exerciții istovitoare...

În Palestina: jale mare, de ambe părți. Sânge, ură, juruințe de răzbunare. Și când te gândești că doar în urmă cu doi ani, în ajunul vizitei lui Sharon la locul sfânt al musulmanilor, din Ierusalim - cea care a provocat Intifada - evreii și arabii din Palestina, chiar de nu se topeau de iubire reciprocă și nu se pupau pe gură - totuși, se tolerau; nu băgau cuțitul în celălalt; nu trăgeau cu tunul în “interlocutor”...

Iar acum, că Bush a înțeles ceva-ceva - nu chiar tot ce trebuia, dar primprejur - a început să vorbească (un fel de a fi amabil cu el, în fapt, i-a scăpat o coadă într-o frază despre altceva) asupra... necesității de a stabili o pace în Palestina... Bineînțeles! Și bineînțeles că e prea târziu! Sângele curs de o parte și de alta nu poate fi șters cu o mână de dolari. Nici chiar cu o mie (de mâini).

Luni 10 martie 2003

Resemnat - în privința războiului. Resemnare generală. Se mai agită unii: oamenii politici din axa Paris-Berlin (nu toți), câțiva oameni politici din Anglia - prea puțini... Și strada. Numai că “strada” nu a abătut, oprit vreodată deciziile politice - în bine, în rău. În mișcarea pacifistă există “curente”, iar în curente indivizi (chiar și individe) care profită de ocazie pentru a-și arăta curul, ori să strige că stârpirea șoarecilor este o faptă rea, necreștină. Iar “pacifismul” occidental este “cunoscut” la noi, în veșnicul Orient, ca înainte de 1989, expresie a unei diversiuni comuniste. Capetele noastre... cubizate

(avea caricaturistul sovietic Sâsoiev o sublimare a rezultatului terorii comuniste: toate ființele vii - victime și călăi, deținuți și caralii căpătaseră capete cubice) nu pot concepe că evenimentele, oamenii trebuie judecați după criterii... eterne, extrase din cele Zece Porunci, nu după reflexe de câine al lui Pavlov; că preceptele marxiste care ne-au otrăvit viața nu erau cu toate false - dar că falsă, abuzivă era interpretarea dată de bolșevicii ocupanți și ai României. Că, de pildă, noțiunea (și realitatea - relativă, adevărat) de *pace* este fundamentală pentru *viața* omului și că persoanele care își exprimă părerea că războiul este o opțiune rea, că pacea este o opțiune mai puțin rea decât un război nu sunt nici idioate, nici dușmane.

Mai didactic: ca să-și justifice (?) războiul din Irak, americanii au pornit prin a pretinde că:

- a) ei vor face război împotriva terorismului; - apoi:
- b) ei vor să pună mâna pe Ben Laden - care este susținut și adăpostit de Irak; - apoi:
- c) ei vor să instaureze democrația în Irak - de acolo democrația cu pricina va "iradia" în toată zona; - apoi:
- d) ei vor să remodeleze Orientul Mijlociu - după ce vor fi ocupat Irakul;

Desigur, toate aceste argumente nu au fost produse-propuse simultan, atât opiniei publice americane, cât și internaționale ci... pe rând, câte una. Auzindu-le, numărându-le pe degete, ai, nu impresia, ci convingerea că te afli în fața unui găinar, a unui hoț de buzunare pe care l-ai prins cu mâna în... buzunarul tău - și care "explică", întâi că el nici nu te-a atins, darmită să te buzunărească; apoi că el nu are nici o vină dacă buzunarul tău nu are fermoar și rămâne deschis și tentant pentru oricare trecător; apoi că da, a vrut să-ți ia banii, dar numai pentru că are copii flămânzi și nevastă bolnavă; că a vrut să facă danii unei biserici.

Ultima bâlbâială a americanilor; că ei vor să facă, nu un război adevărat, nu, doamne-fereste, ci un război preventiv...

Încearcă să înțelegi ce înțelege americanul prin "război preventiv" (teorie aparținând lui Wolfowitz) și încearcă să înțelegi ce înțelege (dacă înțelege) oaia americană care se ia după berbecelul capiu: ce poate fi "războiul preventiv"? Un nonsens: ori e război - în care caz termenul "preventiv" nu are ce căuta, ori nu e război, iar "preventiv" poate fi înlocuit cu: "avertisment oral", "somație", "amenințare"...

"Război preventiv"... Păstrînd proporțiile: Papagalul care repetă după Berbecul american această idioțenie a auzit în viața lui de o... "mamă de bătaie preventivă?" - nu, pentru că nu există, "preventivă" ar fi fost o palmă, nu o bătaie. Dar de: «Te omor! - preventiv...?»

Atunci la ce slujește limba omului - fie ea în engleza americană, fie în franceză, fie în română? Ca să-l îmbrobodească pe adversar, de acord, dar cine-i adversarul, aici? Cine-i "dușmanul" americanului?

După Bush, cel cu lecturi biblice: "Cine nu-i cu noi e împotriva noastră"? Această "înțelepciune" trebuie re-pusă în contextul în care a fost rostită de Isus - în primul rând; în al doilea: orice copil, orice primitiv, oricare tolmăc, i se poate adresa ultimativ celui de alături: «Dacă nu ești de părerea mea - ești dușmanul meu» - dar acel copil, acel tolmăc este un ins, un prost și un exclusivist în băătăura lui, nu

decide soarta lumii - ca Bush.

Înapoi la "război preventiv". Să explice Bush cât de... preventiv poate fi un război pentru care a mobilizat bombardiere, rachete, blindate? "Un mic bombardament" face parte din "războiul preventiv?" Dar "opțiunea nucleară" pe care a dezvăluit-o Rumsfeld zilele trecute? Tot din... războiul-preventiv face ea parte?

Îți vine să urlî - nu de neputință în fața barbariei, ci în fața mamei-barbariei: prostia.

Libération de azi vorbește despre "frontul refuzului" din America.

În primul rând Norman Mailer, monument al literaturii americane care s-a exprimat printr-un lung articol din *New York Review of Books*.

Același săptămânal a comentat în câteva numere "opera" lui Paul Wolfowitz intitulată "Defence Planning Guidance" din 1992, în care e propusă crearea unui *imperiu american*... - cu toate pericolele care decurg din acest delir.

În al doilea rând două dintre marile cotidiene americane au optat pentru poziții neasemenea (nu am zis: opuse):

Washington Post este pentru intervenție armată;

New York Times : împotriva războiului.

Ceea ce începe să fie bine: consensualii americani au descoperit europeană (vechea...) dezbateri - semn că s-au mai trezit.

Știre:

La Sofia, în fața ambasadei USA, Sofia Karabelova, "Miss Bulgaria 2001" a demonstrat, în 'uța-goală, cu lozinca: "Peace".

La București nu este de conceput așa ceva - cum să sperî că "Miss Romania 1999", Zoe Petre s-ar arăta - fie și cu blana pre dânsa - în public, cerînd, ea, cu de la sine putere, fără aprobarea Virgilului copos (Măgureanu), "Peace"?

Marti 11 martie 2003

Am primit în plic postal de la Niculiți semințe de leuștean - nemțești, că, dè, în România leușteanul este o buruiană exotică.

Am semănat pe dată, în două ghivece mari. Să fie.

Mai întâi, pe A2 și TF 1 a avut loc cuvântul lui Chirac: a repetat decizia de a se opune în cazul în care americanii decid să facă război.

După care pe Antenne 2 magazinul "Hyperpuissance americaine", condus de vechiul meu prieten Mazerolle. Pentru mine a fost o nesfârșită decepție și atroce durere "nivelul" americanilor. Au participat, în duplex, mulți: Kissinger, Robert Kagan, David Frum, Masey (?), fost consilier al lui Bill Clinton; Ana Palacio ministru de externe spaniol; și fostul... Geremek.

La sfârșit am rămas stors, contrariat. I-am spus Anei:

«Dacă lucrurile continuă, risc să devin un francez patriot!»

Ceea ce, pentru mine este o perspectivă dublu-inacceptabilă.

Fiindcă... Fiindcă, așa...

Aveam impresia că mă aflu într-un vis rău - dar nu chiar rău, din moment ce, de astă dată, eram cu cei care-aveau-dreptate, însă această

“apartenență” îmi provoca nemulțumirea: eu nu voiam ca lumea să fie împărțită în alb și în negru, în bine și în rău - voiam și eu, ca tot românul: să prosperăm și să ne-avem ca frații...

Încerc să glumesc - de disperare. Spectacolul de aseară - de la televiziune doar, admit; printr-un eșantion din fiecare categorie, admit - a aruncat o umbră nelinișitoare asupra viitorului și a omului.

Să pun scaunele pe scenă: conducea Olivier Mazerolle; dintre jurnaliștii francezi: Alain Duhamel, Tuillier și cineva da la Paris-Soir. invitat central: fostul ministru socialist Hubert Vedrine. Prezenți, prin miracolul televiziunii, americanii pe care i-am numit și cei doi europeni.

Toți - dar toți americanii - deși cunoscuți ca persoane inteligente (chiar foarte), cu experiență în materie de politică externă s-au exprimat cu găfâieli, cu dificultăți și, conștienți de poziția lor falsă, încercau să abată discuția - mereu, mereu, mereu la “ingratitudea francezilor care, în loc să fie cu noi, se află cu dușmanii noștri”, devenind de-a dreptul penibili - ca David Frum, autor al discursurilor mistice, fanatice ale lui Bush și care avea lacrimi în ochi când încerca să explice, el, evreu, fervoarea religiozității (creștine) lui Bush...

Kissinger nu a fost mai breaz. Acest alt criminal de război, avînd pe conștiință (?) tragedia Vietnamului și a Cambodjei, eliminarea lui Allende în favoarea lui Pinochet... Bătrâna canalie a ciocnit călcâiele și a intrat în rândul funcționărimii disciplinate.

Am greșit când am zis că toți americanii participanți la dezbatere fuseseră penibili - ei, bine, nu: Masey (?), fostul consilier al lui Clinton (care, dealtfel vorbea franțuzește); el s-a declarat în dezacord cu motivația lui Bush a războiului și-a făcut “autocritica”: pentru că Clinton nu fusese mai hotărît, mai brutal (altul a fost termenul) ca să impună israelienilor și palestinienilor pacea - și a spus - dealtfel a fost singurul american care a amintit de Palestina - că, de fapt, Bush ar fi trebuit să înceapă prin a rezolva “problema palestiniană”.

Însă șocul a venit de la niște imagini proiectate în timpul dezbaterei, când s-a ajuns la “religiozitatea” lui Bush:

Am văzut ceea ce știam: G. W. Bush vorbea despre sine: până pe la 40 ani fusese un desmățat și un alcoolic. Și că în timpul dezin-toxicării a avut revelația lui Dumnezeu. Am aflat că grupul care l-a adoptat: evangheliștii. Foarte bine - dacă exercită o influență benefică. Numai că, din câte am înțeles evangheliștii din America susțin fără condiții Israelul și politica lui, nu doar antiarabă, ci și anticreștină, ba la un moment dat l-am văzut pe Sharon, zicînd de trei ori (grafiez cum am auzit): «Ia!, Ia!, Ia!» - ca răspuns la anume întrebări (de pildă: «Te lepezi de Satana?») - însă nu am înțeles dacă acea reuniune cu foarte mulți participanți activi se petrecea în Israel (dar ce să caute asemenea manifestații creștine în Israel?) sau în America. Rămâne să citesc ziarele și să mă interesez: ce-i cu evangheliștii și ce-i cu Sharon-la-evangheliști?

Miercuri 12 martie 2003

Ce șansă pe mine cu zăngănitul armelor: înainte de a se produce ireparabilul, îmi completez cultura generală, mai aflu câte ceva.

Adevărat: toți compatrioții mei cunoșteau, în amănunt, ceea ce eu de-abia azi descopăr... Nu-i nimic: recuperez.

Urmează a fi confirmată știrea: Anglia nu mai participă alături de America la război - ceea ce nu înseamnă că nu participă și la dezbaterile (cu votul) din Consiliul de Securitate. După spusele lui Rumsfeld - foarte calm, ai fi zis: cold, dacă n-ai ști ce viperă e [l-am văzut "defilînd" la o ceremonie militară, alături de Bush: îmbrăcat în pardesiu - el nefiind militar de meserie, ci militar-pe-hârtie a ajuns la Pentagon numai prin pilele date de Wolfowitz - avea aerul, nu doar... teutonic, ci de-a dreptul gestapist, dintr-un film sovietic...] - America poate merge la război și singură, nici o supărare... (citește: «Nici nu e nevoie de alții, ca să ne spioneze, încurce, întârzie»).

Aseară la televiziune: câteva emisiuni pe Arte - am să revin la ele.

Deocamdată o știre - în fapt, o confirmare: Jack Lang, invitat pe Canal 4 să amănunțească propunerea din ajun, a făcut-o. Atunci propusesese ca toți "capii bisericilor" să facă... "bouclier humain" în Irak... Simpatice, Jack; veșnic-tânăr și mai ales de-al nostru, numai că... ne-catolicii nu au conducători unici; nici musulmanii - cât despre un apel adresat rabinilor de pretutindeni să ia o atitudine... antievrească, antisionistă - pierdere de vreme (dacă nu va fi considerat ca un act "antisemit"). Papa s-a zbatut de la începutul campaniei, a trimis un emisar la Bagdad; a difuzat un mesaj, încă unul; a trimis un alt emisar la Washington - l-am văzut pe Bush strângîndu-i mâna cardinalului trimis, cu zâmbetul lui despre care niciodată nu știi ce ascunde: aprobare? absență? batjocură (doar el e evanghelist, iar evangheliștii, deveniți aliați ai sioniștilor, sunt adversari hotărîți ai creștinismului în general - cu excepția evangheliștilor! - mai ales ai catolicilor).

Și care a fost rezultatul? Nul. A fost ca și cum Papa s-ar fi adresat lui Putin. Ori lui Jemin'... - și nu mai știu cum, cel care a fost înlocuit zilele astea din fruntea Chinei...

Rămâne însă gestul lui Jack Lang. Reconfortant.

Tot alinător: Emmanuel Todd, fiul prietenului meu Olivier Todd, cu care făcusem chiar și o revistă (împreună cu Revel - dar sabotată de... Volodea Bukovski, care pusese condiția ca periodicul să aibă și o ediție în rusește, altfel el le spune americanilor să nu ne dea bani... - ce timpuri... timpurile când Bukovski, martirul gulagului, dormea, beat-mort, la prezidiile cu pricina și când se mai și trezea, bătea cu pumnul în masă rostind șarmant-slavul: «Net!» - pe banii americanilor, se înțelege). Fiul Todd - o fi avînd acum vreo 35 ani - a publicat și o carte despre "subiect" în care gîndește... ca noi, vorba Anei.

Și iarăși mă întreb: ce atitudine va fi luat Raymond Aron? Se va fi lipit de Finkielkraut, Glucksmann, Kouchner - și celorlalți, maselor din ce în ce mai largi de sioniști treziți alaltăseară, sau ar fi rămas lângă oameni ca Em. Todd, Lang? Va fi ales o a treia cale?

Joi 13 martie 2003

Ieri, la Belgrad, a fost asasinat Zoran Djindjic (grafie nesigură). Se vorbește de banda unui securist miloșevicist, mafiot (pleonasm).

Împotriva războiului s-au rostit și Daniel Kohn-Bendit și Art Spiegelmann, desenatorul - rămas singur-singurel în gura compatrio-

ților săi americani, mari patrioți. Iată, există și evrei drepti.

Ieri, de dimineață s-a anunțat că Anglia nu mai merge cu America. La prânz: Rumsfeld declara că USA poate merge și singură, nici o supărare - pentru ca după amiază Blair să... desmintă afirmația lui Rumsfeld că Anglia nu mai vrea - ba mai vrea!

Această javră de Rumsfeld, așa a făcut și cu intrarea trupelor americane în Turcia: fără încuviințarea gazdei, (ne)invitatul a deschis ușa cu piciorul, a intrat, a pornit spre... nordul Irakului. Întrebat fiind ce face, unde se duce - fără voia gazdei - Americanul explică: nu sunt soldați, doar "câțiva" specialiști în repararea și amenajarea aerodromurilor...

Ce nesimțire de văcari!

Am început să scurtez sever **Bonifacia**.

Vineri 14 martie 2003

Am terminat **Bonifacia**.

Pe frontul frontului - mă repet, mă repet - diplomația a plecat în uichend, însă melitarii își văd de treabă.

Ora 16: Abia terminasem de notat că nu se petrece nimica pe lume, că a apărut Bush în direct. A vorbit patru minute și a plecat. *Nici un cuvânt despre Irak. Ci despre Palestina!*

Da, domnule: Bush a descoperit, în sfârșit, Palestina, buba, cauza, cauza-cauzelor: azi, 14 martie 2003, la ora 10 a Washingtonului.

Ce se va fi întâmplat? Își va fi făcut o altă echipă de consilieri din care lipsesc evreii? - greu de crezut. Îi va fi șoptit cineva un "truc" prin care să iasă basma curată din Golf? Bine-ar fi.

Până la următorul buletin de știri, așteptăm.

La un sfert de oră după Bush, cine vorbește în direct - de la Londra? Blair. Același limbaj - am înțeles că planului pentru Palestina i se spune: "foaie de drum" - îl folosise și Bush.

La un moment dat un jurnalist arab a întrebat: unde crede el, Blair că va primi azil Saddam?

Blair i-a tăiat vorba: «Acum vorbim despre Palestina!»

Doamne, ce nerușinați! Nu le pute gura de minciunile, prostiile debitate până aseară - 13 martie!

Încă o diversiune grosolană. În "discursul" său Bush a spus cam așa (citat din memorie):

«Israel se va retrage din teritoriile ocupate și nu va mai implanta alte colonii - *cu condiția ca palestinienii să înceteze actele de violență* (s. m.)».

Nimic nou, nimic încurajator. Așadar: Israelul, care este *cauza* violenței palestinienilor (am mai spus, repet: amărății care dau cu pietre în tancuri, fiindcă helicopterele se află prea sus...) nu se va retrage, nu va înceta implantarea de noi colonii - deci... va provoca, în continuare, "violența" palestinienilor.

Sâmbătă 15 martie 2003

Am dormit prost, mi-a fost frig.

Mi-a fost frig din cauza americanilor.

Chestia cu "foaia de drum" este o noutate de patru ani... Nu auzisem de ea, ceea ce nu e grav, dar nu va fi auzit de ea - până ieri - nici Bush, nici Blair...

Am citit, am ascultat, am privit în aceste zile analize ale situației în care ne aflăm. Analistii, comentatorii găsesc și ei: cauza luării razna (a americanilor): dispariția adversarului: URSS. Înseamnă că imaginea propusă de mine a boxerului zăpăcit, dezorientat, înnebunit fiindcă nu-și mai vede adversarul și boxează aerul este și adevărată, nu doar... plastică.

Ceea ce rămâne enervant - cum ar zice Dan Petrescu: "analiza istorică" a conflictului America-Europa.

Mai întâi: conflictul are cauze... artificiale, măcar pentru că nu americanii sunt supărați pe europeni ("cei vechi", citat din Donald Rum' der Weise), ci actuala echipă care conduce destinele Americii, rău, chiar criminal consiliată de fanatici și de cinici (pleonasm? - fie), acuză pe oricine nu este cu ei, fatal, este împotriva-le... De acord, asta vine din capul bine cubizat al gășitorului de Dumnezeu Bush junior, cel marionetat de "sioniștii protestantocatolici fundamentalști" - cum le zice, nu altul decât evreul și omul de stânga Jean Daniel de la *Le Nouveau Observateur*.

Pe aceștia îi lași în plata Domnului (deși dorința mea fierbinte ar fi să le lungesc urechile și să-i pun pe coji de nucă...). Arăt spre ai noștri, românii - printre ei și un sas, Berger (însă la un neamț se explică: a fost... reeducat la Pitești-fără-Pitești). Aceștia, după ce au formulat ca la o "adunare populară" mulțumirea-din-inimă-a-populației, au și explicat motivul:

«America ne-a salvat de fascism și de comunism!»

Supărați-foc pe "atitudinea" Franței și a lui Chirac (dreptul lor, nici eu nu-l iubesc pe Chirac - însă eu îl ne iubesc cu argumente!), se simt datori să-și sprijine antipatiile, în fapt: ranchiunile cu totul personale (burse neacordate, vize neaprobat, franțuzoaice neregulate), ale fiecăruia - cu "argumente" istorice de genul:

a) Franța ne-a disprețuit totdeauna - America nu ne-a disprețuit;

b) Franța nu ne-a ajutat vreodată - în decursul istoriei... - America ne-a ajutat totdeauna și diplomatic și armatic...;

În fine, un adevăr:

c) Franța e mică (și săracă) - America e chiabură și mare...

Am mai scris, am re-scris (pentru uzul meu și al familiei mele personale...), chiar în acest jurnal - nu-i nimic, pe mine mă repet, pe mine mă plagiez...:

- În privința "disprețului" cum îi spun iubiții noștri compatrioți, acesta este rezultatul ingurgitării cocktailului alcătuit din: *ignoranță+egoism+nepăsare*. Plângându-se de disprețul presupus al francezilor, nu-și dau seama că este exact același "tratament" pe care li-l aplicăm noi, românii, albanezilor, de pildă: nu le

cunoaștem istoria, din literatură doar alibiul Kadare, am auzit că ar fi mafioți, că ne fură și ne vând fetele - cam atâta. Iar cam-atâta e destul ca să ne dăm dreptul să-i și disprețuim! Fiindcă de cel necunoscut, dacă e... mare-tare, ți-e frică (Pericolul Galben, Pericolul Roșu, Pericolul Verde/islamismul...); însă dacă necunoscutul e mai mititel, atunci îl tratezi cu...dispreț: cu predilecție: pe basarabean...

...Așa cum ne tratează pe noi franțuzul, neamțul - dar, Doamne ferește, nu și americanul!

- Cât despre "ajutor"... În ultimele secole, în Europa, puterile care s-au bătut și pe spinarea noastră au fost: Turcia, Rusia, Anglia, Austria (mai încoace: Germania) și Franța.

Și Turcia și Rusia și Austria și Germania au fost, față de statele noastre feudale, apoi față de principatele noastre, față de România în configurația de după Unirea de la 1859, în fine, față de România Mare de după 1918 - și față de populația noastră - direct ostile;

Anglia ne-a fost (indirect) ostilă: ca susținătoare a Turciei.

Singura putere constant favorabilă și diplomatic (privind emanciparea de Turcia, apoi independența, apoi România Mare) dar și cu ajutor armat - nu cu trupe, dar cu armament, cu medici și personal medical militar, cu instructori - deveniți prieteni ai noștri ca Berthelot (vezi în Primul Război Mondial, cine nu crede să facă un drum la Cimitirul Militar din Iași...) a fost Franța.

Pe talgerul celălalt se află America. Foarte bine - să numărăm "ajutoarele americane", Coane Fănică!

Puterea de peste Ocean s-a manifestat spre sfârșitul Primului Război numai în Europa Occidentală - "cea veche", vorba gânditorului și teoreticianului brucanisferic: Rumsfeld. În cel de al Doilea Război Mondial (început la 3 septembrie 1939) Puterea de peste Ocean a intrat abia în 7 decembrie 1941, nu din motive morale, nu cu gândul de a libera Europa de naziști - Franța fusese ocupată la 10 mai 1940, dar America nu mișcase un deget - ci pentru că Japonia o atacase - pe ea! - la Pearl-Harbour;

Pentru prima oară, cronologic, *față de România*, Puterea de peste Ocean s-a manifestat, direct, în primăvara anului 1944, prin bombardamente masive țintind obiective militaro-strategice ca zona petroli(f)eră Ploiești.

Am trăit episodul, în martie 1944, când trenul nostru de refugiați din Basarabia a avut norocul să treacă neatins (spre Ardeal) prin Ploieștiul în flăcări, ceea ce, vai, nu se întâmplase cu trenurile precedente și nici cu următoarele (în unul din ele se afla tata: a supraviețuit). Dacă distrugerile și răniții și morții din zona "strategică" ar putea figura la rubrica "pierderilor colaterale", bombardarea Bucureștiului la 4 aprilie (1944) a fost, este, va rămâne *crimă-de-război* caracterizată. Gara de Nord nu constituia obiectiv militar; nici "strategic" - ca Ploieștiul. Cartierele din jur (Grivița, Grant) erau locuite de lucrători la căile ferate și de oameni cu venituri modeste (un eufemism) - dar casele și grădinile și oamenii - *civili* - au fost prefăcute în mormane de moloz însângerat;

Însă în Gara de Nord, în acel 4 aprilie 1944, era și o altfel de concentrare umană - tot de *civili*: *refugiații din Est: Basarabia*,

Bucovina de Nord, Herța. Acolo se formau trenurile ce urmau să-i ducă pe refugiați “în dispersare”, așa suna termenul, în Vestul țării, cât mai departe de Armata Roșie liberatoare, vorba celor de teapa eurobolșevicei Lilly Marcou. [Abia peste o jumătate de secol am avut știre despre soarta altor *civili: germanii refugiați, în același moment, și tot din calea rușilor: în jur de 630.000 de oameni concentrați în Lepzig și în Dresda au fost uciși de aviația aliată*].

Nu mai există documente despre tragedia de la București: după ocuparea României, o echipă de evrei români sub comanda generalului NKVD Grișa Nahum și el evreu, dar ucrainean - a extras (citește: furat) din arhivele noastre cca 200.000 dosare privitoare la... **Basarabia și evreii** și le-a transportat în URSS.

Potrivit mărturiilor supraviețuitorilor:

- ar fi fost ucise, atunci, în bombardamentul american din 4 aprilie 1944, “între 10.000 și 25.000 persoane”;

- dintre acestea “între 5.000 și 15.000” erau refugiați basarabeni și bucovineni, în majoritate femei și copii.

Resturile umane recuperate (în mare parte neidentificate) au fost îngropate în șanțuri săpate într-un câmp aflat lângă calea ferată spre Constanța, pe lângă Lehliu. Autoritățile de atunci au pus sub semnul secretului de stat, atât numărul victimelor, “originea” lor, cât și locul unde fuseseră îngropate (încă din aprilie 1944 polițaii români pregăteau intrarea în... NATO a fiilor, nepoților, securiști, deci țineau să nu fie pomenite crimele americanilor...); autoritățile comuniste au prelungit secretul-de-stat privindu-i pe refugiați, “trădătorii care fugiseră de raiul omenirii: URSS”, iar actualele - ce interes să aibă secretarii-generalii ai partidului de după 1989 să dezgroape niște morți-încurcă-lume, necunoscuți pe deasupra?

Eu, ca... neautoritate, am interesul:

- în primul rând pentru a afla *adevărul* despre întâmplarea din 4 aprilie 1944, când, pentru întâia oară Americanii ne-au venit;

- în al doilea rând, pentru că atunci-acolo a dispărut și unchiul meu, Ignat Goma, fratele mic al tatei. Să fi fost ucis ca domiciliat pe Calea Griviței?; ca dispersat, în vreun tren așteptând plecarea?; ca însoțitor la gară al cuiva: logodnică, soție, prieten? Nu am aflat, deși tata l-a căutat până la moartea sa, în 1967, prin Crucea Roșie.

Un al doilea episod (mai corect: o epocă) legat de “venirea Americanilor” l-am trăit în toate împrejurările nenorocite:

- începând din octombrie 1944, când ne ascundeam în păduri, de frica Rușilor care voiau să ne “repatrieze în Siberia”;

- între decembrie 1944 și sfârșitul lunii mai 1945 (deci după încheierea păcii!), în lagărul (“Centrul de repatriere”) de la Sighișoara - astfel de “așezăminte” funcționând în fiecare capitală de județ;

- între 1945 și 1953 (moartea lui Stalin), ani de hăituială a basarabenilor și a bucovinenilor refugiați;

- între 1953 și 1956, când, împreună cu nerefugiații, îi așteptam pe americani să vină să ne libereze de ruși - și de slugile autohtone ale lor;

- între 1956 și 1958, la închisoare (am povestit în volumul **Gherla**, cum, împreună cu toți deținuții de la Zarca, pândeam

debarcarea Flotei a VI-a urcată pe Someș, până sub ferestrele noastre oblonite);

- între 1958 și 1963, în domiciliu obligatoriu, unde aveam radio, ascultam Vocea Americii - și îi așteptam pe americani;

- între 1963 și 1969 - în libertatea de după închisoare i-am tot așteptat...

-... până în 2 august 1969 când - după 25 ani de așteptare - președintele Americii Nixon, ajuns, în sfârșit, în România, s-a îmbrățișat cu Ceaușescu, unul dintre călăii noștri, nu cu noi, dintre care nu puțini făcuseră închisoare pentru crima de a fi ascultat Vocea Americii ori/și de a fi spus că lasă, lasă, vin ei americanii...

Toate aceste "amănunte" istorice sunt trecute cu vederea, ori/și uitate de către acei români care, acum, se arată filoamericani fără condiții, nu neapărat pentru că americanii sunt băieți buni, ci pentru că americanii au intrat într-un conflict minor cu "europenii bătrâni" - ca francezii, germanii, belgienii. Românii (și ceilalți estici - prin gura guvernanților, cu toții legați de poliția politică local-națională ca "fiice ale NKVD devenit KGB") - ei se declară "de partea americanilor", nu pentru că aceștia ar avea dreptate, ci pentru că au dolari.

E vădită judecata morală a securistului etern conducând mase largi de înfometaji și animalizați vreme de șase decenii de comunism - care nu s-a sfârșit nici azi...

N-am terminat reproșurile la adresa americanilor:

- După 1965, reîntors la... suprafață, fiind încă prieten cu fostul coleg de închisoare Ivasiuc, acesta "lucrând" la Ambasada USA, am aflat că elita intelectuală românească frecventa de zor cocktail-urile ambasadorului de atunci, James Barnes jr. și că "americanii" erau extrem de mulțumiți, ba chiar... recunoscători vizitatorilor care, discret instrucți de Ivasiuc, atunci când vorbeau despre situația din România se rosteau cam așa:

«Este adevărat că Ceaușescu este un ignar, un bătăran, înfometează populația, tratează femeile ca pe vaci, scroafe gestante - dar a golit închisorile și mai ales este foarte antirus...».

Marii intelectuali și artiști români (Ivasiuc, Breban, Matei Călinescu, Nichita Stănescu, Pintilie, Horia Bernea, Ion Vianu, Vlad Georgescu, D.C. Giurescu), îi... informau, ei, pe americani de propria-le teorie fabricată la Washington și băgată cu de-a sila în gura românilor care încercau să obiecteze: închisorile se vor fi golit, dar s-au umplut azilele psihiatrice; "antirusismul" lui Ceaușescu să fie judecat după Securitatea rămasă în strânsă legătură cu NKVD (devenit KGB) și mai ales după "cazul Caraman", securistul care făcuse ravagii în NATO, apoi, expulzat, pe aeroportul Băneasa, schimbase avionul de la Paris cu cel spre... Moscova... Aceste observații mi-au adus acuzațiile de... bolșevic, de agent rus - că tot eram eu basarabean, nu ca Iliescu... (din partea setoșilor de legături extrem de culturale cu americanii) și m-au determinat în cele din urmă să declar în gura mare, în plină stradă, că... cei care frecventează Ambasada Americană se deosebesc de frecventatorii Ambasadei Sovietice doar prin vârstă și prin instrucție, altfel exact aceeași trădare de patrie comit... Din acest motiv, în aprilie 1977,

când Securitatea a pus iar laba pe mine, am fost acuzat (însă numai pe-calea-bucală a generalului Pleșiță, nu a apărut în nici o hârtie din dosar) că... îmi trădez patria, răspândind “zvonuri dușmănoase” care compromit “relațiile de veacuri americano-române...”;

- După 1971, când am publicat în franceză, germană, italiană **Ostinato**, avînd bani, mi-am cumpărat (printr-un prieten, diplomat - belgian, nu american; nici sovietic...) un foarte bun Atlas mondial. Am primit un pumn în obraz când am văzut că pe hărțile dedicate Țărilor Baltice era imprimat, cu caractere roșii, avertismentul: Statele Unite ale Americii nu recunosc anexarea lor de către URSS.

Nici o notație pe hărțile Basarabiei și Bucovinei de Nord;

- în 1972, la întâia mea ieșire din țară, când Noël Bernard, directorul postului Europa liberă de la München mi-a spus - și mie - că Americanii nu permit să se vorbească “dușmănos” față de URSS, plecînd de la Basarabia și Bucovina, răpite;

- în 1978 când, ajuns la New York și la Washington, după ce am fost bine primit de senatorii Jackson, Robert Dole, Dante Fascell, de președintele sindicatelor George Meany, de cei de la Amnesty Internațional, am fost în schimb, foarte rău primit, pot zice: dușmănos la Departamentul de Stat. Mai târziu am aflat - tot de la americani - că eram un... tulburător al relațiilor americano-române, fiindcă îl insultam în presa occidentală pe Ceaușescu, “cuiul în coasta rușilor”!

Acesta nu este un act de acuzare în atâtea puncte - cum se vor grăbi Antohi, A. Cornea, Oișteanu, Volovici, Reichman, G. Andreescu să-l considere, iar GDS-ul să dea din cap c-așa-i!

Ci o înșiruire - incompletă, vai - de fapte istorice, verificabile.

Dar cu cine să “dialoghezi”, când și ai noștri ca brazii s-au luat după Bush junior și au citat falsificator din Isus:

«Cine nu-i cu mine e împotriva mea»...?

Duminică 16 martie 2003

În Azore, azi: Prânzul de Taină.

Ieri, surpriză: noul prim ministru turc, confirmat, Erdögan, întrebat de jurnaliști când va discuta Parlamentul despre permisiunea dată trupelor americane de a intra în țară (trupe care de vreo săptămână bună tot intră, fără... permisiune), a răspuns, senin - și ocupat - cam așa:

«Deocamdată, pe agenda mea nu figurează acest punct...»

Un nou motiv de exasperare a bieților americani - care nu pricep: trupele lor au intrat demult, continuă să intre, dar gazda încă nu a formulat: «Poftiți, intrați...» Pesemne de aceea președintele Parlamentului, comentînd intrarea (cu cizmele) în Turcia a zis:

«Americani sunt niște parveniți» - și a repetat: «Parveniți!»

Așa o fi la ei, la turci..., vor fi gîndind “protestanto-sioniștii” de la Washington (s-a observat: am citat din Evanghelistul de stînga, antiimperialistul și evreul Jean Daniel). Altfel gazdele nu spun nici: «Poftiți, intrați», dar nici: «Ieșiți afară, nerușinaților, nepoftiților!» - ceea ce în limbaj diplomatic sionisto-otoman înseamnă încuviințare fără cuvinte - dar cu un făcut cu ochiul de încuviin-

țare... Iar americanii urcă prețul... Ceea ce îi aranjează pe turci (30 miliarde de dolari!) - mai ales că ei adaugă o condiție care probabil va fi așternută pe hârtie abia când va fi așternută pe hârtie și încuviințarea de intrare-trecere pe solul turc a americanilor: dreptul de... imixtiune în treburile Irakului învins, pentru rezolvarea problemei kurde. Ai dracu', turcii! Nu-s boi, ca ulacii dacoromi.

Ei știu să se târguiască, iar de când nu mai constituie o mare putere au învățat să folosească tertipurile unei țări-mici. Dacă americanii vor intra în război cu Irakul, să intre! ei, turcii nu vor "contribui" decât prin... pacificarea kurdistanului irakian și, de ce nu, "împrumutarea" petrolului din zona Kirkuk.

Numai că americanul, n-o fi știind el multe despre lume și viață, însă când vine vorba de petrol...

De urmărit...

Luni 17 martie 2003

Și astă-noapte a fost frig - nu sub-zero, dar aproape.

Aseară, în Azore, cei trei (, Doamne și toți clei, cum parodiam noi în prima clasă de liceu coșbuciana capodoperă) au hotărât ce au hotărât, nici ei nu știau ce, dar din moment ce tot se întâlneau ca să discute soarta lumii...

Bush: mai incoherent ca de obicei (dacă e posibil), Blair și mai zăpăcit, mai înfricoșate de avioane (!), întru salvarea-și, pârînd Franța, ca fiind capul relelor...

Eu unul nu am înțeles nimic - dar poate că ceea ce au anunțat ei că ar fi făcut era exprimat în limbaj codat...

Am înțeles însă ceva din tragedia de astă noapte: undeva, în Palestina, Țahalul a distrus, după bunul obicei, ce mai rămăsese din casele palestinienilor cu buldozerul (după ce le dinamitase). Numai că o pacifistă - și încă americană! - nu s-a dat la o parte din calea buldozerului și a fost ucisă.

Americanii au protestat pe loc (cum altfel: era vorba de *un* cetățean american!), cerînd o anchetă.

O să vedem cum or să procedeze evreii: ca și cu băiețașul Mohamed din Nețarim, Gaza, cel împușcat în brațele tatălui său, despre care, după o "anchetă" de trei luni, armata a anunțat că
1) glonte nu era israelian (dacă n-a fost dovedit!);
2) «Ce căuta un copil de 12 ani "pe stradă, la ora aceea"»?

Cine știe: poate că acest incident-accident implicînd un cetățean american va descuia încuiata chestiune palestiniană.

Marti 18 martie 2003

I-am trimis și lui Dan Petrescu extrase din jurnal - până duminică, inclusiv. Abia apoi mi-am aruncat ochii peste text - fiindcă text este jurnalul trimis altora: plin de greșeli, de confuzii, de idei neterminate... Deși am recitat în fiecare zi ce scrisesem în ajun, nu e suficient; trebuie re-re-citit, re-re-corectat. Firește, nu "ideile" nici informațiile; de acestea, după obicei, nu mă ating, le las așa, chiar dacă după o zi sau un an se dovedesc false ori doar oarecum-

altfel. Nu am cum dovedi, scrierea jurnalului petrecându-se în strictă singurătate, dar să fiu crezut pe cuvânt: în corpul jurnalului nu intervin decât pentru corectarea grafiei unui nume propriu, pentru adăugarea unei indicații bibliografice - în nici un caz ca să... ajustez opiniilor mele trecute în funcție de prezentul cel mișcătoriu - cum au făcut, metodic, Țepeneag și Zăciu.

Deși era anunțat discursul lui Bush pentru ora 20, ora Washingtonului (2 ora Parisului), m-am culcat de pe la 21, ora noastră, cea veche-europeană și m-am trezit la 6 - tot ora Parisului. N-am pierdut nimica: Bush îi dă 48 ore lui Saddam să părăsească Irakul...

Nimic de făcut în lumea asta de cretini și de nebuni.

Azi trimit CD-ul cu **Bonifacia**, ultima variantă. Cu toate că încă nu am primit vreun semn scris de la Crupenschi.

De câteva zile: soare mare - dar frig; florile stau zgribulite - cele răsărite - și nu îndrăznesc să scoată capul sub vânt. Balconul nostru e vântuit, existînd o mare diferență de temperatură - și de vegetație - între balconul de dedesubt (al Anei Maria) și acesta din dreptul odăii mele. Nu doar cu efecte în timp - florile de jos sunt mult mai timpurii - dar și de culoare a lor și mai ales de mărime: de pildă capucinele ajung la 2-3 metri (vrejul, nu florile!) și se prefac în cățărătoare, față de cele de la mine: 30-40 centimetri.

Ehe, tainele naturii! Ele sunt tainice foarte...

Presimt: de cum va începe războiul, interesul meu pentru el va diminua. Nu pentru că nu m-ar interesa - din contra, dar evenimentele vor deveni insuportabile; ca orice război.

Aseară s-a găsit Putin să-i îndemne pe "concetățenii" săi, ceceni, să voteze la 23 martie... - după ce, în prezența unor cușme caucaziene plantate la masa lui, ca decor și ca argument că există și ceceni fericiți, declarase că Rusia nu este pentru războiul în Irak, nu, Doamne-fereste, fiindcă războiul nu e bun, războiul e tare rău... Cușmele cu apendicele lor: colaboraționiștii, nu mișcaseră. Nu vor fi înțeles ruseasca lui Putin; nu vor fi înțeles nici o limbă - nu ziceam că erau niște cușme, acolo, altfel brumării?

Ah, că nu am eu raza-morții!

Mai bine că n-o am: aș raz'-muri prea mulți tirani și aș provoca răsărirea altora, mult mai mulți. Fiindcă tiranul nu apare neapărat în comunitățile primitive, care nu cunosc decât mâna de fier a câte unuia - dovadă, acum o jumătate de secol: Hitler în Germania, Mussolini în Italia...

Miercuri 19 martie 2003

Azi, nu, mâine nu, poate că poimâine.

Nu mai notez nimic despre război. Până când am să tac - nu știu, dar jur că dacă aflu - azi, mâine - că americanii renunță la război, pe dată scriu! Și îi laud că au dat dovadă de înțelepciune.

Nu mă pot stăpâni: aseară Powell se lauda că "frontul anti-Saddam" numără peste patruzeci de state. De unde atâtea, când se

vorbea doar de Anglia și de Spania? - m-am revoltat... Ei bine, când a fost arătată harta Europei, cu, în roșu, țările favorabile războiului... Toate țările ocupate de ruși după al doilea război mondial (în traducere: *cele abandonate de americani rușilor*) erau în roșu. Iar pentru ca paradoxul să fie rotund: "țările rusești" (Rusia, Ucraina, Bielorusia) se arătau în albastru, ca potrivit războiului. Era îndreptățit brucanul 'merican, Rumsfeld să pretindă că există o "nouă Europă": asta! Să-i fie de cap!

Gata, nu mai pot da înapoi: țin cu Francezii! Bineînțeles, întâi fiindcă mi se pare că au dreptate: ei cred în puterea dreptului - nu în dreptul puterii, ca americanii. Mai ales urmărind dezbaterele din Camera Comunelor și văzînd cu câtă încrâncenare prostească Blair și Straw, ministrul de externe dădeau întreaga vină a "soluției războiului" pe veto-ul Franței. Ca și cum Franța singură ar fi amenințată cu veto-ul, nu și Rusia și China, dar ți-ai găsit să atace nominal curajosul Blair, Rusia și China... Deșigur, mă așez lângă cel care mi se pare că are mai multă dreptate. Însă țin cu Franța mai cu seamă pentru că se află în inferioritate - și cantitativă și propagandistică. Cetățeanul american de rând: un român domiciliat în America: ignar, neam-prost, prost-crescut, necioplit, gregar: merge încotro îi arată "alesul poporului" și în loc să pună în cumpănă, timp de două secunde, cele două opțiuni, după care să aleagă el singur (cu capul lui), o "alege" pe cea gata-rumegată de către "ales"; e mai comod, ce să-și bată el capul! Terifiant efectul propagandei mincinoase, grosolane, simpliste: "X este rău, fiindcă nu este *cu noi*" (în traducere: "fiindcă nu este *ca noi*"). În fața microfonului jurnaliștilor, americanul este un bou de român care a auzit el la televizor ce va fi ascultat soacră-sa - și crede!, cum să nu creadă, când s-a dat la televizor? În cazul în care acceptă să explice, bou mugește astfel: cum să nu fiu împotriva Francezilor, dacă ei sunt *cu Saddam* - care mănâncă copiii cruzi și femeile doar perpelite...?

Ora 16: știu că n-am să pot sta treaz până la ora 1,25 după miezul nopții, ca să văd documentarul lui Christopher Oligiati (1999), dar cred că știu despre ce este vorba - din textul de prezentare:

În 1995 a fost publicată în Anglia o mărturie zguduitoare a unui copil, Benjamin Wilkomirski, supraviețuitor al lagărelor Majdanek și Auschwitz. Cartea a fost tradusă în 12 limbi, a primit sumedenie de premii, autorul a devenit purtător de cuvânt al copiilor evrei deportați. Până când un scriitor elvețian a descoperit - și probat - că totul era o invenție: copilul nu este evreu, și-a petrecut toată copilăria în Elveția, nu se numește Benjamin Wilkomirski, ci Bruno Dösseker... Dar "Wilkomirski" nu se lasă, pretinde în continuare că este evreu, că a fost deportat la Auschwitz - pe de o parte; pe de alta s-a format un cerc de solidaritate a copiilor evrei deportați, care acuză pe oricine se atinge de mărturia lui Wilkomirski de... revizionism... Chiar și pe realizatorul documentarului...

Am spus: se difuzează prea târziu (oare de ce?), pentru mine care la orele 21 sînt gata-stins. Poate din acest motiv nu mă arăt interesat de cazul de impostură. Ci de altceva: de însușirea (nu am spus: furarea) unei memorii care nu-mi aparține.

Pe urmele Holocaustului mulți au profitat, câștigînd și

notorietate și lauri și bani, povestind propriile suferințe - în cel mai fericit caz mult exagerate, dacă nu inventate pe de-a-ntregul. Numai că acești impostori erau - cei de care am auzit eu - cu toții evrei, printre ei Jerzy Kosinski, protejatul lui Wiesel, apoi Marek Halter, care povestea cu lux de amănunte viața sa de copil în ghetoul din Varșovia și cum ieșea prin canale și introducea arme și grenade... - când el era refugiat, din vara anului 1941, în Kazahstan.

Or în cazul de față nu poate fi vorba de o memorie evreiască "împrumutată" tot de un evreu - însă nu ca autor de narațiune, naraționar al propriilor întâmplări - ci de către un neevreu care a făcut un *transfer* (explicabil prin cantitatea mărturiilor despre Holocaust citite și prin intensitatea "trăirii" lecturii). Nu cunosc documentarul, deci nu știu dacă "Wilkomirski" o ține pe-a lui, nu doar pentru că, recunoscând impostura, va pierde totul - ci pentru că Dösseker a chiar devenit Wilkomirski, deci rămâne de resortul psihiatriei explicarea cazului său. Mai gravă - tot din punct de vedere psihiatric - mi se pare încăpățânarea evreilor de a nu admite impostura unui goi, pentru a nu favoriza... revizionismul.

Joi 20 martie 2003

Ora 8,30: am dormit adânc până la ora 7 - când am aflat că războiul începuse de pe la 3.

Ce să mai spui? Taci și privești alături, ca să nu mori de inimă.

Ora 17,45: foarte obosit, extrem de amărît. Și fără chef de a nota în jurnal. Aș tot dormi.

Vineri 21 martie 2003

Echinouxul de primăvară...

Bagdadul bombardat, nu se știe dacă Saddam a fost atins - informația meritând a fi menționată: printre țările în care au fost manifestații anti-război/antiamericane: Cehia! Bravo, cehilor!

Și "un mot" rostit de un comentator, Dominique Moisi: «Americani sunt niște zapeuri politici» - în sensul în care, imediat ce dau o lovitură (războinică), zapează ca la televizor, se cară grabnic pe alt canal, în altă parte, incapabili de a rămâne și a continua treaba - prin reconstrucție. Excelentă definiție. Alături de cea a Turcului: «Sunt niște parveniți».

În această lume de brute, o glumă (subtilă!) de-a mea:

Rachetele irakiene care au provocat atâtea discuții sunt de origine sovietică și poartă numele (generic): Skud. Se pronunță și în românește ca în rusește, cu accentul pe *u*. Or comentarii francezii rostesc, fie à la française: *sküd*, fie, dacă au făcut ceva engleză, aproximativ: *skad*. Îi las pe angleziști, mă întorc la indigenezii franci și le-o zic (de la obraz):

«Dacă pronunțați franțuzește *skud* : *sküd*, fiți consecvenți, nu-l mai grafiati pe Putin: Poutine, ci *Putin* și pronunțați-l: *Pütèn* - care se scrie: putain (curvă)!»

Nu râde nimeni? Înseamnă că nu a fost înțeleasă subtilitatea

- s-o mai spun o dată? Numai o dată, jurat!

Ora 11: că tot nu mă pot concentra asupra războiului, mă întreb: de ce evreii din România nu au dat opozanți în sensul abuzivului termen: “disidenți”, ca evreii de pretudindeni din lumea comunistă? La noi au existat evreii opozanți, fie ca sioniști (din care eu nu am întâlnit, doar mi s-a vorbit), fie convertiți la creștinism: Wurmbrandt, Steinhardt - cu toate că acesta din urmă se creștinase în închisoare, el fiind arestat, ca mii și mii alții pentru că... nu gândise pe-linie și nu pentru că s-ar fi opus liniei), fie cosașiști - pe urmele lui Gelu Ionescu și ale lui I. Vartic, cronicarii (în **DSR**) marelui anticomunist-supraviețuitist Radu Cosașu, autor al capodopului “Slăvim Republica Populară Română” sau așa ceva - dar sincer...

Vorbeam de “disidenți”, acei opozanți care s-au manifestat pe față, prin atitudine, prin texte scrise, trimise în Occident - și după 1964 (pentru români o bornă de hotar). Atâția câți au fost, fiecare exprimându-se cum credea el de cuviință și suportând consecințele - însă nu cunosc printre contestatari nici un evreu. Nici realist-socialiști fioroși, foști jurnaliști de front din echipa lui Ehrenburg, membri ai colectivului de evreii care au redactat **Cartea Neagră** din 1945, după o vreme (când: după moartea lui Stalin?) căindu-se și scrind în secret adevărată literatură de sertar, din cea ne-înțeleasă și ne-acceptată de Ornea - ca Vassili Grossman (cine: Baranga?, Breslașu?, Eugen Frunză? Cassian, Banuș, Crohmălniceanu?); sau “tineri”, ca Iosif Brodski (cine, de la noi: Florin Mugur?, Norman Manea?, Radu F. Alexandru?). Nici fii de ștabi comuniști, deveniți, dacă nu direct anticomuniști, atunci măcar ne-comuniști - dar manifestându-se public și făcând pușcărie pentru asta - ca Michnik (cine: Andrei Cornea, fiul lui Paul Cornea?, A. Oișteanu, nepotul lui Răutu?, Radu F. Alexandru, fiul tatălui său?)...

Privesc în jur printre cunoscuți și prieteni și nu găsesc (îmi iau precauția de a spune: nu găsesc eu, acum, când scriu) vreun evreu român care să se fi “încontrat” cu puterea, fie prin vreo luare de atitudine risca(n)tă, fie prin vreun act scriitoricesc: trimiterea în Occident, în vederea publicării “ilegale” a unui text (cine: Manea, L. Raicu?, fratele său, Virgil Duda?, S. Damian?) - măcar cât și cum au făcut neevreii Baconski, Țepeneag, Virgil Tănase, Nedelcovici, Luca Pițu, Dan Petrescu, Cangeopol.

Dacă nu găsesc vreunul direct opus comunismului - fie și prin... drepturile omului - au fost destui care, în jurul meu, dacă nu m-au “lăudat” pentru ceea ce făceam, nici nu m-au condamnat, nu m-au sfătuit să fiu mai... ponderat. Ba unii, mulțișori, m-au ajutat: din priviri (ceea ce contează enorm), făcând pe curierii înăuntru și afară, ba chiar riscându-și libertatea atunci când îmi xeroxau texte interzise, când îmi aduceau de peste hotare cărțile publicate în alte limbi decât româna - chiar și din Israel, în ciuda avertismentului stewardesselor de la Elal de “a preda la bord cărțile lui Paul Goma”...

Și astfel am ajuns la cei din imediata apropiere a mea -

Ana-Maria, tatăl ei, mătușa ei - care, în momente grele, decisive, mai mult chiar: când partidul și securitatea îi soma să mă abandoneze (divorțeze), nu au făcut-o.

La urma urmei aceste trei "persoane" s-au comportat - în raport cu mine, desigur - ca niște opozanți ai comunismului, deși Peter și Luiza Năvodaru erau membri din ilegalitate ai PCR, din anul în care eu mă nașteam... Iar Ana-Maria a fost întâia persoană care s-a lipit de mine și de ale mele și a rămas, nesmintit, atâta timp, atâta timp. În măsura în care intru în categoria "disidenților", intrăm împreună: ne cunoaștem din octombrie 1965 și cam de atunci a început "disidența" mea.

Ea singură face cât toți ceilalți - absenții.

Ora 16: am impresia că americanii au căzut în capcana turcilor: aceștia au întârziat discutarea apoi aprobarea intrării americanilor pe solul lor, iar acum permit survolarea teritoriului, dar nu aterizarea, nu aprovizionarea - "în schimb", ei intră în nordul Irakului!

Degeaba protestează americanii, indignarisindu-se că nu așa fusese vorba - au fost plătiți cu aceeași monedă: nici ei nu fuseseră poftiți să intre pe solul turc - și intraseră, încât fuseseră calificați de... parveniți.

Sper că, până la urmă, turcii nu vor intra, altfel kurzii se vor opune cu armele și atunci va fi un război-în-război.

Sâmbătă 22 martie 2003

Nu mai sper: turcii au și intrat în Kurdistan, deși Powell fusese trimis de urgență la Ankara, să-i convingă să stea cumiți... Greu să-i ceri turcului așa ceva. El are interesele pe care și le apără chiar împotriva intereselor americane. Nu este vorba de justetea acestor interese, ci de convingerea turcească: așa este bine pentru Turcia, țara lor. Ce va ieși din asta - vom vedea. Oricum "lezatul" va fi americanul. Probabil în negocierile de astă noapte, Turcii vor fi prezentat americanilor nota de plată în care intră: pagubele pricinuite economiei lor de războiul din 1991; sumele neîncasate de pe petrolul din zona Kirkuk, pagubă pricinuită de aliatul actual, Anglia, când a hăcuit, după Primul Război Mondial, Imperiul Otoman și nu a inclus actuala zonă petroliferă în teritoriul stabilit noii Turcii - deși, fie vorba între noi zăcămintele acelea au fost descoperite abia după 1927...; în fine, pagubele pricinuite statului turc de o extindere a autonomiei și forței de contaminare a Kurdistanului irakian și în Kurdistanul turcesc.

Rămâne ca înlocuitorul turcului, americanul, să plătească!

O paranteză: la începutul evenimentelor am scris tot răul despre Powell. Fiindcă prestațiile lui publice erau, neîndoielnic, de foarte proastă calitate și de o rea credință vădită. Între timp am aflat că Powell este... cel mai puțin rău dintre răi, ba, din punctul de vedere al unora, "cel mai bun" - asta o spun mai ales militarii în rezervă, generalii care făcuseră războiul Golfului din

1991. Sânt gata să accept această teză (se observă generozitatea mea cea fără de margini...). Cu amendamentul valabil numai pentru civili: când nu-ți place stăpânul - pleci! Cu orice risc! Or Powell nu a dat semne că se opune "tacticii echipei infernale": Rumsfeld, Wolfowitz, Cheney, Bill Kristoll, Kagan, Ari Fleischer (nu doar purtător de cuvânt al președintelui Statelor Unite, ci coautor - nu de puține ori: abuziv al spuselor lui Bush). Ca om, pot să-l compătinesc: bietul de el, ce suferă, ce îndură, el, nepot de sclav, militar strălucit, de la niște țivili isterici care sunt convinși că Clausewitz a fost un rabin din Cernowitz și apără cu ghearii și cu dințile interesele Israelului, nu ale Americii (l-am citat liber, cu drag pe evreul Jean Daniel, directorul publicației de stânga *Le Nouvel Observateur*), dar n-am să-i plâng de milă că a ajuns, din șef al diplomației americane cea agresivă, violent mincinoasă, de rea credință, un biet cârpitor - adevărat, tot șef... - al gafelor celorlalți din echipă, reparator al greșelilor acelora. Dacă paharul i-a fi fost plin, să fi dat cu el de pământ, chiar dacă este militar - fiindcă militar, general era și francezul (numele îmi scapă acum) care, în plin război al Algeriei, fiindcă raportul în care denunța folosirea torturii pentru obținerea informațiilor, înaintat guvernului, nu-i fusese luat în seamă, el a demisionat - nu "între patru pereți", ca un etern protestatar scriitor român, ci prin scandal: declarații în presă, drept care a fost condamnat "pentru trădare" - și a făcut închisoare...

Duminică 23 martie 2003

Ora 6: și astă-noapte "campanie de bombardament". Poeții pentagonici, în frunte cu prietenul meu Rumsfeld, au botezat-o (traduc după traducerea franceză: "Șoc și spaimă" - "spaimă" putînd fi înlocuit cu: "groază", "oroare" - "teroare").

Aici am vrut să ajung. Americanii zbiară pe toate drumurile că ei luptă împotriva "terrorismului" (citește: numai acela exercitat asupra lor - vezi și gândirea de piatră a rușilor, a chinezilor, a israelienilor), însă când ei o exercită asupra altora, umblă pe după piersicul producător de sinonime.

Am mai scris de atâtea ori despre "strategia terorii" folosită de toți... teroriștii: comandanți de oști, comandanți de revoluții - ce făcea Lenin când "recomanda" cu gura și cu pana sa: «Teroare, teroare, teroare!»?, dar Trotski, drăgălașul-copilașul, cel care era muuult mai intelectual decât Stalin (chiar și decât Nikolski, însă nu văd "superioritatea"). Am mai scris - presupun: pe urmele altora, însă foarte puțini se manifestau în momentul în care scriam eu, în urmă cu 25 ani:

Pe atunci, nu doar nemții (și foștii lor aliați; ungurii, românii) erau... terorizați de culpabilizarea generală (nu duseră ei războiul anticomunist, antisovietic?), dar și istoricii neutri. Abia în ultimul an, 2002, au început a apărea lucrări rezemate pe documente în care se poate citi negru pe alb ceea ce până atunci se doar șoptea, între prieteni verificați, altfel riscai să te vezi acuzat de - de ce, dacă nu de "antisemitism și de

revizionism”? - că bombardamentele americano-engeleze în Germania și în România - dar și în Franța și Belgia, ocupate - vizînd populația civilă, fuseseră *crime de război* indubitabile.

În ce scop șocau-terrorizau americanii și englezii populațiile civile din tabăra adversă (nu am zis: dușmană)? Dar o scriam încă în romane ca **Arta Refugii**: ei raționau cu picioarele când trăgeau concluzia falsă din premisă false: urmăreau *terrorizarea populației*, crezînd că o împinge la răsturnarea tiranului: Pétain, Hitler, Antonescu! Faptul că rezultatul strategiei-terorii nu a fost cel scontat - ba chiar din contra!, spun, împreună cu tovarășul vostru Niștețaranul Săraru - nu i-a impresionat pe strategii militari americani și britanici, fiindcă, iată, la distanță de șaizeci de ani exact aceeași gândire îi conduce: “*Șoc și teroare*”.

Ora 8: într-o tabără din Kuwait un ostaș american “de confesiune musulmană” i-a atacat cu grenade pe camarazii săi: un mort și vreo 15 răniți.

Fac o pauză ca să citez din presa, din cărțile americanilor opiniile despre Franța și francezi:

Așadar, francezii sunt: aroganți, colaboraționiști, fricoși, antisemiți (mai ales!), militarmente inutili (!), diplomaticeste dăunători (nuisibles...), toleranți cu dictatorii și cu dictaturile, ingrati față de aliații lor, trîncănitori, pretențioși, nostalgici după gloria trecută, neguțători manipulatori, asistați (adică incapabili să se descurce singuri în viață), leneși și... greviști (sic!). Și încă: murdari, mîncători de brînză împutită, desfrânați, libertini, decadenti, pești (maqueraux=codoși) ai lui Saddam, râme, târîtoare, duplicitari, maimuțe capitularde...

Philippe Roger a făcut deosebirea între antiamericanismul francezilor - de natură populară, tradițională, deci provenind din straturile mai puțin instruite - și francofobia americanilor venind din locuri, de la instituții precise, de la persoane identificate : din mediile care fac-desfac opinia: Pentagon, Casa Albă, jurnaliști, politicieni, universitari.

Justin Vaise (probabil: Weiss), rezumă astfel:

“Francofobia este politică înainte de a fi națională, istorică mai degrabă decât esențială - și este washingtoniană înainte de a fi americană” - la care eu, abuzînd, adăug : “antipapistă - fiind ea evanghelic-sionistă” (se poate explica: quakerii erau crescuți în ura neîmpăcată față de monarhia franceză și catolică...)

Steven Kaplan explică - curat-plastic - imaginea fiecăruia în privirea celuilalt;

“Pentru 90% din americani, Franța nu există - decât eventual între fesele Brigittei Bardot”.

Philippe Roger: “Francezii sunt vinovați în ochii americanilor de complezența intelectualilor francezi față de stalinism, ca și... pentru dărîmarea Zidului Berlinului!” (?)

Justin Vaise: “Imaginea dominantă rămîne cea a unei Franțe care neagă trecutul ei colaboraționist” - imagine zgrăvită de comunitatea evreiască americană, în scopul de a discredita politica Franței față de Israel; “vârfurile” manifes-

tațiilor francofobe, cu toate au fost, de la Războiul de Șase Zile (1967), motivate de acest contencios: politica arabă a lui De Gaulle, declarațiile sale privind “ambitiile expansioniste ale Israelului”, “acest popor de elită, sigur de sine și dominator”, embargoul decretat contra Israelului după bombardamentul aeroportului Beyrut; Georges Pompidou, huiduit la Chicago în 1970 de manifestanți proisraelieni.

(J. Vaise): “Acuzația de antisemitism este preponderent condusă de **American Israel Public Affairs Comite**, principalul lobby pro-israelian la Washington”. Până la a atinge proporții delirante în primăvara 2002, prin *Washington Post*, care a pretins că în Franța avusese loc “O noapte de cristal” care va fi urmată, sigur, de “o a doua soluție finală”.

Mărturisesc: locuiesc în Paris de peste 25 ani, de 8 ani în Belleville, cartier (și evreiesc), în imediata apropiere se află o sinagogă, o școală talmudică, o școală elementară, un centru social, o librărie ebraică - nu mai vorbesc de cafenelele, prăvăliile alimentare casher: nu am văzut, nici măcar auzit prin vecini de vreo “agresiune antisemită”. Despre “noaptea de cristal”: da, însă nu sub această denumire: vitrinele magazinului de sub noi, ale farmaciei din colțul străzii, intrările din stradă în imobile (la noi există două grile) au fost, sunt atacate cu pietre și cu bare de fier de către derbedei adolescenți negri, arabi, cvasianalfabeți, care nici nu știu cum îi cheamă. Cât despre “o a doua soluție finală” pe care o vestesc în Franța cea antisemită agitații din borcanul Washingtonului... - poate doar Germania culpabilizată să mobilizeze atâtea mijloace materiale și polițienești pentru apărarea locurilor de cult, a instituțiilor asociative, a școlilor evreiești; oricum, există o lege, după numele deputatului comunist Gayssot, care pedepsește actele - și cele vorbite-scrise - numite pleonastic “rasiste și antisemite”.

Iar culmea: săptămâna trecută Consiliul Rabinilor din America de Nord a acuzat oficial Franța de a fi o țară antisemită și trădătoare a Americii (citește: a Israelului), obraznicie condamnată până și de Jean Daniel, care o consideră “o prostie”, iar pe rabini: “niște proști” - condescendent, de data asta, J.D.

O înșiruire de ineptii și de insulte; toate în sos “filosofic” produce vechea cunoștință Robert Kagan, unul dintre “capetele” politicii washingtoniene. Trăind foarte bine-comod la Bruxelles, ultra-americanul (și sionistul rușinos) Kagan nu se duce în Israel, să lupte acolo împotriva palestinienilor - și nu se jenează să repete șabloane răsuflăte: “slăbiciunea întru totul feminină a francezului”, “Europenii vin cu toții, de pe planeta Venus...” Altfel din tot ce spune “filosoful Kagan” (așa se prezintă el însuși, cu o insistență suspectă) reiese că “incompatibilitatea” franco-americană își are izvorul în... “antisemitismul galic...”.

Ora 16: multe s-au petrecut în Irak, dar eu nu sânt jurnalist de front, doar cârtitor:

- În urma unui zvon, doi aviatori britanici sărind cu parașuta deasupra Bagdadului, au căzut în apele Tigrului. Imediat a

început vânătoarea lor: pe apă cu ambarcațiuni rapide, pe maluri - polițiști, militari - și gură-cască. Izbitoare mi s-a părut gesticulația irakienilor în momente de excitație: nu chiar simiescă, precum a negrilor africani, dar tot cu amândouă mâinile mult ridicate, ca să exprime, ce: bucuria că i-au găsit pe aviatori în stufăriș?, că i-au împușcat cei care trăgeau cu pistoalele mitralieră în... (tot) stufăriș?, că li se strânge inima de mila lor? - sau doar ca să semnaleze unui eventual ochi care-i filmează pentru televiziune și să-i vadă și mămica și tătica și nevestica (sau, dacă nu aveau conștiința că sunt filmați, exteriorizarea unei emoții...)

Leit români! Mai ales bucureșteni de viță veche.

Luni 24 martie 2003

Ora 6: aseară, aflînd - în direct, în timpul unui interviu - că soldați americani au fost făcuți prizonieri, Lumina Lumii Rumsfeld a hotărît... pe loc să nu se mai difuzeze aceste imagini! Parcă mai auzisem de spargerea oglinzii, pentru a nega realitatea.

La puțin timp, întorcîndu-se el din uichend, Lunaticul (așa îi spun, de la o vreme, manifestanții americani) Bush a anunțat, solemn că “asta” contravine Convenției de la Geneva, privind prizonierii americani, iar cei care îi maltratează și îi umilesc pe prizonieri vor fi judecați ca criminali de război...

Ca să vezi! Atât timp cât la televiziunea americană erau arătați - în ultimii doi ani - ostateci palestinieni arestați de israelieni: legați la ochi, încătușați, obligați să se așeze în genunchi - nu a fost invocată Convenția aceea; nici când erau cărați, înlănțuiți și legați la ochi talibanii, la Guantanamo; când erau arătați prizonieri irakieni, somați să se așeze pe burtă în praf ori în noroi (în scopul creștinesc de percheziționare); atîta vreme cât irakienii erau arătați cu mâinile legate la spate, umflăte-învinete, nici Rumsfeld, nesfârșitul strateg de trei lulele, nici Bush, imensul decizionator (de azi, una, mâine, de alta) nu s-au, vorba strămoșilor noștri: “sesizat”; acele imagini nu-i șocau, nu-i făceau să amenințe cu... Convenția de la Geneva...

Dar bineînțeles că până la urmă, “Coaliția” are să învingă Irakul, Sfântul Gheorghe cel Bush, zis: “Binele” are să răpună Balaurul saddamesc zis: “Răul”, dar victorioșii nu vor mărșălui ca la paradă sau la antrenamentele lor populate sonor de răcnele sergenților instructori, ci, vai, vor fi adunat și ceva cucuie.

Privindu-i pe bieții prizonieri americani, mi se rupea inima de mila lor. Spre deosebire de aceștia prizonierii irakieni filmați fără cenzura Rumsfeld, arătau oameni maturi, oricum, ne-tineri, scofâlciți la obraz, de trai-prost, îmbrăcați în civil (vor fi fost dezbrăcați de uniformele lor?, se vor fi debarasat ei înșiși? - ceea ce înseamnă că nu erau capturați, ci se predaseră singuri), iar în privirile lor: tristețea fără margini a învinsului. Prizonierii americani (au arătat patru, din care o femeie - “afroamericană”, a precizat precizentatorul) erau foarte tineri, arătau bine hrăniți

(dar nu obezi ca trei sferturi din populația lor, pașnică) și îngrozitor de speriați. Nu se știe dacă după capturare fuseseră brutalizați - probabil da, dată fiind pornirea antiamericană a populației bombardate (dar a militarilor asupra cărora acești tineri veniți de peste mări și țări, trăseseră!), însă nu aveau aerul unor... torturați înainte de "prezentare" ci, tragic revers: *terorizați* ei înșiși, terorizatorii teroriști. *Terorizați*, nu pentru că moartea îi atinsese cu aripa - colegii lor, vreo 5, fuseseră uciși; nu la perspectiva unor torturi viitoare ori a unei morți în chinuri... Ci arătau *terorizați de... surpriză*. Fiindcă nu așa li se explicase că va fi în Irak; nu așa fuseseră asigurați că se vor petrece lucrurile. Cu certitudine li se spusese că va fi "ceva mai greu decât la antrenament - mai ales din pricina căldurii și a prafului-nisipului", dar atât: de cum vor ajunge într-o localitate vor fi primiți cu urale (li s-a explicat: localnicii sunt săraci, nu au flori), iar ei vor trata populația civilă cu șocolată (nu, nu cu țigări, musulmanii nu fumează...). Și nu a fost așa.

S-a trezit și Geneva (Comisia aceea), să interzică imaginile arătând prizonieri de război. Dar tăcuse - fiind uichend... - când irakienii erau arătați învinși, umiliți. Cum tăcuse Guantanamo.

Nu-mi iese din suflet imaginea unui prizonier american, cel rănit la obraz, la începutul "spectacolului" aflat culcat pe spate - dar pe care mâna "reporterului" (polițai curat, i se vedea măneca de uniformă), întâi i-a înălțat capul, apoi l-a obligat să se ridice în capul oaselor... Abia atunci - doar două secunde, nu mai mult - s-a observat că prizonierul era rănit și în partea dreaptă a abdomenului și la piciorul drept și la mâna dreaptă pe care o mișca cu greu. Porcul de securist baasist! Uite, nu mă întreb cum se vor fi purtat cu prizonierii de război "jurnaliștii" de tipul Ilia Ehrenburg, mă opresc cu gândul la o emisiune franceză din 1979, în care vedeta era Christine Ockrent, actuala nevastă a lui Kouchner. În Iran avusese loc o primă răsturnare, Șahul fusese alungat; fusese arestat - și condamnat la moarte - primul ministru al șahului (i-am uitat numele). În așteptarea executării sentinței iat-o pe jurnalista franceză de origine olandezo-americană Ockrent, pentru FR3, că obține un interviu - în celula condamnatului la moarte... Ei, da, acela nu fusese ușă de biserică, avea pe conștiință multe crime, însă fusese închis, judecat - sumar - și condamnat la moarte. Or Ockrenta cu același nume nu l-a interviuat pe condamnat - ci în cel mai pur stil vâșinskian (de unde îl va fi învățat?), l-a mai judecat o dată pe acela și i-a explicat că își merită moartea... Pe Ockrentul irakian nu l-am văzut la obraz - ca tot securistul care se respectă, a rămas... anonim - dar, chiar dacă din experiența mea nu pot extrage "elemente" cu care să lucrez, m-am simțit solidar cu prizonierul silit să ridice capul, să se ridice în șezut, ca să poată fi filmat mai eficace...

Numai că nu această tortură din partea irakienilor l-a supărat pe Rumsfeld - nici nu a vorbit de ea - ci faptul că... telespectatorii au putut vedea că chiar și ostașii americani pot cădea prizonieri la niște amărâți de arabi - cei pe mâna cărora nu e consult să le lași petrolul, vorba lui Dear Henry...

Re-revin: că americanii sunt analfabeți în general, în special în materie de război-pe-solul-lor - să admitem. Dar englezii? Este drept, în ultimul secol dușmanii lor nu ocupaseră Insulele Britanice - dar suferiseră “prin procură”, fie în Asia, din partea Japonezilor, fie în Africa din partea germanilor.

Și? Și - nimic. Au până acum (englezii) aproape 20 de victime - toate din pricina... “amicilor”, nu a inamicilor.

Ne-au arătat (americanii) un tank irakian distrus: turela zmulsă, “șenilele topite, deformate”... Ce fel de armă și/sau muniție poate provoca asemenea pagube unui tanc indestructibil (fiind vădit sovietic)? Dar, bineînțeles, proiectilele cu uraniu, folosite și în Primul război al Golfului și în Kosovo...

Și? Și - nimic.

Ora 14,30: De ce scriitorii abia când ajung la bătrânețe se apucă de scris memoriile?

Ce întrebare! Pentru că simt apropierea sfârșitului, iar ei încă nu au așternut pe hârtie “adevărul-adevărat”.

Și mai cine dintre scriitori practică mărturisirile, amintirile, jurnalul?

Întrebare grea pentru alții, nu pentru mine, răspunsul: eu.

Am început a mă deda la confesiune de pe când eram relativ tânăr. Și într-un moment în care nu mă puteam plânge că ficțiunile mele nu au succes: în 1978, la vârsta de 43 ani când am început a scrie jurnal eram în plină... înflorire editorială în limbi occidentale; și în plină... productivitate: în 12 ani am scris vreo 15 cărți. O jumătate de motiv (bine: un sfert) al tragerii spre jurnal ar putea fi: nepublicarea (ficțiunilor) în limba în care scriu: româna. Voi fi simțit eu că măcar o umbră de “adevăr-adevărat” se va afla în jurnal, nu în ficțiuni.

Restul (motivelor) - pe altădată.

Marți 25 martie 2003

Acei trei cititori și un-sfert ai mei care au citit textele despre “revoluția sârbă” își aduc aminte că împărțeam și omenirea sud-slavă tot după... clase sociale, deci după cantitatea și calitatea de hrană ingurgitată; ziceam, deci, că toți civilii fâlcoși, cefoși, bucoși erau, cert, securiști de-ai lor, UDB-iști. Astfel, când în urmă cu câteva luni, s-a arătat la televiziune ministrul lor (democrat!) de Interne, am zis :«Dar ăsta-i mustăciosul fâlcos care ieșise primul pe balconul Parlamentului, cu drapelul!»

Aceleași criterii simpliste, simplificatoare - dar precise - aplic acum securiștilor irakieni, cei cunoscuți din ultimele zile sub denumirea generică de “milițieni”, uneori în uniforme negre, de obicei în civil. Îi deosebești de ne-milițieni prin starea-fâlcilor (dacă ai ocazia să le vezi și curul, ți se confirmă primul diagnostic). Fâlcoșii sunt profitorii, asupritorii - îndopații; scofâlciții: nefericiții asupriți, flămânziți, terorizați - printre aceștia din urmă fiind militarii de rând, în uniforme kaki.

Fâlco-gușile-bucile nu se însoțesc chiar totdeauna de aro-

ganță, de curajul-special-al-securistului, cel care știe că nu va păți nimic de la șef dacă te va strivi pe tine; uneori fâlcoșii-bucocefoșii încep degrab' a tremura, piftios, atârnos și bălăbănituriu, gata să se piardă, scurgă, pice în țărână ca niște mucii rămași agățați de reverul unei tunici (civile...).

Nici securiștii sârbi, nici securiștii irakieni (nici baasiștii: activiștii partidului unic, înarmați, făcând și poliție politică), nici securiștii români nu aveau o marcă deosebită - decât (poate) limba. Cine spunea, cine spunea că (aceeași) funcție creează exact același... organ? Fiindcă toți - și ceilalți câți or mai fi - se trag de la Stalin și de la NKVD-ul lui.

Războiul: își vede de "funcția" lui: îl strivește și pe atacant și pe atacat, nu-l face mai bun pe cel rău, dar pe cel bun îl poate face rău.

Americanii : de când nu mai înaintează (corectez: de înaintat, înaintează ei, dar nu în direcția bună), analiștii își dau cu părerea că eșecurile de până acum - și care vor continua - se datorează exclusiv "civililor" de la Washington, adică mafiei-sionisto-evangelice, fiindcă dacă războiul ar fi fost lăsat pe mâna mafiei militarilor de culoare (ca petrolul pe mâna arabilor), e-he-he, până acum "Aliații" (își spun ei înșiși, mai vârtos englezii, tolerați) ar fi încheiat campania/ ar fi băut șampania... - a, nu, fiindcă e produs de francezi, puah!

Pe dracu'! Și civilii și militarii: tot americani.

Miercuri 26 martie 2003

Ieri - de Bunavestire - am aflat că Iurie Colesnic a terminat imprimarea **Săptămânii Roșii**, ba îmi trimisese (când? "acum câteva zile..."), la Paris, 8 exemplare... Să fie într-un ceas bun!

Aliații repurtează succese militare și se miră, în continuare, că "populația" nu le iese înainte cu flori, așa cum i-a asigurat Rumsfeld... E-he, multe nu știe Rumsfeld (dar să-l vezi pe Bush, doctor în neștiințe!):

- Mai întâi ce este aceea *teroare* (geografic) *interioară*, adică un regim dictatorial feroce care, după ce lichidează un mare număr de cârtitori, domină (tot prin teroare) cam trei sferturi din populație cu ajutorul neprecupețit al sfertului alcătuit din milițieni, securiști, politrucii, militari-politici - aceștia acționând mult mai puțin din convingere, aproape numai pentru profit (doar am vorbit de fâlcozitatea fidelilor);

- În al doilea rând ce feste poate juca agresorilor acel ceva pe care americanii îl prețuiesc - dar numai la ei, americanii, sub formă exacerbată de șovinism, xenofobie (și nu doar în sport) - anume *patriotismul*. Ei, da, disprețuitul patriotism, consideratul "sentiment primitiv de apartenență la un clan"... În toate dictaturile patriotismul a fost, pe timp de pace, nu doar ignorat, disprețuit, ci combătut, în regimurile curat-comuniste era numit: "naționalism", iar vinovații aspru pedepsiți, mai ales când, etnic,

făceau parte din alte comunități decât dominantă, ca în Lagărul Comunist (singura împrejurare în care basarabienii erau numiți: "români"), unde cei mai feroci anti-naționaliști și anti-mistici erau evreii, cei fulgerător deveniți, odată în Israel, ultranaționaliști și habotnici, adevărat, de astă dată numai în folosul lor. Dar în momente de pericol, Tiranii scoteau din... închisori patriotismul (ca, de altfel, și religia) și le puneau la treabă - în serviciul dictaturii investmântată în mantia religio-patrioată...

Patriotismul... Fără a-i spune pe nume, te lași dominat, mânat, purtat de el și, uneori, în numele lui îți trădezi convingerile pentru care ai suferit tu și tot neamul tău, de când te știi. Americano-englezii se miră că există în momentul de față irakieni antisaddamiști și care luptă împotriva anglo-americanilor - «Cum se explică această enigmă?»

Cum să se explice - această enigmă - altfel decât prin hulitul patriotism?

Vorbesc în deplină cunoștință de cauză: eu, basarabean, cu tată deportat în Siberia, apoi refugiat și hăituit de ruși, persecutat de comuniști, arestat, închis, trimis cu domiciliu obligatoriu, declasat social - la vârsta de 33 ani, în 22 august 1968, cer să intru în... partidul comunist! De ce?, se întrebau colegii de închisoare, de D.O., de ce? se întrebau tovarășii scriitori activiști cărora mă adresasem cu cererea mea năucă? Au trecut de-atunci 35 ani și nu mi-am schimbat părerea: atunci, în 22 august 1968, cerînd să intru în PCR, făcusem ceea ce trebuia să fac, indiferent de părerea prietenilor (care îmi voiau doar binele...) și cu asentimentul unei singure persoane: Ana Maria, de două săptămâni soția mea.

De ce eu, victimă și opozant intrasem în partidul *lor*? Desigur, răspunsul cel mai la îndemână ar fi fost: ca să primesc o armă cu care să trag în ruși - dar supramotivația era:

Fiindcă așa înțelegeam eu atașamentul, să-i zicem: iubirea față de clanul meu, față de comunitatea mea, românească, amenințată de cea oprimentantă, rusească.

Atunci - în 1968 - Americanii, salvatorii omenirii au strălucit prin absență; după cum, în 1956 n-au răspuns strigătelor cerînd ajutor ale ungușorilor - după cum muți și inactivi fuseseră în 1953, față cu răscoala germanilor de sub cizma aliaților lor, rușii cărora le cedaseră fără tresărire jumătatea orientală a Europei (exact: cea care, după aproape șase decenii se declară - prin călăii, prin martirizatorii rămași tot în fruntea bucatelor), recunoscătoare americanilor că... o salvase de "fascism și de comunism" și pornind la război "preventiv" alături de ei, spre satisfacția zăbălosului Rumsfeld și a lunaticului Bush.

În inconștiența mea, atunci - în august 1968 - nu mă gândeam la eventualul "ajutor american" (mi se tocise așteptarea, cât tot pândisem la obloanele Zărcii din Gherla apariția, pe Someș, a Flotei a VI-a); nu-mi făceam iluzii că îi vom bate pe rușii năvălitori - dar eram convins: dacă vom rezista 12, 24 ore, vom spăla o părticică din rușinea *capitulărilor începute la 26 iunie 1940*.

Dar *asta*, la americani, este departe de puterea înțelegerii, când este vorba de alții, fiindcă ei nu au fost agresati pe solul lor; - “Amănunte” de istorie: sudul Irakul este locuit de șiiți. Or șiiții au proaste amintiri despre englezi: cât timp au administrat ei zona, nu numai că i-au persecutat (în favoarea sunniților), dar i-au negat, au refuzat să-i înregistreze ca atare, deci i-au scos în afara legilor (asta până în 1932, când britanicii au plecat, lăsând, nu numai în India o bombă urmînd a exploda peste decenii (actualul conflict indo-pakistanez își are originea tot în “frontiera” perfid trasată de Albionul în chestie);

Americanii au uitat ce s-a petrecut în 1991, în timpul Războiului Golfului: la îndemnul lor (al americanilor) comunitățile cumplit oprimate, chiar martirizate de regimul sălbatic al lui Saddam: kurzii în nord, șiiții în sud s-ar răzvrătit, profitînd și de loviturile militare ale “aliaților” de-atunci; or Bush tatăl, nemaivoind suprimarea lui Saddam, ci menținerea statuquo-ului (!), și-a oprit trupele, apoi le-a retras: Saddam, avînd mâinile libere i-a masacrat pe rebeli - oricum, șiiții despre care este vorba au înregistrat atunci în jur de 200.000 victime.

Iată de ce “populația” liberată, cu rare excepții, nu numai că nu iese cu flori (mai ieșiseră, în 1991 - și fusese trădată, abandonată - ca și polonezii, ca și cehii, în 1944-45, vorbesc doar de cei care luptaseră în tabăra Aliaților), ba unii dintre ei cedează... local-patriotismului și trag cu pușca în elicopterele americane...

Să mai aștepte puțin liberatorii, că au așteptat destul irakieni: cu trista lor experiență, vor întâi să se convingă, să se răs-convingă că Saddam e chiar mort și îngropat pentru a schița un prim gest de recunoștință. Românii ar trebui să înțeleagă bine acest lucru, doar și ei au așteptat moartea Tiranului Scornicesc, ba au dorit-o, chiar au justificat execuția sumară a lui - pentru, în fine, a-și manifesta... anticomunismul post-festumic.

Măcar pe ei, pe irakieni americanii îi vor fi chiar liberat, nu ca pe noi, cei vânduți rușilor - în ciuda a ce tot pretind securiștii eterni, aflați în fruntea bucatelor în țările vândute, anume că americanii ne-ar fi liberat “și de fascism și de comunism”...

Ora 10: mi-au venit de la Chișinău 8 exemplare din **Săptămâna Roșie**. O broșurică, așa cum am vrut-o. Bucurie mare, pentru o cărticică (atât de mititică).

Aliaților nu le merge prea bine. Au pierderi. Pe lângă asta populația din sud este flămîndă și nu mai are apă de 4 zile. “Ajutorul umanitar” nu funcționează - pentru că aliații nu au cucerit un port, unde să descarce.

Azi dimineată americanii au cerut... ONU-lui și Europei să asigure ajutorul umanitar. Kofi Annan a răspuns: Coaliția trebuie să-l asigure, iar Rusia a spus de-a dreptul: America a început războiul - ilegal - America să dea și de mâncare...

Ai dracului, rușii... Tot americani și ei...

Se vorbește tot mai frecvent de luptele de stradă care vor avea loc, referință: Stalingrad și Berlin. Și Groznîi. Și Beirut.

Primele două mari bătălii urbane (trecute) nu au lăsat piatră pe piatră, s-au dus între două dictaturi, care de care mai feroce. Și la Stalingrad și la Berlin nemții au pierdut - să însemne că rușii le erau superiori (din punct de vedere moral)? Nu înseamnă nimic. La Groznî însă...

La Stalingrad rușii nu au cedat - dar cu ce preț? se vorbește de un milion de morți ruși (militari)? Dar civili?;

La Berlin nemții au cedat - cu ce preț!

La Bagdad se va repeta scenariul care spune doar atât: cel care se apără cu îndârjire - și cu sacrificii mergând până la autosacrificare - nu este neapărat cel-bun (ca la Stalingrad rușii, ca la Berlin nemții - ca la Groznî, cecenii).

Chestiunea trebuie pusă altfel (într-un mod care nu lasă nici o șansă unui răspuns):

Merită oare o liberare de un jug teribil, greu suportabil, ca cel din Irak, cu prețul vieții multor civili, femei și copii?

Americanii se grăbesc să răspundă afirmativ. Deocamdată, cât timp ei înșiși nu au înregistrat pierderi umane greu suportabile. După care vor face ce au făcut în Vietnam: își vor pune palma-n cur și se vor căra la ei acasă, unde e pace, unde nimeni, niciodată nu i-a invadat... În fine: aproape niciodată.

Joi 27 martie 2003

Ieri americanii, supărați pe televiziune în general (care difuzase capturarea unui elicopter Apache), au bombardat televiziunea irakiană. Numai că după trei ore irakienii au început iar să transmită. Nu știu dacă există vreo legătură de la cauză la efect, dar "după aceea" două rachete au căzut într-un cartier popular, mic-comercial, făcând o mulțime de victime. Întâi, americanii au spus că nu erau ale lor - cum să fie ale lor, care duc un război-curat?, chirurgical? - și extrem-de-preventiv, ca să nu fie uitat Rumsfeld; apoi că probabil a fost o explozie - cauzată de o butelie de aragaz... - ehei, aragazul, ce spinare solidă are el, să ducă toate prostiile tuturor proștilor lumii!; apoi că da, a cam-fost una, da, cam-americană, cum ar spune N. Manolescu, dar cam-probabil "rătăcită", fiindcă inițial țintea un obiectiv (cam) militar...

Culmea nerușinării a atins-o în această dimineață (de transmisie) o "purtătoare de cuvânt a Pentagonului", o tovarășă cu nimic mai prejos decât o activistă de pe la noi. După ce un general, vădit încurcat-rușinat a bălmăjit că va fi fost o rachetă rătăcită, fiindcă nici un obiectiv militar nu se află prin preajma pieței cu pricina, a intervenit tovarășa noastră, ea a pus lucrurile la punct astfel:

«Fiecare rănit, fiecare mort în Irak este imputabil politicii lui Saddam!»

Ce noroc pe noi, altfel n-am fi cunoscut adevărul orbitor!

Nu, nu e bine ce se petrece în Irak. Saddamiștii se opun cu disperare, folosind toate mijloacele, inclusiv cele numite "scut uman": gardiștii, în civil, se strecoară în populație, pe de o parte ca să nu fie observați "din afară", pe de alta să-i terorizeze pe

bieții oameni, să nu-i lase să se revolte ori să se predea. În fața acestei situații de război - *murdar ca orice război* - americanii vorbesc, cu indignare, de... “nerespectarea regulilor războiului”... Ia auzi! Care o fi Codul de Circulație - al războiului, după americani? Care or fi acele “reguli ale războiului” pe care, ei, americanii le respectă scrupulos - spre deosebire de irakieni? Care? În “răspunsul” tovarășei pentagoneze nu mai lipsea decât “analiza” de sorginte israeliană - totdeauna interogativă:

«*Ce căutau civilii, pe stradă?*» (în calea rachetelor noastre, trase la întâmplare), astfel replicau-explicau purtătorii de cuvânt ai armatei israeliene uciderea de copii și de femei în Palestina.

Am mai pomenit ieri de soarta prizonierilor de război - dar numai americani, nu și irakieni - care l-a scos din fire pe Rumsfeld și l-a făcut să spargă oglinda televiziunii. Însă, dacă în America nu se mai difuzează astfel de imagini (repet: doar ale prizonierilor americani “umiliți de irakieni”), sunt difuzate, în continuare, imagini cu prizonieri irakieni - tot cu mâinile legate, pe burtă, în noroi.

Acești americani: află mereu câte ceva din tainele lumii. Iar când acele “taine” aflate nu le convin (cum să le convină, când sunt în contradicție cu extrem de puținul învățat la ei acasă, apoi la școala abia începută - toți comentatorii au explicat: atât ostașii americani, cât și cei englezi, fiind... de meserie militari, recrutați de armată tocmai pentru că fuseseră incapabili să învețe o altă meserie, au “un nivel de instrucție” extrem de scăzut, nu sunt în stare să arate pe o hartă școlară unde este Irakul cel pe care-l liberează...) le neagă, în cele din urmă le acceptă existența, însă le pun pe seama... celuilalt. Ca niște copii pârâcioși.

Surpriză! În *Contemporanul* nr 3 (Martie) 2003, la rubrica “Din Arhivele Cenzurii” Marin Radu Mocanu dă seama dată de aventurile **Ușii**... În introducere MRM scrie:

“Fără a reuși să-și încheie socotelile cu cenzura și organul propagandistic asupra romanului ‘Ostinato’, Paul Goma revine în bătaia puștii cu un alt opus românesc - ‘Ușa’, pentru a ataca pe două fronturi pozițiile baricadate ale lectorilor-cenzuratori.

“Continuând și în această proză să dezvăluie abuzurile și ilegalitățile săvârșite de activiști și organele de partid, chiar dacă (se părea că) acțiunea se petrecea în anii obsedantului deceniu, romanul este respins (o dată) de la tipar; revenind peste un an cu o altă variantă, cenzura constată că autorul nu aducea mai nimic nou - și respinge iarăși manuscrisul. (M.R.M.)”

Chestiunea cu acest “document” - găsit de MRM în “Arhivele Cenzurii” și reprodus în *Contemporanul* - șade astfel:

Paris, 25 martie (!) 2003

Un fals pentru... eternitate

La întrebările repetate: de ce nu cer (și eu) să-mi văd “dosarul de securitate”? - răspundeam, repetând:

«Mi l-am văzut în aprilie-mai 1977, când mă aflam la Securitate, pe Calea Rahovei, acuzat de complot și de trădare. Acela - cu modificări de la o zi la alta, de la o oră la alta, sub ochii mei, colonelul Gheorghe Vasile introducând/ zmulgând documente - *acela (în 5 volume) era un autentic dosar de securitate*. Nu mă interesează “operele literare” ale lui Pelin, Jela, C.T. Popescu și alți căprari truiditori-în-câmpul. Ceea ce *se dă* (în sensul de nesfârșită favoare din partea Partidului și a Guvernului, cum *se dădea* ulei, zahăr, pașapoarte în Bulgaria), “fosta Securitate”, cum țin să-i spună Odiosului Organ foștii-actualii-viitorii securiști nu sunt decât variațiuni pe o vagă temă dată și răspund eternei comenzi-sociale a eternei Securități: re-re-rescrierea istoriei, după “imperativele momentului”»

De aceea am respins ca *falsificate* toate “documentele” distribuite pe bază de bon de echipa de derbedei și de feloni de la CNSAS, în frunte cu securiști dovediți ca Onișoru și M. Gheorghe, dar imediat-urmați de “colegi”, “confrați”: Pleșu, Dinescu, Patapievici.

Însă nici chiar eu, care mă laudam că știu multe despre natura și despre modul de funcționare a Scârbavnicului Organ (tot de Securitate vorbesc) nu mă așteptam la...

...La surpriza pricinuită de publicarea unui “document” care mă privește:

Revista *Contemporanul. Ideea Europeană* nr 3/ Martie 2003. La rubrica “Din Arhivele Cenzurii” Marin Radu Mocanu dă seama de aventurile altei cărți cu cântec: **Ușa noastră cea de toate zilele**. În introducere MRM scrie:

“Fără a reuși să-și încheie socotelile cu cenzura și organul propagandistic asupra romanului ‘Ostinato’, Paul Goma revine în bătaia puștii cu un alt opus romanesc - ‘Ușa’, pentru a ataca pe două fronturi pozițiile baricadate ale lectorilor-cenzuratori.

“Continuând și în această proză să dezvăluie abuzurile și ilegalitățile săvârșite de activiști și organele de partid, chiar dacă (se părea că) acțiunea se petrecea în anii obsedantului deceniu, romanul este respins (o dată) de la tipar; revenind peste un an cu o altă variantă, cenzura constată că autorul nu aducea mai nimic nou - și respinge iarăși manuscrisul. (M.R.M.)”

Am trimis la *Contemporanul* următorul text:

Paris, 25 martie (!) 2003

Un fals pentru... eternitate

La întrebările repetate: de ce nu cer (și eu) să-mi văd “dosarul de securitate”? - răspundeam, repetând:

«Mi l-am văzut în aprilie-mai 1977, când mă aflam la Securitate, pe Calea Rahovei, acuzat de complot și de trădare. Acela - cu modificări de la o zi la alta, de la o oră la alta, sub ochii mei, colonelul Gheorghe Vasile introducând/ zmulgând documente - *acela (în 5 volume) era un autentic dosar de securitate*. Nu mă interesează “operele

literare” ale lui Pelin, Jela, C.T. Popescu și alți căprari trudituri-în-câmpul. Ceea ce *se dă* (în sensul de nesfârșită favoare din partea Partidului și a Guvernului, cum *se dădea* ulei, zahăr, pașapoarte în Bulgaria), “fosta Securitate”, cum țin să-i spună Odiosului Organ foștii-actualii-viitorii securiști nu sunt decât variațiuni pe o vagă temă dată și răspund eternei comenzi-sociale a eternei Securități: re-re-re-scrierea istoriei, după “imperativele momentului”»

De aceea am respins ca *falsificate* toate “documentele” distribuite pe bază de bon de echipa de derbedei și de feloni de la CNSAS, în frunte cu securiști dovediți ca Onișoru și M. Gheorghe, dar imediat urmați de “colegi”, “confrați”: Pleșu, Dinescu, Patapieviți.

Însă nici chiar eu, care mă laudam că știu multe despre natura și despre modul de funcționare a Scârbavnicului Organ (tot de Securitate vorbesc) nu mă așteptam la...

...La surpriza pricinuită de publicarea unui “document” care mă privește:

Revista *Contemporanul. Ideea Europeană* nr 3/ Martie 2003. La rubrica “Din Arhivele Cenzurii” Marin Radu Mocanu dă seama de aventurile altei cărți cu cântec: **Ușa noastră cea de toate zilele**. În introducere MRM scrie:

“Fără a reuși să-și încheie socotelile cu cenzura și organul propagandistic asupra romanului ‘Ostinato’, Paul Goma revine în bătaia puștii cu un alt opus românesc - ‘Ușa’, pentru a ataca pe două fronturi pozițiile baricadate ale lectorilor-cenzuratori.

“Continuând și în această proză să dezvăluie abuzurile și ilegalitățile săvârșite de activiști și organele de partid, chiar dacă (se părea că) acțiunea se petrecea în anii obsedantului deceniu, romanul este respins (o dată) de la tipar; revenind peste un an cu o altă variantă, cenzura constată că autorul nu aducea mai nimic nou - și respinge iarăși manuscrisul. (M.R.M.)”

Chestiunea cu acest “document” - găsit de MRM în “Arhivele Cenzurii” și reprodus în *Contemporanul* - șade astfel:

“*Nota*” este un fals grosolan, de care MRM nu și-a dat seama, el a reprodus (neglijent? cu intenție?: nu a copiat *data* - foarte importantă, după cum se va vedea - nici numele “autorului”) textul “Notei”, atât.

Înainte de a argumenta, o scurtă istorie a “cazului”:

La începutul anului 1970 s-a (re)activat editura Uniunii Scriitorilor, Cartea Românească; director: Marin Preda, adjuncți: Mihai Gafița, Alexandru Ivăsiuc.

Prietenul și colegul de închisoare Ivăsiuc știa că editura Eminescu (fostă E/S/PLA) îmi respinsese, repetat, **Ostinato**, așa că mi-a cerut «o altă carte pentru editura mea...» (așa vorbea el despre Cartea Românească). I-am dus **Ușa noastră cea de toate zilele**. Fiind ocupat, prietenul Sașa a încredințat manuscrisul lectorilor Magdalena Popescu-Bedrosian și Mircea Ciobanu.

După vreo săptămână, Alecu Paleologu mi-a povestit, jenat: Sașa o luase razna: luându-se la ceartă, pe coridor, cu Geta Dimisianu - pe cine știe ce “temă” - începuse a zbiera:

Goma vrea să bage o bombă sub editura mea (!), fiindcă romanul predat este cu cheie: sub personajul Iosub se ascunde Nicolae Ceaușescu, sub personajul Florica se ascunde Elena Ceaușescu! Dealtfel, povestea cu palma dată de Ceaușeasca unui mort - și pe care

l-a... înviat - o știe de la Tita [Chiper, soția sa], el i-a furat-o și a băgat-o în carte!

“Decodificarea” lui Ivasiuc îi speriasse pe Marin Preda și pe Gafița, care îi puseseră pe toți redactorii (deci și pe Geta Dimisianu, pe Dumitru Țepeneag, pe Paleologu) să citească de urgență cartea, pentru a lua împreună o hotărîre. Avusese loc o primă reuniune, în care el, Paleologu și Geta Dimisianu îl acuzaseră pe Ivasiuc pentru “judecarea” unei cărți pe care nu o citise - *nu exista nici o “scenă” cu mortul pălmuit...*

Cu toate acestea, Preda a hotărît să... nu-mi primească cartea (dar să fie ca și cum nici n-aș fi predat-o, deci... să nu mi-o respingă - ceea ce ar fi însemnat că ar fi trebuit să justifice, în scris, refuzul). Motivația lui Preda merită reținută:

«Din moment ce s-a lansat că te-ai dat la Tovarășa...»

În traducere: din moment ce minciuna lui Ivasiuc (încă o dată: se rostise fără a fi citit manuscrisul) se răspândise, eu, victimă a calomniei, eram obligat să... accept “vinovăția” - și consecințele ei.

- Marin Predam-a invitat să-mi iau manuscrisul de la ei și să le propun o altă carte - *asta se petrecea în aprilie 1970;*

- Fără să fi fost anunțat, fără nici un “document” scris, din acel moment am fost interzis de a mai publica - în curând aveam să înțeleg că erau interziși soția și socrul meu, traducători;

- Am rămas ca... «cel care s-a dat la Tovarășa...» - citat din Marin Preda:

- Când am făcut greșeala de a-i cere (prin iunie 1970) lui N. Breban ajutor în lămurirea situației, șeful meu la *România literară* și membru al C.C. mi-a răspuns:

«Dacă tovarășii au luat această hotărîre (nu spunea care “tovarăși”, nici care “hotărîre” - doar nu era să rostească : “interdicție de a publica”), înseamnă că știu dâșii de ce au luat-o».

Iată motivele pentru care “documentul” este un fals:

1) Titlul cărții este: **Ușa noastră cea de toate zilele**, sub acesta fusese predat, sub acesta fusese discutat și nu “Ușa”, cum e numită și în capul Notei și în corpul textului justificativ;

2) Dactilograma nu a ieșit din editură, nu a fost trimisă la cenzură (și încă de două ori!), nici la “tipar” cum avansează MRM, deci “Nota” nu a existat, atunci; “discuția” s-a desfășurat între patru pereții editurii Cartea Românească și i-a avut ca martori-actori pe scriitorii-editori înșirați mai sus,

3) “Decodificarea” lui Ivasiuc apare în amintirile lui N. Breban: deși îi spune **Ușii...**: **Ostinato**, el vorbește de Cartea Românească, unde, după cum îi povestise Ivasiuc, “Goma o pusesse într-o carte pe Madam Ceaușescu” ... - “punere” care nu apare în Nota cu pricina.

În *asta* văd eu intenția (și reușita, după cum se observă) de a trafica adevărul:

Bineînțeles, nu era adevărat ceea ce “s-a lansat”, despre... “darea mea la Tovarășa”, vorba lui Preda.

Da, însă colegul de celulă de la Gherla și prietenul meu Ivasiuc se trezindu-se acuzându-mă de lèse-Tovarășă, mă plasase într-o situație fără ieșire: eu, calomniatul - și pedepsitul prin interdicția de a publica (care avea să dureze... 20 ani) nu mă puteam apăra, altfel decât invitându-i pe “martori” să (re)citească manuscrisul. O făcusem. Martorii - cu toții! - nu numai că îmi dăduseră dreptate, dar în ședința

de redacție rostiseră cu glas tare ceea ce constataseră.

Numai că, în România anului 1970 nu era nimic de făcut cu nevinovăția, cu adevărul - Preda avea dreptate: «din moment ce s-a lansat că te-ai dat la Tovarășa...»

Astfel am fost îngropat ca scriitor. În aprilie 1970.

Atât că fusesem executat... ”fără hârtii”...

După “Nota” găsită de MRM în “Arhivele Cenzurii”, deduc:

Securitatea Poporului a fost grijulie, nu doar cu prezentul, ci și cu viitorul, drept care a fabricat un “document” din care să reiasă că respingerea cărții **Ușa noastră cea de toate zilele** și interzicerea autorului - din aprilie 1970 - nu s-a datorat, Doamne ferește, calomniei lui Ivasiuc, informator emerit al ei, al Organei, pecumcă Goma ar fi pus-o pe Ceaușeasca într-o carte, ci pentru că... textul “conținea numeroase expresii și situații triviale” - vezi justificările din “Nota”. Că puțin îi păsa de adevăr: nu numai că inventează o Notă de lectură care nu a existat, dar pretinzând că “revenise(m) *peste un an* cu altă variantă”...

Or “peste un an” (în 1971), autorul era (de un an !) interzis în România și... tradus în franceză, germană, italiană și editat în Germania și în Franța!

Ce folos: Marin Radu Mocanu a găsit “în Arhivele Cenzurii” acea hârtie. O ia ca atare, o publică - deci o legitimează. Legitimează un fals - pentru eternitate. Oameni ca el fac istoria în România, deci Românul îl crede pe el - nu pe mine...

Paul Goma

Vineri 28 martie 2003

Războiul... Nu e bine ce se petrece. Oricine va fi “învingător”, amândouă taberele vor pierde, iar noi pe lângă ele. Nu contează că au început a fi criticați “strategii” de la Washington chiar de către generali americani aflați pe front, Rumsfeld rămâne un nesimțit increvabil. El și întreaga lui echipă. Azi, față de criticele generalilor, purtătorul de cuvânt al lui Bush, numitul Ari Fleisher (înlocuitorul lui Frum) a calificat spusele militarilor drept “idiotii”. El, știe, doar e civil!

Sâmbătă 29 martie 2003

Astă-noapte: bombardament ucigaș în Bagdad - și iar îmi vine în minte Sarajevo: tot un cartier popular, tot o piață sau un suk. Se vorbește de foarte-foarte mulți morți, răniți printre care femei și copii («*Ce căutau copiii în piață, în calea rachetei?*»), vorba purtătorului de cuvânt al Țahalului).

N-am înțeles bine, dar am înțeles: tovarășul Perle, unul din conceptorii Imperiului American și stâlp al teoriei războiului în Irak a fost silit să demisioneze din echipa Pentagonului. Credeam, speram că din pricini politice (mai exact: strategice), ei bine, nu; din pricini economico-juridice... O să aflu până la urmă. Fără iluzii că are să fie curățat Pentagonul de isterici criminali care “remodelează” Orientul Apropiat, ca să facă loc

Israelului, prin alungarea Palestinienilor de pe pământul lor. Fără iluzii, pentru că nici nu au început bine războiul, că americanii au și trecut la împărțirea prăzii - firește, mai întâi și mai întâi lor înșile, iar cronologic, prima firmă beneficiară a fost (și rămâne) cea de lucrări publice - va avea de lucru: au grijă militarii să distrugă! - *Halliburton*, pe care o condusesse nu altul decât vicepreședintele actual, Dick Cheney. Răsplata vine, normal dinspre clanul Bush: pentru alegerea lui firma a plătit sume, cum se spune: în consecință... Ce nesimțiți! Un hoț neamerican ar mai fi așteptat, oricum, nu ar fi dat publicității, acum, "contractele de reconstruire a Irakului" - cu aceleași rezultate (de rapt), însă văcarul tot văcar (sunt obligat să-l compara cu tâlharul rus...).

Ora 7: Americanii au decretat o pauză "de 4-6 zile"?

Însă nu au spus dacă în "pauză", vor continua bombardamentele. Ar fi de mirare să le întrerupă.

Duminică 30 martie 2003

Americanii s-au grăbit să corecteze știrea de ieri: nu va fi nici o pauză în bombardamente, atât că "trupa" nu mai înaintează, se odihnește și așteaptă să i se aducă de mâncare, carburant, muniții...

Au bombardat cumplit și astă-noapte. Chalvron, jurnalist pentru A 2 la Bagdad a relatat: la un moment dat a avut loc un cutremur de pământ care a zguduit hotelul - însă o singură scuturătură (teribilă). Deducția lui: va fi fost o bombă anti-bunker, din cea care pătrunde la mare adâncime și explodează acolo, jos. Îl caută pe Saddam, îl caută. Însă nu sânt sigur că dacă Saddam va fi ucis puterea actuală baasistă va capitula. Probabil va ascunde moartea raisului cine știe câtă vreme... Bandiților de la putere puțin le pasă de soarta oamenilor, iar americanii, deși au înregistrat atâtea colaterale (și ele "preventive", cum altfel?) nu vor trece la covor-de-bombe, ca să nu-și ridice în cap propria opinie publică - deocamdată favorabilă.

Altă gafă a strategilor sioniști de la Washington: l-au împins pe Bush să impună o rugăciune zilnică, pentru protejarea soldaților americani creștini, nu și a civililor irakieni, musulmani...

La ora 12 o veste neașteptată: și polonezii au manifestat împotriva războiului (și nu "pentru Saddam", cum deformează deformationiștii din România adevărul - oricât de tineri ar fi, educația bolșevică li s-a transmis prin gene).

Ieri s-a semnalat în Irak primul kamikaze: șoferul unui taxi a cerut, la un baraj, ajutor mecanic. Patru soldați americani uciși - împreună cu irakianul.

Replică fulgerătoare a unui general pentagonez: și asta este împotriva legilor războiului!, și asta contravine Convenției de la Geneva! În ciuda tragismului împrejurării nu se poate să nu observi comicul gândirii americane:

Este "conform legilor războiului și a Convenției de la

Geneva” și legitim (!) să invadezi o țară și un popor fără declarație de război?; fără încuviințarea ONU?; fără aprobarea Consiliului de Securitate?; este... liberator, chiar democratic să bombardezi sălbatic civili, să schilodești, să omori femei, copii?; este “uman”, vorba lui Rumsfeld (cel cu «Noi ducem un război uman») să întrerupi brutal, de la declanșarea războiului, la 20 martie distribuirea alimentelor, medicamentelor prin contractul “petrol contra hrană”? - o mai spun o dată: ceea ce primeau irakienii potrivit acestui târg de învinși nu era pomană, nu era ajutor (cu atât mai puțin american), ci puținul, insuficientul plătit de irakieni, cu petrolul lor; iar tu, liberator, distrugi prin bombardare rețeaua electrică din sudul țării, încât nu mai funcționează pompele de apă - aceste *crime împotriva omenirii* comise de americani-englezi sunt... conform “regulilor războiului”?

Când însă irakienii aruncă uniforma și, în civil, luptă împotriva invadatorului cu mijloacele care le-au rămas - atunci “nu respectă legile războiului!”; când folosea arma disperării absolute: sinuciderea de tip kamikaze - la fel: “încalcă regulile” - cele stabilite de americani în apărarea propriului pământ, când ei, americanii nu au suferit nicicând încălcarea teritoriului național!

Sunt niște idioți ticăloși!

În legătură cu kamikaze: am mai spus: Bush pornise la război împotriva lui Ben Laden - l-a căutat în Afganistan, nu l-a găsit; a căutat legături între Ben Laden și cineva care îl susținea - nu a găsit - fiindcă nu a căutat în... Pakistanul (aliat)!; s-a întors către Irak: avea petrol - deci (concluzie americană): posedă arme de distrugere în masă (inspectorii nu au găsit, dar te pui cu Pentagonul?, l-a pus pe Powell să ne arate o fiolă cu un praf alb, apoi ne-a asigurat că au ei informații despre gaze de luptă, despre chestii atomice...).

Că exista un motiv - real, dar care nu putea fi mărturisit în public - de a acuza Irakul, fiindcă în acest caz nu America era lezată, ci Israelul: faptul că familiile kamikaze palestiniene primeau bani pentru fapta “martirului”...

Asta era! Israelul, înarmat până-n dinți (de americani), susținut financiar de americani (2 miliarde de dolari pe an), cu o armată invincibilă, tremură de spaima “martirilor” palestinieni. Fiindcă pe aceștia nici tancurile, nici elicopterele, nici avioanele nu-i pot opri - *cum să învingi un sinucigaș?* Israelienii au fost primii care i-au tratat pe kamikaze de a acte de... “lașitate”, de “neloialitate” - și de “terorism”! Acum iată-i și pe anglo-americani confrunțați cu aceeași armă “lașă, neloială”: sinuciderea-kamikaze. Drept care au preluat și “vocabularul” prin Wolfowitz, Fleischer, Kagan, Perle...

Luni 31 martie 2003

Ieri, la o dezbatere televizuală mi-a re-sărat inima surprinzătorul Dominique Moisi, pe care îl bănuiesc, în continuarea a fi evreu - dar dintre cei cu-minte (ca Pierre Hassner, compatriotul nostru) - și care, calm, fără să ridice glasul, mereu

zâmbind, i-a calificat pe “ideologii Pentagonului: Wolfowitz, Perle, Rumsfeld” de... “bolșevici”! Fiindcă “vor să transforme lumea pentru binele omului, cu ajutorul și cu sângele omului - împotriva omului”. Am aplaudat mental formularea.

Atacurile împotriva lui Rumsfeld se întetesc în America. Dar aici nu mai merg în sensul dorit de mine, adică să-l trimită pe el și pe ai lui la plimbare și să găsească o altă cale de a-l rezolva pe Saddam - fără a-i martiriza pe irakienii și așa martirizați de propriul... Saddamescu. Da de unde! Militarii critică “doctrina Rumsfeld”, tocmai pentru că... este prea moale! Și-a imaginat că, fără suficiente trupe la sol, doar cu teroare aeriană, va rezolva problemul! Ei bine, nu!, bat ghinărarii cu pumnul în masă. La război - ca la război, sunt necesare trupe, multe trupe! Drept care vor mai veni încă vreo două sute de mii de oameni... Ne-am pricopsit!

Powell are activități. Prima, după o tăcere de... un război întreg, a fost, participând la Comisia Israelo-Americană să-i asigure pe israelieni că “USA va dezarma în curând pe Saddam” și astfel pacea va pogori peste Orientul Apropiat... Ca să profite și el de reieșirea din tufiș, a repetat acuzația-neputinciosului la adresa Siriei (că furnizează Irakului nu știu ce tehnologie militară), cum făcuseră, acum câteva zile - și tot (exact) într-un moment în care întâmpinau, pe front, “mari dificultăți trecătoare”, acuzându-i pe ruși - cam pentru același lucru. Doamne ferește, nu mă aventurez până la a zice că Rusia și Siria, acești alți monștri totalitari și ei înșiși ocupaționiști (n-am uitat deloc tragedia Libanului), însă pârele (de la: pâra) americanilor prea aduc a pâre de adolescenți, chiar de copii...

Tot ieri am avut o altă surpriză plăcută - din păcate incompletă, fiindcă tot zapînd (ca americanul...), am nimerit pe un sfârșit de intervenție a israelianului Michel Warschawski (sper că i-am scris corect numele), unul dintre acei evrei - mai ales israelieni! - care nu se dă în lături de a-i critica pe consângeni, pe concetățeni, acuzându-i (în ultima lui carte - ?) *de rasism, de terorism, de politică de apartheid...* Și eu care mă dădeam mare, fiindcă formulasem aceleași... reproșuri (și încă altele), însă mie-mi dă mâna: nu sânt evreu, nu locuiesc în Israel, deci nu mă aflu la îndemâna scuipaților, huiduielilor, amenințărilor (anonime, cu moartea) - ca el. Iată că există și evrei neisterici, avînd curajul de a rosti-scrie *adevărul*. Slabă nădejde să ia o asemenea hotărîre eroică ai noștri: Volovici, Shafir, Oișteanu, Cornea (tatăl și fiul), Radu F. Alexandru, S. Damian, Norman Manea, Codrescu, Corbea... Fiindcă ei sunt mai asimilați decât pretind: lașitatea românească i-a românizat...

Înapoi la kamikaze: apariția acestui “fenomen” i-a speriat pe americani și presupun că și el a contribuit la “pauza pedestrășilor”. Și doar ei - de americani, în continuare, vorbesc - sunt singurii din lume care au avut de înfruntat “bombele zburătoare sinucigașe” în Războiul Pacificului. Dar cum americanii nu sunt doar ruși ci și... români, au uitat! Că așa-i omu’: uitătoriu. Dar americanii, ca singurii și cei mai îndârjiți susținători ai

Israelului, ar fi trebuit să fie măcar atenți la ceea ce se întâmplă de doi ani în Israel: desperați, Palestiniienii se sinucid, ucigînd.

Desigur, marii curajoși israelieni care au luptat totdeauna, fie din interiorul unui tanc, fie de sus, din avion, i-au calificat pe acești tineri (numai tineri) drept: “teroriști” - cum altfel, evreul, om al Cărții, deci mînuitor abil al cuvîntului, în momente de panică (sau doar de contrariere), uită “cuvintele”, rămînînd doar cu cele elementare - printre acestea: *antisemit, fascist, terorist*.

Americanii, față cu tragedia de la 11 septembrie, au avut un comportament imatur, illogic, amnezic. După stupoarea pricinuită de distrugerea unor simboluri ale națiunii lor și după moartea atîtor inocenți, reflexele lor mentale au fost - rezum:

- «Doamne, de ce m-ai pedepsit chiar pe mine, care sînt atît de bun, frumos, drept, harnic, generos - și n-am făcut nimănui, vreodată, rău?»

- «Teroriștii arabi ne-au atacat, în mod laș - trebuie să-i atacăm și să-i distrugem pe arabi!» - să fie re-citit primul discurs al președintelui Bush, acela care a dat semnalul unei contemporane cruciade (atunci doar creștine - cu timpul a devenit doar-evanghelic-sionisto-americane).

Este adevărat, există adînc înrădăcinată în mentalitatea și în vocabularul anglosaxonilor (mai vîrtos în a/l/ americanilor) credința că o nenorocire, fie ea și “naturală”, l-a lovit *numai* pe el, american pios și generos. Nici după un an de doliu americanii nu au fost în stare să se întrebe:

«Care vor fi fost motivele - sau măcar pretextele - pentru care “arabii” ne-au atacat, la 11 septembrie?»

Dacă ar fi fost de bună credință - n-au fost - și-ar fi adus-aminte (dar nu și-au adus: ei sunt structurali amnezici privind răul pricinuit de ei înșiși), ar fi înșirat cîteva “pretexte” - numai cele în care lezați fuseseră arabii și musulmanii:

- Războiul Golfului (1991) : atacarea unui stat arab (Irakul), multă vreme susținut de ei împotriva Iranului, înarmat, dotat cu... arme de distrugere în masă (antraxul); îndemnul la răsturnarea regimului adresat șiiților din sud, kurzilor din nord - apoi, când aceștia se revoltaseră: abandonul fără scrupule mîniei criminale a lui Saddam;

- Afganistan: americanii i-au susținut, înarmat pe talibani, însă când au apărut antitalibanii lui Massud, nu și-au schimbat opțiunile, i-au lăsat pe fanatici să distrugă țara, să o retrogradeze în cel mai îndepărtat ev mediu; și-au schimbat... părerile abia după asasinarea lui Massud (se vorbește: cu, măcar, consimțămîntul CIA);

- Palestina - în care americanii poartă vinovăția compli-celui: din motive egoiste, de “strategie”, dar și în permanență duși de căpăstru de lobby-ul evreiesc, au fost totdeauna de partea Israelului - stat rasist, terorist, exclusivist, expansionist (vezi Libanul, vezi Siria), anti-arab, anti-*goi*, anticreștin, posesor de arme de distrugere în masă, printre ele, cea nucleară.

Iar acum s-au speriat (corectez: a intrat în panică Atotputer-nica Americă), fiindcă *un* irakian - deci *un* membru al comu-

nității agresate, invadate de ei, de americani - a recurs la arma săracului și a disperatului: sinuciderea-uciderea (kamikaze).

Așa cum, protestase, invocînd “demnitatea prizonierului de război” și Convenția de la Geneva, când irakienii arătaseră chipurile soldaților americani captivi - dar înainte, când ei făcuseră exact același lucru, nu exista nici “demnitatea prizonierului”, nici Geneva - acum zbiară ca din gură de șarpe, acuzînd Irakul de... terorism! Până una-alta, America a invadat Irakul și nu invers; până una-alta, Irakul este distrus de bombardamentele americane - nu invers.

Dacă este vorba de “terorism”, apoi Saddam își terorizează, de decenii, propriul popor, însă până în 1990 (invazia Kuwaitului - deci, mereu, mereu: *petrolul...*) Americanilor puțin le păsa de poporul irakian, îi interesa “contragreutatea” Iranului; dacă este vorba de *terorism*, americanii trebuiau să belească ochii la protejatul lor, Israelul, care, din 1948 exercită un *terorism de stat* împotriva băștinașilor.

De ce nu s-au aplecat mai întîi asupra adevăratei probleme a contraterorismului islamic - cea care a provocat tragedia de la 11 septembrie? De ce i-a lăsat - ba chiar a încurajat (nemaivorbind de finanțat și de înarmat)- pe teroriștii aflați deja în vizorul Tribunalului Internațional, ca Sharon, să “rezolve” el cu tancurile, cu rachetele, cu închiderea-în-sârmă, iar de la o vreme, fără nici o rușine, să ridice Zidul Rușinii Ierusalimului - de ce? Fiindcă americanii și israelienii fac schimb-de-experiență: israelienii au învățat de la americani cum se tratează “indienii” localnici: îi masacrezi, pe supraviețuitori îi bagi în rezerve; americanii au învățat de la israelieni *cum anume se tratează arabul*: cu “umorul” rasist al lui Kissinger, cu nesimțirea Albrightei - după doctrina “gânditorilor” Rumsfeld, Perle, Wolfowitz, Kagan, Frum, Fleischer...

Terorismului american militar, obraznic, terifiant (nu a fost botezată campania și “*Libertate pentru/în Irak*”, dar și: “Șoc și *teroare*”?), i s-a răspuns cu mijloace “locale”: kamikaze.

N-ar fi mai înțelept ca americanii și auxiliarii englezi (ce au devenit strămoșii: argați, băieți de alergătură...) să-și ia jucăriile ucigașe, să se întoarcă la casele lor, ca să nu le mai plângă mamele, nevestele, surorile, logodnicele? Nu au ce căuta Americanii acolo, pe pământurile Mesopotamiei, leagăn al civilizației veche de 6.000 ani, unde s-a inventat scrisul și de unde a pornit revoluția culturală de... domesticire și cultivare a grâului, loc de naștere al lui Avram/Ibrahim..., stră-strămoș nu doar al lui Wolfowitz, dar chiar și al lui Saddam...

În legătură cu asta: UNESCO a trimis încă înainte de război la Washington lista și harta siturilor arheologice (sute!) de valoare care nu trebuiesc bombardate. Americanii au răspuns, abia acum, mulțumind pentru indicațiile-prețioase, ei neavînd “*asemenea informații*”; totodată au cerut lista-harta muzeelor din Irak ce trebuiesc “evitate”... Din păcate, pentru unele (din Bagdad, Bassra, Kirkuk) e prea târziu. Dar au mai rămas Uruk, Nimrud, Ur, Umma, Addabad, Nineveh, Babylon...

Ce-ar fi să se întoarcă soldații americani la ei acasă (în fine, pe pământul triburilor “indiene” masacrate)?, acolo să pună mâna pe carte, să se instruiască măcar cât un “vechi-european” de 10 ani? Și să se prezinte la anul - cu lecțiile făcute.

Fiindcă, orice ar zice ei despre ei înșiși: în ultima jumătate de secol nu au câștigat nici un război: ba da: cel împotriva formidabilei, terifiantei Grenade..., a fost umilită în Cuba (dacă tot erau ei în căutarea unui dictator de răsturnat, a unei țări de democratizat, să fi început cu Fidel Castro!), în Vietnam... - să nu invoce Iugoslavia, nici Afganistanul, acolo nu au luptat, doar au dat cu boamba. “În mod uman”. Și nesfârșit de “preventiv”.

Ar fi ultima zi de război: a 12-a.

Iar mâine (1 aprilie! bancul-prost al Securității: ultima arestare a mea datează de atunci - în 1977), aș începe, nu doar o nouă lună de jurnal-foarte-intim, dar și o nouă viață.

A P R I L I E

Marți 1 aprilie 2003

Ieri am primit *Jurnalul Literar*, ian.-febr.-mart.
 Azi trimit multe (14) plicuri cu Jurnal Martie 2003 și “Un fals...”
 Sânt obosit (de război), nu mai notez nimic despre el. În fine:
 aproape nimic.

Miercuri 2 aprilie 2003

Mă doare capul, mă doare sufletul. În Irak e ceea ce se cheamă: război - lacrimi, suferință, sudoare, sânge, pișat. Susținătorii francezi ai războiului (puțini) ar fi trebuit să-l re-citească pe Céline. Ai noștri ca brazilii să-i citească pe Cezar și Camil Petrescu, pe Rebreanu. Între două rele (închisoare comunistă, război) nu știu ce aș “alege”. Fiindcă eu nu aleg între două rele, nu cunosc adversativul *sau* (pe care îl stăpânesc ai mei compatrioți cei care, în 2000 și-au pus hamletiana întrebare: «Iliescu *sau* V.C. Tudor?»). Eu le bag în pizda mamelor lor pe ambele-două (alternativele) - și iar am citat din nemuritorul Săraru!

Bine bine, insistă prietenii (puțini, dar care-mi vor numai binele), ce vrei tu? Dacă nu vrei război *înseamnă că-l vrei pe Saddam!* *Înseamnă-că* ești un bou, tu! Ce-am ajuns! Gândirea de beton (narmat) comunistă se transmite urmașilor, urmașilor, urmașilor... Ce faci, ca s-o... extirpezi? Extirpezi prin suprimațiune urmașii?

Am obosit să-i critic pe americani. Îi descopăr din ce în ce mai troglodiți: din informațiile despre război, reiese că ei, de la Bush până la ultimul soldat sunt niște bieți juncani și că nici măcar război nu știu să facă, se cred, în continuare, în plin joc video. Trei sferturi din “colateralele-amice” (americani îi omoară pe... englezi) se datorează alfabetismului ostașilor (nu doar infanteriști, ci și piloți de elicoptere Cobra) americani, care n-au fost capabili să recunoască profilul unui tanc englez, pentru a-l deosebi de unul irakian - și trag! Și-i omoară pe aliați! Au fost trimiși ca să... libereze o populație, dar ei nu au nici o idee despre acea populație: percheziționează (corporal) femeile, când nici în închisoare o deținută nu e percheziționată de un bărbat! Apoi: s-au speriat atât de tare de kamikaze, încât mitraliază tot ce mișcă, vorba clasicului: râul, ramul - așa au făcut cu un microbuz plin de femei și copii, iar un general, după ce a mințit că americanii “trăsese mai multe salve de avertisment”, a motivat astfel:

«Băieții noștri au fost derutați de faptul că mașina era condusă de o femeie - nu erau obișnuiți cu așa ceva...» - idioțenie (cu grad de general) care nici nu merită discutată.

Tragedia (una dintre ele): criticarea lui Rumsfeld și a “doctrinei” sale nu înseamnă înlocuirea ei cu una... civilizată, ne-oarbă, ne-troglodită (era să spun: ne-americană), ci din contra: înăsprirea atacurilor - mai ales a bombardamentelor-la-întâmplare.

De ieri, de când Saddam nu a apărut la conferința de presă anunțată, tot sper că a fost ucis, dracului, ca să se oprească măcelul. Fiindcă eu altă soluție nu am. Eu nu dau soluții cu *sau*. “Soluțiile” mele

sunt negative, eu îmi dau cu părerea despre ce *nu* trebuie să se facă, despre ce *nu* e frumos, bine, sănătos - să se facă, eu sânt un negaționist, un destructiv, constructivii să ridice mâna și să-și susțină “soluțiile”.

Joi 3 aprilie 2003

Altă zi - friguroasă: de dimineață: 3 grade.

Am de gând să mai scriu câte ceva despre război, dar după ce voi termina de verificat Jurnal ian-mart.

Am terminat. Sânt însă atât de obosit, încât las pe mâine. Cine știe, poate până atunci se termină războiul!

Aveam de gând să scriu despre războiul din Vietnam și despre armele de distrugere în masă folosite de americani - cei care îi acuză pe alții de deținere, ei însă le-au chiar folosit, cum fac în clipa de față, în Irak, cu bombele-cu-fragmentație (traduc după franceză, neștiind cum li se zice în românește). Ieri au nimerit într-o creșă, într-un târg internațional. La reproșul unei organizații umanitare, americanii - onești, nevoie mare - au răspuns că da, ieri au folosit arma “pentru întâia oară - dar numai împotriva militarilor” (or chiar ei se plâneau că militarii irakieni s-au amestecat cu populația!).

Aveam de gând... Numai că m-a fulgerat durerea în mâna dreaptă. S-a umflat, mă ustură-mănâncă între inelar și mic; am dat cu alifie chinezească, din cea cu eucalipt - probabil e nevoie de timp ca să pătrundă în adânc.

Scriu cu mare dificultate, dar pot scrie, clapéz cu arătătorul mâinii drepte. Și iar mă gândesc la Eliade. El, scriitor cu stiloul...

Vineri 4 aprilie 2003

Că tot nu pot folosi mâna la gândit, o pun la copiat - întregul număr din *Le Nouvel Observateur* este copiabil-citabil, în frunte cu editorialul lui Jean Daniel, acest fioros evreu antisemit și antisionist - din care extrag doar...:

“Consilierii radicali ai președintelui american nu au înțeles (și, din cauza ideologiei lor nu puteau înțelege) că un război împotriva lui Saddam, dacă ar fi trebuit angajat, nu putea fi [realizat] *înainte de a fi impusă pacea în Orientul Apropiat*” (s.m.).

“Sântem obligați să constatăm că tragedia poporului palestinian cristalizează, federează și islamizează toate furiile, toate mâniile, toate tentațiile vindicative. Încetul cu încetul solidaritatea cu palestinienii a fost însoțită de ură împotriva tuturor aliaților Israelului și adeseori contra evreilor și contra americanilor”.

“*Omul care poartă responsabilitatea libertății date lui Sharon de a nu negocia, de a nu aplica plan(urile) Mitchell-Tenet, de a nu fi cerut retragerea coloniilor [noi] și de a nu fi făcut propuneri politice, este George Bush* (s.m.). În ziua în care Bush și Sharon nici măcar nu s-au ostenit să examineze o propunere de pace globală făcută în numele arabilor de către prințul saudian Abdallah, lumea a înțeles că nu mai există speranță: *cei doi împărtășeau o nouă definiție dată terorismului și o viziunea tot atât de nouă a unei reconfigurații a Orientului Apropiat* (s.m.). În clipa în care Ben Laden, Arafat și Saddam au fost

puși în aceeași oală de către guvernul american, a fost ușor să se prevadă că [americani și israelienii] vor face să dispară moderatii din ambele tabere și deasemeni că dimensiunea religioasă a războiului american în Irak va ieși în prim-plan”.

Acestea au fost rostite - pe hârtie - de Jean Daniel care, până acum o jumătate de an rostea, dacă nu contrariul, atunci... numai jumătatea de adevăr convenabil evreilor.

Eu mă pot lăuda că așternusem pe hârtie aceste *adevăruri* cu mult înainte, însă adevărul: scrisele mele au fost publicate în revista de la Chișinău, *Basarabia*, au apărut în volum, în editura Jurnalului literar (octombrie 2002), după ce, fragmentar, **Săptămâna Roșie** a apărut în *Vatra* și în *Viața românească*, dacă vor fi fost citite de mulți purtători de pene (vorbesc de cele de-scris, nu de cele de-nfîpt-în-cur), niciun mândru-român, altfel patriot-foc, nu a semnalat măcar apariția acestora (de *România literară* nu mă mir, ce să te aștepți de la patrupeștri ca Manolescu, Ștefănescu, Dimisianu?- și nu mă mai mir nici de *Convorbiri literare*). Fiindcă și cu *asta* se măsoară curajul la român; și *asta* spune dacă a existat - dacă este verosimil să fi existat - o... rezistență-prin-cultură la scriitorul român:

Când face publicistică (adică “politică”, pe care el declară că o detestă), condeierul este obligat să spună *adevărul*. Nu doar despre cenzura feroasă care îl chinuise pe el (personal...), autor de scrieri geniale, nepublicate, nu doar despre unii-comuniști care nu avuseseră norocul să cadă tot în picioare după “revoluție”, deci nu sunt protejați de tinerii-comuniști, ci și *adevărul istoric, dovedibil cu documente*, atunci când îți dai silința să le citești - fiindcă ele există - *atât despre americani, cât și despre evrei*. Însă românul, el “iubește adevărul” numai dacă lui (“personal”, re-vorba poetului Plau cu Bou) nu-i cauzează (cum le-a cauzat lui Manolescu, lui Liiceanu, lui Tudoran care, intrînd în vorbă nepoftiți, s-au speriat de replicile evreilor și au tăcut - și tot tac, de să tot fie vreo trei ani de-atunci - și dacă cinci?)... Ca, de pildă, “adevărul” despre comuniști răzbătut din bancurile lui Mircea Crișan, spuse, anual, la Europa liberă... Ca, de pildă adevărul rostit de jurnaliștii tot de la Europa liberă - adevăr adevărat, însă... fără (nesfârșite) primejdii - ca să fac o trimitere... literaro-morală și la M.H. Simionescu. Dacă masele largi de cetățeni se mulțumesc cu asemenea “adevăruri” - să le fie de bine meselor, să continue a-și crește odraslele în cultul acelorași valori: ale eternului rob; dar că scriitorii - încă o dată: cei care au ieșit în piața-mare a publicisticii - nu arată minciuna, răul cu vârful penitei, ci, din contra: nu-arată (răul, minciuna) - asta este cu adevărat grav. Pentru că, chiar după 14 ani de la 89, românii se află, mental, cu alți 14 (total: 28) ani în urmă.

S-a înțeles: nu am pledat pentru cărțile, pentru textele mele, cerînd, cerșind să fie luate în seamă, ci am arătat încă o dată (mai era nevoie?), nu cât de cultivați - nu sunt! - nici informați, nici țiutori de minte sunt condeierii români, ci cât de “curajoși”: atât de tremurici, încât nici să mă atace (fie și fără argumente, m-am obișnuit) nu îndrăznesc: ei, da și “să se spună” că au luat în seamă antisemitismele lui Goma?

Le Nouvel Observateur nu se rezumă la editorialul lui Jean Daniel. Săptămânalul - filosemit! - publică încă 42 pagini adunînd

20 alte articole: analize, comentarii despre Irak.

Unul dintre ele (semnat: Philippe Boulet-Gercourt) se ocupă de prietenul-omului Donald Rumsfeld și începe astfel:

“Ca toți «șoimii» [opuși «porumbeilor»], șeful Pentagonului a luat dorința drept realitate: «regimul lui Saddam trebuia să se prăbușească fără întârziere!» (...) Nu a fost așa, iar generalii îl acuză pe ministru că a vrut să ducă un război cu preț-redus”.

“În vacarmul războiului, căderea lui Richard Perle, «Printul Tenebrelor» a trecut abia observată, oricum, nu a făcut pagina întâia a jurnalelor. A căzut nu din cauza ideologiei, ci din a necinstei: continuând a-l consilia pe Rumsfeld, Perle câștiga bani... consiliind și o întreprindere de telecom” [se face trimitere la alt articol din revistă].

Deci Rumsfeld impusese (și promisese) “un război scurt, fiindcă regimul Saddam se va prăbuși ca un castel de nisip”;

Vicepreședintele Dick Cheney - altă lumină a moralității - și el, prevedea: “soldații irakieni nu se vor bate”;

Generalul Myers, șeful statului Major: “un război scurt, scurt”...

După trei săptămâni militarii au ridicat capul și l-au arătat cu degetul pe Rumsfeld - ca “inventator al războiului cu preț redus” și mai ales al neinformării lui Bush de avertismentele CIA (sic!).

Pe mine mă interesează mai puțin, aici - chiar deloc - cearta lor, ci *cauza* lui (a războiului). Să zicem că pe Ben Laden, Răul Răilor, l-au pierdut pe drum - dar “armele de distrugere în masă”? (nu sună bine în românește, nu am la îndemână traducerea în dâmbovițească). Că acum apare la lumina zilei ura pe care militarii i-o poartă lui Rumsfeld șeful răzbelului - să i-o poarte sănătoși, mănânce-se între ei până vor da de măduva oaselor. El însă rămâne vinovat că, dimpreună cu Perle, Kagan, Wolfowitz, Kristoll, Feith, l-au isterizat pe Bush, l-au condiționat, împingându-l să pornească un război din care America ar câștiga faima de Imperiu Mondial, iar Israelul ar câștiga teren liber pentru bravii declarați-evrei din Simbirsk, ba chiar și de la Simferopol - în urma alungării *tuturor* palestinienilor din Palestina lor.

Cu această ocazie aflu și cine (și cum) a avut inițiativa “Scrisorii de la Vilnius” - cea pentru care România, vai, are să mai aștepte la poarta Europei: președintele “Comitetului pentru Liberarea Irakului” - ce denumire generos-pompieroașă! : Bruce Jackson fost vicepreședinte al concernului aeronautic militar Lockheed... Nostim, nu?

Toți cei numiți până acum - în frunte cu Bush - au fost, sunt, vor fi extrem de strâns legați de întreprinderi care fac bani - de obicei direct, indirect, dacă ne gândim la petrolistul Bush - pe seama înarmării și pe a folosirii armelor.

Cât despre interesul acestui porc de câine (Bruce Jackson), atât în “liberarea Irakului”, cât și în câștigarea de partea campaniei pentru un război în Irak a țărilor...nu-i așa, strict învecinate cu Irakul, amenințate de Saddam - le înșir, ca să nu se uite: Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Cehia, Slovacia, Ungaria, România, Bulgaria (au ieșit numai 9, deși se zicea “Scrisoarea celor Zece” - o fi fost și Macedonia?) nu mai este nevoie de demonstrații la tablă. *Fiindcă, în ciuda declarațiilor tovarășilor activiști-kaghebiști că ei iubesc America, “motorul” a fost/este numai și numai spaima, intrată în oase, de Rusia.*

Sâmbătă 5 aprilie 2003

Nu-mi era destul cu mâna bolnavă, de ieri m-au apucat iar ametelele care m-au chinuit măcar o dată pe an, de când locuim aici (din 1995). Dar nu din cauza acestor hibe nu am notat că ieri, 4 aprilie, s-au împlinit 59 ani de la Marele Bombardament American al Bucureștiului.

Întrebare prostească:

«Cum se vor fi simțind muzicienii invitați să participe la Festivalul (anual) de la Ierusalim - știind că jumătate din populație "locuiește" în lagăre?»

Prostească, mai întâi, pentru că locul festivalului sau concertului ar fi putut fi: Moscova (după 1920), Berlin, după 1933, București, Praga, Budapesta, Varșovia - după 1944, adică: toată lumea - cu excepția muzicienilor - știind bine că populația, deci auditorii trăiesc în robie...;

Prostească (întrebarea) fiindcă, în al doilea rând - dacă nu în primul - muzicienii pot răspunde, și nu se sfiesc să o facă în două puncte, astfel:

«Eu fac artă - nu politică; apoi: concertînd în aceste "locuri", le aduc oamenilor un strop de lumină, de culoare, de frumos, de consolare - să fie oare puțin lucru?»

Cum să fie - oare - puțin lucru? Ba chiar mult, mare, nemăsurabil - lucru. Cum să nu fi adus (lumină, consolare) un Yehudi Menuhin - la București - de pildă?

Însă dacă un Menuhin venea la Bucureștiul ocupat de ruși, de rusificatorii locali, în teren familiar lui - în sensul legăturilor sufletești, ca elev și ca protejat al lui Enescu - aducînd o rază de lumină în România strivită de bolșevism, și nu doar fericiților care aveau bilete la Atheneu, dar și celor care-l ascultau la radio ori citeau despre concert și se consolau: «Nu ne-au uitat Americanii...»; apoi cu legături făcute de el însuși, prin frecventarea lăutarilor, întru inițierea în cincimi de ton... și a luthiștilor cărora le comanda o vioară-două, mă întreb, în continuare, dacă un personaj de o asemenea dimensiune... umană (cunoscute fiind generozitatea lui, disponibilitatea - și materială - pentru ușurarea dificultăților-trecătoare în care se aflau prieteni sau doar colegi de muzică), avea măcar un strop de disponibilitate pentru o întrebare - prostească, conced - ca aceea cu care am început.

Cu toată dragostea de muzică, cu toată admirația pentru cei care o materializează (desigur, vorbesc numai de interpreți, preponderent instrumentiști), îmi răspun în locul lor: nu.

Probabil pentru că... Să încep cu de-ce-nu:

Fiindcă "meseria" lor de violonist, pianist, violoncelist, flautist... i-a acaparat viața întreagă: în copilărie nu s-au jucat, în adolescență nu au făcut prostioare, în tinerețe nu au cunoscut ceea ce cunoșteau congenerii. Exerciții, exerciții, exerciții, nu mai aveau timp de citit - decât ziarul, la closet - fiindcă muzica era Stăpâna lor. Și a rămas.

Deci, ei nu pot avea un asemenea gând a-muzical, contra-cultural, anti-artistic, precum: «Știe el/ea că jumătate din populația Israelului, unde concertează, trăiește - în acest mileniu III - între sârme?»

Pentru că... ei nu gândesc. Nu, nu: muzicienii nu gândesc; ei nu obișnuiesc... Gândirea, la un muzician, este adânc nocivă: îl tulbură, îl scoate din muzică - îl strică. Muzicienii sunt buni, sunt mari, sunt inegalabili, tocmai pentru că sunt educați, crescuți, învățați să nu care cumva să gândească! Căci gândirea, la un muzician, cauzează!

Și de data asta eram gata să abandonez povestea, s-o las neterminată. Poate că nici nu merită să fie continuată - de aceea o rezum:

Să admitem că artiștii - în fruntea lor muzicienii - au circumstanțe atenuante (ca la tribunal) când vine vorba de insensibilitatea, de nesimțirea lor față de durerile trăitorilor din jur. La urma urmei să acceptăm că "materia" lor nu este cuvântul - cel care spune adevărul - și că arta lor, sublimă, nu are a face cu adevărul, cu binele, doar cu frumosul;

Dar mânuitorii cuvântului?

Atunci când un Thomas Mann a avut slăbiciunea să cedeze iubirii pentru propriile cărți traduse în ungurește, în Ungaria comunistă, a provocat un scandal monstru; când același monument al literaturii - și al moralei - s-a lăsat amețit de dragostea pentru frate-său, Heinrich și a acceptat un premiu al RDG - la fel.

Pe când un "artist"...

De asta spun că scriitorul (nu autorul de cărți!) este orice - dar nu "artist" - la artist simțul moral este - normal - absent. Or morala se exprimă numai prin cuvânt, cel de origine sacră.

Dintre scriitorii de limbă română evrei și care măcar au călătorit în Israel, dacă nu au chiar locuit, să existe măcar doi inși care să fi acceptat ceea ce sigur au văzut: mizeria materială, umilinta în care trăiesc palestinienii, din 1948? Într-atât să fi suferit ei înșiși, ca evrei în România (vorbesc numai de cei din România), încât nu mai rămâne loc în conștiința lor, dacă nu pentru compasiune, atunci pentru acceptarea adevărului, anume că băștinașii au fost alungați de pe pământul lor, iar cei care au rămas locului sunt robi în propria țară? Să accepte ei, evrei, adevărul: evreii au față de palestinieni un comportament inadmisibil, inuman - criminal, bestial - ca față de ceilalți *goi*, începând de la Marea lor Revoluție din Octombrie - în Rusia, după 17 septembrie 1939 în țările ocupate și bolșevizate - mai corect: enkavedizate...?

Doctrina sionistă i-a învățat pe evrei că "Palestina" este un loc gol, pustiu, netocmit (ca în Geneză) și că rolul și rostul lor: să facă-din-nimic un pământ roditor; pentru ei înșiși - dar numai pentru ei. Chiar după ce au dat cu ochii de "pustiul" Palestinei, evreii nu au acceptat ce vedeau: că acel pământ era locuit de oameni, întâmplător veri ai lor, după Sem (deci și ei semiți!), că existau livezi, lanuri, izvoare, flori. Ei însă au negat mental realitatea, iar material au distrus-o - pentru a nu-și contraria utopia: "*Palestina este un loc pustiu, necultivat și care ne-a așteptat două mii de ani pe noi, să venim, să-l facem din-nou*"

Cum se va fi numind boala sufletului care neagă realitatea din afara individului (și a comunității)? Mi-am dat răspuns la această întrebare atunci când l-am văzut-auzit pe filosoful Finkelkraut (pe care îl cunoșteam de decenii și îl prețuiam pentru finețea analizelor, dar și pentru "toleranța" sa, de pildă: «Să recunoaștem: chiar și neevreii pot lucra la France Culture...» - era în legătură cu "scandalul Renaud Camus) vorbind despre "problema demografică a Israelului": deși

tremura din toată ființa, gata-gata să facă o criză de epilepsie, se simțea (asta era neliniștitor): omul *vorbea despre un eveniment din trecut*, despre ceva ce se desăvârșise demult, el îl doar rememora... Evenimentul, "istoria" aceea era, prin transformarea viitorului dorit în trecut... rezolvarea demografiei la israelieni, adică "curățirea, /-enia etnică" (termen folosit de prietenul și tovarășul său de idei, Kouchner - pentru alții, de pildă pentru bosnioci, pentru kosovari, însă lui, filosof de meserie, nici prin gând nu-i trecea să aplice aceeași sintagmă palestinienilor de sub ocupația israeliană).

Cunosc un singur evreu care a locuit o vreme în Israel: Mihai Șafir. Până acum vreo zece ani eram în relații bune; înțelesesem că nu se simțise "acasă" în Israel, "din pricina ideilor mai degrabă de stângă". Or, "ideile de stângă" la noi, europenii, sunt ideile generoase, de dreptate, de egalitate, de libertate (mai greu: de fraternitate). Pentru că Șafir vorbise la un moment dat și de "pacifismul" său, am dedus că, din moment ce se declară împotriva războiului în general, este și împotriva războiului permanent pe care-l duce statul Israel împotriva palestinienilor. Va fi fost - cândva. Eu însă nu am citit nimic în acest sens semnat de el - dar nu tot ce nu am citit eu nu a fost scris. Mă supără însă militantismul lui din ultimii zece ani. S-a prefăcut (peste noapte?) în "vânător de fasciști" (români, se înțelege, cu tot ce presupune termenul "fascist român" ca incorectitudine lingvistică și rătăcire logică). Am fost mirat, apoi indignat că el fusese printre primii care, în presa din țară, la microfon, pe internet a dat semnalul istericeii campanii din 2000 "împotriva fascismului și antisemitismului care amenință România" - și care prea îl viza *doar* pe V.C.Tudor, ca să nu fie o grosolană manevră securistă profitabilă lui Iliescu. Firește, Corul Armatei Roșii de la București a cântat pe șaispe voci, iar entuziasmul revoluționar a contribuit la victoria Binelui : Iliescu.

Tare aș vrea să citesc, sub semnătura lui M. Șafir (și a lui Volovici, Oișteanu, A. Cornea, S. Damian, Cosașu, Ianoși,) măcar un text în care să fie luată "poziție" împotriva... (dacă tot nu au suficiente cuvinte, să le folosească pe cele la îndemână)... "*fascismului statului Israel în chestiunea palestinienilor*". Și, pentru că tot au adus vorba, să atingă și arzător-actuala problemă a terorismului în general, în special a *terorismului de stat exercitat de Israel* împotriva autohtonilor ne-evrei ajunși a fi băgați în sârme în propria-le țară.

Și pentru că o dată și-o dată tot vor trebui evreii noștri să vorbească și de **Basarabia** și de **Săptămâna Roșie** (de ce voi fi atât de optimist?; și atât de generos?; îi cred chiar atât de inteligenți? atât de... creștini?), să abordeze și "fascismul" exercitat de evrei în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate începând din 28 iunie 1940 - apoi în restul României după 23 august 1944.

O stare de nemulțumire m-a stăpânit astă-noapte: m-am visat, ca de obicei, în România, dar ca de neobicei, am constatat:

«Mi-a devenit, nu doar străină - ci ostilă...»

Nu țin minte de unde scosesem asta, fiindcă nu era vis cinstit, cu personaje, cu întâmplări - ci o stare. Starea.

Mă doare mâna, mă doare sufletul - mă doare starea.

Și-apoi, român fiind: de ce să scriu azi ce pot să nu scriu mâine?; săptămâna viitoare, după ce se va pune pace (între două dobitoace)?

Duminică 6 aprilie 2003

“Tristă Duminică...”, vorba cântată a prietenului nostru, de veacuri, unгурul de serviciu.

Nimic notabil.

În afară de mâna dreaptă dureroasă și de ameteți tot mai severe.

Sper că de mâine, luni, să am o altă viață mai puțin foarte-grea.

Luni 7 aprilie 2003

Se pare că americanii au intrat în Bagdad - chiar în palatul saddamental.

Iar eu - înainte de atacul americanilor - am căzut în groapa îndoielii privitor la jurnal. E bine ce fac? E rău? E, cum? E - nu știu.

Marti 8 aprilie 2003

Sfârșitul războiului este aproape.

Am dedus asta din “atitudinea” lui Bush sosit la reședința ospțială din Irlanda de Nord. Cu mâna stângă adânc vârîtă în buzunarul - totuși, stâng... - al pardesiului (să-și fi mușcat degetul pe care și-l sugere încă?), cu dreapta împărțind bătaie amical-protectoare pe umerii englezilor - chiar și pe ai englezoaicelor. Asta vrea să spună - în traducerea mea: oricâte eforturi ar depune Blair și ai săi “vechi europeni” de a face ca ONU să reintre în... *the game* (apud Bush), nici el (Blair) nu mai face parte din *Club* (iar dincoace l-am citat pe perla de Perle, vizîndu-l pe Chirac). Pe românește: «Noi am pornit războiul, noi l-am dus, noi l-am câștigat, prada e a noastră! - voi reparați stricăciunile».

Dealtfel a și fost prezentat generalul Jay Garner, guvernatorul Irakului (nu “viitorul”, ci actualul! - actual de un an de zile): un reprezentant - și el - al concernului armamentului și în același timp (contrariul ar fi fost de mirare) “foarte legat de Israel”.

În același timp Condolezza-feblezza noastră a dat o fugă până la Putin să-l asigure de prietenia indefectibilă a lui Bush, în ciuda vânătoareii la care s-au dedat ai ei la adresa (ca să zic așa) ambasadorului sovietic (așa!) în Irak. Iar Putin a primit cu drag cuvintele transmise (vorbesc la trecutul-anticipat...), deci vor putea, de astă dată numai ei, doi-tâlharii, chinezul fiind lăsat de-o parte, pentru zile negre, să ducă dimpreună “lupta împotriva terorismului”.

A propos de terorism: vecinul lui Bush, Castro a profitat (ca, dealtfel, Sharon) de războiul din Irak, pentru a duce război cu “teroriștii” săi: contestatarii; a arestat o mulțime, pe vreo 25 i-a condamnat greu, până la 25 ani “pentru complot” - acum așteaptă liniștit protestele internaționale - ca să le negocieze...

Mâna mă doare mai puțin foarte tare, dar amețișul mă ține, în continuare, în casă - n-am ieșit de câteva zile nici măcar până la pâine.

Surpriză plăcută: *Romanian Times* este citit și în România. Primul

care mi l-a semnalat - însă ca pe ceva obișnuit... : Valerian Stan; acum aflu și de la un timișorean că *R. T.* circulă... Foarte bine: să circule!

Ora 11: primesc - prin Ștefana - un mesaj din partea lui Iurie Roșca (îmi scrie Liliana Armașu, redactor la *Flux*) care zice:

- "**Basarabia** va fi scoasă până la sfârșitul acestei luni în 5.000 exemplare";

- până la 15 aprilie va fi gata pentru tipar **Culoarea curcubeului**, "având speranța că vom găsi fonduri"...;

- "în paralel se lucrează și la cele 3 volume ale **Jurnalului**";

- "**Soldatul câinelui** este scanată de Angela Ivanesi...";

- ar vrea să includă în programul editorial și **Săptămâna Roșie** (scoasă de Colesnic în tiraj mic - 500 exemplare).

Am citit în numărul pe 25-31 martie 2003 al revistei 22 o imensă porcărie, o nesfârșită jăvrie:

Ideologul revistei și al grupului (pentru Dialog Social), Andrei Cornea, comite încă o ticăloșie pe hârtie - a, nu, el nu dă cu bâta-n baltă ca Șafir (nici ca Liiceanu, filosoful-tânăr-la-român, filosemitul până la greață, care însă nu cunoaște gramatica elementară a iudaismului), el, Andrei Cornea lucrează subtil... Subtil! pentru cititorii pe jumătate neinformați, pe trei-sferturi terorizați la gândul că acu-acu au să fie acuzați de... antisemitism. El, A.C. nu apără, de-a dreptul, cu argumente, America și ideologia-politica ei agresiv-imperialistă, ca să folosească limbajul de lemn al tatălui său, stalinistul (deci: antiimperialistul, deci: antiamericanistul Paul Cornea, nu doar pe hârtie, ci mai ales ca "tovarăș de sus, de la conducerea superioară"). A, nu: fiul Cornea, dacă nu l-a găsit pe Dumnezeu, ca Bush, într-o înțercătoare a alcoolicilor, i-a găsit pe cruciatio-macabeii washingtonieni, deci îi atacă pe... pacifiști - titlul editorialului zbârnâie de o ironie fără frontiere: "Pacifiștii noștri dragi". Filoamericanul fără condiții A.C., pentru a arunca o mână de praf în ochii cititorilor cu "obiectivitatea"-i legendară, îl ironizează-atacă și pe evreul Joschka Fischer, ca ultrastângist în junețe... Nu rezist: "în junețe" - și a rămas în senectete - și tatăl său, tovarășul Paul Cornea al Culturii realist-socialiste a fost bolșevic, atât în stalinismul anilor '50 (dimpună cu Radu Florian, cu Pavel Cîmpeanu, cu Tismăneanu, Perahim, Socor, Feldman și mulți alții, căpitan fiindu-le Răutu, iar general Chișinevski) - și în iliismul anilor '90. Așchia nu sare departe de sângele-apă-nu-se-face.

N-am chef să-l apăr pe Joschka Fischer, dar o bună parte din păcatele-i de tinerețe au fost plătite prin europenismul său declarat și asumat. Din contra: Andrei Cornea, cel mult ascultat (și mult temut de masele largi de "potențiali antisemiți") se prefăce că apără interesele americane, pentru a nu i se vedea israelienele; are viclenia de a nu apăra pe față opțiunile pro-americane în chestiunea războiului din Irak (fiindcă ar trebui să înșire "argumentele", în ordine cronologică: 1) "Lupta împotriva terorismului care a pricinuit tragedia de la 11 septembrie"; 2) "Căutarea lui Ben Laden în Afganistan"; 3) "Ben Laden trebuie să fi avut legături cu Irakul - deci trebuie să găsim probe"; 4) "Irakul posedă arme de distrugere în masă" - doar ni l-a arătat Powell într-o fiolă cu un fals antrax - pe cel adevărat Americanii l-au învățat să-l producă; 5) "Bine, uităm terorismul, uităm Axa Răului

(care pornește din vecinătate, din Cuba, continuă în Israel), ziceam că aduceam democrația acestor arabi înapoiți” căroră, vorba Papei Henry I, zis Kissinger nu le putem lăsa pe mână petrolul - care este “un lucru prea serios”. Iar după modelul gânditorilor de Washington, nu discută-combate ideile preopinentului, ci îl tratează pe cel din față de inamic - fiindcă are îndrăzneala să nu fie de acord cu sine!

Pe lângă aceste derapaje, am constatat cu neplăcere că A. Cornea judecă trivial, dâmbovițelîn - înainte de 89 când orice ne-aprobare era socotită “ca la *Săptămâna*”, iar după: “ca la *România Mare*”. Astfel îi copleșește sub șenilele ironiei sale tăpălăgoase pe europenii (mai ales pe francezi și pe germani) care exprimaseră o *altă opinie* decât a strategilor de la Washington, acuzându-i că... se află în aceeași tabără cu China și cu Rusia! Ceea ce dovedește că cititorii revistei 22 nu mai țin minte cine cu cine se pupa, mai deunăzi, la Pekin, fain încostumați în straie de clown; cine cui jura credință veșnică în lupta-le comună împotriva terorismului? Să fi fost oare Joschka Fischer? Au Chirac? Sau detestatul de la Washington până la Tel-Aviv, trecînd pe la 22: Dominique de Villepin? Nu cumva cel care i-a băgat limba-n gură putinoarei de Putin a fost taman Cavalerul Fără Prihană: Bush, Cruciatul dus de căpăstru de Wolfowitz, Fleisher, Rumsfeld, Kagan, Perle: Bush?; Arhanghelul Binelui, Bush, de mână cu îngerașul Sharon, posesor al diplomei de criminal de război?; Strălucitul sfertodot Bush care gândește-vorbește în “americană” chiar mai rău decât Ceaușescu în scorniceană? Nu cumva chiar Bush, costumat în clown (ca și Rusul, ca și Chinezul), a jurat - la Pekin - că ei trei vor lupta împotriva Terorismului Mondial până la ultimul... cecen, tibetan, palestinian?

Că vorbeam de tragedia palestinienilor (pornită în 1948!), sub pana unui evreu din România. Ei bine, primul al cărui produs îl citesc (încă o dată: vor fi existînd și altele, însă eu nu am avut acces la ele) este cel semnat de Andrei Cornea.

După ce înșiră minciuni-minciuni-minciuni: “Pe nimeni n-am auzit să fi protestat împotriva khmerilor roșii, a lui Mao, a lui Brejnev sau Nasser“ (...) “[n-am auzit de] “cecenii terorizați de ruși, de kurzii gazați de irakieni” - acest măgar de A. Cornea scrie negru-pe-alb, în 22 asemenea calomnii și nu se găsește un singur cap-limpede în redacție să-i dea peste bot cu “neauziturile” lui?

Atenție, acum vine “legătura” făcută de acest ticălos, de acest fabricant de minciuni grosolane, pe nume Andrei Cornea:

Așadar, după ce deplânge “tăcerea” - în Occidentul European! asupra kurzilor și a cecenilor (minciună sfruntată, depun mărturie, ca participant la astfel de manifestații) - tocmai, *ca să nu vorbească de tăcerea americanilor în chiar chestiunea cecenă*, trece la - citez:

“Dar, în schimb, la o demonstrație anti-americană, care, *by the way*, mai e și anti-israeliană și pro-palestiniană, se strâng imediat cel puțin câteva mii de oameni. *Nu spun că palestinienii nu merită și ei, din când în când, o demonstrație* (s.m. P.G.). Dar nu merită oare și cecenii, fie și în ciuda prietenului Putin? Ba, în ciuda prietenului Arafat, poate merită și israelienii asasinați de teroriștii sinucigași”.

Nu, Andrei Cornea, ca un adevărat fiu al bolșevicului etern Paul Cornea “nu zice” că palestinienii n-ar merita și ei din când în când, o demonstrație (cu *sute de mii*, nu “mii”)... Păi să nu-l iei de ceafă, să-l

bagi cu nasul în... demonstrație - mai ales că e “din când în când”...?

Acest număr din 22 este ultimul care mi-a parvenit. Sper din toată inima că nu toți care scriu la organul GDS sunt, nu doar dezinformați din moși-strămoși, ci și dezinformatori neobrăzați ca acest A. Cornea. Visul meu (am retrogradat și în materie de vise...): să citesc un text normal-onest despre Palestina și despre palestinieni semnat de Gabriela Adameșteanu. Care, în atâta amar de timp de gazetărie (14 ani!) va fi învățat, nu doar arta fofilării pe după piersicul adevărului...

Miercuri 9 aprilie 2003

Ieri americanii au tras cu tunul (tancului) în hotelul ‘Palestina’, unde toată lumea știa că se află jurnaliști. Au omorât doi? trei? Explicațiile americanilor: 1) «Snaiperi irakieni trăgeau în tanc - tancul a ripostat»; 2) (după ce jurnaliștii au demonstrat, cu casetele înregistrate, că nu se auzea nimic înainte ca tancul să tragă), tovarășa de care am mai vorbit, Pentagoana Clark: că ei (americanii) «au avertizat de atâtea ori că războiul nu e un loc pentru jurnaliști!»

Cum să fie - războiul - un loc pentru jurnaliști neamericani, ne-“ambarcați”, citește: civili, deci *independenți*? Nicăiri nu e loc pentru jurnaliști-martori, jurnaliști care scriu-fotografiază-filmează adevărul, nu “strategia” unei tabere (nici în Israel: Țahalul are permisiunea de a viză și a trage în jurnaliști “inamici” - dar cu mare grijă: să nu fie fotografiat-filmat... “tirul din greșeală”). Dealtfel, americanii și-au arătat “nemulțumirea” față de jurnaliștii care contrazic, prin documente, “argumentele” furnizate de ei înșiși, cei în uniforme, de la sediul statului major de la Doha. Alaltăieri au omorât - tot așa: *trăgînd direct* - și ucigînd un jurnalist de la Al Jazeera, postul TV quatariot care le-a provocat urticarie și în Afganistan.

Întâlnirea Bush-Blair: fiasco. Bush zice: Da, da, da (o fi învățat de la Putin, prin Condolezza) dar face tot ce i se năzare. S-a vorbit și de rolul ONU și de Palestina - n-o să facă nimic, singurul rezultat: Blair o să-și regăsească... europenitatea. Cam târziu.

În sfârșit! Am văzut căderea lui Saddam!

Joi 10 aprilie 2003

Războiul se va fi terminat, dar pacea va mai întârzia. În sud, la Bassra au izbucnit tulburări, englezii sunt incapabili de a le stinge - motivul: rețeaua de apă și de electricitate (oare cine le va fi distrus?).

Am pus de o nouă variantă - augmentată, altfel nu pot - a **Săptămânii Roșii**.

Vineri 11 aprilie 2003

Vorba jurnaliștilor: “Americanii au doborât Tirania, trăiască Anarhia!” Chiar și cei mai sceptici nu evaluau proporțiile dezastrului provocat de unilateralitatea ofensivei americane: ei au dat cu boamba! - atât. Fără discernământ, fără a avea un plan de după-război, pentru irakieni, pe care ei se laudă că i-a liberat - doar planul lor, feroce

egoist: acela de a pune laba pe petrol și de a arăta lumii cât de tari sunt.

Sunt - tari. Și mari. Și proști. Deși pretind acum că pregăteau campania din Irak de peste un an, Americanii nu erau pregătiți altfel decât armamentual: să dea cu boamba! Nu doar soldații lor - carnea de tun recrutată dintre negrii extrem de săraci și dintre mexicanii care, astfel obțin cetățenia americană - dar nici ofițerii nu căpătaseră, înainte de a pleca la luptă, o idee cât de sumară despre oamenii, despre istoria locului unde aveau să dea cu boamba. A făcut puțină vâlvă analfabetismul Pentagonului în privința siturilor arheologice și a muzeelor (noroc cu Unesco!), au provocat contrarierăți (?), chiar tulburări printre "liberatorii" căzuți din lună pe pământul Mesopotamiei - ca de pildă faptul că nu percheziționezi corporal o femeie musulmană; că nu intri, tu, "necredincios", cu tancul, într-un loc de cult... Pornind la dat cu boamba, atât, habar n-avînd ce vor pune la loc - au provocat *asta*.

Asta nu este doar un moment - trecător, fatal unei răsturnări politice - ci va fi, vai, o perioadă din care americanii vor ieși cum ieșiseră din celelalte locuri în care dăduseră cu boamba (Vietnam, Cambodgea, Irak - în 1991 - Afganistan): punîndu-și palma-n cur și întorcîndu-se la ei acasă, unde vor povesti urmașilor faptele lor de arme - la dat cu boamba. Înainte de declanșarea războiului, după știrea mea doar bestiile rusești au avut îndrăzneala să spună ce gândeau - anume că americanii vor face războiul și vor cuceri petrolul, repararea distrugerilor căzînd în sarcina celor care se opuseseră (intervenției)...

Asta, deocamdată este în trei puncte:

- haosul general, jaful... național, deci și distrugerile (prin incendiere, prin risipire, deci prin pierdere - a arhivelor, deci a probelor), rezultat al mâniei-poporului - există, există așa ceva și nimeni nu are dreptul să condamne poporul care, în sfârșit, are ocazia să se exprime - prin mânie, prin vandalism, prin "însușire" a unor bunuri, oricare...;

- împiedecarea organizațiilor umanitare de a-și face datoria - stocurile de alimente, medicamente, aparatură de purificare a apei, etc... fiind gata cu mult înainte de declanșarea ostilităților - și așteptau în Iordania, în Kuwait, în Turcia - însă Comandamentul American nu a permis "intrarea pe front" - iar rezultatele s-au arătat ieri: primele cazuri de holera la Bassra, unde sistemul de alimentație cu apă a fost distrus din primele momente ale războiului;

- haosul etnic și confesional: fiind atenți doar la viitorul guvern militar (american, se înțelege), condus de generalul - activ - Frank(s), și la viitorul guvern-provizoriu-civil condus de generalul pensionar Garner, a cărui competență se reduce la legăturile de afaceri cu o mare companie de armament și cu legăturile de suflet cu Israelul - au încercat să improvizeze un "guvern irakian în exil" impunînd, în primul moment un escroc (Șabli), urmărit de justiția libaneză, apoi au sărit la altul - cu o neștiință care ar fi comică, dacă nu am trăi o tragedie.

În capul lor de generali specialiști în dat cu boamba nu a existat loc nici pentru monumentele din patrimoniul omenirii, nici pentru cunctumele locului, nici pentru respectarea (oricum: tratarea în cunoștință de cauză) a multiconfesionalismului, pe de o parte, pe de alta a tribalismului care face-desface legea de secole (ce spun eu: de milenii).

Iar fructele otrăvite au început a se arăta. Unii spun: *din momentul în care soldații americani executau ordinul de a-i lăsa pe irakieni*

să jefuiască. “Psihologii” militari au avut în vedere doar nevoia oamenilor de a distruge tot ce le amintea de suferințele trecute - numai că, iată: oamenii au distrus, jefuit școli, universități, laboratoare agronomice (probabil cele mai vechi din lume - doar mesopotamienii au “inventat” grâul...)- și spitalele. Nu era suficient că spitalele erau, încă înainte de război, insuficient dotate, ne- aprovizionate (embargoul...); nu a fost destul că boambele-inteligente și-au adus și ele aportul culturalizator american - acum jaful, vandalismul săvârșește “opera de democratizare, americană, a arabilor”.

Un imam šiit, pro-britanic, sosit în Irak acum câteva zile, a fost asasinat - el și câțiva colaboratori. Nici Englezii nu au prevăzut asta. *Că începe războiul religios.*

Și chiar acum găsesc Perle, Wolfowitz să plătească vechi polițe (personale) față de Europa - mai ales față de Franța, “antisemită” («Tuberculoaso!»). Ți dai seama de gradul de obrăznicie-fără-frontiere a celor din “Club”, după vocabularul folosit - care l-a contaminat și pe președintele lor : partidă, meci, club, dineu... Adineauri fiul, nu doar spiritual, al canaliei planetare Kissinger: tovarășul Wolfowitz amenința Franța: “*va plăti pentru veto-ul în chestiunea...*” - dacă ne făceam iluzia că viză atitudinea față de pornirea războiului, ne-am înșelat, Wolfowitz are ranchiuna tenace: “...s-a opus unei asistențe militare NATO acordată Turciei!”

Și noi care nu știam de ce va fi... pedepsită Franța!

Sâmbătă 12 aprilie 2003

Azi dimineață Ștefana mi-a telefonat, să-mi spună că familia Cornei a adus de la Chișinău exemplarele din **Săptămâna Roșie**.

Aveam de gând să notez, mai pe larg ceea ce enunț doar și mă întorc la ale mele:

“Frontul Păcii” în care Franța deține rolul central este criticat, s-a prăbușit în sondaje (chiar franceze!), oamenii (Chirac, Villepin) sunt acuzați că au dus Europa - și Franța - în fundătură, ba chiar că au distrus... Comunitatea Europeană.

Eu, nefiind om politic, judec ne-practic: Franța a făcut foarte bine că a făcut ceea ce a făcut. Mai puțin bine vor face cei ce vor... “repara” o bună, o justă, o dreaptă - dar ne-productivă - hotărîre.

Am fost mereu, sânt alături de păgubași.

Duminică 13 aprilie 2003

În așteptarea exemplarelor din **Săptămâna...**, aduse la Paris de familia Cornei și în continuare de familia Tărăță, pe care o aștept în jurul prânzului.

Sfâșietoare scenele cu femeile irakiene, în curțile închisorilor sparte, strigîndu-și, chemîndu-și pe guri de puț, de canal, oamenii - soți, fii, frați - arestați, înzidiți de ani și ani. Ca toate femeile lumii strigîndu-și pe nume bărbații, în speranța nebună - dar de ce nu s-ar adevăra? - că vor răspunde, din fundul pământului.

Slabă consolare: jurnaliștii francezi, vorbind de palatele lui Saddam, de bogățiile adunate într-o țară în care oamenii mureau de

foame, nesmintit făceau comparația cu Ceaușescu.

În continuare, îndoit în privința “utilității” jurnalului. De parcă ar fi avut vreo utilitate romanele, eseurile, mărturiile. Niciuna! Probabil numai scrierile mele au această soartă: să nu fie primite, iar cele întrezărite - imediat uitate. Au atâtea altele pe cap bieții mei concetățeni! Numai eu credeam - înainte de 1989 - că, de cum voi putea să mă editez și în românește, românii mei au să mă citească...

Sânt ingrat, ca de obicei, față de cititori - uite, până acum s-au adunat vreo zece - chiar douăzeci - de oameni care mi-au scris, după ce m-au “vizitat” pe internet. Numai douăzeci de inși față de milioanele de cititori ai lui Buzura? Ei, da, “numai”. Nu chiar oricine dintre scriitorii români - unde mai pui: maramureșeni (de-ai lui Ivasiuc!) - au făcut pactul cu Securitatea.

Înapoi la propriul ombilic: jurnalul. M-am restrâns doar la jurnal, din nevoie: nu mai aveam de multă vreme ceva de spus prin ficție, prin mărturie declarată. Sigur: jurnalul este, în primul rând: mărturie, dar una, cum să-i zic: mai “personală” decât personalele celelalte. În fine, una mai liberă, măcar pentru că scrii la ea nerespectând vreo formulă arhitectonică - asta-i șarmul jurnalului: are formă de jurnal... - zi după zi, pagină după pagină... Jurnalul adevărat (dar nu și interesant, lizibil) este produsul unui robinet uitat deschis, ori detracat: curge din el apa-chioară a confesiunii-foarte-intime (cu gândul permanent la cititor...) și nu se oprește, ea (vorbesc de apa-pe-hârtie) decât atunci când jurnalerul se oprește din viețat; decedează. Fiindcă înainte - nici o speranță: scrisul-jurnalului este “ultima activitate” a scriitorului, ultimele răsufări - ale ră/sufletului care părăsește trupul.

Vești proaste - dar cât de semnificative:

- singurele centre culturale vandalizate la Bagdad: ale Franței și ale Germaniei; de adăugat și o ambasadă: a Chinei - pe când și a Rusiei, ca să cunoaștem subtilitatea “plății” lui Wolfowitz?;

- singurul minister care nu a fost vandalizat și a fost de la început ultrapăzit: Ministerul Petrolului;

- Muzeul de arheologie de la Bagdad, cel mai bogat (prețios) din lume, nu a fost doar jefuit și vandalizat, dar pe arcada intrării sale, mult retrasă de la stradă, este vizibilă o gaură de obuz.

În ce vor fi tras americanii, cu tunul? În Babilonul detestat de Wolfowitz?;

- Biblioteca Națională din Bagdad a fost jefuită - apoi incendiată. Altă coincidență-neîntâmplătoare: clădirea Bibliotecii (construită în 1961, deci înainte de Epoca de Aur Saddamească) se află vis-à-vis de Ministerul Apărării: acesta, ca și Ministerul Petrolului, nu a fost atins nici cu o floare, nici vandalizat, nici... incendiat... Trăiască interesele americanilor!;

- suspecte sunt *incendiile* - ulterioare jefuirii ministerelor, școlilor, universităților, chiar spitalelor; toată lumea știe - numai americanii se prefac a n-avea habar: hoții, jefuitorii se gândesc să fure cât mai mult, în cât mai puțin timp - și să fugă! Jefuitorii nu au nici timpul nici obiceiul să pună foc localurilor jefuite - *puitorii de foc sunt, mai mult ca sigur, comandați de ocupați*.

Americanii sunt, nu doar niște vâcari incuți, grosolani, neamuri-proaste - ci și niște ființe rele, făcători de rău, niște barbari-vandali,

după chipul și asemănarea comandanților pentagonici... Ce zicea tata? Că americanii sunt niște ruși - cu mai multe stele pe drapel?

- s-au trezit în al 24-lea ceas să... impună ordinea în Irak - prin cine, dintre localnici? Prin... milițienii irakieni! Au făcut apel la ei, i-au chemat pe ei - pe milițienii saddamici. Adevărat, nu milițienii făceau poliția-politică, dar și poliția-“civilă”, într-un stat stalinist, era poliție politică... ceva mai puțin represivă. Cică pe ei - pe americanii ocupanți, se înțelege, nu-i interesează trecutul irakienilor! Măi, să fie! Dar ce-i interesează pe americani? Bineînțeles: nu cultura - ci vorba unui tovarăș: natura! - citește: *petrolul*. Ce să facă americanii cu cultura irakienilor: să și-o pună sub cur? Nu, domnule! Americanii vor, nu “coaja”, cum se exprima un general (la ei, ca și la ruși, toată lumea bună-i general), ci sucul, re-citește: *petrolul*. Deci, în recrutarea colaboratorilor/ colaboraționiștilor irakieni americanilor nu le pasă de “trecutul” celor care își oferă serviciile ca să scape de răzbunarea familiilor celor arestați, torturați, spânzurați și azvârliți la groapa comună de ei - mereu “gata să se pună în serviciul statului”, cum explica o bestie de fost/actual general de poliție! Cine se îndoiește de asta, să întreb pe părinții săi ce cred despre tovarășii milițieni doar din vremea lui Ceaușescu - dar de cei de pe timpul lui Dej, deci și a lui Stalin!

Americanii nu s-au sfiit vreodată să folosească serviciile oamenilor din aparatele represive polițienești din țările altora - începând cu naștii. De aceea nu au pus condiția intrării în NATO de nepăstrarea (necum pedepsirea) securiștilor comuniști - precum Caraman. În virtutea aceleiași “filosofii de recrutare” ca și la Europa liberă: să cunoască “meserie” și să execute fără crâcnire ordinele noilor stăpâni așa cum le executaseră pe ale celor vechi. În Bagdad; în ciuda protestelor oamenilor care recunosc în “noii milițieni” pe vechii criminali, au recrutat cca 4.000 - în fruntea lor l-au pus pe fostul șef al poliției sub Saddam!

Luni 14 aprilie 2003

Ieri am primit - în principiu - 100 exemplare din **Săptămâna Roșie**. De la Chișinău le-a adus familia Cornei - Ștefana a plătit vama - iar acasă familia Tărăță, tatăl și fiul, pe care i-am reținut la prânz...

Aseară și în astă dimineață am făcut plicurile, am scris dedicațiile - peste o oră (e abia 7), merg la poștă cu cele 30 de exemplare de trimis. A fost o ocupație extrem de plăcută inimii - de-aș mai avea ocazii din astea...

Mircea Stănescu a trimis prin Ștefana un text cu aventurile CNSAS-ului și analiza “presei” românești față cu războiul din Irak. A scris ceva foarte bun - și mai ales: just - în același sens gândeam și eu. Un amănunt aflat de la el și care m-a pus pe gânduri: singurii gazetari care exprimă îndoieli privitoare la temeinicia argumentelor (sic) americanilor în atacarea războiului sunt Paler, C.T. Popescu și Florin Constantiniu. Nu promit că chiar în această după amiază fac un chef cu ei pe după cap, însă pot spune că cei numiți - în ciuda antipatiei statornice pe care le-o nutresc (cu excepția lui F. Constantiniu, probabil fiindcă nu-i cunosc prestațiile televizuale...) - m-au bucurat: există pe-meleaguri-strămoșești și alte opinii decât ale turmei luată după ciobani gușați. Le doresc să o țină tot așa.

America gesticulează zgomotos, amenință Siria. Așa cum a fabricat dovezi împotriva Irakului, așa fabrică acum împotriva Siriei. Din păcate imaginația lui Bush Copilul Minune este redusă la minimumul... vital și sună exact ca cealaltă țintă: Siria posedă... arme chimice - și, element nou-nouț: găzduiește demnitari saddamiști, fugiți. Măcar de-ar fi zis că Siria este, de 30 ani, o dictatură feroce pe care fiul Dictatorului nu a atins-o din temelii, doar a dat-o cu var - ar fi fost de discutat - fiindcă este adevărul. Să discuți - ci cine: cu Bush? Și mai ce - pe lângă o discuție?

Iar pentru ca nunta să fie și cu lăutari, iată-l și pe Sharon, bunicuțul Ari, cel iubitor de copilași (evrei) și de furnicuțe (israeliene), că apare bonom, zâmbitor (și cu nădragii în vine: israelienii burtoși nu vor fi cunoscând bretelele?) și anunță "cadoul": Israelul va demantela trei (trei!, - din peste 200) colonii - nu întâmplător, toate trei istoric-creștine... - pentru că... Ei care a fost motivul invocat de simpaticul Sharon? Cumva faptul că nu mai rămăsese aproape nimic din Palestina cea garantată de Națiunile Unite? Că suferințele oamenilor băgați în sârme și vânați cu elicopterele și cu tancurile au sfârșit prin a-l înduioșa? Da de unde! Ci pentru că... (zice bunicuțul Ari) a dispărut Saddam, deci nu mai există nici pericolul terorismului... palestinian. Sharon este și ticălos, dar nu prost (are el alte defecte-capitale, dar nu pe asta): "robinetul" terorismului palestinian nu s-a aflat vreodată în mâinile lui Saddam (chiar dacă Irakul dădea sume de bani familiilor kamikaze), ci, în continuare, în mâna lui Sharon! El este fabricantul terorismului palestinian, el l-a stârnit, ca să aibă pretextul de a-i distruge pe palestinieni, el are puterea (dar nu și interesul) de a-i diminua debitul, chiar de a-l opri.

La această promisiune-fermă (dacă Sharon a vorbit, vorbă să fie!), palestinienii, mortăcioși, nu au reacționat, se vede că n-au mai băut ceai de izmă de două săptămâni, sunt anesteziați de atâtea lovituri primite din partea israelienilor și mai ales desnădăjduți constatând, în continuare, sprijinul fără condiții acordat de americani. În schimb (!) a protestat purtătorul de cuvânt al coloniștilor evrei, care a invocat "morală"... (am să re-ascult emisiunea, ca să transcriu exact "morală" pe care ar fi încălcat-o Sharon, aruncând două vorbe - vorbe-vorbe care nu valorează nimic...) despre trei colonii. Desigur, nu vorbim aceeași limbă, ca să pătrund "morală" israelienilor în relațiile cu *goi*-ii, iar ca basarabean sânt bine plasat ca să știu că dânsule (așa se vorbește, respectuos despre dame: Limba, Morala), sublime fiind, nu există.

A venit primăvara - totuși! - dovadă că leușteanul meu cel adus acum doi ani de Stănești/ de la București (rimează!) a scos capetele! Și pentru azi se anunță zi caldă, așa că vegetăm, vegetăm - în sensul că dăm frunze chiar și noi, desfrunziții...

Marti 15 aprilie 2003

Războiul pare a se fi sfârșit. Începe greul: pacea.

În nr. 1/2003 din *Vatra Sanda Cordoș* dialoghează cu Sanda Golopenția și cu Constantin Eretescu - la Cluj, în iulie 2002.

C. Eretescu este (după știrea mea) primul student din perioada

Ungariei care să povestească - fie și cuiva care transcrie - câte ceva din **vremea excluderilor**. Numai că de atunci (1958-59) au trecut aproape 45 ani, iar memoria (și dacă informația?) îi joacă feste. Am să citez un pasaj mai lung, tocmai pentru că el vorbește despre ceea ce nu s-a mai vorbit-scris în România (din nou: după câte știu eu):

“Eram deja în anul IV, spre sfârșitul facultății. Revoluția din Ungaria avusese loc în 1956, lucrurile se mușamalizaseră oarecum, se trecuseră sub tăcere, dar prin ‘58-’59 a fost resuscitat spiritul vindicativ. S-a sporit brusc vigilența, fuseseră verificate dosarele tuturor studenților și au început imediat interminabile ședințe de excludere din facultate (...) la [căminul] Grozăvești. Au durat o săptămână. Se intra încolonați pe facultăți, pe ani, pe grupe, în așa fel încât fiecare să-și spioneze colegii și să nu fie posibilă nici un fel de solidarizare într-un grup de oameni care aveau între ei ceva comun ideologic. (...) Sala de ședințe se numea 303, era o fostă sală de manej a cailor regali, devenită sală de sport a Politehnicii. Intrau acolo două, poate trei mii de studenți. La prezidiu (...) ministrul Învățământului, Ilie Murgulescu Florian Dănălache, primarul orașului București și secretar în CC, Athanase Joja, președintele Academiei. Se înțelege că era de asemeni *domnul Ion Iliescu* (sublinierea și nedumerirea mea: ironie la adresa unui trecut-de-luptă al tovarășului cu același titlu sau plecăciune... actuală? P.G.) (...) dar și mulți oameni de la Securitate, de la Procuratură, de la comisariate, pentru că cei care erau exmatriculați erau imediat băgați în armată (...). Au fost exmatriculați atunci circa 20% [din studenți]. Ședința a debutat cu chemarea la tribună a *circa 15-20 studenți de la Drept care îndată după declanșarea Revoluției din Ungaria au organizat sau au vrut să organizeze o demonstrație în Piața Victoriei din București* (s.m.). S-au temut însă să nu fie prinși și atunci *toți cei care au luat parte la demonstrație* (s.m.) și-au chemat iubitele și se plimbau de jur împrejurul pieței, așteptând un semnal de unire ca să manifesteze. Securitatea a fost înștiințată, a venit, a filmat întreaga operație, iar trei ani mai târziu a venit să-i demaște, să-i dea afară din facultate, și aresteze. (...) Dar în februarie ‘59 (...) primii care au fost chemați la tribună au fost acești douăzeci de studenți de la Drept.”

C. Eretescu, deși basarabean, nu șade bine cu memoria, ignoră și el cronologia, ca un mioritic ce (nu) este. Din această pricină (nu unica...) amestecă, intervertește evenimente, dând mai apoi (după peste 40 ani) o imagine falsificată a lor:

- *locul* unde era programată manifestația - în 4 *sau* 5 noiembrie 1956 (*sau*-ul pentru că dubiul a persistat și în timpul anchetelor) - nu era “Piața Victoriei” - cu totul periferică și nefrecventată, atunci - ci Piața Universității, în plin centru;

- “studenții de la Drept” “chemați la tribună” “în februarie ‘59” nu putea fi “toți care au luat parte la demonstrație”, pentru sfântul motiv că... *toți care au luat parte la manifestație* fuseseră arestați încă din... 4-5 noiembrie 1956, din Piața Universității, i-am cunoscut, orbește (strigându-ne), în celularul zis “La Cosciuge” de la Interne - printre “cei de la Drept” și pe Gina Florescu, la “Garsoniere” (am “încondeiat-o” cu drag, se înțelege, în **Ostinato**), iar direct, față către față în celulele de la Jilava, de la Gherla, apoi din domiciliu obligatoriu;

- prin urmare: spunând ce și cum a spus, dă de înțeles că participanții la manifestația din 4-5 noiembrie 1956 au fost pedepsiți, nu imediat, prin arestare-condamnare, ci abia în februarie 1959 prin... exmatriculare... Dealtfel nu răzbate de nicăiri că C. Eretescu ar fi știut că în noiembrie 1956 au fost arestați studenți - printre care și colegi ai săi, de la Filosofie - nici că măcar în trecut, după aceea, s-a întrebat ce soartă vor fi avut aceia...

Corect - din partea lui C. Eretescu ar fi fost să spună, de pildă: "supraviețuitorii" sau: "scăpații prin ochiurile plasei", de la 4-5 noiembrie 1956, după trei ani au fost chemați la tribună... etc... etc...

Incorect a mai fost din partea lui C. Eretescu să dea impresia că acea convocare de la Grozăvești din februarie 1959 ar fi fost singura. Da' de unde! Echipele Morții conduse de Trofin, Petre Gheorghe, Iliescu și *Edgar Reichmann* au început "curățarea universităților de elemente" încă din ianuarie 1957 - individual, pe facultăți, pe grupe, pe... cămine studentești. Printre exmatriculați au fost atunci N. Manolescu, am impresia că și Livius Ciocârlie, cu certitudine Sorin Titel.

Nu știu dacă C. Eretescu va fi scris în vreo carte semnată cu numele său cele prin care trecuse - ca basarabean refugiat, ca student tolerat, ca exmatriculat reînmatriculat. Sper din toată inima să fi scris ceea ce eu încă nu am citit. Dar zic, sub rezerva de mai sus: când nu vrei să îți minte ceva... - dacă perseverezi, chiar reușești!

Despre Sanda Golopenția... Ea face parte din categoria (masele-largi-de...) a celor care, deși au suferit cumplit, nu au sonorizat nici un "au!" - necum să protesteze. Știam, cu mult înainte ca C. Eretescu să spună că, în 1977, ea l-a împiedecat pe soț să semneze apelul nostru - care apel, dacă pe drum căpătase caracterul unui fel de "bon pentru primire de pașaport", era, totuși un text care vorbea și despre dreptul de a avea pașapoarte. Nu doar atât, dovadă că un bun cunoscut al lor, poate chiar prieten, dar pe care ei nu-l pomenesc cu o grijă demnă de o cauză cu adevărat bună - era: Ion Negoïtescu, autor al unei declarații care vorbea și despre "drepturile scriitorilor" (a fost inclusă în volumul său **În cunoștință de cauză**, Dacia, 1990).

Desigur, fiecare își face viața cum înțelege, își apără interesele cu mijloacele aflate la îndemână. Însă una este... neaderența - la un program, la un text, la o idee, la un om - cu totul altceva explicarea, în jur, în termenii de atunci: "lămurirea" oamenilor de a nu-face cutare, cutare, fiindcă riscă să... iasă din categoria lor, a "dușmanilor poporului", a persecutaților crânceni și să treacă dincolo de sârma ghimpată, în tabăra "persoanelor de sprijin", a "auxiliarilor" Securității.

De când ne cunoscusem în casa lui Țepeneag, i-am simțit ostilitatea - vorbesc de Sanda Golopenția, fiindcă simpatia fulgerătoare dintre Eretescu și mine a fost pe loc stinsă-stopată-amendată cu încruntături, cu bodogăneli în colțul gurii, de soață: amestec de frică, gelozie, ură - cunoșteam cocktailul din închisoare, de la colegi de celulă, în anume împrejurări (iar fac autotrimiteri auto...-bibliografice, la **Gherla**); îl cunoșteam și din libertate, de la unii membri ai unor familii de persecutați: suferința, frustrările sociale nu bonifică pe nimeni, însă efectul invers este catastrofal: frica acumulată în ani de hăituială se manifestă prin ură, nu față de Stăpânul-călău, ci față de robul de alături - mai ales față de robul care a îndrăznit să ridice capul, "obraznicie" inadmisibilă

în ochii colegului de lanț. Am simțit acea ură cleioasă, grea, cavernicolă dinspre Sanda Golopenția din primele clipe ale întâlnirii, când pur și simplu i-a interzis soțului său contactul care promitea a fi normal; iar în 1977 intuiția căpătînd și probe, a devenit certitudine: nu doar pe Eretescu îl “sfătuia” Sanda Golopenția să nu semneze-la-Goma (?) ci și pe mulți alții; or acelor alții ea le vorbea nu doar de consecințele unui asemenea “act” (persecuții, poate arestare), ci zugrăvea persoana mea și a soției mele ca a unor inși suspecti politic, etnic (!?) și moral... “Portretul” meu zugrăvit de ea era copia celor alcătuite - tot din cuvinte înțelepțești, fie ele sfaturi, fie amenințări - de Noica, Stăniloai, Tuțea, Ernest Bernea, Coposu - cu toții, dacă nu prieteni de-ai părinților săi, atunci contemporani... Nu era singura: și Gelu Ionescu se dădea de ceasul morții să-i descurajeze pe scriitori de a adera, mergînd pînă la a încercat să o mintă și pe Marie-France Ionesco, venită de la Paris, informînd-o că eu nu mai sînt în București, deci să nu mă mai caute! Vorbesc de Gelu Ionescu, alt favorit al Apostrofalilor clujici, alături de Canalia Anală, zisă Reichmann, și de Canalia Canală, alias Petru Dumitriu (aceasta fiind o copită trimisă prietenilor-apostrofi: viteazului Manea, lui Cosașu, distractivul ostaș slăvitor al RPR, lui Ianoși care ne învață, din 1991, cum stăm cu gulagul - și nu în ultimul rînd etern-tovarășului Paul Cornea)...

Dumnezeu cu ea (vorbesc, în continuare, de Sanda Golopenția). Desigur, nu am suflat un cuvînt despre *asta* în 1978, în America, la Ithaca, față de fratele său, Dan Golopenția - am petrecut două zile împreună cu el, cu Mihai Spăriosu și cu alți cornellioți - vezi **Alte jurnale**, Dacia, 1998, p. 30.

Ceea ce nu m-a împiedecat să profit de rodul muncii sale: în urmă cu vreo 15 ani, scosese într-o broșură o parte din truda mamei sale, Ștefania Cristescu: folclor adunat la Cornova, un sat aflat “pisti deal” de satul meu natal, Mana, Orhei: am copiat de mână (la Monica Lovinescu? la Marie-France Ionesco?) câteva bocete, descântece, și le-am introdus în **Din Calidor** - ediția de la Chișinău, 1993.

Miercuri 16 aprilie 2003

Și azi va fi o zi caldă, plină de lumină.

I-am scris Sandei Cordoș, transmițîndu-i însemnarea de ieri despre Sanda Golopenția și C. Eretescu.

A avut loc ceremonia primirii în C.E. a 10 state - din care 8 din fostul Bloc Sovietic. Din păcate (ce păcat!), România mai are de așteptat, mai are.

Ce să mai spun - am spus tot răul (și nu destul) despre cei care s-au proțăpît-cocoțat în fruntea României: Iliescu I (cu Roman al lui), Constantinescu, Iliescu II (cel ales de Doina Cornea, Ana Blandiana, Gabriela Adameșteanu și alte fuste directoare de inconștiințe). Acum se vor fi plîngînd că n-au fost primiți, dar niciunul nu recunoaște partea lui de vină. Or cea mai grea este ne-curățarea aparatului de... organă. Știa el ce știa, Buzura, romancierul maramureșean, când guița pe hârtie, cerînd în prima săptămână a lui 1900: «Fără violență!». Dacă ar fi avut loc - măcar atîtica - violența aceea, nu am fi rămas tot în comunism rusesc, n-am fi dat înapoi, în șanțul dâmbovițesc, seuresc.

În perpetuarea Securității certă este intervenția nefastă a americanilor: ei au fost primii occidentali care nu au pus vreo condiție de curățenie morală a “vechii” poliții (cine nu crede să privească la Irak)-îi vor fi asigurat pe români că pentru a intra în NATO nu e necesar să-l trimită la plimbare nici măcar pe Caraman, cel care distrusese NATO-ul anilor '70, ce să mai spun de Măgureanu, pentru care - la cererea Seniorului vostru, Coposu anticomunistul Mihai Botez urma să pună o vorbă bună la americani... Iar românii vor fi gândit că... ce mi-i NATO, ce mi-i Europa! După ce-au intrat în NATO, își vor fi zis că au să intre și în Europa... - declarându-se de acord cu un război împotriva Irakului... Păi dacă Nașu' Gion le ceruse un mic servici'...

În ghinionul dracului s-au amestecat analfabetismul românilor - care își zic francofili, dar trag spre anglosaxonie: au uitat puținul știut despre Franța și despre “bătrâna Europă”, vorba brucanului de serviciu, Rumsfeld și n-au învățat nimic din istoria, din psihologia americanilor, doar din exemplul rău, din șmecheria găinărească a polonezilor - care tocmai îi trăsese în piept pe europeni, le luaseră banii, după care dăduseră fuga la Americani să-și cumpere bomboane, pardon: avioane - și s-au gândit că și lor le merge. Numai că s-au “întâlnit” cu țafna lui Chirac (cu care, de astă dată, sânt de acord, chiar dacă i-a ofensat, mă rog frumos, pe kaghebiștii noștri cei estnici...).

Joi 17 aprilie 2003

Ce bine că s-a oprit războiul în Irak.

Ce bine că s-a “lărgit” Europa; ce rău că s-a - fără România.

Aseară a telefonat Flori Stănescu; le-a parvenit cartea (**Săptămâna Roșie**)! Record absolut: am trimis-o luni 14, a ajuns la Niculiță miercuri 16! Înseamnă că și celelalte cărți trimise la București au sosit - provincia mai are încă o zi-două-trei de vacanță...

Aseară pe Arte: “CIA: războaie secrete” de William Karel.

Ei bine: tot ce spusesem eu, rău (și foarte rău) despre politica americanilor, cu precădere despre Bush tatăl și fiul... - floare la ureche față de ceea ce au declarat la începutul acestui an, 2003, până în pragul războiului, șefi și subșefi ai CIA, ai FBI, foști secretari de Stat (Haig), foști consilieri ai celor trei președinți (inclusiv Clinton), agenți, diplomați, jurnaliști - și un reprezentat al unui serviciu secret neamerican: DST.

Săgețile... ce spun eu: lănci, ciomege, toroipane - administrate ciobănește (mai potrivit: văcărește) de acești oameni de meserie ar fi pus la pământ, lichidat pe oricine (ca pe Nixon, în afacerea Watergate), ar fi distrus “cariera” prezentă, viitoare a oricărui președinte. Cu excepția ultimilor trei: motivul:

Petrolul. Informația mea era (foarte) lacunară: știam doar că membrii familiei Bush sunt petrolioși - ca și Cheney, ca și Condolezza, ca și Powell (toți trei “lucraseră” în benzinăria paternă). Dar habar n-aveam că Bill era legat, nu doar prin saxofon, de Monica Sky ci și de petrol. Adevărat, nu prin același instrument muzical, ci prin mână: cu ea ieși ce ți se dă - într-o valiză!, ca în filmele de serie C! Deci Marele Gagicar Clinton a fost un gigolo, plătit, stipendiat de cas(t)a domni-

toare saudită (dimpună cu legitimă-sa, scorpioana de Hillary).

Înțelegerea mea a suferit o modificare severă în arătarea cu degetul doar a incapacității echipelor prezidențiale succesive de a trata chestiunea terorismului. Ei bine, această neputinciozitate a serviciilor secrete americane avea o supracauză: *petrolul saudian*, petrodolarii. Legați de sutele de miliarde de dolari pompați (!) de saudieni candidaților la alegerile prezidențiale (saxofonistul nostru preferat a fost plătit cash de un intermediar cunoscut, un escroc libanez, în chiar locuința sa, în prezența - hilarioasă - a Hillary-ei, pe când Bill se manifesta "doar" prin crize de... hilari...-tate, ca cea de mai târziu, antologica, provocată de celebrul comic Elțin), apoi președinții în exercițiu au fost întreținuți de Marea Curvă: Arabia Saudită. Astfel conducătorii Americii - și ai lumii! - au sabotat-stopat toate investigațiile ambelor servicii asupra terorismului, fiindcă toate drumurile duceau la... Riad. În ciuda faptului că pretindeau: "terorismul nu ne-a atacat pe sol național", pe timpul lui Clinton a avut loc atentatul din subsolul imobilului... Trade Center, soldat cu morți și răniți, însă Bill a găsit că acesta "e nesemnificativ".

De ce? Tot petrolul saudian. Când, în sfârșit s-a hotărât să-l lichideze pe Ben Laden - până atunci prieten la toartă cu familia Bush, ba chiar salvator al juniorului prin cumpărarea unei societăți falimentare - era prea târziu: bărbosul, avertizat, se cărase din Somalia în Afganistan.

Halucinante acuzațiile la adresa ultimilor trei președinți:

- din cauza intereselor lor în petrolul saudian, toți trei, nu numai că au ignorat informațiile propriilor servicii (CIA, FBI), dar au... stricat înseși serviciile, până la a le face nefolosibile: le-au obligat să "colaboreze" între ele - imposibilitate de fond, ducând la întrecidere - nu doar cele americane se concurează, se ceartă, își fac reciproc o mie de porcării. Începând cu Bush senior (fost șef al CIA!) au fost neutralizate, cvasilichidate. Șeful CIA sub Clinton povestea, resemnat (și copleșit de acuzațiile celorlalți) că sub mandatul lui Bill el a fost primit doar de două ori la Casa Albă...;

- în noua lor "configurație" nu se putea face nimic: un agent important al CIA, Bauer a fost ignorat sistematic cu tot cu informațiile despre terorismul amenințător - și pentru că... anchetă asupra președintelui însuși, Clinton, adunând probe că este plătit de... plătitorii terorismului: casa regală saudiană. A ajuns în fața comisiei senatului - dar procurorul, de fiecare dată când voia să vorbească despre Clinton, îi tăia cuvântul; la o întrerupere, l-a amenințat: dacă la reluare încearcă să-l "ponegrească" pe inefabilul Bill, îl bagă în închisoare! Bauer a fost silit să demisioneze și să ancheteze pe cont propriu. Zadarnic: informațiile sale de primă mână (infiltrase mediul terorist din Liban), nu au fost luate în seamă;

- CIA promise de la francezi informații precise privitoare la Zacharias Massaoui (?), marocanul-francez care domicilia în USA. Informații, nu doar ignorate, dar respinse de anturajul lui Bush jr. prin: «Ce știi francezii!»

Despre "personalitatea" odraslei care ne-a procopsit cu un război: aproape toți participanții la dezbatere l-au zugrăvit ca pe un handicapat mental, student mediocru, incapabil, ins care își schimbă de la o

zi la alta discursul - deci opiniile - manevrabil, dus de nas de "mafia" de la Washington (Rumsfeld, Wolfowitz, Perle, Kagan...), care i-a băgat în cap că el este viitorul Impărat al Lumii. Păcat că nimeni nu a amintit de angajamentul evanghelic; nici de cel pro-sionist, pe după cap cu animalul de Sharon.

Oricum, acuzațiile mele sunt modeste și sentimentale izbucniri față de canonada CIA. S-ar zice că sânt gelos...

Vineri 18 aprilie 2003

Vinerea Mare la catolici.

Deși la radio, la TV se anunță; deși termometrul de pe balcon arată în jur de 22°, și alaltăieri și ieri nu a fost chiar atât de cald. Să fie nuchiaratâtdecaldul bătrâneții?, al frigereții?

Sâmbătă 19 aprilie 2003

Nesfârșită oboseală. Aș zice că e semn de sfârșit, dacă n-aș fi supersitițios și nu m-aș teme de cuvinte - care cheamă realitatea...

Mi-a venit iar *Liber*, revistă a Fundației Horia Rusu. Trec peste numele fondatorului, el fiind, alături de Coposu, cel care m-a atacat primul - înaintea lui C.T. Popescu, Verona (tovarășa Lucia) și Tinu, în *Adevărul-Scînteii* - în 1995, din pricina... candidaturii. Deci Fundația cu pricina a organizat o dezbatere "România și testul irakian", în 24 martie 2003.

Încep cu vicepreședintele Fundației și conducătorul dezbaterilor, fostul meu prieten devenit trădătorul meu personal (din 1988!) *Dinu Zamfirescu* - și arăt către perlele sale:

"Ca popor care a avut de îndurat patru dictaturi succesive" ... - care vor fi fost "cele patru": trei-le lui Pătrășcanu, plus comunista?;

"... ne este greu să-i înțelegem pe cei care, în numele drepturilor omului, se manifestă pentru un soi de pacifism al cărui rezultat ar fi menținerea unui regim care încalcă cele mai elementare drepturi ale omului..." - confuzie frecventă la zamfiresții de toate sexele, cărora le este greu să înțeleagă chiar și "mecanismul" măturării străzilor;

"...între statele democratice occidentale s-a rupt un anumit consens în prezervarea valorilor democratice, fapt care (...) încurajează dictatura..." - idem.

Dan Pavel: celebrul analist care analistizează tot felul de chestii care de care mai neinteresantă comite o altă confuzie răuvoitoare, aceea de a asocia Franța și Germania cu Putin - fără a pomeni: Bush se pupase cu Kaghebutin și cu macacul chinez - nu Schröder, nu Chirac.

Dorel Șandor: "Saddam este ultimul și cel mai important lider autoritar al unei societăți profund antidemocratice..." - vorbe în vânt, irresponsabile - cum așa: "ultimul"? Dar cine fusese... penultimul? Cumva Castro? Au coreeanul de Nord, fiul lu' ta-su, ăla de bronzu'?

Dinu Patriciu: pe același calapod, se trezește și el afirmînd fără a clipi - cine să-l contrazică?: "Am fost [noi, românii] cei care am aprovizionat una din părțile beligerante ale celui de al doilea război mondial [cu petrol]" - adică pe nemți, că, oportun, pe ruși i-a uitat, începînd de la 23 august... și încă vreo câteva decenii, prin

Sovrompetrol. Individul este reprezentativ pentru *istoria* din capul românilor.

Emil Hurezeanu: fidel nepot al Măgurenității, filoamerican unsuros, îi atacă și el pe “pacifiști”, altfel opac, neinteresant, un autentic consilier - ai zice: Sorin Alexandrescu.

Ghiorgi Prisăcaru (surpriză); spre deosebire de ceilalți “reacționari”, PSD-istul amintește că USA a refuzat să semneze protocolul de la Kioto, aderarea la TPI... - și rezumă corect episodul Poloniei cu avioanele... americane, plătite din banii europenilor - și suplimentele cerșite “pentru agricultură”...

Valentin Stan: - acest “Lector. Dr. univ” mi s-a părut cel mai dezorientat dintre orientatorii “analști”.

Doru Braia: foarte bun: în câteva cuvinte a exprimat singura opinie rezonabilă - care nu este nici antiamericană, nici prosaddam...

Zoe Petre: - de o rea-credință perfectă când afirmă: “Sunt sufo-cată de capacitatea de mobilizare a Occidentului democratic *în favoa-rea lui Saddam* (subl. m.), o capacitate pe care nu am văzut-o niciodată acționând în defavoarea lui Ceaușescu” - iar viermele Zamfirescu tace, nu o contrazice - te pomenești că l-a pălit din senin senilitatea amnezioasă și va fi uitat că împreună manifestasem, ani în șir, la Paris “în defavoarea lui Ceaușescu”, cum se exprimă zoepetroaica, verișoara Securității măgurene.

Două surprize plăcute - prin excepționalitatea normalității - venite de la doi militari: *Petru Lițiu* și *Mircea Chelaru*. Să se fi schimbat într-atât lucrurile în România, încât trebuie să fii militar, ca să judeci corect?

Și un țivil: *Victor Săvulescu*, fost primar al Ploieștiului - care critică atitudinea guvernului (în general) față de Basarabia, dar, în particular nu arată înspre Petrezoaia, “animatoare” petrezeloasă a Tratatului cu Ucraina.

În rest - neantul mioritic.

Nici un cuvânt despre terorismul de stat exercitat de Israel; nici despre Palestina - *cauza conflictelor*. Contrariul ar fi fost de mirare la analfabeții noștri consângenoromani - în plus terorizați de frica de a fi acuzați de... “antisemitism”, deci de antiamericanism - păi dacă nu mai capătă cei 2 dolari de căciulă - pentru ei, și pentru neveste?

Nici un cuvânt despre război: să fie el absolut *necesar*? Este el *legitim*? Dar *moral*?

Românii noștri vorbesc despre petrol, despre NATO, despre Chirac, despre pacifiști - dar nu despre *război*. Oare de ce nu despre război? Limpede: războiul este subiectul logic. Pentru alții, nu pentru români. Pentru ei altele sunt “subiectele”, alta logica.

Războiul: răul absolut. Păcatul de moarte.

Iar dobitocul de Bush are neobrăzarea să invoce numele lui Dumnezeu în această... antrepriză americană! De ce nu-i va fi dînd Papa cu crucea-n cap? Probabil știe: s-ar face țândări (crucea, nu capul de piatră americanică).

Dinu Zamfirescu: mortăcios. Și monumental de insignifiant.

Duminică 20 aprilie 2003

Paștele catolic, Floriile noastre.

Mi-a telefonat Franz, al doilea fiu al lui Romul Pop-Bimbo, născut și el în Bărăgan, la Lătești. Vine mâine pe aici.

Marti 22 aprilie 2003

Ieri am fost prea obosit-tulburat ca să notez vizita lui Franz. A venit cu un prieten, medic din Cluj, care lucrează (descalificat), aici, la Paris, ca infirmier.

Așadar: l-am re-cunoscut pe Frantz de la balcon: leit tată-său.

Am trâncănit de toate - și câte am uitat fiecare să întrebăm...

Deci Romul Pop, căruia i se zicea Bimbo - era mare și bun... - în 1964, la ridicarea restricției s-a întors în Clujul natal - avea deja trei copii, avea să mai facă doi. Franz mi-a spus că clujenii și-au primit rău concetățeanul, "nimeni nu-l mai cunoștea"... M-a mirat: în primul rând pentru că îl știam pe Bimbo extrem de amabil, sociabil - de ce ai lui îl ocoleau? Deși eu nu eram legat de "localități" ardelenesti cât era el, cu câte o excepție-două, colegii mei de liceu s-au purtat cald, prietenește cu mine, m-au acceptat, m-au ajutat cu ce au putut: Silviu Jecu de la Sibiu, Calameț, Ceghergianian, Bărcuțean, Strâmbu de la Făgăraș... În al doilea: medicina nu a mai putut-o continua, întreruperea era prea importantă. A lucrat cu ziua și la munci necalificate. Eu credeam că a făcut studii de teologie și s-a făcut preot (catolic): nici asta. Purta Cuvântul Domnului prin case, unde se adunau câteva persoane - chiar și după 1989, când li s-a permis să officieze.

Am vorbit despre sat - după indicațiile mamei sale, Tereza, Franz desenase un plan al Lăteștiului. Ne-am confruntat variantele, i-am dat schița mea - și ea, incompletă (au trecut 40 ani de-atunci!), oricum, eu îmi aduceam aminte de amănunte care ei (Terezei) îi scăpaseră.

Impresionantă a fost "vizita" pe care o făcuse Bimbo la Lătești - n-am aflat când anume. Doar atât - rezum, după relatarea lui Franz:

Tata era ca nebun: o lua încolo, o cotea la dreapta, la stânga, revenea la noi care ne oprisem. Și iar pornea în căutare de ceva. Nu întreba nimic, nu spunea ce caută, dar căuta... După această călătorie mult timp nu a vorbit. S-a schimbat mult, a început să scadă.

Uite, de asta nu am căutat niciodată *locurile* unde m-am simțit bine în situații rele: n-am fost nici la Buia, nici măcar la Sibiu. La Făgăraș am fost, dar numai silit, acolo găsisem ceva de lucru... Cât despre Bărăgan - nici vorbă! Mi-a făcut cald la inimă când Franz a spus că tată-său vorbea despre Lătești ca despre *locul* unde se simțise cel mai liber... Eu credeam a fi singurul care vorbea astfel, numai fiindcă eram basarabean, etern refugiat - uite că și un clujean get-beget, cu rădăcini, neamuri, cu o *acasă* - gândea și el astfel (însă numai după ce ardelenii-clujenii lui îl respinseseră...). Atât că el se va fi gândit mai degrabă la oamenii din sat - cu oricare dintre ei putea sta de vorbă despre literatură și religie, despre politică și medicină, despre poezia romantică germană și despre nemurirea sufletului... Or foștii lui colegi de liceu apoi de facultate de la Cluj, regăsiți după 20 ani, erau departe - intelectualicește și disponibilitate - de "lăteștenii" noștri...

În 2000 a murit. După un atac îi fusese tulburată locuția. Suferea cumplit pentru că nu se putea exprima.

Dumnezeu să-l ierte și pe el.

Fănel Davidescu s-a dus, Mircea Șoltuz a plecat și el - aceștia fiind "piteștenii" prieteni ai mei, cunoscuți în închisoare și în Lătești. Toți trei au devenit, din 1978, personaje în **Patimile după Pitești**.

Miercuri 23 aprilie 2003

Dacă într-adevăr este 23 aprilie (cum nu sunt sigur...), atunci e Sfântul Gheorghe. Iar dacă nu e 23 și nu e aprilie - atunci nu e nici Gheorghe... Deloc.

Am dat gata o nouă variantă a **Săptămânii**...

Joi 24 aprilie 2003

Sânt copleșit, strivit, aplatizat de ironia ucigătoare a marilor conștiințe românești în chestia războiului. Doar în ultimul număr din *Romanian Times* m-am ciocnit ca de un Zid al Berlinului Mental de produsele cogitațiunii-asupra - ale lui Manolescu și Pleșu.

Acești intelectuali dintre cei mai fini - așa credeam eu, chiar dacă le contestam, cu argumente, caracterul - judecă (?) nu "în fruntea" maselor-largi de cititori, ci în coada lor. Ca și filosoful Andrei Cornea atacă... pacifismul - și pe pacifiști. Ironia lor este tot atât de ascuțită cam ca un stâlp de telegraf (de lemn, nu de beton). Citindu-i te apucă jalea: ori acești 14 ani de libertate i-au prostit di tăt, ori asta era scrisă în cartea destinului lor: *involuția*.

Am încercat să-i urmăresc, să le cântăresc *argumentele*. Nu am găsit nici unul în favoarea războiului - deci în a americanilor. Întreaga "demonstrație" a lor se rezumă la o luare peste picior a pacifiștilor (firește, calul de bătaie fiind baba-Joschka), a Franței în general, a lui Chirac mai cu seamă.

Dumnezeu - și scrisurile mele stau probă: nici mie nu mi-au fost simpatici pacifiștii occidentali, care clamau o cauză bună (încetarea unui război) dar mășăluiau sub steagul rușilor. Însă eu, mărturisesc modest nevoie mare: m-am informat, am citit despre *locul* aceluia conflict, am privit hărți și, ca un elev silitor (lipsit de cărți și de hărți), am luat notițe - amănunțite, ca să-i ard o rimă tot atât de distractivă ca proza Marelui Pleșu. Și, în România fiind (deci, tot în budă, cum ar zice un ardelean), am înțeles că, de pildă în Vietnam, americanii erau *agresorii* - care, în prostia lor legendară, voiseră să-i alunge pe francezi din Indochina, pretinzând că ei luptă împotriva colonialismului... Îi înlocuiseră pe francezi în 1965, iar după 10 ani, în 1975 - în direct, la televiziune - fugiseră cu coada între picioare. Plecaseră acasă la ei, în America - bătuți-măr. Un gânditor cu curu' - cum au ajuns A. Cornea, Manolescu, Pleșu - mi-ar da "replica": Americanii erau de partea Binelui, ei voiau Liberarea poporului vietnamez de sub cizma Vietcongului și de sub tutela Rusiei. Argumente adevărate - dar nu despre *asta* era vorba. Anume că "modelul Europei din al doilea război mondial" (*când America a contribuit hotărîtor la liberarea jumătății occidentale a Europei de Hitler - însă a abandonat țările noastre*

pentru jumătate de secol lui Stalin) nu era aplicabil în Indochina. Măcar pentru faptul că în Vietnam “de partea cealaltă” nu era armata sovietică, ci doar câteva mii de “consilieri” (și armamentul). Dar bineînțeles că “doctrina comunistă” reprezenta Răul - dar ce îi opuneau americanii? Care era libertatea pe care o aduceau ei? Chiar dacă totalitatea populației din Nord era la cheremul comuniștilor, chiar dacă o bună parte a celei din Sud era ostatecă a Vietcongului, aportul Americii în Vietnam era unul inapropiat, agresiv, de război, purtat și în Sudul țării (în principiu controlat de ei prin colaboraționiștii sudici care nu avea nimic de invidiat bestiilor comuniste din nord) - și în Laos și în Kambodgea, **țări pe care ei, americanii le-au distrus, favorizând prin imbecilitate emergența monstruoasă a khmerilor roșii.**

În continuare - de fapt: concluzia mea: în Vietnam, după alungarea colonizatorilor francezi (la care un ajutor substanțial l-au dat americanii, întrecându-se cu sovieticii în dotarea comuniștilor cu armament și consilieri), situația nu s-a schimbat - doar agresorul. Ce au lăsat americanii în Vietnam, după 10 ani de *teroare înalt-tehnologică*: bombardamente, napalm, “agent orange”, mine antipersonal? Pământ și apă - și aer - otrăvite. O țară total ruinată de război, total comunizată, lăsată la cheremul komisarilor din Nord care nu s-au lăsat rugați ca să arate ce învățaseră, atât în URSS, în China cât și în Nordul lor: arestări, execuții, internări în lagăre de “reeducare”, mizerie, foame - disperare.

De cum am venit, în noiembrie 1977 în exil, am cunoscut un cuplu de vietnamezi și ei fugiți de comuniști. Am devenit prieteni, ne vizitam... El, profesor de franceză, fusese... instructor vietcong, deci luptase împotriva francezilor; luptase și împotriva americanilor - nu din motive ideologice, ci din “patriotism”; după înfrângerea americanilor, s-au strecurat în Occident - în Franța. Zicea: «Toți colonialiștii sunt răi - dar cei mai răi sunt colonialiștii ignari care nu știu nimic despre țara colonizată, despre oamenii acelei țări - și nici nu vor să afle. Francezii sunt aroganți, distanți - dar au făcut în Indochina, chiar în timpul războiului, școli și spitale și laboratoare și centre de cercetare, ei au deschis situri arheologice, ei au inventariat patrimoniul nostru... Bineînțeles, îi uram - însă am început a-i regreta după venirea americanilor: acești erau băieți buni, dădeau copiilor ciocolată, femeilor lenjerie de nylon, însă n-am auzit ca vreun american să fi dăruit unui vietnamez o carte...»

Firește, americanii nu sunt răi pentru că nu dau cărți celor ocupați de ei. Ci: se poartă rău, fiindcă șefii lor nu i-au învățat să se poarte convenabil. Iar șefii lor nu i-au învățat (ca în Irak: să nu percheziționeze corporal femeile musulmane; să nu intre cu tancurile în incintele sacre ale islamului - și să nu tragă cu tunul în Muzeul arheologic din Bagdad...), pentru că nici șefii șefilor nu știu nimic despre “oamenii de pe teren”; la ei, la West Point - dar mai ales la Harvard și la Yale, pe unde a bătuit haita de foști extremiști de stânga fulgerător deveniți extremiști de foarte dreapta - se fac exerciții pe hărți, pe machete, atât. Nu li se vorbește despre oamenii pe care îi vor întâlni - și, vai, ucide - ci numai despre propriul armament, extrem de performant, cel-mai din lume! Să-l tot folosești - fără economie de muniții!

Criticii pacifiștilor seamănă cu acei șmecheri din comunitățile rurale, abia urbanizate de la noi, care, la cârciumă, ori în fața televizo-

rului, în vederea unui meci de fotbal, cu lada de bere alături (“la picior”), își exercită “superioritatea intelectuală” asupra câte unuia mai moale, mai puțin agresiv, mai îndurător - pe acesta îl iau peste picior, îl batjocoresc, îl umilesc - ei, cei tari și dășteți - ca Manolescu, Pleșu, Cornea. Ca amatorii de fotbal și de bere, mânuitorii de condei din spațiul carpato-bărăgănean își încearcă “puterea” pe spinarea pacifiștilor.

Ca și cum ei ar fi vinovații principali în această împrejurare.

Nu, dragă, nu domnule: vinovații-principali în această împrejurare au fost/sunt americanii: fiindcă ei s-au năpustit asupra Irakului, *mințind* că acolo se ascunde Ben Laden; *mințind* că odiosul Saddam ascunde arme de distrugere în masă - în fine, laudându-se pe toate drumurile că ei vor să impună democrația occidentală în lumea orientală.

Așadar: când băieți școliți /prin Occident călătoriți, ca Pleșu - care o iau pe scurtătura logicii discursului astfel: «Cine se opune războiului - este cu Saddam!» - vezi și la A. Cornea și la Zoe Petre și la Manolescu - ei au o gândire, nu de piatră, ci de bostan fiert.

Nu, domnule! Dacă eu, de-o pildă, scriu aici, în jurnalul meu cel intim că mă declar împotriva războiului, nu înseamnă că sânt... pro-Saddam; nici că aș fi antiamerican. Pro-bou ești tu care “gândești” de-a-n-boulea!

Sânt împotriva **războiului** pentru un motiv simplu: *eu cunosc războiul (tu, chiar de l-ai cunoscut, l-ai uitat! - eu: ba) pe care l-am trăit în Basarabia, în vara anului 1941;*

Sânt împotriva **bombardamentelor americane** fiindcă *eu cunosc bombardamentele americane (cele asupra Ploieștiului și cel asupra Bucureștiului de la 4 aprilie 1944). La Ploiești ne-au bombardat pe mama și pe mine; tot la Ploiești, după o săptămână, au bombardat trenul în care călătorea tata - am fost bucuroși că a scăpat numai cu sufletul pe el. Iar la București americanii au ucis - printre miile de oameni (cel puțin o treime din morții din Gara de Nord erau refugiați din Basarabia și Bucovina, adunați în vederea “dispersării”) - și pe unchiul Ignat Goma, fratele mai mic al tatei.*

De asta vorbesc despre război și despre bombardamentele americane asupra României, nu pentru că aș fi foarte-foarte bătrân. Și resentimentar. Sânt, dar nu aceasta este cauza memoriei mele (pe care voi, foștii mei prieteni și colegi dinainte de decembrie 1989 tare ați mai vrea-o suprimată - cu tot cu cap!).

Eu nu sânt ca voi: mioritic, adică amnezic-cu-program-de-la-stăpânire.

Sântem în a *n*-a zi de pace și americanii tot *n*-au găsit “armele” pentru care au pornit războiul împotriva Irakului. Nu contează: Copilul Bush continuă să bănăniască: “Irakul nu mai amenință America prin... armele ei de distrugere în masă!” Cine să-l contrazică? Doar nu Andrei Cornea! Nici Pleșu, nici tovarășa Zoe, adunătoarea de cotizații de partid de la Universitatea București.

S-a observat, am folosit: “(americanii) au pornit războiul...” - și nu “au declarat războiul” - fiindcă ultima oară când au declarat război a fost în... 1941 - Japoniei. În rest...

- au făcut războiul din Coreea - fără declarație de război
- " - Vietnam - "-
- " - Afganistan - "-
- " - Irak - tot făr-de.

Că așa-s ei. Dau cu boamba - fără declarație-de-dat-cu-boamba.
Ei n-au nevoie de chitanțe, de țadule, de ceva-la-mână.

Ei sunt mari. Cei mai mari - din lume.

Și cei mai văcari.

Vineri 25 aprilie 2003

Am ajuns în Vinerea Mare ortodoxă.

Sâmbătă 26 aprilie 2003

...Și în Sâmbăta Patimilor.

Mi-au venit câteva ziare din România - toate "intelectuale". Nici măcar nu mă mai revoltă, nu-mi provoacă revulsie belicismul intelectualilor români - vorbesc de cei care se exprimă pe calea presei scrise. Doar așa, în trecut, mă întreb - cu veninozitatea-mi legendară:

«*De când* au devenit atât de combativi, atât de războinici indivizi legendar de fricoși ca Manolescu, Pleșu, A. Cornea, Zoe Petre? *De unde* fibra agresivă a lor, a mormolocilor din tată-n fiu - până la '89? *De unde până...* când iluștri analfabeți cu diplomă în materie de istorie a României (și de... geografie a Europei), celebrissimi dezertori morali, colaboraționiști sub mantila "rezistenței prin cultură", faimoși îndrumători-spre-îndărăt, consilieri imbecilo-veninoși ai secretarilor-generalii de partid și dezinformatori șefi ai amărâtei noastre nații (biata, nu merita și o asemenea "pătură" de intelectuali feloni pe lângă diviziile de activiști-milițieniști-securiști-grănicieriști-guriști-păuniști ale comunismului permanent)?»

În niciun caz nu voi ceda tentației de a expedia răspunsul explicându-li-l prin convingerile lor intime - drepte, false, dar convingeri...

Indivizi ca cei numiți - și lista poate fi lungită cu încă două pagini, fiecare pe două coloane: "toată floarea cea vestită a luminătorilor poporului" (doar copiind lista intelectualilor, a scriitorilor susținători ai lui Iliescu în 2000, reprodusă în revista 22 și lăsată deschisă... - nu i-am mai urmărit gura faliei geologice...) - nu au dovedit în acești 14 ani (paisprezece!) de libertate de expresie, *opinii* - ci interese meschine, găinărești; și murdare.

Dacă de pildă Pleșu va pretinde că el are - totuși! - *opinii*, nu interese, voi aduce aminte că "Andrei" al lui Noica și al lui Plămădeală - și al lui Nicu Ceaușescu și al lui Iliescu (din adâncă... ilegalitate, la Tescani) - a fost alături de același Iliescu, ca ministru; și de Roman și de Brucan și de Voican și de haita în civil a securiștilor, cei care, după ce ne-au încălecat 40 ani (socotind doar din 1949...), când au pretins că ne liberează de comuniști și de teroriști, au tras tot în noi, eternele victime; că, alungat împreună cu Petru-său Roman, nu a "ales libertatea" (ca și Păunescu, Pleșu e porc, dar nu prost), nu a suferit o degradare-socială - s-a așternut pe construirea după toate regulile artei a organului pentru dezinformarea-cu-finețe a "intelectualității" româ-

nești, prin *Dilema* (că de amețirea “societății civile” se ocupa cu drag și devotament Pollux al Castorului: Gabriel Liiceanu, inventatorul “*dialogului social cu securitatea*”- și tot ucenic al Noicii, al Plămădelii, al Nicului Ceaușesc’, moștenitor al Editurii Politice, înconjurat de fideli, vajnici opozanți ai comunismului, precum Adameșteanu, Palade, Andrei Cornea de la 22);

Care să fie, “după Revoluție”, *opiniile* strălucitului critic literar N. Manolescu, devenit șef de revistă? În disputa (amicală...) ce l-a opus lui Paler pentru *România literară*, în primăvara anului 1990, care au fost *opiniile* sale? Le amintesc, fiindcă românul citește-și-lasă, vorba cântecului de jale al Mariei Tănase: “**Noi, scriitorii, trebuie să facem literatură - nu politică!**”! Ce fel de “literatură” voia Manolescu s-a văzut imediat, când și-a publicat extemporalele despre Galan și Petru Canaliu; când și-a alcătuit echipa din milițieni ca Băran, securiști ca Silvestru, turnători și hoți de manuscrise (ale lui Caraion, care îl... găzduise în locuința sa din Elveția) ca Pardău - împotriva lui Paler, a lui Valeriu Cristea și a lui Dimisianu - care pledau pentru scriitorul cetățean. Paler a pierdut în fața mașinii de vot a celui alt ardelean, Manolescu. Valeriu Cristea, *însoțit de Dimisianu*, a plecat, scârbit, deprimat - în sensul medical al termenului - protestînd împotriva “programului”, dar mai ales a “echipei” - pe care o cunoștea de peste 20 ani... , trădat imediat și de bunul său prieten (de 30 ani), Dimisianu, întors, spășit, ca să nu i se răcească scaunul de etern-adjunct. Valeriu Cristea, om drept dar fragil, des-orientat, zăpăcit de atâtea minciuni-trădări din partea unor oameni de la care nu se aștepta (Manolescu, Dimisianu), dintr-un reflex blamabil, însă perfect explicabil, a trecut cu arme și bagaje la inamic: Iliescu, Fănuș Neagu, Sorescu... Liberat de încurcă-lumii (sic) potrivit programului său curat literar, nu politic, Doamne-fereste!, Manolescu, trezit de capul lui în piața mare (pe care niciodată în viața lui nu o traversase, necum să se amestece printre oameni), și-a inaugurat activitatea-i “ne-politică” prin interviul luat lui Iliescu, cel cu mâinile pline de sângele românilor din Piața Universității. După ce l-a spălat pe criminal de sânge și legitimat pe impostor, Manolescu l-a însoțit pe “șeful statului” în călătoria extrem de culturale. Devenind din ce în ce mai ne-inteligent - chiar nimeni nu a observat cât de prost, de idiot, de imbecil a devenit în acești 14 ani, deștep-tul Nicolae Manolescu, “mândria noastră”? - Niki al Monicilor s-a azvârlit în ceea ce credea el că ar fi... politica (idolul său: Tătărescu) - și a stricat totul pe unde a trecut. Nu voi spune că Alianța Civică a fost distrusă de doar Manolescu - se găsiseră destui alți ardeleni să o facă, temeinic: Blandiana, Rusan, Doina Cornea și, din umbra Măgure-nității: Seniorul Coposu - după care s-a întors la uneltele sale...

Ei, asta-i, uneltele erau pentru o altă vârstă biologică, pentru o altă perioadă istorică. Tot ce a produs N. Manolescu în editorialele din *România literară* alcătuiesc trepte ale coborîșului tragic și care ar fi trebuit să-l determine să se oprească - dacă lingăii din jur: Ștefănescu, Dimisianu, Bittel, Ioana Popescu nu l-ar fi asigurat pe Dom’ Profesor că, din contra!, să continue Lista cu același nume, ba să ne trăiască-n veac cârmaciul nostru Nicolae... - zi-i pe nume; -Escu!;

Andrei Cornea și *opiniile!* Toată lumea le știe (dar nu spune!) “dedesubtul”: Israelul, deci America; nu adevărul, deci nu România;

Iar Zoe Petre... Nu merită să zăbovești asupra “opiniilor” ei - sublimo-inexistente. Zoe Petre: un morman de confuzii, de trădări, de erori - printre ele: confecționarea unei catedre de sociologie pe măsură, lui Măgureanu - și mai ales Tratatul cu Ucraina. Zoe Petre: un purcoi de gunoi; o movilă de interese joase.

De ce urlă în cor urlătorii treziți peste noapte patrioți, viteji războinici, vajnici apărători ai României de Răul Irakului - alături de America cea Bună?

Nici în acest caz nu este adevărată explicația cu “spiritul de turmă”, fiindcă nu a existat un cioban (deși un văcar, sigur: Bush) - sau un “berbec” să pornească încotrova, iar oile - după el, buluc...

Nu. Mai potrivit, aici ar fi: din *solidaritatea de haită*.

A, *haita!* Ce lucru minunat o *haită*, iubiți colegi și prieteni! Ce realitate protectoare, maternală - *din sânul ei* poți face cele mai scârnave fapte, ai să fii des-înmierdat, absolvit (!), pentru că nu ai acționat singur, căcîndu-te doar pre tine (te) - ci “în grup”.

Haita se cristalizează-realizează întâi în cap - orice-ar zice cappătrații noștri cei dragi. Să evoc *haita*-demascatoare - în ședințele dinainte de decembrie 89?, în care ritualul funcționa uns: un “vinovat” era pus la stâlp (sau: la perete) și executat după tipic? Culmea neobrăzării câte unui component al *haitei*: după ani, decenii, dînd nas cu victima, îi explica: în fapt, cel care suferise cumplit fusese, nu cel alungat din facultate, din slujbă, cel arestat, etcaeterat - ci cestălalt, păi știe el ce-i aceea o suferința morală? Ce blestem să fie torturat o viață întreagă de “o micuță greșeală”? (iar victima, tot român, nu-l întreabă - cu dulceață:

«Dacă ai suferit moral, dacă ai fost torturat de amintirea micuței-greșeli - de ce pizda mă-ti nu te-ai sinucis, porcule?» - asta-i, că încă nu s-a văzut porc sinucis...)

Haita - bineînțeles că există un fluierător, un dătător de semnal. Dar nu și obligator de execuție a... semnalului de atac. La Pitești era altceva: acolo fiecare era torturat întâi - o zi, o săptămână, o lună - pentru ca, de frica torturii, să se năpustească și să tortureze el pe altul.

Haita - “membrii” ei nu sunt obligați să facă ceea ce fac; “acumulatorul” lor nu este încărcat cu chinurile la care fuseseră ei înșiși supuși, iar acum, ca să evite reluarea-repetarea, la semnal, chinuie pe altul; ci din, vorba Martei Petreu: “resentiment” (bine-înțeles, nu ea, vajnica profesoară de marxism, plecată uceniță a lui Paul Cornea și a lui Ianoși, prețuitoare fără frontiere a lui Petru Dumitriu, a lui Norman Manea, a lui Ed. Reichmann a inventat această altă gaură a covrigului, ea doar a lipit termenul pe fruntea lui Goma). *Haita*: fiecare din potențialii agresori are câte-ceva cu câte-cineva și ce mai interesează că, de pildă viitoarea victimă a *haitei* nu este cel care a furat nevasta lui X, nu a sabotat o carte lui Y, nu l-a turnat pe Z lui... Y - contează că X nu se poate răzbuna pe adevăratul seducător al soției sale, că Y nu îndrăznește să-i arunce în față turnătorului că îl turnase - ce contează, contează că se descarcă pe acela care-i desemnat ca Vinovat!

Să admitem: eu sînt o persoană insuportabilă, ba chiar de-a dreptul detestabilă, careva care merită să fie exilat și din exil! - drept care *haita* m-a și pedepsit în 1997, cu pretextul **Jurnalului I-II-III**.

Nu contează nici amănuntul-grăitor că fiecare dintre participanții la execuția publică avea un motiv numai al său să mi-o plătească - dar nu îndrăzneala să mărturisească în public "pricina" (că eu îi atacasem pe X, Y, Z pentru cedări patente, dovedite prin citate), în *haită*, se ascundea sub stindardul pretextual al apărării Monicăi Lovinescu, pe care, blasfemie!, o tratasem de lipsită de memorie, de intrigantă, de trădătoare.

Dar mă întreb: ce polițe va fi avut de plătit (și cui și pentru ce) Matei Călinescu, cel care, în "executarea-în-haită" a lui Caraion, în 1998-99, îl descriese ca pe "un monstru" - să fi avut în vedere propria-i participare (cu Breban-Nichita-Ivasiuc-Baltag) la "dezbaterele" culturalist-ceaușiste din *România literară* a anului 1970? Dar lingvistul Alexandru Niculescu ce proprii-păcate ispășea dânsia-sa atunci când scria despre Caraion că "plătise" pașaportul cu un denunț - "denunț" în accepția sa fiind acele file - de jurnal sau de declarații-în-anchetă aranjate de Securitate și publicate de Eugen Barbu în *Săptămâna*?

E-he, *haita*-la-români!

Iată că acum slujește și la ceva "pozitiv", *haita*; la **ridicarea în slăvi a dreptului-puterii care a triumfat asupra puterii-dreptului**; la **proslăvirea războiului** - un război despre care comentatorii da-da-iști români (de la «Da! Da!») știu tot atâta cât soldații americani (cei care gândesc cu mitraliera) despre Irak - adică: nimic; la ironizarea pacifiștilor, la criticarea la sânge a Franței, a Germaniei - cum ar veni a "Vechii Europe" - în opoziție cu "Noua", alcătuită din state din-nou-comuniste, din-nou-securiste - și care se mai și mândresc că astfel au fost botezate de un criminal de război ca Rumsfeld - cel cu gândul numai la Israel, chiar când supune Irakul în numele Americii.

Duminică 27 aprilie 2003

Paștele.

Zi ploioasă. Chiar de am fi în țară ortodoxă, oamenii s-ar bucura: amenință seceta, în zonele cerealiere va trebui reînsămânțat grâul.

Și eu mă bucur: grădina mea (suspendată) a fost stropită fără vreun efort din partea mea - și bine stropită. Leușteanul bătrân: ca un mănunchi de steaguri - la vedere, pentru că sub nivelul pământului (din găleată) bănuiesc nemulțumiri, răzvrătiri, din pricina lipsei de spațiu vital... Adevărul fiind că am tot vrut să împart rădăcina, însă cum o credeam moartă de îngheț, am tot lăsat-o, să văd: se petrece și în anul acesta minunea? dă frunze? Iar când a dat, am fost atât de fericit (unde șade fericirea omului: în *Foaie verde leuștean*), încât nu m-am îndurat să-i întrerup vegetațiunea cu operațiile mele nemiloase. Nu-i nimic: mai am vreo zece fire ieșite din sămânța nemțească, trimisă de la... București de Niculiți (pluralul de la Damaschin); semințele Nr. 2 - "De la o Babă din Obor (nu: din Popor...)" - încă nu au încolțit, deși ar fi timpul...

De când a încetat războiul în Irak - ce am spus: că s-a pus pace?, nu observasem - privesc la știrile dintr-acolo cu jumătate, cu un sfert de ochi. Sunt prea proaste. Prea se adevăresc "profețiile" mele - dar oare numai ale mele? Și nu este deloc bine când te trezești profet-nemincinos în preziceri rele. Mă consolez: nu eu sânt de-plâns, ci

nefericiții de acolo: au scăpat de o tiranie cumplită, sălbatică, lungă și au căzut în... să spun: “robie”?, uite, nu spun, deși americanii sunt experți în materie, doar prosperitatea țării lor s-a făcut din sudoarea și din lacrimile sclavilor africani, pe pământurile smulse prin violență de la băștinașii “indieni” (cu aceleași metode folosite de Israel în Palestina), și cu ocuparea, în dauna Mexicului, a întregul sud actual și aproape întregului Vest: California, fie “cumpărarea”, de la ruși, a Alaskăi, a Louisianei de la Francezi.

Pe irakieni... îi las să mai răsufle un pic, mă întorc la americani:

Când refuzau să semneze anume pacte internaționale - în legătură cu Tribunalul Internațional Penal, în legătură cu poluarea, în legătură cu producerea de arme ucigăse - “sărac-nucleare”, chimice, biologice, deja folosite în Vietnam, în Iugoslavia, în Afganistan - și în Irak (nu voi aștepta rezultatul vreunei expertize, mi-a fost destul să văd tancul irakian avînd șenilele și roțile *topite*, ca să înțeleg că fusese lovit de arme cu *muniție radioactivă*), se pregăteau de noi agresiuni și evitau eventualele pedepse. În timpul războiului rece, Răul Absolut era Rusia, însă chiar și ea semna tot felul de pacte - pe care nu le respecta... Americanii însă nu se încurcă în forme de când au rămas fără adversar.

Apărătorii războiului americanilor în Irak - din România: Pleșu, Zoe Petre, Manolescu, Gabriel Andreescu, A. Cornea - și alți bursieri - trebuie să știe că, declarîndu-se de acord cu un astfel de act (războiul), se fac *complici* (doar “cuvîntul e faptă”, ne spun evangheliile) la **crimele de război** comise de americani - cele evidente și descoperite până acum:

- pornirea agresiunii fără declarație de război și împotriva opiniei ONU;

- motivații mincinoase, schimbătoare - oricum, “principala” (Irakul deține arme de distrugere în masă) nu a fost probată - nu-i nimic: *americanii au să facă să fie găsit antrax* - de fabricație americană, ca cel arătat de Powell în fiola legendară;

- atacarea obiectivelor civile, în ciuda asigurărilor că ei nu folosesc decât “proiectile inteligente”: școli, moschei, muzee (Muzeul de arheologie din Bagdad poartă pe fronton gaura unui obuz american), spitale, grădinițe de copii - *dar nu Ministerul Petrolului!*

- vizarea deliberată, chiar... recomandată de Comandament a civililor protejați, identificați, acreditați - cei din organismele umanitare și mai ales *jurnaliștii*: au fost publicate interviuri cu tanchiștii care au tras direct, conștient, *din ordin, în jurnaliștii ne-americani*;

- împiedecarea intrării în Irak a organizațiilor umanitare - pregătite de acțiune cu o lună înainte de declanșarea războiului: stocuri de alimente, medicamente, aparatură de purificare a apei, etc, depozitate în Turcia, în Iordania, în Siria, în Kuwait - *dar nu și în Israel!* - sub pretextul că de “asta” se ocupă americanii liberatori - irakienii spun altceva: *americanii ocupanți...*;

- spolierea unei țări - invadate fără declarație de război și fără mandat internațional - de principala bogăție a sa: *petrolul*. Dealtfel, *petrolul* a fost cauza nemărturisită, dar evidentă (pentru bibliografie să fie citit Goma de acum 2 ani, 6 ani, 25 ani...) a războiului și nu soarta tragică a irakienilor striviți de saddamism, nu “democrația occidentală de instaurat în Orient” - dovadă: nici până azi nu a fost restabilită

electricitatea și apa curentă în Bagdad, însă exploatarea petrolului în folosul americanilor (și numai al lor) a început de mult.

Să continuu? La ce bun? Căcăcioșii războinici de la *Dilema*, de la 22, de la *România literară* (numai pe semnatarii “de vârf” i-am luat în seamă) care, de frică nici nu respirau în fața ultimului milițian ceaușiu - dar care, după ce haita kaghebiștilor locali l-a înlocuit pe tovarășul Ceaușescu prin tovarășul Iliescu - au ieșit în piața mare să se laude cu “rezistența-prin-cultură” și au profitat fără rușine de scaunele oferite cu proletară generozitate. Creaturi fără coloană vertebrală (Pleșu, Zoe Petre? - și coloana?, a cui coloană: a buclilor?), fără conștiință, fără morală, fără onoare, cu un cuvânt cuprinzător în românește: *nesimțiți*. Cu nesimțire au profitat de putere, cu nesimțire au făcut “opozitie” (în cadru-organizat...), cu nesimțire au tăcut, pe burtă, înainte de decembrie 1989, cu nesimțire și-au apărat - în scris - ciolanul (à propos de ciolanul seuresc: îl pândesc la cotitură pe Fărăviolentul Buzura: va scrie și el împotriva pacifiștilor?; judecând după interesul doar material al securiștilor, partizani ai Rumsfeldistanului - citește: “Noua Europă”: da); cu nesimțire ar fi apărat “lupta pentru pace” - dacă cerea partidul comunist; cu nesimțire fulminează împotriva “pacifiștilor”, a Franței, a Germaniei - fiindcă astfel se câștigă un dolar: unii cu sudoarea frunții, alții - condeierii intelectuali de frunte ai României cea din coada cozilor: cu sudoarea gurii (iată, nu am zic; cu sudoarea... limbii). Acea sudoare-de-veșnic-rob.

Amin.

Luni 28 aprilie 2003

De parcă aș fi slujbaș, luna mi-e zi grea, neplăcută. Nu am vreun motiv precis de mohorală sufleteală, dar nu trăim noi doar cu motive...

Rumsfeld s-a mai des-analfabetizat: a repetat azi, la Doha, în Qatar, cu ocazia ceremoniei de... felicitări a militarilor pentru ducerea-la-bun-sfârșit a campaniei agricole în Irak:

«Această faptă de arme va intra în cartea de istoria ca dărâmarea Zidului Berlinului» - ceea ce e cu totul, dar cu totul altceva decât zisa de acum câteva săptămâni: «Această faptă de arme se poate compara cu dărâmarea Zidului Berlinului!»

După ce-o să moară - de durere de cap, cauzată de citirea unei pagini întregi (în fine: aproape... - ca Reichmann) - Romy are să afle că există și alte comparații.

Tot azi, la o dezbatere, o comentatoare (Bachara) a spus un lucru foarte simțit à propos de atitudinea pe care ar trebui să o adopte guvernul francez față cu refuzul americanilor de a admite Franța la “împărțela prăzii”:

«Să nu mai vorbească despre *asta* - necum să solicite “parte”»

Dar bineînțeles! Dacă francezii mai au demnitate - să și-o arate!

Americanii își revizuiesc mereu planurile în chestiunea Irakului, deci se confirmă opinia mea, de ageamiu emerit: porniseră la război ca la “bal la Fetești”, cum ziceam noi, în d.o. Adică neștiind nici dacă e vreun bal pe-acolo, pe undeva, nici dacă or să ne lase să intrăm, nici dacă fetele or să accepte să danseze cu noi etc... - dar știind un singur

lucru: Noi vrem bal! Așa și americanii: nu era deloc, dar deloc pregătiți - în nici un domeniu. Excepție: datul-cu-boamba.

Eu, locuind de peste un sfert de secol în Franța și mai știind câte ceva despre colonialismul francez (planetar, în vigoare și azi sub eufemismul "Teritoriile de peste Mări"), desigur, am detestat colonialismul ca... mijloc de expresie, pe colonist ca persoană desumanizată, am cunoscut și resentimentul foștilor colonizați (negri, arabi, kanaki) - care nu s-a stins nici la a doua generație - deci oarecum știu despre ce vorbesc: "Vechii colonialiști" (cei din "vechea Europă": francezi, englezi, portughezi, spanioli...) credeau că dacă declară că nu au în vedere decât "culturalizarea" unor comunități, catehizarea altora, nu se va observa interesul material, sălbatica poftă de profit - bașca beția provocată de exersarea puterii asupra unuia mai slab. Acum americanii, răcnind pe toate drumurile despre "democratizarea Orientului Mijlociu" pe care o vor instaura, copii neevoluați fiind, nu-și dau seama că li se vede jucăria ascunsă la spate: profitul material (aici: petrolul) - și firește, aceeași beție a puterii... de colonialiști autentici. Și când te gândești că atâția evrei marxiști până în măduva oaselor îi susțin pe americani - pentru că americanii îi susțin pe israelieni...- fiindcă și ei au sânge de colonialiști feroci.

Un amănunt - îl știam, dar nu-l puneam în contextul cerut:

Francezii construiseră centrala atomică în Irak - cea pe care o bombardaseră, distrugând-o, israelienii. Dar nu ținusem seama că tot francezii construiseră și centrala nucleară israeliană - ba dăduseră o mână substanțială de ajutor și la bomba atomică a lor.

Marti 29 aprilie 2003

Cred că azi am dat gata ultima (ultima...) formă a **Săptămânii Roșii**. Aceasta va fi - dacă va fi să fie - o adevărată "ediție a II-a, revizuită, adăugită". Am trudit la ea - sper să fie și cu folos.

Despre întâia ediție n-am primit semne că ar fi ajuns și în Ardeal - deși tot în 14 aprilie expediasem exemplarele dedicate. Din provincie doar Pițu a scris - în 23, cu sosirea azi. El zice că *Antiteze* 12/2002, de la Piatra Neamț îmi pregătește o surpriză. Bine face, o aștept.

Ia auzi: americanii trimiseseră în Irak câteva echipe de informatori încă de acum opt luni. Cât de informatoare au fost informațiile lor s-a dovedit în timpul războiului: nu știau absolut nimic despre teren, nici despre oameni, iar bombele lor inteligente omorau civili și aliați.

În Afganistan, după liberarea adusă de americani, Karzai nu este președinte decât pe un cartier din Kabul, șefii de război și-au reluat puterile, opiul distrus prin decret o vreme a început iar să fie cultivat...

Miercuri 30 aprilie 2003

Am început o nouă variantă a ediției a II-a a **S.R.**

Spor la variantă!

Mulțumiri.

M A I

Joi 1 Mai 2003

Nici azi nu mergem la defilarea de 1 Mai.

Vineri 2 mai 2003

Zi mohorâtă, friguroasă.

Aseară m-am hotărât să pun punct (și virgulă...) **Săptămânii**... Nu pentru că aş fi atins perfecțiunea (sic), ci pentru că am simțit: ajunseseam acolo unde, dacă nu mă opresc pentru măcar o pauză de respirație, risc să stric totul.

Cred că am făcut o treabă destul de bună cu această "ediție a II-a, revizuită, adăugită". Am corectat o serie de date și cifre greșit scrise în prima, am adăugat noi informații ("citate") și, cu excepția tocmai, a citatelor, comentariul meu a fost rescris de la cap la coadă. Desigur, textul s-a umflat sensibil. Acum, în noul format numără 106 paginii, "mărite" ceea ce în vechiul ar fi dat 120-125.

M-am concentrat asupra acestei a doua ediții (editoriale). Dacă voi găsi editor... Aș colabora, în continuare, cu Iurie Colesnic: toți cei care mi-au scris că au primit cartea, l-au lăudat pentru calitate: a literei, a hârtie, a grafice - a tot. Eu însă am o (singură) nemulțumire: micimea caracterelor. Cunosc motivul: economia - de spațiu tipografic, de hârtie... Însă eu, care judec lumea *cu ochii mei*, spun că am avut mari dificultăți la citirea șpalturilor, nu doar la note, ci chiar la textul propriu zis. Dacă vom păstra același format, o să cer să mărească litera textului cu (cel puțin) un punct, iar a notelor cu două - ca să poată fi citite fără dureri (de cap) și de către persoane în vârstă, fiindcă mai ales acelea sunt interesate de ceea ce stă scris.

După aceste însemnări mi-a venit, în sfârșit, răspuns de la Colesnic - acesta: "O carte de 300 pagini, în 1.000 exemplare = 3.000 dolari". Eu îi pusesem o întrebare... generală cu gândul la **Bonifacia**... Altă veste, tot de la Colesnic: "Celelate exemplare pentru București au fost transmise lui O. Brega".

A treia veste bună, prin Colesnic: s-a găsit cineva care să dea lămuriri despre Monumentul Reîntregirii de la Chișinău - i-am faxat pe dată cele șase pagini lui Doicescu. Tare bucuros. Are și motive.

Doicescu mi-a spus despre un articol al lui Mirel Bran în *Le Monde*: ar fi fost "câteva sute" de tineri care să manifesteze împotriva războiului din Irak - nu împotriva americanilor... Îmi place precauția, deși detest fofilarea. Asta vine așa: "Sântem împotriva războiului dus în Irak - de alții decât americanii!"

Dar mai vârtos mă tem că în Chișinău, în continuare (în fapt: din ce în ce mai) rusificat, cei care vor fi îndrăznit să se declare împotriva războiului nu sunt pacifiști cinstiți, ci belicoși de tip rusesc, ultra-naționaliști, trogloditiști, anticapitaliști, dintre cei care îi tratează pe români, cum altfel? - de... fașiști - deci, printre altele, duhnesc a berevotcă și-i admiră (în secret) pe americani... Cum să iasă în stradă

oamenii noștri, basarabeni? Chiar dacă admitem că ei nu sunt români - deci gândesc cu capul lor?

Duminică 4 mai 2003

M-am ocupat ieri cu Jurnalul.

Și azi va fi zi luminoasă - și rece.

În *Timpul* (aprilie 2003) două texte bune: al lui Emmanuel Todd, despre “descompunerea sistemului american”... - simpatică, teoria, i-o cunosc de demult - și sânt (aproape) în întregime de acord cu ea, mai ales în refuzuri, în idiosincrazii; și unul de excepție al lui Mircea Stănescu, lucrat cu materialul unui precedent mult întărit (și completat).

De la el aflu numele americanului în chestie - din, hăt, septembrie 2000! - să fie greșeală de imprimare? da: corect: 2002...: Randy Scheuman, din Comitetul USA pentru NATO. Acesta a cuvântat limpede pentru cei care își mai fac iluzii: securiștii din serviciile secrete și din alte instituții ale statului nu reprezintă nici un pericol, ci doar cei care se află “în interiorul structurilor controlate de autorități”.

După ce spune o serie de lucruri pertinente - pentru noi doi, nu pentru restul românimii care judecă adversativist, *sau*-ist (în sensul că bieții de ei, nu aveau decât de ales între A sau B, taman ca în 2000 la re-alegerea Iliescului, deși puteau să opteze pentru o a treia cale sau pentru nici una!)... - despre concepția americanilor despre “morală” care trebuie ne-impusă în țările comuniste, Mircea Stănescu alunecă și afirmă că declarația este “o prostie fără margini” pentru că... “decidenții sînt sub influența serviciilor române de informații”...

Nu, dragă Mircea: nu românii i-au prostit pe americani, ci americanii au făcut eforturi și au reușit să rămână prostiți de ei înșiși. Ai văzut “concepția”-le pe teren, în Irak: au pus ca șef al polițiștilor din Bagdad pe generalul care fusese, sub Saddam șef al... miliției. Și mai înapoi, în timp: care erau “criteriile” de recrutare la Europa liberă? (pe cele de la CIA nu le cunosc... - le deduc): cu cât postulantul venea mai “direct din aparat” - din procuratură, din activul de partid (de înalt nivel), din securitate - cu atât mai bun era pentru americani! Ei pretindeau că aceia... dețin informații de la izvor, în fapt era altceva (ce informații deținea, de pildă Hurezeanu? ori N.C. Munteanu?): cumiști, ascultători, executau, nu discutau directivele americanilor - așa cum le executaseră pe ale românilor șefi ai lor, la București. Americanii, băieți realiști, practici, eficienți, nu aveau nevoie de turbulenți, de atinși de “crize de «adevăr»”, ca Țepeneag, Virgil Tănase, Goma - aceștia dovediseră, în primul rând față de autoritățile românești, că sunt nedisciplinați, că gândesc de/cu capul lor, că nu respectă directivele...

Luni 5 mai 2003

Ieri au fost la noi soții Baltă. Au adus de la Niculiță ceva hârtii dintre cele uitate, ori doar crezut pierdute. Precum și volumele III și IV din **Viața în roșu** de Duplan și Giret (traducerea lui N. Baltă). Apariția acestor ultime două volume a fost o surpriză chiar pentru traducător, a dat peste ele la un târg de carte (el însă nu știa că au apărut...).

Mi-a făcut plăcere să le răsfoiesc, am făcut ceva provizii de curaj pentru viitor...

Printre hârtiile aduse de N. Baltă: una necunoscută (și neștiută). Va fi ajuns la Lulu în timp ce ea era foarte bolnavă - din care pricină nu mi-a transmis-o la Paris - fie după moartea ei, la vechea adresă. Nu se știe când s-a întâmplat asta, fiindcă scrisoarea nu este datată, iar plicul lipsește... - o copiez aici:

Domnule Președinte,

Apelez la amabilitatea dvs., să-mi înlesniți a lua legătura cu dl. Paul Goma în țară, cu care ocazie aș dori să-i dau 2 manuscrise ale cărților sale care au fost transmise în timpul dictaturii prin Europa liberă, scrise de mână de mine și care au "circulat" / au fost citite: pînă la Revoluție de peste 30 oameni, bineînțeles toți prieteni ai mei.

Cred că este singura persoană care merită să păstreze aceste înscrisuri. Cu aceeași ocazie aș dori să-i transmit mulțumirile celor ce l-au citit în acele condiții vitrege.

Eu aș putea să le trimit și pe adresa Uniunii Scriitorilor în așa fel (c) a Dvs. să i le dați cînd dl. Goma va veni prin țară.

În speranța că rugămintea noastră se va bucura de înțelegerea și bunăvoința dvs. vă mulțumesc anticipat și vă rog să primiți toată stima și considerația mea.

Bosoancă Cezar

1785 Moldova Veche, Bl. 15, Sc. 2, Ap. 9, Jud. Caras Severin.

Mi-a făcut plăcere să aflu că am / am avut "încă 30 cititori de manuscrise" - s-a înțeles: fragmente din cărțile mele, transcrise - de mână - de Bosoancă Cezar și date în jur, la Moldova Veche... Deși nu mai are vreo importanță, mă întreb: cărui "Președinte" se va fi adresat transcriptorul? Al Uniunii Scriitorilor? - exclus, doar scrie că ar putea să le trimită - dar nu o face... Să fie... Cine știe...

Marti 6 mai 2003

Azi se împlinesc niște ani de la ultima liberare, cea de la Rahova, în 1977. Câți ani: 26? În 5 sau în 6 mai?

Plouă de rupe pământul.

Am vorbit la telefon cu Nicolae Florescu: va publica "Falsul..." și ceva din jurnal, dar... încă nu a plătit numărul precedent al *Jurnalului Literar*... Cât despre **Săptămâna Roșie**... - la toamnă... Jurnalele (1999, 2000, 2001) așteaptă să fie sponsorizate de Ministerul Culturii...

Vineri 9 mai 2003

Am expediat ceea ce adunasem în ultima vreme (**S.R.**, scrisori).

Mă simt ceva mai ușurat - mai ales că ieri am dat gata ultima (sic) variantă a **S.R.**

Am primit de la Niculiță două exemplare din Faulkner, **Pe patul de moarte**, în traducerea lui Horia Florian Popescu și a mea. Mereu,

mereu: cea mai bună carte a lui Faulkner, poate din toată proza. M-a marcat profund, pot spune că l-am imitat - începînd din **În Cerc, Gardă Inversă**. În apărarea mea, spun că e greu să-i reziziți și să nu-l maimuțăriți.

Nu mai găsesc unicul exemplar din prima ediție, dar recitind am avut impresia că Horia a... oltenizat textul. Când lucram împreună (în 1970, 1971...) am avut discuții lungi, aspre, dar amicale, în legătură cu limba românească în care îl traduceam. El trăgea puternic spre neoașisme oltenești - am căzut de acord că nu "olteneasca" ne va ajuta să-l împământenim în românește pe Faulkner (ca prea marcat regională), nici moldoveneasca, nici ardelenasca, din aceleași motive - ci regățeneasca de câmpie, "marinpredeasca" lui Moromete.

Luni 12 mai 2003

Am mai tras o variantă din **S.R.**

M-am hotărît să nu mai scriu despre Irak. Nici despre Palestina. Să văd cât m-o ține. E greu.

Mi-a slăbit rău vederea. Am început a avea dificultăți în fața ecranului, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat. Poate și din cauză că în ultimele trei zile am citit texte (**Scrîsuri**) cu literă măruntă. Sper.

Miercuri 14 mai 2003

Am primit ieri scrisori de la Radu Negrescu-Soutzo împreună cu tăieturi de presă pe care nu le aveam; de la Culcer, fotocopii după paginile care mă privesc **Enciclopedia...** lui Florin Manolescu; de la Răducă, pe lângă scrisoare, un volum, "Pătrășcanu" al lui Florin Constantiniu, cu dedicație.

Florin Manolescu: în așteptarea fotocopiilor promise - întâi de Kiropol - am răsfoit volumul **Litere în tranziție**, 1998, în care sunt și trei articole despre mine: "Teme inconfortabile" (din 22, 7/1992), "Alte amintiri din copilărie" (despre **Din Calidor**, *Luceafărul*, 15/1991) și "Patimile după Jilava" (despre **Ostinato** - *Luceafărul*, 4/1992). Însă F. M. a publicat și alte cronici - despre **Bonifacia**, despre **Arta refugii**, despre **Soldatul câinelui**, despre **Patimile după Pitești...** tot în *Luceafărul* - dar mi-e greu să urc până la clasoarele în chestie...). Toată această... autobiografie, ca să spun două lucruri:

- în volum și în cronicile din reviste F. M. îmi dăduse impresia unui critic literar care, în ciuda a ceea ce se vorbea/scria în jur despre mine și despre cărțile mele (de-o pildă în *România literară*, în *Cuvîntul*, în *Contemporanul...*), se exprima cu ceea ce s-ar numi o vădită simpatie... obiectivă;

- în volum și în cronici *informația* de care se slujea - și pe care o răspândea - era exactă (nu o luasem în seamă, tocmai, pentru că mi se părea naturală o asemenea "calitate").

Or în **Enciclopedie...**

Desigur, eu, ca autor, nu am dreptul să contest gustul dubios - și nociv, pentru spiritele neinformate - de a da, de pildă, citate substanțiale din zdreanța *BIRE*; de a oferi un citat de peste o coloană din *Stindardul*, foaie securistă dovedită de decenii (articol nesemnăt!),

făcînd “dezvăluiri” despre... socrii mei; însă ca cititor avizat și neimplicat, găsesc metoda nu doar incorectă, dar de-a dreptul puturoasă: ținînd seama de înclinarea românului spre neconcludent, superfluu, spre bârfă, spre amănunte picante - mai ales spre acuzații nedovedite - o “operă” ca cea a lui Florin Manolescu (în ceea ce mă privește, nu am văzut decât foile despre mine) este chiar mai detestabilă decât cea a unui ca unui Marian Popa: măcar acela scrie sub semnătură proprie ce crede el despre un scriitor (V.C. Gheorghiu, Lăncrăjan, Goma...), fiind dreptul lui cel mai sfînt de a aprecia sau/și de a de-precia cutare carte, cutare scriitor. Or Florin Manolescu uzează de un procedeu aparent obiectiv - însă curat-laș: citatele anonime (da’ de unde: oricare exilat știe că aparțin lui... uite, îmi scapă numele - Emilian?), a fost ofițer regal, iar la Fürstenfeldbruck, lângă München unde a scos *Stindardul*, a fost recuperat de Securitate cu tot cu publicațiune și pus la treabă: calomnierea în vederea compromiterii exilaților activi împotriva Bucureștiului; tot anonim se exprima și faimosul lingvist Lozovan, autor al multor... troglodite demascări din tufișurile de după casă, printre acestea și câteva țintindu-l pe “Eliade, tremuriciul de la Chicago”...) - continuu opinia despre citatele folosite de F. M.: astfel “dozate”, încât balanța să se încline... cantitativ și să se transforme calitativ - în zvon răuvoitor, bârfă, calomnie: psihologia maselor populare zice: cuvintele-multele, prin copleșirea receptorului, dau impresia de adevăr...

Însă inadmisibil - profesional: “amănunte importante” (ca de pildă limba scriitorului) sunt ignorate de Cioclopedist - vreau să spun: de alcătuitoarea unui volum prezentat ca “Enciclopedie...”. Nu o singură dată, ca să spunem că a fost o scăpare, i se indică cititorului, eventual cercetătorului informații false:

Cu o perseverență demnă de o cauză mai bună Florin Manolescu scrie la Bibliografie, în dreptul cărților mele, mai întâi publicate în occident, în traducere (franceză, germană, neerlandeză, suedeză, engleză, italiană), enormitatea: **“tradus în limba română”**

Îmi aduc aminte cu neplăcere șocul produs mie de Andrei Pleșu care, într-un text-program publicat în ianuarie 1990, vorbind de “recuperarea” scriitorilor din exil, explica cititorilor când anume se va întâmpla operațiunea: “după ce vor fi traduși în românește...” - și ne pomenea pe Eliade (cu proza!) și pe mine... După el s-au luat și alții - însă numai gazetari, nu și scriitori, cu atît mai puțin critici și istorici literari, obligîndu-mă să explic, repetat, că toate cărțile mele au fost scrise în românește, că totdeauna am scris numai în românește...

Se vede că gândirea pleasă (produsă de Pleșu) răsare când și de unde te aștepți mai puțin.

Deci, după Florin Manolescu, toate cărțile mele (14 titluri?) apărute mai întâi în Occident (în limbile cutare, cutare, cutare, fuseseră, nu traduse *din* română - altfel de ce ar fi fost menționat traducătorul?, ci, printr-un miracol inexplicat de Enciclopedist direct în franceză, germană, engleză, suedeză, engleză, neerlandeză...).

Ce se va fi întâmplat cu Florin Manolescu - în **Enciclopedie**, fiindcă în cronicile din periodice, în articolele din volum nu apărea măcar ca “greșeală de tipografie” povestea cu... “tradus în limba română”?

Bănuiala mea: autorul - sau editorul: Romoșanu - a apelat la serviciile unui/unei asistente, ea/el a redactat Bibliografia. Ceea ce rămâne grav: autorul nu a citit “contribuția”, deci nu a corectat.

În *Romanian Times* din 15 mai 2003, Cangeopol, în una din cele mai severe corecții administrate compatrioților - de astă dată: gazetarilor - citează din *România literară* (nu indică data apariției, presupun recentă) în care Cronicar-ul - el îl bănuiește pe Ștefănescu - cere ca... “lui Paul Goma să-i fie interzisă apariția în gazetele patriei”. Ca “interzicere” aduce a Dimisianu, el a mai făcut-o, în legătură cu textul meu “Să fie interzis electoratul!” publicat de *Vatra* - dar maladia cenzurării este endemică la scriitorul român - cel rezistent prin cultură. Oricum, ideea propunerii nepublicării mele (editorial) vine de la prietenul omului, simpaticul Pleșu, el a lansat această soluție acum vreo 5-6 ani...

Joi 15 mai 2003

Toată ziua am fost torturat de dentist(ă)? de radiolog... Sper să fi căpătat o prelungire...

Am mai adăugat ceva la **S.R.**

Vineri 16 mai 2003

Luat cu... dinții (ca să spun așa), nu am notat la timp impresia făcută de un documentar (de acum zece ani) despre/cu György Ligeti.

Ascultasem câteva piese ale sale și, dacă nu căzusem fulgerat de dragoste, sigur este că nu l-am pus în aceiași categorie cu Maderna, Kagel, Boulez, Nono - doar alături de Stockhausen. Judecata mea, de ultraamator de/în muzică m-a condus, după “pif”; după impresia-primă - chiar dacă aceasta riscă să înșele. Am fost bucuros că în privința lui Ligeti nu mă înșelasem prea-prea.

În discursul său - în fapt: monologul - Ligeti pleacă de la Diciosânmărtin (Târnăveni?), n. 1923 și ajunge tot în Ardeal - oricât s-ar părea că de vină este construcția ciclică a filmului, nu al monologului... - voi reveni.

Așadar: Ligeti se naște într-o familie de evrei din Ardeal. Nu a fost limpede în privința liceului (să-l fi făcut la Cluj?), oricum familia nu îl destinase muzicii, ci științelor, dar cedează și îi închiriază un pian. De aici firul se rupe, nu mai urmărește... istoria și biografia, ci sare de la muzica propriu zisă, la “viață”, din care o parte este închinată lui Bartok, alta lăutarilor. Vine apoi “ruptura” (din punctul meu de vedere): ajuns la vârsta opțiunii studentești - conservatorul de muzică, desigur - Ligeti explică: ar fi putut să meargă la București, dar a ales să se ducă la Budapesta... Aici, dincolo de motivele obiective, se insinuează o umbră în istoria... obiectivă (să-i spun: în cronologie): născut fiind în 1923, Ligeti avea, în 30 august 1940, la cedarea Ardealului de Nord (eveniment de care el nu pomeneste) 17 ani. Nu pomeneste nici de responsabilitatea Ungariei a arestării și a deportării familiei sale (mama, tata, fratele mai mare) în lagăre de exterminare, nu vorbește nici de modul în care el, aflat la Budapesta (în aprilie 1944), a scăpat de arestare. Povestește, în puține cuvinte, tragedia

resimțită când, în 1945, mama sa reapare - însă tatăl și fratele mai mare - și el muzician - nu: dispăruseră "acolo".

Ligeti, ca om: structural cinstit, el nu face afirmații mincinoase ca Wiesel care dă vina trimeriei evreilor din Ardealul de Nord în lagărele de exterminare - pe jandarmii români. Însă întreținerea unui astfel de "flou muzical" - mai ales în fața unor telespectatori care, fie germani, fie francezi, habar nu au de "mersul frontierelor" în perioada războiului al doilea, rămân... ne-informați, dacă nu de-a dreptul dez-informați. Aceeași "neintrare în amănunte" face să nu se știe ce a făcut Ligeti (mai exact: ce era el, ca naționalitate: maghiar sau român?): după 30 august 1944; apoi după 1945, când România a recuperat Ardealul de Nord. Se deduce că el călătorea frecvent la... Târnăveni (?), la Cluj - dar nu spune cum trecea frontiera, din ce în ce mai închisă. De acord, el în 1993, când a fost filmat-înregistrat, avea în vedere telespectatori de limbă franceză (dealtfel a vorbit în acea franceză simpatcă vorbită de unguri - și finlandezi - cu accentul pe prima silabă...), deci presupus neinteresati de... detalii istorico-geografice - însă eu nefiind dintre aceia și fiindu-mi aproape povestitorul, m-am simțit frustrat, chiar mințit.

Vorbește exact de perioadele de după instaurarea comunismului: până în 1948 și în Ungaria exista o relativă libertate de expresie, însă după acea dată, totul s-a încuiat. Nu știu dacă și în România fusese ca în Ungaria: Conservatorul (în fapt Academia) Franz Liszt era, după 1948, zice Ligeti, singurul loc din Ungaria în care rămăsese un strop de libertate.

Da, așa va fi fost. În sensul că între zidurile Academiei, oamenii care veneau "de afară" se simțeau la cald, la adăpost. Nu întreb: dar ne-muzicienii? Dar studenții de la alte facultăți decât de-muzică? Și încă: ce făceau muzicienii unguri cu libertatea pe care o resimțeau între zidurile Conservatorului? Fiindcă și ei duceau lipsă de mijloace de comunicare peste frontiere: cărți, reviste, discuri, partituri? Într-adevăr: puteau discuta, pe culoare - sau chiar la closet - între ei - liber... Dar cât de liber poate concepe libertatea un muzician care, prin structură, prin educația de câteva secole a fost modelat să trăiască numai din și prin muzică, să îndepărteze, să elimine tot ce ar putea să-l... tragă în jos - citește: în stradă; în cetate?

Dovada acestui egoism superior: modul în care povestește revoluția de la 1956: realizatorul filmului îi prezintă documente din acel moment: lupte de stradă, clădiri mitraliate, tancuri rusești, oameni fugind încolo, încoace, unii cu arme... Ligeti încuviințează: «Așa arăta strada. Așa am văzut-o și eu...» - și continuă, explicînd că el ieșise în stradă și cu toate pericolele, alergase la Radio (clădire asediată de securiști)... ca să facă, ce?: să apere și el instrumentul de expresie a cuvîntului? Da de unde! «Tocmai promisem clandestin de la Stockhausen o înregistrare a unei piese a lui - m-am dus să o ascult...»

Muzicianul: tot muzician! - exclam eu, nu atât cu dispreț, cât cu gelozie: fiindcă el poate ceea ce eu nu voi putea în veac. Și cunosc și motivul: el se folosește de sunete, eu mă folosesc de cuvinte, care nu pot fi indiferente la adevăr.

Am obosit, voi continua altădată despre ceea ce mă apropie de Ligeti: modul în care "vede" el propria-i muzică. Și o vedea - prin

1980, cum încercasem eu să o prind în cuvinte, în **Ostinato**, cu 15 ani mai devreme. Datele nu au importanță: eu, scriind în 1965 **Ostinato**, scriam cuvinte - or el își scria muzica. Deci nu poate fi vorba de "întâietate", ci de ceva care plutea în aer: simultaneizarea succesivului.

Azi am primit de la Anca Hațiegan un text de (aproape) 16 pagini intitulat "Paul Goma: **Gherla și Patimile după Pitești** - două 'romane teatrale' paradigmatică". Foarte bun. Atât de bun, încât mă întreb ce îi voi scrie în răspuns. Mă aflu în încurcătură: de multă vreme nu am mai citit ceva atât de pertinent și de bun - dacă-i despre mine...

Sâmbătă 17 mai 2003

Am scris Ancăi Hațiegan și lui Ovidiu Creangă.

L-am prins la telefon pe Sergiu Grosu. Voiam să-i mulțumesc și prin viu grai pentru că a finanțat **Săptămâna Roșie** - îi trimisesem întâiul exemplar primit însoțit de o scrisoare. Din vorbă în vorbă m-a întrebat ce mai fac. I-am răspuns că tocmai am terminat a doua ediție.

«S-o tipărim!» a zis el.

A trebuit să marchez o pauză ca să realizez... Ce noroc am eu cu Sergiu Grossu! (așa semnează el cărțile în franceză). Deci: în iunie îi pleacă un nepot în România, apoi în Basarabia - el va duce manuscrisul. A mai spus ceva, de o editură a lui Colesnic în România - n-am înțeles bine, dar nu l-am întrebat, prea-bucuros că voi scoate și a doua ediție a **Săptămânii Roșii**.

Culcer mi-a trimis o fotocopie după un text de Sorin Preda: "Cornel Dumitrescu, un Schindler român" - așa ceva. Nu mă miră. Eu țineam minte din cele ce se povesteau în închisoare de mulți alți români care salvaseră de la moarte zeci-sute de evrei, dar, spre deosebire de C. Dumitrescu, aceia fuseseră deportați de ruși, arestați de rușii locali... Ce să mai vorbim de "gratitudinea" celor... - sigur: 3.600, dar dacă și familiile lor beneficiau de protecție prin frecventarea Cantinei, atunci numărul celor salvați se ridică la 10.000 de suflete. Și nici unul dintre ele nu a depus mărturie în favoarea lui...

Am trecut episodul în **Săptămâna Roșie**... Fuga-fuga.

Marti 20 mai 2003

Nimic notabil - decât că am mai umblat prin **Săptămâna**...

Am promis că nu mai scriu nimic despre Irak. Nici despre americanii noștri dragi și deștepți-foc. Nici despre israelieni - slăbiciunea mea cea de toate zilele... Nici despre rușii care...

Imensă, nesfârșită oboseală. Dorm foarte mult - și foarte din-greu, neodihnit: la jumătate de ceas după deșteptare, casc și-mi vine să mă întind la loc, în așternut. Să fie unul din medicamente? Să fie - oare? - bătrânețea coaiecrețea?

Vineri 23 mai 2003

Gata! Am terminat **Săptămâna Roșie**! De-acum, chiar dacă-mi mai parvin ceva informații, le păstrez pentru o problematică ediție a III-a. Mai spun o dată (dar nu va fi ultima!): am scris la acest text - eu

îi zic: “broșură”, mai ales că are coperta roșie...- cu grabă, gâfâind, ca alungat din urmă; ca și cum ar fi ultima treabă a mea, pe-aici, pe meleagurile pământului.

Începînd de mâine am să mă țin numai de jurnal. Mai ales că, vorba lui Bulă: «Jurnalul-i numa' unu...»

Am primit o altă fotocopie de la Dan Culcer: un fragment de mărturie publicată în AIO (Anuarul de Istorie Orală) I/1998, Cluj, 1999, Universitatea, Institutul de istorie Orală.

“Și eu am vrut, ca și dumneavoastră, și în '89, și în '88, să înregistrez o casetă, și în '90 și... după aceea o murit moșu' și eu... nu i-am spus nimic că am fost la Pitești, am fost și eu la reeducare. Dar el (Paul Goma, n.a.) a avut curajul în '88 și nu o auzit numai fratele și eu, au auzit și alții. Treburile cu reeducarea în '88, în '89 se cunoșteau în țară, se cunoșteau mai 'nainte în străinătate. Le cunoștea Paul Goma și a scris în **Camera 4 spital, Pitești**, care trebuie citită. Eu nu știu... (cine-i...?!)... Paul Goma, da' a scris și eu o ascultam și poate atunci m-am deslipit de reeducare” (Constantin Munteanu)

M-a impresionat. Dan Culcer mărturisește că și pe el l-a mișcat - scrie: “Dacă acest C. Munteanu, auzindu-ți textul la radio, a putut să se deslipească de reeducare, înseamnă că scrierea dtale e mai mult decât «literatură», sau e chiar literatură”.

Îmi face plăcere, dar, sincer: nu mă gândeam ca scrisul meu poate avea și această “funcție”. Intenționez doar să provoc depunerea de mărturie. Se vede însă că la cei care au trecut pe acolo, mărturisirea este o fază ulterioară... cesteilalte: “desprinderea de reeducare”, cum îi zice C. Munteanu...

Am să-i scriu Ancăi Hațiegan să o rog să-mi dea mai multe amănunte despre această publicație la care colaborează și ea.

Sâmbătă 24 mai 2003

Aceeași revistă filosemită (*N.O.*) publică în numărul 22/28 mai o panoramă de 5 pagini cu... geografia, dar și cu istoria “șoimilor” de la Washington. Semnată: Vincent Jaubert.

Spusesem tot răul de care eram în stare despre acești, cum se spunea pe timpuri la noi, după limba-sovietică: “ațâțatori la război”, rezemîndu-mă pe intervențiile lor televizuale înainte și în timpul războiului din Irak, deci pe citate din propria-le gândire - și, vai, nu mă înșelasem în etichetare. Atât, că nu cunoșteam atâtea amănunte-importante și încă din sursă americană - fiindcă cele mai multe citate provin de la, fie colegi, prieteni, camarazi, ba chiar tovarăși-dragi ai acestor făcători de “lume nouă”, fie de la adversari ai lor, măcar ne-camarazi, ca Brzezinski.

“Neoconservatorii”, începe Vincent Jaubert “iubesc democrația, armata și ordinea. Îl detestă pe Kissinger, pe comuniști, și ONU. Îi execră pe pragmatici, pe izolaționiști, pe diplomați. Îl adoră pe Reagan, pe Truman, pe Tocqueville. Mai presus de orice pun America, valorile sale și «misiunea» sa universală”. După care citează un recent editorial din *New York Times* semnat de Thomas Friedman:

“«Dacă 25 persoane pe care le cunosc ar fi fost exilate pe o insulă acum un an și jumătate, războiul în Irak nu ar fi avut loc»” (s.m.).

Pentru început această desmințire a tezei care ne-a torturat o jumătate de secol, potrivit căreia masele, nu personalitățile ar face istoria... Mai departe - istoria "mișcării":

Maestrul lor de gândire: Leo Strauss: nativ din Germania, dintr-o familie de evrei ortodocși, fuge în anii '30 la Londra, apoi în America. La Chicago, după război, a înființat The Comitee on Social Thought și a fost profesor universitar. Ideile? Și le-a expus în volumul **Despre Tiranie**. Jacob Heilbrunn îl explică: "Strauss credea în imuabilitatea valorilor morale și respingea relativismul"; spunea că "există un drept natural, adică «un etalon al justului și al injustului, al Binelui și al Răului, valabil oriunde și oricând»; Strauss respingea les Lumières și aspirația lor la perfecțiune socială - care, după el "a condus la stalinism și la nazism" [s-a observat precauția de a restrânge sfera unui Rău: dacă pentru cel german este folosit termenul - generalizator și exact - "nazism», pentru cel rusesc a fost restrâns la doar "stalinism", când corect și adevărat ar fi fost "comunism"]

Cum se naște un neoconservator (în franceză unde prescurtările sunt curente, i se spune: "néocon", ceea ce se traduce și prin: "neoprost" sau "neoidiot")? "În anii '70, luai un democrat nemulțumit, un intelectual de stânga revoltat contra propriului partid - pe care îl judeca pre "moale" față de URSS și prea conciliant față de contra-cultură" - rețeta îi aparține lui Joshua Muravchik, însă e incompletă, fiindcă nu divulgă esențialul: "un democrat nemulțumit, în anii '70" era cu precădere un evreu - brusc "nemulțumit de moliciunea partidului său față de URSS..." - dar de ce tocmai în în acel moment? Simplu - în care scop mă autocitez (**Săptămâna Roșie**, cap. 3) - dar numai cât să-l citez-comentez pe Mihail Bruhis: Atunci (cred că țara era Brejnev) evreii au fost "declasați" din statutul lor obținut în 1917, de supra-privilegiați - în ciuda câtorva accese de antievreism, ultima Procesul Bluzelor Albe - și, cum spuneam eu, corectându-l: în anii '70 fuseseră puși pe picior de egalitate cu ceilalți cetățeni sovietici, nu "coborâți". Tot atunci a început și disidența de tip "refuznic" (altă deturnare semantică): evreii, "persecutați" - fiindcă nu mai erau privilegiați, ei înșiși persecutori - au început a se plânge și au făcut tentative de a emigra în Israel. Din acest motiv străluciții intelectuali evrei au devenit nemulțumiți de "moliciunea" guvernului american față de sovietici - de parcă abia atunci descoperiseră ei... războiul rece!: din pricină că evreii din Rusia erau... persecutați, săracii, prin... punerea pe picior de egalitate cu ceilalți trăitori în Raiul Comunist.

Sar direct la "fondatori": Norman Podhoretz, directorul excelenței reviste - fiindcă antisovietice! - *Commentary*; perechea sa, Irving Kristol (aici o nedumerire: Irving să fie tatăl lui Bill? - sau o confuzie de prenume imputabilă lui Jauvert?). Pe ceilalți, deveniți extrem de activi, îi înșir: Joshua Muravchik, Robert Kagan, Richard Perle, Paul Wolfowitz, Danielle Pletka (o femeie, cică... am văzut-o, am auzit-o la televizor: era o Wolfowitză cu perucă și fustă - doar muuult mai urâtă - ceea ce spune multe...), Lawrence Kaplan, Garry Schmitt...

Același Jacob Heilbrunn îi explică: "Acești bărbați, aceste femei - de obicei evrei - sunt obsedați, hăituiți de amintirea Holocaustului.

Podhoretz:

"Când citești articolele despre noi (neocòni - n.m.), observi că se

bănuiește o cabală, o conspirație a evreilor americani care au deturnat politica externă a Statelor Unite în folosul Israelului. Nu numai că este neadevărat, ci antisemit!” - mărturisesc; nu mă așteptam la o astfel de luare pe scurtătură din partea lui Podhoretz - o fi îmbătrânit și el, are 73 ani - explicabil, dar nu justificabil.

Joshua Muravchik:

“Da, mulți dintre noi suntem evrei - ei și? Să însemneze că plasăm interesele Israelului înaintea celor ale Statelor Unite? Evident, nu!”

Din nou Jacob Heillbrun, de la *Los Angeles Times*:

“Este adevărat că pentru ei (neocòonii - n.m.) una din rațiunile războiului împotriva Irakului era de a crea un “environnement” favorabil pentru Israel. Însă ei nu subordonează interesele Americii celor ale Israelului - sunt patrioți.”

Fiind un monolog (un articol) nu a existat un interlocutor; eu l-aș fi poftit pe Heilbrunn să precizeze în ce constă “patriotismul” neocòonilor? În aceea că ei iubesc America fiindcă/sau America susține fără condiții Israelul?

Zbigniew Brzezinski:

“Neoconservatorii au avut totdeauna o orientare pro-Likud (partid de dreapta, conservator, azi condus de Sharon - n.m.). Pentru mulți dintre ei această sensibilitate se manifestă în modul în care abordează problemele Orientului Mijlociu. Dar nu este cazul cu Wolfowitz: el nu a abordat niciodată în prezența mea o astfel de poziție față de Israel ori de Likud”... - fiindcă Wolfowitz este mai viclean decât ceilalți, iată de ce...

Despre ONU, Consiliul de Securitate Bill Kristol:

“De ce să dirijeze lumea Consiliul de Securitate? Priviți cine face parte: China - o dictatură; Rusia, o țară, să zicem... problematică; și Franța, care poate... să zicem... care poate comite mari erori...”

Kristol uită să amintească și Statele Unite... - cât despre Rusia și China - “țări dictatoriale”, cu ele Bush a încheiat pactul de luptă antiteroristă, la Pekin - nu cu Franța, nici la Paris.

“ONU este un fiasco: a eșuat în Rwanda, ca și în Balcani”

ONU a eșuat în Rwanda tocmai fiindcă USA, la care s-a făcut apel a refuzat să intervină (era în faza ei izolaționistă și o explica prin trauma Vietnamului); în Balcani, dacă a eșuat ONU, a eșuat și USA - care s-a hotărât să participe - prea târziu, după cinci ani de refuzuri...

Atenție, acum vine poanta autodemascatoare - așadar, de ce “ONU este un fiasco” - după opinia “patriotului american” Kristol?:

“(Pentru că [ONU]) în 1975 a declarat că sionismul este o formă de rasism” - asta era!

Doamne-fereste, cum să încline patrioții americani mai susnumiți - și care au provocat războiul în Irak) spre Israel și spre interesele sale, chit că sunt, așa cum le numise ONU: rasiste - fiindcă sioniste?

Am primit scrisori de la F. Buchiu din Chicago și de la A. Kremer din Holon, Israel. Le-am răspuns azi.

Luni 26 mai 2003

Sharon o ține pe-a lui: “foaia de drum” - da, însă cu... 14 amendamente! Primul dintre ele: Nu refugiaților palestinieni!

Tu să fii ăla, vorba lu’ Ion al nost’: ai face altfel, când o viață întreagă ai făcut... contrariul? Mă gândesc cu tandrețe la Finkielkraut: bietul de el: să-și păstreze nitroglicerina la îndemână, să nu-i crape inima, apărînd, în continuare “problema demografică (a Israelului)”...

Ei, da: evreii s-au întors, după 2000 ani și cu sângele mult diluat, amestecat, dacă nu de-a dreptul traficată prin mozaicare: incașii momiți să devină israelieni și începînd a învăța limba prin a spune, în e(i)vrit:

«Arabii în general, palestinienii în special să piară ori să se mute în deșerturile Iordaniei!»

Dar palestinienilor israelienii nu le acordă “favoarea” de a se întoarce în țara lor (atât, nemaifiind vorba de case, de pământuri...). Fiindcă vorba filosofului Finkielkraut: “Se va modifica demografia Israelului...” - ceea ce nu este adevărat: prin întoarcerea palestinienilor din lagărele unde au supraviețuit 55 ani, “demografia Israelului” va rămâne neschimbată, între granițele hotărîte de ONU; va suferi “demografia Marelui Israel”, cel care a invadat și Teritoriile Palestiniene și s-a grăbit să le colonizeze cu tancurile.

Autorul moral - și material - al buboiului de fixație numit pudic “Orientul Apropiat”, ca să se evite: “Palestina” - America. Ea, din interese “strategice” i-a susținut pe israelieni și numai pe ei. Când s-a apucat să redeseneze Orientul Mijlociu, nu a început cu cel... Apropiat: a sărit la Afganistan, a ocolit cu grijă Pakistanul cel cu musca pe turban, apoi s-a oprit la Irak...

Ciudat: deși cu acest prilej americanii au arătat lumii întregi că pot declanșa un război oriunde, oricând și înfrînge pe oricine dînd-cu-boamba, vor fi înțeleși că treburile nu se reduc la a da-cu-boamba și, oricât de american ai fi, este necesar să dai, din când în când și cu... propriul cap. Numai că impunînd folclorica “foaie de drum”, americanii au pornit la ceva și contrariul:

- apărînd dreptul la întoarcere al palestinienilor, americanii își contrazic propria strategie, cea constînd în susținerea Israelului cu orice preț - în accepția proprie a cuvîntului, fiindcă ei pompează cel puțin 2 miliarde de dolari în fiecare an, apoi își neagă strategia care zice că toate mijloacele sunt bune, dacă sunt bune Americii - minciuna, injustiția, neadevărul, invadarea fără “hârtii” a unor țări...;

- dacă au făcut asta (în continuare, vorbesc de “foaia de drum”), au pornit la treabă:

- fie fără a mai ține seama de consiliile înțelepte ale preaînțelepților consilieri, cei “legați de Likud - însă patrioți...”, ceea ce rămîne de verificat;

- fie interesul-strategic al americanilor, odată cu campania din Irak (și în vederea următoarelor) nu mai este Israelul (după cum nici Turcia nu mai este “portavionul”), deci, fără consimțămîntul marilor-patrioți-sioniști-americieni, într-un viitor vor abandona Israelul, în sensul că îl vor lăsa să înoate singur în oceanul arab...

De aici panica israelienilor în cazul unei astfel de schimbări și planul de... “refugiere” în alte părți, printre care și în România...

Îmi scrie Magda Ursache “o veste bună, una rea...” Pe bună am uitat-o, cea rea este un citat din Ion Pop, din *Contrafort* iunie/2002:

“Apoi a fost momentul Goma - acum a ieșit din circuit pentru că problematica scrisului său interesează mai puțin - dar a fost un moment important”.

Magda are de gând să-i răspundă - chiar așa mi-a scris: “Am să-i răspund”... - însă nu știu dacă răspunsul ei va fi pe cale tipărită sau pe cale poștală.

M-am hotărât să reintroduc P.S.-ul la **Săptămâna**... La care voi pune și ce am comentat azi, despre “foaia de drum” și vestea proastă din toate părțile: Iliescu și Geoană vor semna Tratatul cu Moscova.

Marti 27 mai 2003

O oră petrecută pe masa de disecție a dentistei - cât o eternitate: mi-a bortalit limba, mi-a răzuit gingiile - ce departe această madamă brutală de Moș Tranh, vietnamezul.

Sânt sfârșit. Dânsa îmi tot recomanda să mă destind, să nu stau așa, încordat. Dacă i-aș fi făcut eu ce mi-a făcut ea mie nu mai zicea ce a zis. Doamne: Tu ai inventat o mie de invenții, încă n-ai născocit o aia care să nu te doară în străfundul trupului sufletului când te-ntâlnești, la un colț, cu un dentist?

Cred că am ajuns la forma (aproape) finală a S.R. Mâine am să perii ce am făcut azi.

Miercuri 28 mai 2003

Azi chiar am terminat **Săptămâna Roșie**. Am umflat-o cu un capitol despre foametea din 1946-47, extras din **Basarabia** (și din Larissa Turea, firește), precum și două post-scriptumuri. În total: 111 pagini.

Cred că mâine am să imprim un exemplar.

Vineri 30 mai 2003

Bineînțeles că terminasem **S.R.** - dar nu de tot... Uite, azi am refăcut pagina 2 de vreo 5 ori - definitiv!

O să văd mâine ce mai refac - probabil pe la P.S.-uri am să umblu - decisiv...

Sâmbătă 31 mai 2003

Bineînțeles că iar am terminat **S.R.** Azi - gata! Nu mai umblu la ea decât la o problematică ediție a III-a. I-am pus punct (și virgulă, ca să nu fie supărare), pentru că:

1. Sântem în ultima zi a lunii;
 2. Mă grăbesc să o dau pe internet.
- Toate motive serioase.

I U N I E

Duminică 1 iunie 2003

La Putingrad: Circul de stat al KGB-ului triumfător: șefii de stat s-au dus, pe de o parte ca să capete confirmare (de lealitate, de iertare) de la Bush; pe de alta - în unanimitate - să se arate politicoși cu gazda și să-l lase pe Putin să-i belească în pace pe ceceni. Rușine lor!

Dacă am zis că nu mai umblu pe la S.R....- nu mai umblu! Am stricat-o suficient cu intervențiile.

Ieri a fost pe aici Frantz Pop. A adus un volumaș de versuri semnat de tată-său. Pe copertă: fotografia "Lăteștiului" văzut dinspre Conac. Bietul Bimbo: nu avea nevoie să intre în vie (pentru că iubitul nostru Lătești, sat mare, lat... a fost arat prin 1970, iar când l-a fotografiat Franz arăta ca o... vie) pentru a fi apucat de o criză de... dezorientare. Securitiștii aratori - nu chiar aceiași care desenaseră satul, prin 1950 - au astupat și fântânile, criminalii; au încărcat și au dus cine știe unde, în care râpă și crucile de piatră din cimitir - le-am zis la toate "cruci", deși unele erau doar lespezi de piatră, cu câte un nume zgâriat cu un cui - mulți copii...

În ultima scrisoare Anca Hațiegan povestește vizita ei la Gherla (închisoarea, împreună cu fiica lui N. Mărgineanu, D-na Țăranu). Ieșind la lumină din subsolul ("beciul") Zărcii, inundat - unde petrecuse și Mărgineanu o săptămână în lanțuri - gardianul însoțitor, auzindu-le rostind numele meu, a intervenit: a povestit că imediat după '89 un ziarist le ceruse să viziteze închisoarea, cu cartea mea în mână...

Ei, da. Cine își aduce aminte de numele meu: un gardian care, în '89 îl auzise pentru întâia oară... Cât despre "ziarist" bănuiesc că era Mircea Țicudean, de prin 1992 tăcut ca pământul, cine știe pe unde o fi acum - în Occident, se înțelege...

Luni 2 iunie 2003

Agitație mare, gesticulație - la Putingrad, la Evian... nu știu ce va ieși, bun, din G8, dar dacă ceva-ceva s-ar ameliora în Palestina, tot ar fi bine. Om vedea.

Marti 3 iunie 2003

În sfârșit, am dormit ceva mai odihnitor azi-noapte. O să văd cât m-o ține.

La Evian, cei doi crocodili: Chirac și Bush nu s-au întrededorat în public, ba chiar au dat din cozi, râgâind fotogenic - pentru presă. Americanul s-a grăbit în Egipt, pentru chestiunea palestiniană. Dacă i-ar ieși "foaia de drum" (ce limbaj americanic, ai zice: al tractoriștilor noștri frunțași), l-aș felicita din inimă - și în gând.

Plouă, plouă.

Miercuri 4 iunie 2003

Ieri mi-a telefonat doctorul Olteanu din Germania. Printre altele mi-a spus că la televiziune română (care canal?) a fost o dezbatere - despre Basarabia - printre cărțile discutate a fost amintită și **Săptămâna Roșie**. El aflase pe fugă "de la cineva", urmează să capete amănunte - deocamdată atât: toți participanții (cu excepția lui Coja!) au găsit textul meu "răutăcios" (o să aflu termenul exact).

Confrații: vor fi tentați (în cazul în care vor deschide gura, ceea ce nu e deloc sigur) să critice cartea - pentru că... o lăudase Coja! Cum ar veni: V.C. Tudor... Îi cunosc bine pe "țărăniștii revărsați din negura veacurilor" de tipul Ștefănescu-Morman, ca și pe creștino-țărăniștii doar mai ieri adunători de cotizații de partid comunist "pe unitate" ca Dimisianu. Ei judecă cu genunchiul (și acela stâng) al vecinului de palier, acum pensionar MAI. Acești, totuși, literați în loc să, nu neapărat evolueze (să deie cu capu-n tavan și să capete cucuie?), dar măcar să se păstreze cum erau profesional înainte de '89, ei involuează, dau îndărăpt, de parcă ar fi uitat fulgerător cartea pe care o știau (și o știau), logica formală pe care o stăpâneau (totuși...) și o taie peste arătură cu o lehamite de gândire de toată rușinea: «Cutare (ca persoană sau ca "problemă") nu poate avea dreptate/ nu poate fi adevărată fiindcă... a fost lăudată de *Săptămâna* lui Barbu/ de *România Mare* a lui V.C. Tudor...»...

Scriitorii români nu știu să îmbătrânească, începând cu Manolescu, continuând cu Eugen Simion, cu Breban... Ajunși la vârsta biologică a academizării, ei s-au scufundat în conținutul platformei de gunoi a rațiunii degradate. Ce spectacol de barieră de cultură română!

Joi 5 iunie 2003

Ieri, la Akaba, s-a semnat înțelegerea dintre Israel și Palestina.

De o parte și de alta - opoziție: Hamas-ul: că nu va înceta lupta "până la urmă"; dreapta și coloniștii din Israel: că "ei, Evreii, nu au dreptul să dea pământul nostru arabilor". Una din două: fie palestinienii vor accepta constituirea statului lor alături de statul Israel și Israel va accepta același lucru - sub "mâna de fier a lui Sharon"; fie israelienii îl vor asasina și pe Sharon, cum au făcut cu Itzak Rabin - care "înainte" era un dur și un belicos - și atunci "foaia de drum" va avea aceeași soartă ca și "Înțelegerea de la Oslo": moartă.

Sper, totuși, în eficacitatea "comisiei de supraveghere americane". Altfel... - nu 200.000, nu 400.000 - ci 2.000.000 israelieni vor cere azil în România... (restul în Rusia) - ca urmare a "logicii" speciale, exprimată de coloniști: "Nu avem dreptul să dăm pământul nostru arabilor" (sublinierile mele).

Să nu uit: la manifestația de ieri de la Ierusalim - împotriva Akabei - am văzut și pancarte scrise cu caractere ebraice, însă cu latine doar cuvântul: "Auschwitz" grafiat însă așa: "Ausvits" - pe mai multe, de unde concluzia că unul și același cărturar, specialist în materie de istorie și de... grafie corectă (sigur pro/vine din Franța, aici auzise, dar nu văzuse scris, de aceea scrisese "fasist") - le zugrăvise. Deci avea dreptate Ana când afirma că "pionierii" (sau "tinerii de pe

dealuri” - “coloniștii sălbatici”) s-au recrutat dintre evreii cei mai neinștruiți, cei mai incapabili de a-și face o viață pe unde erau până adineauri (în Europa, în America) și nu, cum avansasem eu: dintre fanatizații sioniști... (evreii ruși fac parte din altă categorie mentală: cea a “omului sovietic”, a komisarnicilor).

Vineri 6 iunie 2003

Mi s-a mai temperat optimismul în privința Palestinei. Nu doar pentru că Jean Daniel rămâne “prudent și vigilent” în privința lui Sharon și a “sincerității” sale. Ci pentru că... se apropie alegerile în America. Drept care, oricum ar evolua lucrurile - cum să evolueze, când Sharon vrea să “demanteleze”, nu colonii-localități, ci... câteva caravane! - palestinienii nu au cum influența în vreun fel treburile. În America contează lobby-ul evreesc, nu cel arab (care nici nu a dat vreun semn că există ca atare). Deci Bush, ca să fie reales, va cânta în struna evreilor. Chiar în cazul în care Bush va lua calea lui Nixon și a lui Clinton, adică: “ușa de ieșire - pentru minciună, în chestiunea armelor de distrugere masivă, ale Irakului” - tot în defavoarea palestinienilor va înclina balanța; un nou președinte va presupune o nouă perioadă de adaptare-a-curului-la-scaun, va cere mult răgaz de instalare în Casa Albă- iar cei care nu au deloc o casă, ci doar niște ruine, eventual câte un cort, cei care nu (mai) au pământ, nu (mai) au țară (în țara lor, pe pământul lor), vor continua a se “exprima” ca și până acum: prin violență. Or Sharon știa el ce știa (el, născut-crescut în violență), când provoca violența palestinienilor: căpăta pretext de a trage în ei cu tunul, cu avioanele - e atât de simplu...

Azi am trimis lui Niculiță ediția a II-a (hârtie și LD) a **S.R.** Poate că se va găsi un editor la București.

Bumbi:

- Wolfowitz a recunoscut (mai demult), în magazinul *Vanity Fair* că “armele de distrugere în masă” (ale lui Saddam) nu erau “decât un pretext birocratic”; acest catâro-lup impresionează de astă dată prin talentele-i de... eufemizator;

- Rumsfeld - ca să zică și el ceva (că, orice-ar crede răuvoitorii: chiar și Romy e om!) deschide gura lui de mort-decedat anul trecut și zice pe sub ochelarii de pur-intelectual: “poate că Saddam a distrus el însuși arsenalul în ajunul conflictului” - ipoteză susținută de altcineva cu două luni în urmă și pe care Blair o taxase de “absurdă: cine își distruge armele în ajunul unui conflict”?;

- Mereu Wolfowitz: se află abia acum (vreau să spun: află europenii) că individul răufăcăcios (leit categoria lupo-măgarilor lui Chagall) crease un “birou de proiecte speciale”, dirijat de văru-său (sau poate chiar cumnatul - ce: este imposibil ca Wolfowitz să posede un cumnat? - dar ce: era posibil ca Kwasnievski să devină secretarul-general al NATO? - și este!): Abram Shulsky, cu sarcina de a face... “informații fondate pe convingeri” (vezi *Washington Post*). Acest birou a inventat-informat despre “arsenalul lui Saddam”; despre “filiera nucleară nigeriană folosită de Saddam”, precum și despre “acțiunea eroică de salvare a Jessicăi Lynch” - chestie total scornicită în vederea filmării: agenția lui Wolfowitz pretindea că bravii ostași

americani o smulseseră pe biata soldătică din ghearele fioroșilor fedaini ai lui Saddam, la Nassiria - când localitatea cu pricina fusese total evacuată cu două zile în urmă... (același *Washington Post*).

Acesta nu mai este bumb, ci o statistică - o copiezi din articolul despre economia Israelului semnat de Victor Cygielman, corespondent de decenii acolo și publicat de *Le Nouvel Observateur* 5-11 iunie 2003 - atenție, Cygielman a extras tabloul de mai jos din Foundation for Middel East Peace:

Numărul coloniilor în 2002:

Cisiordania	130
Gaza	19
Ierusalim-Est	11
Colonii "sălbaticе"	100

Total: 260 - iar dintre acestea Sharon a promis "demantelarea" a 3 colonii mari și late - o, pașă, cât de darnic ești!

Numărul coloniștilor, pe ani, pe zone ocupate din Palestina (**T.O = Teritorii Ocupate**):

	Cisiordania	Gaza	Total	Ierusalim-Est	Total T. O.
1972	-	-	1.500	6.900	8.400
1983	28.100	900	29.000	55.000	84.000
1990	78.600	3.800	82.400	-	-
1992	101.100	4.300	105.400	124.000	229.400
1993	116.600	4.800	116.400		
1994	122.700	5.100	127.800		
1995	129.200	5.000	134.200	140.000	274.200
1996					
1997	140.000	5.800	145.800	160.000	305.800
1998	160.000	6.200	166.200		
1999					
2000	191.500	6.700	198.200		
2001	206.000	7.000	213.000	170.000	383.000

Urmărind mersul cifrelor, fac apropiere cu mersul cifrelor în Basarabia ocupată de ruși. Acolo, în o sută de ani se multiplicaseră cu aproape 100; în Palestina, țară și a lor, în 30 ani (doar) cu 50...

Nu știu de unde îmi va fi venind fascinația cifrelor - mai degrabă: "valoarea nonvalorică" a lor, dar și de astă dată mi-a atras atenția titlul situației statistice din articolul lui V. Cygielman:

"Cisiordania - Gaza - Ierusalim-Est: aproape 400.000 coloniști"!

Bineînțeles că mi-a sunat un clopoțel: 400.000 - reprezintă:

- 1) cifra victimelor "Holocaustului românesc" scris la Coral;
- 2) cifra viitorilor "refugiați în România, dacă în Palestina va avea loc o catastrofă (politică)".

Și cică să nu crezi în cifre! Contabili să ne facem, tovarăși!

Sâmbătă 7 iunie 2003

Și astă noapte am dormit acceptabil - dar... nu destul.

Duminică 8 iunie 2003

M-am apucat de o treabă de care nu sânt convins: vreau să scriu un text despre “antiamericanismul” meu, combinînd textul “Șocul de la 11 septembrie” cu pasaje din jurnal - din timpul războiului din Irak. Probă că nu fac bine ce fac; probabil-sigur: iată-mă gata-obosit imediat ce am început operațiunea. Dar vorba coșbucului: greu de pornit, dar de oprit...

Marti 10 iunie 2003

Ieri mă apucasem de treabă, chiar comisesem câteva pagini...

Și m-am oprit. Și bine mi-a priit.

Ce făceam eu? Repetam ceea ce mai repetasem - dar ce anume și mai ales cum? Sub formă de disculpăre? Mieunînd, implorînd să fiu crezut când declar că nu sânt antiamerican? Firește, nu sânt - nici antiamerican, nici antievreu, nici antirus, nici antiturc, nici chiar antiromân - și ce-i cu asta? Căzînd în autocritică la sânge nu căzusem în chiar... vina de a fi ceea ce contestam: anti-cutare, -cutare, -cutare?!

Drept care mi-am spus în sinea mea - fiindcă nu aveam “oportunitatea” cum se exprimă filoamericanii care au uitat celălalt neologism: “ocazia”, precum și neșul nostru: “prilej” - să-mi spun în sinea ta - ziceam deci că m-am scuturat precum calul de muște și mi-am zis că eu ‘tocratică nu-mi fac așa. Că, dacă tot e să mi-o fac (nu să ți-o fac, autocritica aceea), atunci mi-o - *astfel*:

Recunosc, stimați tovarăși:

Afirmasem în nenumărate rânduri că americanii, pe noi, cei din Estul Europei, nu numai că nu ne-au ajutat în timpul războiului, ba chiar *ne-au bombardat civilii* - și *mi-au bombardat basarabienii și bucovinenii* (refugiați, adunați în vederea “dispersării), la 4 aprilie 1944, în Gara de Nord din București (ucigînd 5.000? 15.000?), iar după război ne-au lăsat pe mâna rusului pentru 44 ani...

...dar mă înșelam amarnic!, dragii de americani, în timpul războiului, nu ne bombardaseră cu bombe, oricum, nu cu din acelea incendiare, care îl prefac pe civil în torță vie (până când încetează de a mai fi vie/u și se prefac în scrum) - așa cum veninos, resentimentar, altfel antisemit din tată-n fiu (și, prin urmare: perfect injust) afirmasem, în scris, începînd din romanul **Arta Refugii**, scris din 1985 - adevărul fiind acela că ei ne aruncau din avioane bomboane pentru copii, rufărie intimă, de nylon (o-ho, “nailonul” american!) pentru doamnele noastre române și țigări-americeane pentru bărbații patriei române - cât despre “colaterală” din 4 aprilie ‘44, adevărul adevărat acesta fiind: atunci ne-au bombardat nemții, după care au dat vina pe americani! - așa aveau să facă și la Lepzig și la Dresda!, unde au ucis cu mâna lor, fascisto-hitleristă 630.000 civili, în majoritate refugiați din Est, fugiți din calea victorioasei voastre Armate Roșii - și tot pe Aliiați au aruncat vina!;

- mă mai înșelam când scriam negru pe alb, începînd din 1972, în cartea **Gherla**, cum, prin 1958, de la Zarcă, prin găurile date în obloane, pîndeam venirea Flotei a VI-a urcată pe Dunăre, pe Tisa, pe Someș - așteptînd să vină americanii și ne libereze de rușii ocupanți și de rușii miorotici - când ei, săracii americani, porniseră încoace, să ne dezrobească, încă din prea-frumoasa lună mai 1945, imediat după ce semnaseră pacea cu aliații lor, rușii, dar, vorba ceea din popor: drumu-i greu, zăpada-i grea, săracuț de mumă-sa (azi și mâine), nu ajunseseră decât după vreo 35 ani, în august 1979, prin însuși președintele lor Nixon (cel care se îmbrățișase cu Ceaușescu, călăul-șef al nostru, nu cu noi, victimele);

- mă înșelasem când scrisesem, dar mai ales rostisem cu glas tare în direcția prietenilor mei de atunci: Ivasiuc, Breban, Pintilie, Bernea, Matei Călinescu, Ion Vianu că ei, marii-intelectuali care consimt să frecventeze cocktailurile de la Ambasada americane organizate de James Barnes jr. consimt - și participă (prin faptul că repetă papagalicește ceea ce le sugeraseră gazdele, pentru a putea raporta la Washington că își îndepliniseră misia de intoxicare "a poporului român - prin reprezentanții lui de elită" - anume: «Ceaușescu este un bătăran, un ignar care-și martirizează poporul - *dar* este antirus, deci, de-al nostru!») - consimt și participă la propaganda pro-ceaușistă, pro-comunistă făcută de prietenii noștri, americanii care lucrau mână-n mână cu neprietenii noștri, securiștii - abia după 1989 s-a dovedit că Marele American juca după cum îi cânta Micul Securist Român, care o avea "la mână, cu fotografii, filme" pe doamnă-sa (vorbesc, în continuare de ambasadorul Barnes), mare amatoare de carne-neagră-și-veselă dacoromă - eu însă nu înaintasem cu bănuielile mele veninoase pînă la dedesubturile amănuntelor anatomice, rămăsesem la suprafața celor politice... ;

- mințisem de-a dreptul când afirmasem că americanii fuseseră de acord cu "pierderea teritoriilor" (citește: Basarabia, Bucovina, Herța), în urma diktatului sovietic din 26 iunie 1940, iar că după război, pentru ei nu a existat nicicând vreo "problemă a Basarabiei și a Bucovinei" - drept care nici nu menționau, în roșu, pe hărțile lor, curente (ca la Țările Baltice) că SUA nu recunosc anexarea lor de către URSS - inexistență tradusă și prin absența răsunătoare a unei emisiuni specifice la Radio Europa Liberă (dacă nu exista "problema", ce să caute emisiunea?) - fiindcă: ba da: existau hărți pe care nu era scrisă citeț, în roșu, ne-recunoașterea anexării teritoriilor românești de către URSS - dar nu le știam eu; și ba da, exista, la Europa Liberă, o emisiune "specifică", dar nu o remarcasem eu, atît de bine camuflată era...;

Miercuri 11 iunie 2003

Continuu și azi autocritica severă, ba chiar autodemascarea de tip Pitești:

- ...Recunosc, spășit că, scriind articolul "Șocul de la 11 septembrie", nu numai că nu țineam seama de adevărul adevărat : că de la acea dată-fix/ă/ devenisem cu toții americani, dar îi insultam pe Tismăneanu, Shafir, Oișteanu, A. Cornea și alții asemenea, negîndu-le

americanitatea din moși-strămoși; ce să mai spun de alde D.C. Giurescu, Mihăieș, S. Tănase, Antohi, Mungiu, Pippidi, Adameșteanu, G. Andreescu, Buzura, Firan, Geoană - recent (dar temeinic, așa cum le fac pe toate, românii) trecuți la evanghelismul transoceanic... În loc să-i împrășc (în mod mârșav, cum zice Liiceanu) cu noroiul calomniei mele resentimentare (iar aceasta este o trimitere în Marta Petreu), trebuia să le înalț imnuri de slavă că avuseseră nemaipomenitul curaj de a se declara "cu-americani" pe vremurile astea, tulburi, dominate de bolșevici - ba chiar de securiști: în Rusia KGB-istul Putin; în Polonia securistul tânăr, leat cu Putin: Kwasniewski și cel mai bătrâior: Lezek Miller; în Ungaria securistul lor, Medgyessi - se pare, după nume, și el ardelean ca Asztalos-Măgureanu și, ca să închei cercul: în România eternă: eternul Iliescu... Numai că chiar și eu am circumstanțe atenuante: cum nu sânt mai deștept decât Deșteptii Patriei Române, dar sigur: sânt (muuult) mai normal constituit decât dânșii, ca să mă exprim pre limba lor, am făcut o firească legătură între anume obișnuințe americane din trecut (ca modul de recrutare a personalului autohton la ambasadele lor din România; ca modul de recrutare a jurnaliștilor la Europa liberă: să zicem: Popper, Emil Georgescu, Ratesh, Iorgulescu, N.C. Munteanu, Hurezean - și atâtea *altele...*), cu actualele obișnuințe de recrutare a... aliaților: au acceptat, mai corect: au-preferat-mai-bine (l-am tradus pe Rumsfeld în *rumânește*) să primească în NATO fostele țări din blocul sovietic - cu aparatul de securitate și de partid intact, iar în Irakul recent ocupat (pardon!: liberat...) să facă apel - pentru menținerea ordinii americane - la foștii milițieni saddamiști, conduși de fostul lor șef, un general...

Iată cum în clipa de față sânt tentat să fac apropiere abuzive, salturi peste contradicții și să afirm că... toți cei care se declaraseră (și ei) "americani", chiar dacă nu ajunseseră chiar-chiar, erau - de multă vreme - un-fel-de, cum ar veni: auxiliari ai lor: cum fuseseră nemții naziști trecuți iute-iute în slujba ocupantului american și slujindu-l cu credință (în fine: cu frică); cum fuseseră algerienii - "supletivii, harki-ii" - în slujba francezilor; cum fuseseră - tot auxiliari, dar cât de zeloși! - ai americanilor, ca vietnamezii din Sud - așa cum sunt, în momentul de față bestiile de milițieni de sub Saddam deveniți (nici măcar prin întoarcerea tunicii) bravi "polițiști" irakieni prin voința Dumnezeului American...

Cui nu-i place "apropierea" făcută de mine - să fie sănătos - și... "american".

Se va fi înțeles că autocritica este numaidecât urmată de întoarcerea pe cealaltă parte a afirmației: dacă zisesem până adineauri că-i albă, acum spun că-i albă, dacă ieri afirmasem că americanii sunt văcari, azi repar și spun: «din contra: sunt vaci...» - și așa mai demult, vorba profesorului de zoologie al lui Dimov.

Nu pot încheia (deocamdată, se înțelege), fără a aduce vorba de "problema Orientului Apropiat". Am zis ce-am tot zis de americani - și de atentatul de la 11 septembrie, de acolo pornisem - că, în loc să meargă cu investigațiile, cu măsurile, cu retorsiunile la locul-cupricina: Palestina - uite că și rimează!-, să nu le mai caute-n coarne israelienilor și să-i poftească să se poarte, dacă nu ca reprezentanți ai poporului ales, atunci ca reprezentanți ai unui popor care vrînd-

nevrînd, va trebui să trăiască pe același pământ cu băștinașii palestinieni - ei îl lăsară pe Sharon să-i masacreze pe "teroriști" - terorizându-i - iar ei umblaseră după... Ben Laden, în Afganistan, în Irak...

- ...Drept care zic, azi: Foarte bine au făcut americanii că făcuseră ce și cum făcuseră! Ce aș fi vrut eu de la ei - la o adică? Să aibă bun-simț? Și ce să facă americanii singuri-singurei, de capul lor, cu bunul-simț: să se șteargă la cur? Dar ei au mașini ultraperfecționate de șters la cur, instalate, nu doar sub scaunul fiecărui aviator, fiecărui tanchist, dar și în partea posterioară a combinezonului de luptă al fiecărui ostaș american: cum se cacă pe el - de surpriză, de frică (singura chestie care-i umanizează pe roboți), cum se pune în funcțiunea ștergătoare de... parbriz de dindărăt - ba nu uită să deie și cu parfum veritabil sintetic, din cel folosit în latrinele publice. Că așa sunt ei, americanii: igienici - nu ca franțujii, care, în plus, nu i-au aprobat din inimă când inventau "arme de ucidere în masă" - și ne arătau, prin mâna lui Powell, fiola cu antrax (alb)? Și mai în plus: mănâncă brânză împutită - ce oroare, ce eroare de logică!

Deci, americanii au făcut bine că nu s-au ocupat de chestiunea Palestinei, ca motiv de căpătâi al terorismului islamic! Foarte bine că nu au condiționat miliardele de dolari datorate Israelului de un comportament de civilizată, hai să-i zicem: european (mai ales că îi bântuie și pe ei gândul intrării-în-Europa - de mână cu Turcia, desigur)! Dar unde ne trezim? În "Vechea Europă"! Nu, nu, de cinci ori nu! Israelienii au dovedit - prin tovarășul Miller, polonez de viță veche că ei nu se trag de la Paris, nici de pe la Frankfurt, ci dinspre Wilna și de pe la Warszawa. Acolo-i inima "Noii Europe"!, cum a decretat nu mai puțin tovarășul Rumsfeld.

Eu cam atât am avut de spus - dragi tovarăși.

Vineri 13 iunie 2003

Nu am mai notat pentru că:

- ceea ce se întâmplă în Palestina nu-i bine - iar Bush s-a dat cu Sharon (prin bivoul Powell);

- pentru că am mai făcut niscai "ediții": a III-a, a IV-a, Dumnezeu să mai știe...

Sâmbătă 14 iunie 2003

Jur! Azi am făcut ultima variantă - a ediției a II-a.

Dacă e curată (fără greșeli de dactilografie, nu de altă natură), mâine imprim un exemplar, iar luni (sau marți?) îl trimit lui Colesnic.

Luni 16 iunie 2003

Azi am trimis și hârtia și LD lui Colesnic - i-am explicat în scrisoare că *asta* e cea bună! Și Stăneștilor le-am trimis o copie.

Caniculă, dar nu din această pricină m-au apucat iar amețelile. Mă duc să mă întind oleacă. Încep s-o înțeleg din ce în ce mai bine pe Addie Bundren, eroina lui Faulkner din **Pe când trăgeam să mor** (acesta ar fi titlul, dar nu merge...). Cred că am mai scris asta.

Miercuri 18 iunie 2003

În sfârșit, mi-a telefonat (de la Cluj) Bocholier! Îl credeam pierdut. Vine la Paris la începutul lui iulie.

Aseară apucasem să mă culc și chiar să trag un prim somn. M-am deșteptat din pricina zgomotului de pe stradă și... pentru că tot eram treaz, m-am apucat de năzbâții: am extras un alt capitol din **Basarabia** (cel cu istoria Moldovei...) și l-am introdus drept capitol al 2-lea al variantei pentru traducători... Dacă Bocholier acceptă treaba, are să fie bine... Această variantă are să facă, în franțuzește, cam 200 pagini.

Tot ieri - dar înainte de telefonul lui Bocholier - le-am trimis Stăneștilor un exemplar din **S.R.**, rugându-i să facă ei microfise de personaje. Nu știu dacă am fost destul de limpede în explicații.

Vineri 20 iunie 2003

Vorba celuia: nu mai termin odată de terminat **S.R.**! Ieri am încheiat ediția a II-a, azi pornesc ediția a III-a.

În *Vatra* ultimul număr - despre premii literare - G. Adameșteanu scrie că în 1992 "eu [adică ea] și cu Mircea Martin ne-am luptat împreună pentru Paul Goma și Ion Negoitescu. Paul Goma a luat premiul, Negoitescu nu".

Pentru întâia oară aud această variantă. Adevărat, nu mă aflam acolo-la-fața-locului, pe baricadele scriitoricimii române, deci nu știam că mă aflasem "în concurs" alături - cu atât mai puțin "împotriva lui Negoitescu" - iar după eveniment nici G. Adameșteanu nici M. Martin nu mi-au spus nimic.

G. Adameșteanu încercă să bage un cui acolo unde nu are ce căuta: Nego și Goma boxau la categorii diferite, nu la aceeași: Negoitescu "concura" cu **Istoria literaturii române** de la Minerva, eu cu un roman **Ostinato** - carte publicată de Mircea Martin la Univers. Cine concura: cărțile sau autorii? Au poate nu știam eu cum stăteau treburile, dealtfel prietena mea Gabriela îmi replica la fiecare luare-la-cuvânt: «Ce știi tu, bă, de la Paris...»

Admit: nu știam nimic - de la Paris... Numai că nici Negoitescu nu știa - de la el, de la München. Sau poate că știutul nu era pentru... căței ca alde noi, ci pentru... Mă opresc.

Adevărul va fi fost mai simplu - atunci, în 1992. Numai că Adameșteanu tot în aburi înoată și cum nici ținare-de-minte n-a avut vreodată... - de asta era bun romancier, de asta e prost publicist; și catastrofal memorialist.

Sâmbătă 21 iunie 2003

Solstițiul iunic. S-a anunțat mari călduri - la noi: suportabile.

Francezii se plâng - iar - de secetă. Popor de agricultori, care judecă timpul prin catastrofe: inundații, secete, incendii (de păduri, de pășuni). Și, în fiecare an precizează: «O asemenea secetă (inundație) n-a mai fost de...» - dar nu spun pe loc o cifră: cincisprezece, treizeci de ani - pentru ca în cele din urmă să afli că "o asemenea" fusese acum doi-trei ani... Să fie ei alarmiști?, ușor de băgat în spărieți? Da de

unde! Doar... țărani. Pentru agricultor - oricât de dotat tehnic-chimic, oricât de garantat de Comisia Europeană - tot meteorologia, bat-o focul, face și desface viața: când nu e prea-prea, atunci e foarte-foarte; când nu e destul, e prea-puțin. Așa e în viață, când depinzi de "forțe"... - căci ele, forțele, e-he, nu te pui cu ele, băiete...

Mi-s apropiati, chiar dragi agricultorii, fie ei și țărani d-ai noștri, dân popor. Fiindcă "schimbările" îi ating și pe ei, cum altfel, dar pe dinlăuntru rămân aceiași anxioși, supuși "forțelor" - adică voinței lui Dumnezeu. Dacă El dă ploaie - e bine; dacă dă El prea-multă - nu e (prea) bine. E odihnitor să știi că pe deasupra "forțelor" există El; un șef: primar, milițian, prefect, secretar-general, rege. Probabil și la asta se gândea Blaga când spunea că veșnicia s-a născut la sat. E o veșnicie ne-liniștită, una populată de spaime (grijile constituie fondul): că dacă plouă - că dacă nu plouă?; că dacă dau omizile, lăcustele, grindina?

"Relațiile cu natura" ale francezului: proaste; negândite, negospodărești: în legătură cu apa (de care Franța nu duce lipsă - în principiu), agricultorul francez, chiar individual - vreau să spun: care exploatează singur, cu familia, o suprafață, mai ales de cereale - are un comportament de... american (dinainte de al II-lea război mondial: storcea de vlagă un teren - apoi îl lăsa pe acela și destelenea altul - numai că acum nu mai există suprafețe virgine): de parcă ar muri la anul, deci până atunci trebuie să scoată tot ce e de scos din acesta.

Duminică 22 iunie 2003

Am vaga presupunere: am așteptat această dată: 22 iunie (dată sfântă pentru, mai ales basarabeni și bucovineni), pentru a avea îndrăzneala să notez ceea ce am tot evitat:

Tratatul cu Rusia, deci spulberarea ultimelor speranțe.

Nici nu vreau să cunosc "amănunte" ale textului, nici ale condițiilor în care a fost semnat.

Sentiment de nesfârșit abandon. Și nu mă consolează deloc faptul că îmi cunoșteam compatrioții: lichele, fără strop de simț moral, fără coloană vertebrală, putori, lași, grăbiți să treacă la altceva - "la treburi mult mai serioase"... Așa au făcut în iunie 1940 Argetoianu, Ralea, Țenescu, C. C. Giurescu, Tătărescu; așa au făcut după 50 și 60 ani Iliescu, Roman, Constantinescu, Ciorbea, Geoană, Zoe Petre, Pleșu.

Să nu fie uitați în veac! Să li se treacă numele în piatra-neagră a trădătorilor neamului românesc, alături de Groza.

Luni 23 iunie 2003

Mi-a venit prin poștă nr. 25 al revistei *Drepturile omului*, trimisă de Mircea Sănescu - el publică articolul integral, cel din *Timpul*. Încă nu primise scrisoarea mea.

Mi-a telefonat de la București Sergiu Grosu. A ajuns cu bine, cu "plicul" - așa zice el. Mi-a citit un fax de la Colesnic: are să tipărească ed. II-a "dincoace" - în 1.000 exemplare.

Tot Sergiu Grosu: că a apărut în *Aldine* un text de prezentare a **Săptămânii...** - să fi înțeleș greșit, că autor este Mircea Stănescu?

Oricum, ziarul anunță că în numărul viitor va publica cap. 8.

Consolant. Chiar că nu mă așteptam - deși Mihai Creangă mi-a mai făcut surprize plăcute...

Marti 24 iunie 2003

Bush-președintele-minune:

«Europa este de vină că africanii mor de foame: fiindcă nu permite cultivarea plantelor genetic modificate!»

Și nu s-a găsit un singur jurnalist să-i atragă atenția lui Gâgă:

a) Europa acordă Africii ajutoare de 7 (șapte) ori mai importante decât bogata și laudăroasa Americă;

b) în America se cultivă soia, porumb genetic modificate(e), însă numai pentru hrana animalelor; deasemeni, bumbac - până la noi informații, bumbacul nu este aliment - ca lipsa lui să... provoace foamea.

A doua chestie a lui Bush: la Guantanamo - o rușine a rușinilor - (iată unul din motivele pentru care s-au blindat cu "legi" care-i scutesc de a fi judecați de tribunale internaționale pentru crime de război) - americanii au de gând să construiască o "sală" pentru... procesele talibanilor, precum și un "local" pentru execuții!

Unde sunt nerușinații americanofili de teapa unor A. Cornea, M. Shafir, Stelian Tănase, Antohi, Pippidi să explice "necesitatea" unor astfel de "reguli-și-practici"?

Miercuri 25 iunie 2003

Mi-a trimis dr. Olteanu copia unui mesaj despre cartea topită de care-mi vorbise la telefon. Am înțeles că Ion Coja a publicat un articol în *Ziua* din 4 iunie privitor la asta; am mai înțeles - cu greu, textul semnat: Teșu Solomovici - este redactat ca dracu' - citez din el:

"În 1994 un grup de istorici militari: Alesandru Duțu, Nicolae Ciobanu, Alexandru Osca, Aurelian Miriță, Petre Otu și [civili] Constantin Botoran, Ion Alexandrescu, Ion Calafeteanu, Maria Covaci, Irina Guțu și Gheorghe Pintilie a stabilit un contract de colaborare cu Fundația Culturală Română în vederea editării unui volum de cercetări istorice: **Situația evreilor din România în anii celui de al doilea război Mondial** - sub egida Inst. de istorie și Teorie Militară, Arhivelor Statului, București, Arhivei Ministerului Apărării Naționale și a Centrului de Studii Transilvane".

Ar fi avut 3 volume și s-ar fi ocupat de perioada 1939-194 (? - aceeași blestemată neglijență la fotocopiare, care a suprimat, aici, data, în alte părți cuvinte întregi, absolut necesare corectei înțelegeri).

I. Coja a afirmat că lucrarea a fost topită (deci, fusese tipărită!) "în urma presiunii exercitate de Conducerea Federației Evreilor din România asupra academicianului și scriitorului Augustin Buzura, președintele Fundației Culturale Române. Este o poveste imposibilă, a declarat Dorin Dorian (...) sunt în conducerea Federației, nu e posibil să fi existat vreun (? cuvânt lipsă) împotriva publicării sau difuzării cărții istoricilor de la Centru de Studii Transilvane fără să fiu înștiințat (...) m-am interesat și la alți membri ai conducerii evreiești, nu a

existat un asemenea demers. Ion Coja care s-a decis să republice cartea «topită»” (ghilimelele aparțin lui Teșu Solomovici care semnează mesajul... în sensul că acea carte n-a fost deloc topită!-restul prozei sale nu prezintă interes.

Față cu această “informație” sunt obligat să fac pe detectivul, să lucrez cu deducții:

- Este cu totul verosimil ca F.C.E. să fi făcut demersuri pentru interzicerea unei astfel de cărți: făcuse cu Operele lui Eminescu, repurtase un succes epocal, de ce s-ar fi sfiit să ceară interzicerea (în fine, topirea) unei *culegeri de documente*? - este în natura evreilor să protesteze, să nege - ba chiar să ceară pedepsirea “vinovaților”; și sunt îndreptățiți să o facă, din moment ce își apără “nevoile și neamul”, vorba poetului național-antisemit...;

- Cum anume vor fi procedat? Probabil pe mai multe căi, dar prin foc-concentrat: aluzii, mirări, indignări, amenințări, intimări. Nu cred că în acest caz (încă o dată: fiind vorba de documente publicate, evreii nu vor fi riscat să facă proteste scrise). Prietenește, semi-oficial; de la persoane din România, din Israel, din Occident - la urechea nepotelului lui Gogu Rădulescu, soț al soției sale, Dorina...

Convingerea mea, rezemată pe o bună cunoaștere a “academicianului și a scriitorului Augustin Buzura, președintele Fundației” - cum ni-l prezintă, lung, Teșu Solomovici - este aceasta:

Nu va fi fost nevoie de somații, de amenințări cu distrugerea cărții, oricare dintre evrei ar fi putut formula față de academicianul cu același titlu mirarea-îndurerată, îngemănată cu mărturisirea jenată (o copie după cea a președintelui Knesset-ului față de prim-ministrul lui Constantinescu: «Chiar mâine depun la Senatul american - spuneți și Dvs.: ce voi răspunde când voi fi întrebat cum mai stăm cu antisemitismul în România - ca să știe dacă o primesc în NATO...?») - pentru ca Buzura, maramureșean curajos-foc, cel care se căca pe el numai la gândul (piei, drace!) că el cu mâna lui ar fi putut așterne pe hârtie un cuvânt - ba chiar o propozițiune întreagă! - care nu ar fi fost “pe linie” - să se execute fulgerător. Cum să riște el să-și puie în cap comunitatea evreiască - atotputernică mai ales în America? Adio călătorii, burse, subvenții, cadouri! Adio chiar “Fundația” cu pricina - ce, te pui cu ei?, se va fi întrebat în liniștea de mormânt al closetului toaletic cacademicianul Gusti.

Mai răzbate o informație (despre informație): documentele ar fi fost publicate “fără un minimal aparat critic”. Ceea ce duce la:

a) asemenea documente - fără aparat critic? Înseamnă că și militarii - fie ei istorici - sunt români, nici nu se vor fi gândit că este de trebuință să indici de unde ai luat informația;

b) “aparatul critic” nu va fi înseamnănd, în ochii evreilor, cum am fi înclinați să credem: indicarea amănunțită a surselor, ci... respectarea regulei realist-socialiste (unde ești tu Sami Damian, apostol al portretizării, al “prezentării” unui eveniment... cu umbrele, de acord, dar nu fără lumini”):

«Adevăr integral - de acord, însă nu chiar cu totul integral!»...

Cum așa? Așa, bine, fiindcă iată ce scrie Teșu:

“Transnistria rămâne marea problemă a istoriei contemporane și democrației românești. Dacă, într-adevăr, cartea a fost topită, moti-

vele cred că trebuie căutate în lipsa totală a aparatului critic. Documentele există dar [lipsesc cuvinte de la fotocopiare] la ațâțarea populației românești, a armatei române împotriva evreilor basarabeni au acționat și specialiști ai serviciilor secrete românești și germane. Chiar și mareșalul Antonescu a căzut, în multe cazuri victimă acestor operațiuni de intoxicare și manipulare. *A publica toate documentele, unele insuportabil de antievreiești, fără a le însoți de un minim aparat critic poate implica penalul* (subl. mea; P.G.).

Vasăzică așa:

- “dacă, într-adevăr cartea a fost topită” - această îndoială exprimă confirmarea: da, cartea a fost topită;

- “motivele, cred că trebuie căutate în lipsa totală a aparatului critic” - de unde cunoaște (sau bănuiește) Teșu Solomovici motivele topirii, dacă nu cunoaște cartea? De unde știe că nu avea aparat critic? Înseamnă că Dorel Dorian mințea când afirma că “nu a existat un asemenea demers din partea FCE”!;

- “la ațâțarea populației împotriva evreilor basarabeni” (de unde scoate Teșu doar categoria “evreilor basarabeni”? Sorin Toma și alți entuziaști erau “basarabeni”? Dar cei aduși cu camioanele de peste Nistru - tot “basarabeni” erau?) “au acționat și serviciile secrete” - ce nevoie de ațâțare din partea serviciilor secrete, când zeci de mii de militari români în retragere; când zeci de mii de civili basarabeni încercînd să se refugieze fuseseră agresati de evrei, unii răpiți, alții uciși? A, Teșu trimite la acuzațiile de spionaj sovietic formulate de autoritățile românești la adresa unora dintre ei? Dar chiar din mărturiile (publicate de M. Carp) reiese că ostașii nu aveau nevoie să fie “ațâțați”, pentru a nu uita umilirile din timpul retragerii;

- “A publica toate documentele, unele insuportabil de antievreiești” (...) “poate implica penalul...”

Ca să vezi! “Insuportabilă” ar fi, după Teșu, publicarea documentelor (“documentele există”) - și nu, doamne-fereste faptele agresorilor! Deci, adevărul este... insuportabil de antievreiesc! Deci nu erau “insuportabil de antiromânești” actele evreilor (adulți, adolescenți - și copii), agresîndu-i pe români fizic și verbal prin cuvinte, “insulte” învățate în familie, în mare secret: “Fașist!” “Moșierist!” - și mai ales: “Țâgan!”

Și, în bună tradiție, amenință cu... darea în judecată pentru... calomnie..., scontînd pe frica băgată în oasele românilor de peste jumătate de secol de teroarea bolșevică, rusească, exercitată prin mai ales evrei.

Ce măgar, Teșu Solomovici!

Joi 26 iunie 2003

Căldură, căldură.

Ieri, în Irak mai mulți soldați britanici au fost uciși de irakieni - când obiceiul era ca englezii să fie omorîți de americani... Motivul - de necrezut, la englezi: ca să facă perchezitii în căutare de arme (individuale, se înțelege, nu alea pentru care au început războiul), au intrat în casele oamenilor însoțiți de câini! Și eu care îi credeam pe englezi elementar-instruiți... Da’ de unde!, au învățat de la analfabeții

americani să nu știe nimic - în afară de dat cu boamba.

De când m-am oprit din a strica prin o nouă variantă **Săptămâna Roșie**, nu-mi găsesc locul, nu-mi aflu rostul. Ficție nu mai scriu în veac - m-am lecutit de anul trecut când cu **Bătrânul și Fata** - jurnal: da, însă cum am promis că nu mai scriu nici despre Irak, nici despre americani, nici despre israelieni...

Mă apucă adeseori un dor de a scrie... amintiri. Din copilărie, desigur. Numai că le-am cam scris, cum ar relativiza jumătatea apolzană din Manolescu. Atunci: amintiri din adolescență - le-am scris și pe acelea; din tinerețea mea cea fericită - le-am scris, le-am pus pe hârtie și pe cele din maturitate, și de la bătrânețe.

Necazul meu: de câțiva ani nu mai am energie - pentru scris; mi-au diminuat mult, nu "forțele de creație", ci banala putere: de a da cu sapa,/ de a călări iapa - de a scrie. La acest necaz se adaugă acela de a-mi fi pierdut cheful (de a scrie). Va fi un cerc vicios: nu am chef pentru că îmi lipsește energia; nu am puteri - fiindcă nici chef nu am. Tot ce am făcut de când mă țin de **Săptămâna**, ediția a II-a (și pentru că nu am chef nici energie, am trecut grabnic la a III-a ediție...) a fost cârpoceală, cioca-boca pe un text dat, reparație, recalibrare...

Sâmbătă 28 iunie 2003

Nu mă înșelase auzul în convorbirea de luni cu Sergiu Grosu: *Aldine* din 21 iunie (!) a publicat pe ultima pagină un text de Mircea Stănescu: "Goma și «legea tăcerii»" - foarte bun; este reprodusă coperta, adresa și telefonul editurii. Bun!

Fiindcă - totuși - lucrurile bune din acest număr nu se rezumă doar la augusta-mi persoană:

- Pe prima pagină este publicată o telegramă adresată tovarășului Geoană de către veteranii de război - în ea se cere să fie publicat textul Tratatului cu Rusia (se vorbește la viitor, deci în clipa redactării exista și responsabilitatea șef: Iliescu - de ce nu e adresată și lui telegrama? nici lui Constantinescu?, nici lui Ciorbea?). Bun!!

- În interior, pe două pagini, cu poze, un documentar semnat de Alexandru Mihalcea: "Șaba - limanul făgăduinței, pământul prăpădului" - despre soarta elvețienilor colonizați pe malul Limanului.

- Pe pagina a 4-a, sub titlul: "Renașterea unei cărți «topite»" sunt reproduse două pagini de gardă din vol I. (1931-1941) a cărții Situația evreilor din România despre care emisesem și eu o ipoteză când comentasem "articolul" lui Teșu Solomovici în care el reproducea negația lui D. Dorian că Federația Evreilor ar fi intervenit pentru republicarea cărții...

Ei, bine, se pare - fiindcă nu cunosc toate amănuntele afacerii - că am avut dreptate:

Nu era nevoie ca evreii să treacă la amenințări pentru ca Buzura să fie băgat în boale și să trimită el la topit cartea. De unde concluzia (care mă privește numai pe mine): când nu ai documente, te adăpi la izvorul... intuiției.

Iată explicația din *Aldine*:

"...în preziua lansării ei pe piață, cartea a fost interzisă și dată la topit, din ordinul d-lui Augustin Buzura, directorul Fundației

Culturale Române. Motivul: protestul unor așa-zisi istorici evrei, foști profesori de marxism la ‘Ștefan Gheorghiu’” (sub. mea).

Fără a se fi arătat în toată... bezna fapta vajnicului maramureșean Buzura, pot aduce alte probe... rezemate pe intuiție:

- momentul “evenimentului cultural” (după numele Fundației Cândia, devenită Fundația Buzuria - tot a Securității rămânând, altfel marele anticomunist Buzura nu ar fi rămas înșurubat acolo, sub trei președinți: Iliescu I, Constantinescu, Iliescu II...), adică distrugerea unei cărți de foarte mare importanță pentru comunitatea românească, ținută în ignoranță peste jumătate de secol în legătură cu propria istorie: 1994;

(Încă) nu știu numele celorlalți din “delegație”, dar de unul sânt sigur (chiar de nu va fi fost și profesor la Ștefan Gheorghiu): Radu Florian: cu prestigiul său de supraviețuitor al Trenului Morții - dar și cu aura celui care, înainte de 1989, îl vizitase pe Cioran la Paris - nu este inutilă precizarea: în legendarul apartament de pe rue de l’Odéon), după care a publicat în *Luceafărul* un “interviu indirect” cu marele-înraiat - aici deschid o lungă paranteză, dar să se știe: o închid!...

[cel care îmi provocase mie mirarea-obraznică - în prezența Monicăi Lovinescu, pe stradă, după ce ieșisem de la biserică română - că ditamai “reacționarul” acceptase să stea de vorbă cu o bestie de politruc - despre care chiar eu îi povestisem, mai ales “procesul din iunie 1956” - iar el încercase să o dea pe glumă: «Am vrut să văd cum arată un comunist», și eu, după obicei, dînd cu băta-n baltă: «Și ce ați văzut - în oglindă?»]...

- continuu: deci Radu Florian - cum să lipsească el de la o asemenea “acțiune-de-luptă-împotriva-fașismului românesc”? - va fi constituit un stâlp de nădejde al “opinie publice indignate”.

Nu merg mai departe cu deducțiile - bat pasul pe loc, în spinare cu sacul meu de pățanii:

a) *carte topită* - cam în aceeași perioadă - *Liiceanu* mi-a distrus **Culoarea curcubeului** (după ce a fost retrasă de pe piață - la cerera cui?), iar *Sorescu* a distrus plumburile la **Gardă inversă**. - inutil să întreb: «la cererea cui?», fiindcă sânt convins: nimeni nu-i ceruse lui Sorescu să facă ceea ce, iată, știa el, din moși-strămoși: să-și păzească interesul, cu orice preț;

b) carte făcută-nepublicată: **Ușa noastră cea de toate zilele** - la Cartea românească a lui Marin Preda. Așadar, Ivasiuc, nu doar un “apucat”, ci nebun periculos (dar, vorba lui Shalom Alehem: unul care sparge numai geamurile caselor altora...), nu doar un turnător - atunci, în 1970, nu știam - ci un lansator de calomnii de necombătut: fără să fi citit cartea, se pomenește zicînd că e una “cu cheie: sub personajul cutare este Nicolae Ceaușescu, sub cutare: Elena Ceaușescu” - iar confrății - în ordine: Marin Preda, Gafița, Țepeneag, Mircea Ciobanu nu au avut îndrăzneala normală de a contrazice afirmațiile iresponsabile - și mincinoase - ale lui Ivaiuc (dar, cine ar fi crezut? - eu, da; Geta Dimisianu și Al. Paleologu, ei au contestat “prezența cheii”). Rezultatul: cartea “nu a fost aprobată” (dar, nu respinsă!); autorul interzis, nevasta și socrul autorului și ei interziși! Aici nu a intervenit Organul: cenzura, securitatea, ci... frica-de-securitate. Tăcînd, au favorizat rostogolirea avalanșei stîrnită de

pietricica lui Ivasiuc.

Firește, nu fac parte dintre “creștinii” (unde mai pui: ortodocși!) care, în cazuri ca acesta dispensează partidul, sistemul, securitatea de orice responsabilitate - «E-hei, dac-ar fi știut Nea Nicu ce porcării se fac în numele lui...» - asta este gândirea scurtă, scurtată, de rob din tată-n fiu, care încearcă să se pună bine cu Stăpânul, dînd întreaga vină pe vechil;

Firește, nu fac parte nici dintre “creștinii” care se arată gata să ierte “micile păcate” ale lui Liiceanu, chiar pe ale lui Sorescu - precum Monica Lovinescu și Virgil Ierunca și Gabriela Adameșteanu - mai ales că nu lor le topiseră cărțile... oltenii - ci unui basarabean ca mine!, consolînd victima: «Lasă, că scrii alte cărți” - ca și cum despre asta ar fi vorba, despre eventuala distrugere a unicul exemplar - ci despre **fapta** neculturală, anticulturală a oltenilor Liiceanu și Sorescu, a maramureșeanului Buzura. Ce fel de “director de opinie” (mai) poate fi acela care distruge cărți?

La urma urmei, această faptă - este rezultatul direct al “rezistenței prin cultură”: acest mod egoist, supraindividualist de a... evita loviturile puterii i-a fasonat astfel: pe “marii intelectuali” numiți mai sus nu i-a interesat decât propriile cărți - “produsele” altora să fie apărate de autorii lor - și numai de ei.

Și iarăși rostesc un cuvânt sforăitor: *solidaritate* (scriitoricească). Mă tem că nimeni dintre confrăți nu înțeleșese ce scrisesem eu despre Blandiana, cea care declara în Convorbiri literare că... (nu citez): înainte de 1989 nu era posibilă solidaritatea, însă acum, că e posibilă...

Veșnica, eterna, nemuritoare voie-de-la-poliție la român.

Duminică 29 iunie 2003

Am lucrat din greu la Post-Scriptum 3. În cele din urmă l-am făcut, l-am lipit, urmează ca luni să-l trimit lui Colesnic.

După amiază: telefoane de felicitare de ziua onomastică: de la Gabriel Pleșea, aflat pe Coasta de Azur, în vacanță; de la Stănești - cu care prilej i-am mulțumit lui Mircea pentru textul-surpriză din Aldine; de la Niculiți (am aflat că a început “șantierul” la Paltinu); de la Stefana Bianu (a avut necazuri cu moartea soacrei) și de la Anca Hațiegan (în principiu dispusă să dilate textul trimis).

Iată, deci că am cel puțin cinci prieteni - or să se manifeste încă vreo trei prin poștă... De ce mă plîngeam că sînt singur?

De mâine se schimbă vremea - cel puțin așa ne amenință meteorologii. Eu n-am suferit de caniculă, dar floricelele, bietele...

I U L I E

Marți, 2 iulie 2003

Nici nu se putea început de lună mai cu-fără-noroc: azi am primit scrisoare de la Victor Frunză: Nu-mi poate publica **Sabina**: nici unul dintre librarii interogați nu a acceptat cartea lui Goma. Au tresărit la auzul numelui autorului, dar răspunsul a vizat cartea... Pretextul, de multă vreme folosit, turuit ca învățat pe de rost: «A mai fost publicată» Sunt buni compatrioții mei la învățare-pe-de-rost a refuzurilor diplomatice: “textul” îmi aduce aminte de ceea ce îmi relatau, în februarie-martie 1977 cei doi-trei foști pușcăriași care, pățiți, se consultaseră mai întâi cu “înțelepții noștri”: să se ducă la Goma, să semneze apelul acela pentru respectarea drepturilor omului? Iar înțelepții: Noica, Stăniloae, Țuțea, Bernea, Carandino, Coposu (pe care îi vizitaseră pe rând, în momente diferite, numai între patru ochi), răspuseseră, turuind lecția învățată... Ca și librarii actuali - tot ai noștri-înțelepți, doar și ei se ocupă de... carte”. Tripletă infernalo-culturală Liiceanu-Monica Lovinescu-Adameșteanu a prosperat, a făcut pui în deceniul scurs de la pătania lui Florin Ardelean, editorul celei de a II-a ediții a **Culorii curcubeului**: n-or fi ei, acum, exact exact aceiași juști tovarăși de la difuzarea-cărții, însă cum difuzarea culturii-rezistente în comunismul post-comunist nu a fost stârpit din România, ba chiar prosperă - ținându-se de degetul mic, ca îndrăgostiții - cu Securitatea eternă...

Cât rău mi-a făcut prietenii-dragi ai mei, altfel și ei autori de cărți!

Consolare: am întrerupt însemnarea cu **Sabina**, fiindcă...

...Mi-a telefonat Colesnic de la Chișinău: a primit coletul cu laser-discul, trimis în 17 iunie: două săptămâni pe Drumul Poștii! Are să “culeagă” cartea după înregistrarea de pe L.D. L-am anunțat că ieri i-am trimis un supliment, pe hârtie, acesta, urmînd a fi cules de mână. N-a fost deloc impresionat, în sensul de: contrariat; nici supărat că îi tulbur procesul de producție - de parcă nici n-ar fi român! Mai știi: voi fi avut dreptate când îi vorbeam de bine pe basarabeții mei: oricât de arzătoare le-a devenit nevoia de a ajunge-din-urmă Țara Mumă, de a se adapta (și în sensul rău) la “nivelul” românilor de pe malul drept al Prutului, mai păstrează câte ceva din verticalitatea lor nativă. Se vede că o teribilă oprinare social-politică, dacă e însoțită de una națională, în final e mai puțin devastatoare decât... reducerea (și dacă așa zice: auto-reeducarea?) la care au consimțit ceștialalți - care au crezut că bolșevismul adus de ruși poate face casă bună cu naționalismul elaborat sus, la C.C. al P.C.R. - mai scurt: național-comunismul.

Miercuri 2 iulie 2003

Aseară am avut o convorbire telefonică neplăcută. Neplăcerea s-a făcut simțită abia când am început să i-o povestesc Anei.

Nu, nu nu: nu sînt om-social. Dacă așa fi fost, așa fi consimțit la “un mic-serviciu”. Dar așa, am provocat *decepție*; la urmă, ca să nu fie dubii, a venit și recomandarea: *Să vă mai gândiți...*

Necazul vine și din ceata în care s-a desfășurat discuția. Persoana care îmi vorbea fusese “delegată” să-mi vorbească de persoana care nu vorbea (abia târziu, după convorbire, am dedus motivul...). Apoi: nu mi s-a spus limpede care este “miza” și cine-ce miză pe răspunsul meu favorabil. Pe scurt: atât persoana vorbitoare cât și persoana ascultătoare ar fi trebuit să cunoască motivul pentru care propunerea lor nu avea să fie acceptată - doar existau probe scrise și demult scrise, re-scrise. Însă eu nu am lungit convorbirea (ei chemaseră), deci nu am explicat ceea ce în subconștient, știam bine, eram sigur: că interlocutorul nu avea nevoie de explicațiile mele, de argumentele mele; și nici nu mi-am manifestat mirarea (eventual indignarea) că mi se face o astfel de propunere. Am mai spus: pe loc, nu am văzut motivul telefonului (mai corect: al apelului la ajutor). Nici acum nu sunt sigur-sigur, însă elementele alcătuitoare la această concluzie duc. Oamenii aveau nevoie - urgentă - de ceva; acel ceva li se promisese direct (sau își vor fi imaginat ei că îl vor obține) dacă mă convingeau pe mine să fac ceea ce eu nu am acceptat (mi s-a părut firesc, normal să refuz).

Paranteză: păcătoasa de limbă română (draga de ea!): cum unii rostesc una, celălalt înțelege alta - o “altă” pe care emițătorul nu o cunoaște, chiar dacă a frecventat limba-scrisă a receptorului...

Voi fi devenit din cale afară de iritabil, însă iată: nu-mi place să mi se spună: «M-ai *deceționat*» - dintr-un motiv al dracului de simplu: chiar dacă în sinea mea (cea rea...) nu pun semnul egalității între mine și ceilalți, în relațiile în care cuvântul este vehicul, păstrez egalitatea - sau încerc să o păstrez. Pentru mine “a(-l) *deceționa*” pe partenerul de discuție, de relații echivalează cu o formulare nepoliticoasă, neegalitară, chiar ofensantă - pentru că propune o “etajare” a persoanelor: “*deceționatul*” este, firește, superior (ca vârstă, ca situație socială, ca ascendent psihologic) celui care, cică, l-a *deceționat*. Și îl urechează - fiindcă l-a *deceționat*... Cum reacționez în caz de nepotrivire de opinii la un moment dat? Simplu: anunț că nu sânt de acord cu interlocutorul; că eu văd altfel lucrurile; că mie mi se pare - dar poate că mă înșel... - că puteam vorbi și de... Mult mai puțin mă rănește, ba chiar deloc: «Nu ai dreptate!», «M-ai mințit!» fiindcă lasă deschis dialogul, însă ce poți răspunde la: «M-ai *deceționat*»? Eventualul răspuns: «Nu te-am *deceționat*...» sună a disculpare, nu a... replică. Așa că taci - tu, *deceționantule*!

Altceva: ca tuturor foștilor pușcăriași și mie îmi sună profund antipatic “promisiunea-amenințare”: «Te mai gândești...» Fiindcă așa ne ziceau anchetatorii după câte o interminabilă anchetă-zilnică (care putea dura și... 18 ore!): tortură morală, trupală - când oboseau ei, bestiile care se schimbau des, de tine nefiind vorba: «Te duci jos - (la celulă) și te mai gândești...»

Bine, dar ce ar fi trebuit să fac - dacă aș fi înțeles pe loc dorința interlocutorului? Să fi acceptat ce îmi propunea, solicita - în ciuda evidenței?, în ciuda informațiilor pe care le deținea și care toate îi spuneau că eu nu voi fi de acord? Doar... călcându-mi pe inimă - pentru a face un serviciu, a da o mână de ajutor («care tot nu te costă nimic...») unui prieten? Împotriva principiilor?

De acord, pentru a face un serviciu unui prieten, unii buni prieteni buni își calcă pe inima “principiilor”, ce nu face un prieten

care la nevoie se cunoaște?- ei, ce se întâmplă, după ce-mi calc? Ei, ce: rămân și fără “principii” - altceva nemaiposedând pe lumea asta: nici casă, nici masă, nici țară, nici nimic-nimic-nimic.

Sper din toată inima că am făcut o deducție abuzivă. De aici, povestea - lungă, lată. Sper să mă fi înșelat eu.

Joi 3 iulie 2003

De dimineață: severe ameteți. Mă străduiesc să nu fac mișcări bruște ale capului, în niciun caz rotiri... Mă întorc ca lupul (ca ursul?), cu gâtul țepăn...

A plouat cu găleata azi-noapte. S-a rupt o “atârnea” conținând niște flori - atâta pagubă, am pus-o pe balustradă. Înainte de ploaie am semănat (recolta a II-a, ediția a doua...) “mărar galben”, belles de jour și zorele. Preocupări care m-au ținut treaz toată ziua de ieri - și seara - oricum, otrăvit de “incidentul telefonic” de alaltăseară. Amestec de regrete că nu am ajutat un prieten și de spaimă că m-am des-socializat într-atâta, încât pun mai presus de “servicii prietenești” niște căcaturi de “principii”. Chiar dacă se va dovedi că intrasem la idei (și gata, fandacia!), tot nu se va schimba situația mea: fără ieșire - nu mă mai schimb, la vârsta asta și la “cimentarea” (și dacă: împietrarea?) unor oarecari vorbe-vorbe...

După amiază: a telefonat Niculiță. A trecut pe acolo Bukiu. A cumpărat câteva cărți - ce avea prin casă...

Tot el mi-a confirmat temerea. Din păcate.

Mi-au mai diminuat ametețile. Măcar atâta.

Vineri 4 iulie 2003

Am primit de la Sergiu Grosu o pagină din *Aldine* (numărul din 21 iunie - următorul va cuprinde cap. 9 din S.R). Și copia unui text de Valerian Stan prin care se apără de un atac semnat Dan Pavel și Iulia Huiu.

[L-am cunoscut pe Dan Pavel în primele luni ale anului 1990, la o cafenea din apropierea studioului parizian al Europei libere. Monica Lovinescu mi l-a prezentat în termeni ditirambici. Pentru că nu m-am arătat la înălțimea recomandărilor sale - în vreo jumătate de oră, în afară de Bună-ziua inițială nu i-am adresat alte cuvinte - s-a supărat (Monica, nu Dan Pavel!), deși în afară de tăcere, nu zisesem nimic... Când m-a întrebat (mai târziu), în stilul D-sale: «Dar ce ai cu omul, omule?», am ridicat din umeri. Ca să scap de un răspuns detaliat, am zis că «omul» nu mi se părea a fi de pe la noi... Monica nu a înțeles ce mormăi - și am rămas la asta. Citisem niște texte de-ale lui D.P. - nu doar din 22, de curând înființată (am impresia că fusese printre fondatori, alături de Stelian Tănase) - și mi se păruseră... “ca la *Flacăra*”. Or textele lui nu erau “ca la *Flacăra*”, mai rău: “ca la “Viața studențească” - aflu acum din textul lui Valerian Stan. Firește, pe vremea aceea numele “Zoe Petre” nu-mi spunea nimic. Acum, când știu că Dan Pavel și cu Zoe Petre îl “consiliau” în tandru duet pe Emil Ucrainescu, zis și Țucu Cocomăntinescu, mi se luminează peisajul (corect: mi se întunecă România...). Nici măcar nu rog să fiu crezut

pe cuvânt când spun că îl “mirosisem” (ca individ nefrecventabil, unsuros, pânditor) și că din această pricină nu-l luasem în seamă. Corect ar fi: nu îl mirosisem ca frecventabil - ceea ce, din partea mea, este o greșală...].

Din citatele produse de V. S. (din opera lui Dan Pavel) reiese că autorele este un român autentic: când formulează acuzații, nu numește “izvoarele” pe care s-a rezemat. Obișnuința de securist - nu e necesar să fi avut grad, uniformă de Secu - doar să fi lucrat în presa de dezinformare; să fi trudit - ca Dan Pavel - în campanii de intoxicare naționalistă-ceaușeză (antiungurească) a bouului de român: da. (Nu am știre dacă va fi participat la campania... prosemită - ca americanolatra și bursofag impenitent - însă ar fi exact același lucru, chiar dacă pare contrariul).

În ultima vreme îl băgasem în seamă - în foarte treacăt - pe Dan Pavel ca unul dintre americanofili (bântuie tot felul de congrese, colocvii - vorbesc numai de cele interne - l-am remarcat ca pe o strălucitoare nulitate la o chestie a “liberalilor”, unde se discuta despre Irak...); până adineauri îl știam doar în ceata bursierilor care își plătesc pumnul de dolari lingînd cururi prin cuvinte (obișnuința la el, doar fusese laudător al Ceaușescului până în prag de “rivoluție” - acum aflu că nu doar o bursă l-a răsplătit, tovarășul nostru de nădejde este... - ce poate fi un obedient lingător al comunismului, în fața... anticomuniștilor americani? - iată ce: “director al Biroului PER (Project on Ethnic Relations)! Cum altfel, dacă luptase cu dârzenie împotriva ungurilor, sub stindardul lui Ceaușescu? Adevărat, D. Pavel este un fost căcățiș în comparație cu colonelul Secăreș, cel care conduce operațiile de racolare a “cadrelor” pentru perenizarea Securității. Dar orișicâtuși. Oricum, rămâne purtător de desagi în serviciul Zoei Petre.

Sâmbătă 5 iulie 2003

Iată peste ce dau, sub titlul “Mot pour mot” la “Curierul cititorilor” din *Télérama* (5-11 iulie 2003) - Michèle Mialane din Lardy:

“Am citit articolul asupra noului antisemitism” [prost făcut, rău scris, pe de-asupra pârâcios: dădea întreaga vină a “antisemitismului” în Franța pe arabi: câteva bune milioane de... alegători... - nota mea]. “Să fim serioși”, continuă M.M. “angelismul islamofil a unei anumite stângi mă irită ca și confuzia, savant întreținută, de oameni tot atât de inteligenți - deci fără scuze, ca Finkielkraut - între evreu, israelian, sionist, deci între antisemit, antiisraelian, antisionist. Sânt antisionistă din 1967. Pentru mine sionismul este un (o formă de) colonialism, deci sânt antisionistă pentru că sânt anticolonialistă. Cum poți accepta în gura israelienilor înșiși termenii «colon» și «colonii» și respinge termenul «colonialist» aplicat Statului Israel? Bătrâna lingvistă care sânt ar vrea să afle...”

Bătrâna lingvistă este, cert, evreică - nu am auzit de sioniști ne-evrei, fie ei și foști. Va fi fost și israeliană (“pe bază de sionism”, ar fi zis tov Brucan, pe când combătea la *Scînteia* și această “plagă a zilelor noastre”), dar de la războiul de Yom-Kipur a încetat de a mai fi...

Spuneam-scriam eu, biet *goi*, altceva? Este adevărat: excesiv cum sânt, am umblat și pe la alți termeni pe care i-am lipit pe fruntea

imaculată a Statului Israel și a susținătorilor principiilor lui, mai ales ale practicilor (de stat și de partid, adaug, veninos și antisemit): *terrorist, rasist* - și consecință: *segregaționist - confesionalist...*

Ce păcat că evreii-români (adopt acest termen pentru cei născuți-crescuți în România, dar emigrați în alte părți ca Volovici, Shafir, Socor, Tismăneanu, Oișteanu și alți bravi apărători ai americanismului cel care, după ultimele informații, este o formă de acut proisraelianism) - păcat, ziceam, că nu citesc și presa franceză, în special cea de stânga, iudee, ca *Le Nouvel Observateur* - ia să înșir doar nume cunoscute de francezi evrei semnînd acolo: Jean Daniel - directorul, Claude Weill, Bernadette Atlan, René Backmann, François Schlosser, Robert Schneider, Henri Ghirchoun, Dominique Nora, Victor Cygielmann, K.S. Karol, Claude Askolovici (autor al articolului incriminat de cititoare), Alain Chuffan, Sara Daniel, iar printre colaboratorii permanenți: Catherine David, Bernard Frank, Didier Jacob, Mona Ozouf...: - ar afla câte ceva pentru cultura lor personală, întristător de unilaterală).

Dar cu cine să *dialoghezi*? Cu *monologhiști* născuți-și-făcuți? Cum să pot discuta "despre Holocaust" cu fostul meu prieten Mihai Shafir? Cum să am un schimb - amical - de opinii cu fostul meu prieten Vlad Socor (îl pun aici și pe fostul meu... cvasi-prieten Tismăneanu), când ei au îmbătrânit ca evrei în RPR și au făcut parte din familii alcătuitoare a castei supra-ultra-privilegiate - și închise?

În anii 1966-1968 când îi cunoscusem (prin Ana Maria, ea mi-a aducea în cămăruța de pod de la Sterescu, "întru alfabetizare", termen neinsultant, atunci) pe Vlad Socor, pe Iurie Chișinevschi, pe Costea Vinea, pe fratele Luminiței Coler, pe Petruț Manu... - ca să le povestesc "despre Gherla", "despre Bărăgan", "despre Pitești" - și, fără vrerea mea, să provoc tragedii în familiile lor... - continuu fraza: când îi cunoscusem, în urmă cu 40 de ani toți aceștia se arătau receptivi la suferințele celorlalți, la persecuțiile la care fuseseră supuși românii și de către părinții lor; receptivi și doritori să afle cât mai multe despre partea lor de vină (când ești tânăr, îți asumi vina părinților în mod natural - fiindcă ești tânăr, deci: drept...).

[O pauză - de respirație: constatînd că Ana era prietenă cu toți aceștia, iar acei-toți făcuseră liceul "Petru Groza" de pe strada arhitect Mincu... (întâmplător, Fabrica de Poeți Eminescu era, în 1954, pe Șoseaua Kiseleff, iar drumul spre stația de tramvai Filantropia trecea prin fața liceului numit despre care aflasem că era liceul puilor de mari-ștabi), mi-a scăpat o dată în fața tatălui său această informație care, în ochii mei nu contrazicea-ofensa nimic, doar și Năvodaru fusese mărișor-ștab... Or Năvodaru, persoană extrem de politicoasă, excesiv de bine crescută, a izbucnit: «Ana a făcut liceul la "Caragiale", nu la ăia!» Am rămas mirat - și nelămurit. Am întrebat «Care, ăia?» - la care proaspătul meu socru (chiar dacă nu eram căsătorit oficial cu fiica lui), mi-a explicat cu o neobișnuită la el duritate, ba chiar cu o... mînie de luptă de clasă de neînțeles: «Ăia de la "Petru Groza"!». Am întrebat-o mai apoi pe Ana ce-i cu «ăia», ea mi-a răspuns că îi cunoaște disprețul, dar nu și motivul - deși întrebuse și ea. O altă "suceală" misterioasă și pentru mine și pentru Ana: mătușa ei, Luiza, comunistă de pe la 13 ani (de prin 1936). Când le intrasem în familie era "profesoară

de engleză la o școală militară”, spunea ea - abia în 1990, când ne-a vizitat la Paris mi-a spus că școala aceea era una de Securitate și că ea însăși avea grad, ceea ce n-o împiedeca să le predea engleza gradaților inferiori... - am rămas cu gura căscată - și nu mi s-a închis mai apoi, când am... constatat că pe ea nu o gândesc ca pe o securistă... - păi dacă îmi era neam! Mă întorc la o izbucnire a ei, la București, când a venit vorba de cineva, necunoscut mie: «Jidanu-ăla, păduchios, din Galiția?» Tot la Ana am cerut lămuriri. Ea mi-a spus că și evreii se detestă între ei, “pe bază de origine”: pătura cea mai de sus era alcătuită din “spanioli” (sefarazi), ajunși în vechiul regat ca “supuși turci” - ca bunicul său patern (vitreg), Elmann (AlMan?) - pe care l-am cunoscut și eu; o a doua categorie: “nemții”: cei veniți în România în suita Hohenzollernilor, ca ramura maternă a sa și ca bunica sa paternă, Alexandra (cu Elmann se căsătorise după moartea lui Fischer, creștin protestant și ofițer, tatăl lui Petru Năvodaru...). “Cea mai de jos” categorie (socialo-națională) era alcătuită din cei veniți în mai multe valuri, în secolul al XIX-lea din Galiția, fie prin Bucovina ocupată de austrieci, fie prin Basarabia ocupată de ruși; aceștia erau “păduchioșii”, “habotnicii”, “neeuropenii”, “cei care ne-au făcut de răs”... Știam că evreii spun cele mai multe și mai pipărate anecdote “cu jidani”; am aflat că și evreii comuniști pot fi... elitiști (povestea cu “ăia” de la liceul Petru Groza); și de-a dreptul... “antisemiți”...]

“Ședințele de îndoctrinare” constau în nu mai mult, nu mai puțin decât din... Amintiri din Casa Morții. Se întâmpla ca unul dintre ascultători să aducă pe un prieten - să-i povestesc și aceluia - dar “aducătorul” rămânea și re-asculta, interesat, deși, fatal, amintirile mele penitenciare fiind limitate ca număr, le re-ziceam, le re-povesteam. Cel mai mult și mai mult îi impresionase Piteștiul pe acești tineri (evrei cu toții, chiar dacă unii erau “copii ai secetei din Moldova”, adoptați - și cu toții fii de foarte-mari “responsabili” comuniști). Probabil - sigur - atunci, povestind, re-povestind, încercând să răspund întrebărilor lor neliniștite, îngrozite, mi-am făcut mâna pentru cartea pe care aveam s-o scriu abia peste un deceniu: **Patimile după Pitești...**

Din câte îmi amintesc, printre cei mai curioși intelectualicește (ei, da!) erau Vlad Socor și Petruț Manu; cei mai sensibili - și care nu puneau întrebări, doar ascultau - erau Iurie Chișinevschi, unul din fiii Însușiului și Costea Vinea (fiul adoptiv al Ofeliei Manole). Față de aceștia doi din urmă am păstrat o tandrețe respectuoasă, un fel de fraternitate... paternă (eram, nu doar mai în vârstă decât ei, dar și deținător al unei uriașe experiențe-de-viață față de a lor). Din câte știu și Iurie și Costea au rămas în România, nu au emigrat; nu le cunosc “manifestările” post-revoluționare (Radu F. Alexandru, prozatorul preferat și cultivat de Sami Damian, cu toate că știa ce anume le povestesc eu prietenilor și colegilor lui, nu și-a arătat vreodată interesul pentru eventualele fapte-rele ale tatălui său, “tovarășul Alexandru, de la Învățământ” - prudentă din care a ieșit cu vehemență după revoluție, când, curajos, nevoie mare, pentru a putea vâna mai eficace “legionari, fasciști, antisemiți”, și-a reluat adevăratul nume: Feldmann, păstrându-și pentru orice eventualitate pseudonimul tatălui...; când ne întâlneam prin redacțiile revistelor literare, sau acasă la Luminița Coler, ne salutăm, atât; pe dinafară era o persoană politicoasă, tăcută,

chiar timidă - însă... de la început îi văzusem privirea: chiar prin lentilele groase ale ochelarilor răzbătea adevărul: omul nu era timid, nu era politicos, nici "tăcut": privea lumea - doar a mea, lume - bănuitor, cu chiar ură; nu făcea parte din regnul nostru, ci din al iguanelor). Un altul, de aceeași vârstă, care nu m-a frecventat iar când ne întâlneam pe teren neutru, mă ocolea, ba chiar dispărea: fiul (unul dintre ei? sau poate ginerele) lui Gheorghe Apostol. Despre Petruț Manu, emigrat la New York nu mai știu decât că... de multă vreme nu-l mai interesau "poveștile" mele (deși în România era unul dintre cei foarte insistenți în cererile a repeta poveștile cu pricina). Cu Vlad Socor relațiile au fost foarte bune atâta vreme cât Europa liberă a avut sediul la München. Pe atunci îmi telefona des, îmi trimitea fotocopii după presa din țară și din Occident, m-a vizitat la Paris, o dată m-a găzduit la el, la München... Nu uit că în toamna anului 1978, la New York m-a asistat, cu prietenie, răbdare, cu grijă (eram bolnav); mi-a fost traducător atent, rapid, bun, la toate întâlnirile cu presa, la universități... (la Columbia, la Harvard...); însă de cum n-a mai fost europliberist (sic) și a ajuns să se intereseze de Basarabia, prietenia noastră s-a răcit "de la sine". Pentru ca acum să citesc producții ale sale greu acceptabile din punctul meu de vedere; adică excesiv de pro-americane, deci pro-israeliene. Vlad Socor a fost - și a rămas - "în Republica Moldova" propagandistul călăului în țara victimei (evreul-basarabeanul) și explicator al Americii, deci un fel de Dorin Tudoran, întâmplător, evreu...

După amiază: mi-a sosit prin poștă de la București **Cartea cărților interzise** - trimisă de chiar editorul: Victor Frunză.

M-a bucurat - deși... Realitatea-așa-cum-fuse-se-ia îmi era cunoscută - am și pus-o pe hârtie în **Astra** - apoi în **Sabina**, apoi în **Roman intim**. Și mă miram (cu ciudă...) că ceilalți - scriitori, cam de vârsta mea - nu-și mai aduceau aminte. Știu de ce: se străduiseră să nu memorizeze (și reușiseră!).

Oricum, Victor Frunză se înșeală când scrie în prezentare:

"Ne asumăm riscul de a afirma că dispunem de unicul exemplar al cărții intitulate **Publicațiile interzise**." ("Tabula rasa", V).

Pe asta nu avea de unde să o știe: în luna mai 1991, la Roma, Marian Papahagi mi-a arătat... unicul exemplar. Imprudent să afirmi așa ceva.

A doua - pe asta o știa foarte bine, ca scriitor și ca editor în România - citez de la pagina VIII;

"Anumite cărți au fost distruse fizic, topite, nu numai între 1944-1948, ci și după aceea, până în 1989" (subl. mea).

Cum așa? Dar **Culoarea curcubeului**, distrusă de Liiceanu în 1993, după ce fusese retrasă din vânzare în iunie 1990 și depozitată? Dar **Gardă inversă** ale cărei plumburi au fost distruse de Sorescu în vederea pregătirii covorului roșu ce avea să-l ducă la portofoliul culturii?

Mi-a transmis Iurie Roșca, prin Ștefana Bianu:

"Azi a apărut **Basarabia** la ed. Flux. Avem primele 200 exemplare. Celelate volume sunt gata de tipar. **Culoarea curcubeului** și **Soldatul câinelui** își așteaptă rândul (...) Sper ca într-o lună cel mult

să aibă (Goma, fiindcă se adresa Ștefanei Bianu - n.m.) cele 200 exemplare la Paris. Tot azi, la *Flux* a apărut recenzia lui Nicolae Dima la **Basarabia**".

Duminică 6 iulie 2003

Am recitit jurnalele nepublicate. Cel de pe 1999 a primit titlul: **Jurnalul unui contestat** - are 354 pagini. Cel pe anul 2000: 215 pagini; 2001: 97; 2002: 145.

Miercuri 9 iulie 2003

Între timp (luni, marți) am lucrat la Post-Scriptum 4, adăpat de cartea editată de Victor Frunză **Cartea cărților interzise**. Cum ieri am primit de la Colesnic contractul pentru ediția a II-a, am profitat de ocazia poștală (am profitat... pe punga mea) și, odată cu contractul, semnat, i-am trimis Post-Scriptum 3 (topirea volumului de documente despre evrei - autor: Buzura) și Post-Scriptum 4 (despre **Publicațiile interzise** - acesta este titlul oficial al "broșurii" din 1948); deasemeni, am completat substanțial **Bibliografia**. Sper să ajungă la timp.

Joi 10 iulie 2003

Ieri a trecut pe aici Bocholier. A fost multă vreme la Cluj, pentru teza de doctorat.

Sânt liniștit-agitat. Liniștit pentru că mi-am terminat treaba cu ediția a II-a, agitat din aceeași pricină. Drept care, de ieri m-am apucat de ediția a III-a...

Vineri 11 iulie 2003

Am mai lucrat la ed. III-a, mai cu seamă la primul capitol.

De la o vreme mă trezesc/pomenesc mirându-mă, amuzându-mă:
«Ia te uită ce bătrân sunt!»

Da, domnule. Pare ceva și de mirare și de veselire și de glumire.

Peste trei luni fac 68 ani. "Aproape 70" - ba chiar de-a dreptul 70, cum i-am spus farmacistei din colț - dar ea nu m-a crezut, îmi știe pe de rost viața-și-boala, deci și vârsta...

68 ani... Nu-mi (mai spune) mare lucru. 50 mi se părea o graniță de ținut minte (și de nedepășit), 60 a trecut aproape fără să-mi dau seama. Se vede că eram mult mai bolnav în 1995 decât acum - nu spun că acum aș fi mai-sănătos, doar mă voi fi obișnuit cu boala.

68 ani... Încerc să mă conving că, de fapt, vârsta nu mi se măsoară în ani, nu timpul este unitatea de măsură, ci faptele: «Am făcut cutare, cutare, cutare...; nu am reușit să realizez cutare, cutare...»

Că tot am început a mă lăuda cu ce am făcut: mi se pare, ba în anume momente sânt sigur: **Săptămâna Roșie** este facerea mea cea mai de seamă. Nu am spus: "mai bună" - fiindcă nu vorbesc de un roman, ci de un gest; de o atitudine; de un anume fel de a sta în fața Judecății de Apoi, când ești întrebat:

«Ce ai făcut tu, ne-rău, în viața de pe pământ?».

Fiindcă, ce este mai important: să faci ceva care cere curaj, ori să faci ceva după care “bunul-simț” cere să te sinucizi?

Mie însă nici sinuciderea asta nu mi-e dată: tot mă simțeam sfârșit; la sfârșit; în curs de sfârșire. La urma urmei, am profitat de faptul că tot nu mai scriu decât jurnal.

(Poate) din acest motiv nu mai sufăr de tăcerea celor cărora le trimisesem câte un exemplar din carte. Nu a tuturor, o persoană mi-a scris prin poștă titlul cărții (ce curaj nebun!) o alta (Mircea Stănescu) a chiar scris la gazetă - *Aldine* - despre ea.

Sâmbătă 12 iulie 2003

Promisesem să nu mai scriu nimic despre Irak, dar cum și eu sânt om, îmi calc pe inimă - și pe cuvânt.

Degringolada americană a fost anunțată de gura brucană a lui Rumsfeld: individul “sugera” ca și Franța și Germania să participe la “pacificarea” Irakului.

Deocamdată nu mă opresc asupra răspunsurilor - politicoase și ferme ale solicitărilor, zăbovesc la tonul folosit de americanul Ștrumpsfeld. Eram obișnuiți ca *boy*-ii, vorba unui... funcționar la ambasada americană (Ivasiuc), să aibă și cu/față de ne-americani un comportament și un “discurs” sportiv, degajat, flăcăiesc, nonconvențional. Europeanii îi luau cum erau: “băieți buni”. Nu știu cum “se exprimă” (pe cale bucală) soldătimea din Irak (ba știu: necolorat, aseptizat, ca la regulament, după ordinele primite), dar am aflat că limbajul (îi spun așa, pentru că azi sunt și eu băiat-bun) folosit de oamenii care fac politica Americii de azi - și care vor fi planetarii de mâine - este unul, nu doar rudimentar, extrem de sărac, “inspirat” din sport, din jocuri video și din publicitate, însă față de neamericani, de o nesfârșită grosolănie, brutalitate, nesimțire: tonul folosit de la stăpân la slugă, de la dominator la dominat. Or, în ne-America aceste relații - feudale (mai potrivit: coloniale) - au fost abolite începând de la Revoluția franceză și treptat (unitatea de măsură fiind, de regulă, jumătatea de secol. Pe de altă parte comunitățile din Europa, oricâte furtuni au trecut peste ele (nazismul, comunismul), nu au putut fi zmulse din glia, din pământul lor: tradiția. Dacă, din tradiție, albanezul (de-o pildă) taie capul celui care l-a ofensat, în munții lui, în Albania lui, dă bună-ziua vecinului, străinului care trece pe uliță. Când își scoate pălăria sau cușma sau fesul nu o face din supunere, ci din respect - până la proba contrară, când își schimbă comportamentul în funcție de celălalt și de purtarea aceluia. Emigranții la America, plecând - de nevoie - de la ei, din Europa, nu și-au luat cu ei și “obișnuințele”, ci doar amintirile care, la primele generații, alimentau nostalgia, mult moderată de libertatea în care trăiau în Lumea Nouă. O libertate neîngrădită decât de legi funcționând pentru toți *cetățenii* americani - și nu de tabu-uri locale, ancestrale, etc...

Am subliniat *cetățeni*, trebuia să spun: oamenii albi - nu, în primul rând băștinașii: “roșii”; albi, nu negrii - sclavi aduși din Africa; nu galbenii, chemați-lăsați să vină în America, pentru a lucra, în principiu, ca persoane libere, în realitate ca sclavi (ei au realizat marile-lucrări: căi ferate, poduri, canale, diguri, desecări, munca în

mine metalifere... Albii din America au construit o libertate pentru albi; o democrație - pentru albi. Demers conform pionierilor, structurii lor de combatanți - pentru câștigarea și luarea în stăpânire a noi pământuri, iar pentru *asta* toate mijloacele au fost bune: impunerea dreptului celui mai puternic, deci, slabii, ori pleacă de pe pământurile bune, ori riscă să dispară cu totul (sioniștii s-au inspirat puternic din metoda americanizării unui teritoriu ocupat); impunerea dreptului lor, de albi bogați - astfel au cumpărat Alaska de la ruși, Louisiana de la francezi - să mai vorbim de jumătate din Mexic, "cucerit", sudul întreg, de la Florida la Arizona ("de la Atlantic la Pacific"), iar la Vest: California, cu o suprafață aproape cât a Franței și de două ori cât a României actuale...? În ciuda declarațiilor și a demersurilor "anticolonialiste", America a fost, este structural colonialistă - măcar pentru că strămoșii *boy*-lor de azi erau coloni/coloniști. Adevărat: la origine, deveniții americani fuseseră englezi, irlandezi, germani, scandinavi, italieni, greci, evrei din Rusia (ciudat și explicabil: mult mai puțini francezi, spanioli, portughezi - pe de o parte fiindcă aceste țări-mamă aveau coloniile lor - explicație economică - apoi în "metropole" nu mai existau persecuții etnice, religioase) - aceștia au făcut America.

Mai scurt: omul-american este cel care, la el în țară, lucrează enorm, și-a dezvoltat capacitatea de raționalizarea a muncii, a puterii imaginative (ameliorări, invenții), prosperă rapid, din același motiv cunoaște prăbușiri tragice - din care mulți se ridică și o iau de la capăt cu un curaj cvasi-inexistent în Europa (mai ales în cea latină). Omul-american este mândru de sine și de patria lui; părăsind-o pe a sa, de origine, se agață cu toate puterile și din tot sufletul de ceastăaltă, nouă (care nu va fi ea chiar raiul-pe-pământ, dar cum nu există întoarcere în măcar purgatoriu...), și rămâne convins ca America este, nu doar cea mai bogată, cea mai puternică - dar și cea-mai-morală, cea-mai-generoasă comunitate - cununa lumii. În fond omul-american este un... român protocronist care ignoră până și propria-i ignoranță.

Și ce va fi rău în asta? Nu scrie la Scriptură: "Fericiti cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor"?

Desigur, peste tot, în toate comunitățile există și indivizi ignari, grosolani, brutali, la urma urmei: proști, altfel nu s-ar crede inteligenți; Dar aceștia se numără printre neinstruiți, defavorizați material, ori/și handicapați mental. În America de azi aceste "calități umane pe dos" sunt de observat, paradoxal, la... din contra: la persoane instruite, cu studii strălucite la cele mai bune universități, favorizați material - chiar și Powell și Condoleeza Rice, promovați în categoria rasială dominantă. Aceștia din urmă nu s-au ilustrat decât executând ordine (ca militarul Powell, devenit celebru prin exercițiul cu fiola de antrax...) și făcând gafe inerente oamenilor publici. Însă cei mai obraznici, mai vehemenți, mai brutali, mai... neomenoși (o spune un european) s-au dovedit a fi "ultraconservatorii", în majoritate zdrobitoare: evrei. În fruntea lor se află, neîndoielnic Wolfowitz. Am scris aici, în jurnal tot răul pe care-l gândesc despre el și despre acești "evrei care fac de răs neamul iudeu" - fără a mă ascunde îndărătul tufișului reprezentat de ziariși evrei, deveniți de vreun an "antisemiți" (Jean Daniel, directorul săptămânalului... de stânga, pro-iudeu, *Le Nouvel Observateur*).

America este țara bogată, generoasă, care îi primește cu brațele

deschise pe europenii, asiaticii “promițători”, avînd perspective de ultraperfecționare: tehniciștii; științificii (ba unii sunt “răpiți” din Europa, din India, din Taiwan); iar pentru că la “științifici” intră și economiștii, putem defini prin contrast dezinteresul pentru ramurile umaniste - de aici numărul imens al laureaților premiului Nobel - în știință. Să nu se confunde toleranța religioasă, fiindcă prin tradiție primii coloni erau “sectanți” religioși, cu favorizarea, încurajarea culturii. Cultura nu este (chiar...) același lucru cu tehnologia, românii, ca și americanii cred, în continuare, că un foarte bun inginer este, prin forța împrejurărilor, un intelectual, deci... cult. Cultivat este cel care s-a interesat, a frecventat, nu doar științele, ci și umanioarele; cel care se interesează, nu doar de aprofundarea unei singure teme ci de lărgirea orizontului uman; și mai ales crede și în bine, nu doar în adevăr. Cultura este încurajată în America prin faptul că... nu este împiedecată. Artele - la fel: persoane particulare, grupări, asociații, fundații favorizează exprimarea artelor plastice, teatrale, muzicale - mai ales că Eldorado-ul economic a atras artiști de pretutindeni, în căutare de... cumpărători, de investitori în acest business.

Literatura neintrînd în categoria artelor, existența unor uriași scriitori: poeți, esești, dar mai ales romancieri a fost posibilă în *ciuda* americanismului; împotriva americanității. Tragismul vieții americane resimțit doar de scriitor (nu de pictor, nu de compozitor - cu atât mai puțin de actor, regizor, coregraf), doar el are organ apt a constata și exprima goana după noi pămînturi; goana după bani; goana după locul-întâi - aceasta este *substanța expresiei literare*, veninul-prefăcut-în-miere. Dacă un număr important de scriitori are un număr important de cititori, asta se datorează, nu calității autorilor - consacrați întâi în Europa... - ci metodelor economice folosite cu mare știință în promovarea cărții și a autorului. Desigur, de totdeauna, oriunde (mai ales în Europa) “scriitorul a fost în conflict cu societatea”, însă în America raporturile dintre societate și scriitor nu sunt conflictuale - ci... indifereente. În general, în America nu se mai consumă prin lectură, nu se mai citesc cărți scrise - ci se devorează cărți desenate (B.D.-urile). Probabil tot americanii au inventat cartea-pe-măsura-lor: digest-ul; gândirea lor tehnică-practică își va fi zis că, din moment ce au reușit să propună populației pașnice concentrate ale alimentelor (prefăcute în praf), de ce nu ar concentra, prefăce în praf și “produsele” spiritului, ca de pildă o poveste, o povestire, un roman?

Știu, de la americani-americieni: scriitorul american, trăitor în America, scriind în “americană”, pentru americani - este un om de mare curaj, un erou: el se înfruntă, nu cu un regim politic totalitar, represiv, sufocant (ca noi, cei din Europa de Est, începînd cu rușii), ci cu un sistem... indiferent, insensibil la ceea ce se cheamă, curent: cultură (obținută prin frecventarea cărților scrise); scriitorul american are de înfruntat un imperiu dinamic, performant în toate domeniile - cu excepția culturii-generale, umaniste. Un scriitor american, în America încearcă să nu se înece în comunitatea ne-culturală, anti-culturală, anti-spirituală.

Revenind, notez : acest măgar, nesimțit, bășinos de Strumfeld, după toate insanitățile (în realitate: râgăiturile, bășinăturile) proferate

împotriva “vechii Europe”, împotriva Franței și a Germaniei; după insolenta, inadmisibila amenințare cu “pedeapsa”, ca ultimul căprar instructor, după etalarea vastelor și profundelor sale (ne)cunoștințe istorico-geografice, după ce i-a atras în groapa cu căcat pe fleții de polonezi, îndemnându-i, împingându-i să facă măgăria cu banii Europei dați pe avioane americane; după ce i-a atras în Irak (carne de tun mai fuseseră, paleacii, și tot sub comandă americană în 1944, la Monte Casino), pentru ca, drept “recunoștință” - cea pe care o pretindeau de la francezi! - în 1945, la încheierea războiului, să fie și ei lepădați ca o izmană murdară lui Stalin, deși textul înțelegerii de la Ialta avea un capitol întreg dedicat *chestiunii poloneze* - continuu: alaltăieri se trezește (tot de Strumpf, strategul-minune vorbesc) și, cu o seninătate în nesimțire pe care numai un adevărat american și-ar putea-o asuma, “propune” Franței și Germaniei să...participe la reconstrucția Irakului, începînd cu... asigurarea securității trupelor americane de ocupație!

Azi aflu că, după Blair, chelfănit de ai săi, acuzat de a fi mințit în chestiunea... armelor lui Saddam, și băietu’ Bush este pus într-o situație, să-i spun (neobișnuit la mine): inconfortabilă. George Tenet, șeful CIA recunoaște că a greșit cu “cele 16 cuvinte pe care nu le-a retras/suprimat din raport”... Bineînțeles: Tenet a fost obligat să-și asume întreaga vină a declanșării unui război imbecil, criminal - din care America va “ieși” în aceeași mândră-postură ca din Somalia (dacă nu ca din Vietnam). Dealtfel, Tenet din acest sfânt motiv a și fost numit în postul cu pricina: ca, în caz de accident, să joace rolul de siguranță, de fuzibil, pentru a rămâne protejat, nu președintele, ci grupul adevăraților instigatori, care nu “greșiseră cu 16 cuvinte”: consilierii criminali, cei care-l înnebuniseră pe debilul Bush junior, promițindu-i domnia lumii - în folosul... Israelului: Wolfowitz, Perle, Kagan, Rumsfeld, Pletka, Podhoretz, Fleisher și ceilalți “néocons”-i.

Acum Bush are de a face cu jurnaliștii - care îl numesc: *(Mis)Leader*, mincinos.

Rămâne de văzut dacă minciuna unui președinte va avea același efect ca și în cazul lui Nixon și (măcar) al lui Clinton.

Luni 14 iulie 2003

Ieri și azi am pregătit pentru tipar *Jurnalele* 1999, 200, 2001, 2002. Urmează să definitivez ediția a III-a a **Săptămânii Roșii**.

Tristețe: constat din presa din țară - cea culturală, de sub condeiu unor persoane pe care le stimez pentru dreapta lor judecată - că, de pildă: ar fi nedreaptă acuzația la adresa polonezilor care au comandat avioane în America - care-i greșeala, doar aparatele americane sunt mult mai performante decât cele franceze? Or “acuzația” nu se purta în legătură cu marca, nici cu performanțele avioanelor, ci cu... proveniența banilor: polonezii, ca ultimii cerșetori, se milogiseră, îndelung, umilitor, la europeni, să le dea un substanțial supliment-la-supliment necesar susținerii/supraviețuirii agriculturii lor, apoi, ca niște găinari, cu banii europenilor (destinați agriculturii poloneze) au dat fuga la americani și au comandat avioane! Desigur, li se poate imputa că, de cum primiseră banii Europei, polonezii denunțaseră contractul inițial cu francezii, ceea ce ar da apă la moară vânjoșilor antipacifiști (sic),

acuzând Franța doar de... interese economice. Adevărat, contractul acela fusese încheiat cu firma franceză Dassault, pentru că... Europa își unifică armamentul...;

Tristețe să constat că persoane, nu doar cultivate, dar informate în legătură cu războiul în Irak, explică (în fapt repetă gata-rumegatul "argument" american): refuzul Franței și al Germaniei de a bate pas de front în armada americană, s-ar explica prin filorusismul "petrolistului Chirac" și prin spaima de ruși a neamțului "Schröder, cu tată îngropat în Transilvania" (?).

Când filorusismul francez este mai vechi decât... statul românesc și datează de la Marea Papară încasată de Napoleon, în 1812 (care nouă ne-a pricinuit - indirect, dar hotărîtor - pierderea, în folosul rușilor, a jumătății orientale a Țării Moldovei, nou-botezata Basarabie), iar în al doilea război mondial, De Gaulle i-a cântat în strună lui Stalin, pentru a-și apăra Franța lui *împotriva* lui Roosevelt - pe care nu-l dădeau afară din casă nici generozitatea, nici cunoștințele istorico-geografice elementare - tolerat/ă cu jumătate de gură de Churchill (pentru a face, dintr-o țară învinsă și umilită, a patra putere, participînd la împărțirea Germaniei). Interesul poartă fesul, zice o vorbă din bătrâni (ca să rimeze?, bătrânii noștri să fi purtat, nu cușme, pălării, ci fesuri?...) și oricât ne-ar durea pe noi urmările "intereselor" altor țări - adeseori în contradicție cu cele românești - nu le putem reproșa străinilor că nu apără interesele... noastre;

Asta a fost una - a doua: "petrolistul Chirac" face parte din categoria de invective prostești de genul: «Tuberculoaso!» și vizează, nu proprietatea, posesiunea (petrolului), ci... interesele economice ale Franței care investise - și ea, desigur, mult mai puțin decât America - importante sume de bani în Irak. Și chiar de n-ar fi insultant, este un fals argument: dacă prietenul meu cel analist-politic a adus vorba de "petrolist" - acum în sensul de a se afla, el și familia sa, "în petrol", apoi trebuia să știe: clanul Bush a făcut averi colosale (care i-au furnizat fonduri pentru campaniile prezidențiale, acum un deceniu și jumătate, lui Bush-tatăl, apoi lui Bush-fiul); ar fi trebuit să știe că "în petrol", în relații de baterie pe burtă, ba chiar și de "întrajutorare la caz de faliment", familia Bush a conlucrat și cu familia lui Ben Laden - și cu el însuși - actualul președinte; că cei mai de vârf componenți ai echipei prezidențiale au lucrat "în petrol" (la găzaria Bush&Sohn) și Powell; și Condoleeza; și Cheney, actualul vicepreședinte - unul dintre cei mai necinstiți politicieni din echipa de necinstiți "aghiotanți" prezidențiali, deocamdată nescos la lumină; ar mai fi trebuit să știe prietenul că dacă "banul este nervul războiului", petrolul este, în epoca noastră, "găina", motivul conflictelor, al războaielor. Și că americanii - nu francezii, nu nemții (fie și cu "tați îngropați în Transilvania" - ce fi asta: o glumă? un argument?) - s-au pupat pe gură - prin Bush - cu Putinul Umanist și cu Chinezul Democratist, promițînd frățietate în acțiune împotriva... terorismului cecen, tibetan, palestinian - dar nu, doamne, ferește, israelian!

Ei, dar cine știe pe câți voi fi întristat eu însumi - prin derapajele mele verbale-scripturale. Căci, nu-i așa: toți muncim...

Miercuri 16 iulie 2003

Azi m-am oprit... definitiv din stricarea **Săptămânii**... Aș mai fi umblat prin ea - cum altfel? - dacă Filip n-ar pleca în vacanță și n-aș fi grăbit să profit, să-l rog mi-o înregistreze pe LD (eventual înlocuiască pe cealaltă, pe internet). Sunt bune la câte ceva "evenimentele" care-ți dau bice: (uneori) te... opresc din galop.

Am primit de la Magda Ursache o scrisoare însoțită de un articol al lui Petru Ursache (despre **Săptămâna**... și despre **Basarabia**). Mi-a făcut o mare-mare plăcere.

Să nu uit: în **Săptămâna**... am introdus două note de subsol la primul capitol: cel despre Abator 1941 și cea despre Pogromul de la Iași și Trenurile Morții - textul celei de a doua note mi-a fost oferit pe tavă de Stănești - desigur, am făcut mențiunea lor, ca autori.

Vineri 18 iulie 2003

Gata! Filip mi-a înregistrat două exemplare din **S.R.** - astfel a încremenit ediția a III-a; poate prin a IV-a să mai umblu - oleacă...

Ieri am primit scrisori de la Anca Hațiegan, un pachet cu cărți dedicate, de la "fiul meu, Alexandru Vakulovski" și de la fratele său - ca să mă exprim așa. Mari bucurii. O să le scriu - probabil mâine, acum sânt terasat, cum am auzit-o pe o româncuță alaltăieri venită în Franța din Atârnații-de-Brăcinari - ea rostea:

«'S terasată dă tot».

Sâmbătă 19 iulie 2003

Am scris - și trimis - Ancăi Hațiegan, Magdei Ursache și lui Petru Ursache. Și lui Oleg Brega care-i tare amărît. Mâine cred că am să le scriu fraților Vakulovski.

Și azi a fost căldură-mare: 33°.

Duminică 20 iulie 2003

După canicula din ultimele zile n-ar fi de mirare ca azi, de Sfântu Ilie, să izbucnească o furtună - primele semne există.

Să vezi și să nu crezi: însuși măgarul carnasier Wolfowitz (extras din tablourile lui Chagall), în "călătorie de inspecție" la Bagdad a declarat că USA trebuie să se dezangajeze din Irak! Porcul, nerușinatul! Dar cine îl înnebunise pe Bush cu necesitatea absolută a războiului? Cine îi dădea ghes lui Rumsfeld să meargă și mai departe cu războiul-sfânt din care America va ieși mărită ca prestigiu, iar ca supliment, Israelul mărit... pe dinlăuntru, planul sionisto-evangelicilor fiind "curățenia etnică" în Țara Sfântă, citește: alungarea tuturor palestinienilor "afară". Cum, cine: același Wolfowitz, susținut de ai săi. Le și găsisse un "loc" palestinienilor: în Iordania! Ziceau ei, glumind subțire, ca pe la ei: în Iordania este destul pustiu care nu conține petrol - acolo să se stabilească porcii de arabi!

Se îngroașă treaba în Anglia, odată cu sinuciderea biologului David Kelly. Blair va fi silit să demisioneze - pentru minciună. Nu mai

moale i-i Bush-ului. Degeaba Wolfowitz a anunțat “dezangajarea” din Irak, fiindcă se apropie alegerile, iar cota de simpatie a Copilului Minune s-a prăbușit, deci trebuie neapărat redresată! Cu orice preț, chiar cu fabricarea de “evenimente” - la aste se pricep, măgarii.

Ce contează că Bush are să piardă alegerile viitoare - “Mi-a spus mie on cumătru”, vorba românului de pretutindeni. Las-că nici opoziția nu șade mai bine decât dacă - vorba Anei - se prezintă Hillary Clinton... Uite, nu mă gândisem la dânsa (mi-e profund antipatică, Hilarioata, un animal - la masculin - politic, feroce). Hilaritatea Europei (nu a Americii, acolo e iubită...) ar fi în stare să-l bată pe Găgăuță de Bush!

Le-am răspuns fraților Vakulovski; în două exemplare: unul trimis la părinții lor, la Antonești, Tighina (pentru Alexandru), celălalt la Brașov, pentru Mihai. Sper ca măcar un mesaj are să ajungă la destinație.

Luni 21 iulie 2003

Mai puțin foarte-cald.

Zăpușeală. Abia atunci, pentru mine, viața devine irespirabilă.

Marti 22 iulie 2003

Aceeași Mărie - cu aceeași pălărie: caniculă. Am ieșit la cumpărături devreme, ca să pot respira. Uite din care motiv am refuzat totdeauna posturile de ambasador în Maroc, în Libia, în Egipt - să nu mai vorbesc de republica imperială bokasească, aia centrafricană...

Miercuri 23 iulie 2003

Nici o speranță de răcorire a timpului. Mă epuizează, storce de ce-mi mai rămăsese din vlagă. Zac, cu perdelele triplate la ferestre, încercînd să provoc un fir de curent - ți-ai găsit ! - și asudînd. Și bodogănind.

Știu, știu cum “rezistam” în celulele suprasupraaglomerate de la Gherla, în vara de pomină 1958; știu, știu cum “rezistam” în Bărăgan - simplu: nu aveam încotro! Și un amănunt capital: eram tânăr, sănătos.

Joi 24 iulie 2003

S-a răcorit puțin. Atât, nici gând să plouă.

Am dormit rău - zgomote pe stradă - m-am trezit obosit.

Aștept : semne editoriale de la Chișinău - două; un altul din America. Un altul de aici, de la Paris; sper să fie toate bune.

Americanii i-au ucis pe fiii Sadamului. Și s-au întrefelicitat, au participat la Hora-Mare și Blair și Berlusconi și australienii - doar sunt aliați, ce dracu? Întrebarea din sală: de ce au avut nevoie de 6 ore ca să-i... omoare? Dacă voiau să-i lichideze, în cel mult zece secunde o făceau. Dar ce voiau americanii? Nici ei nu știu - întâi au dat cu boamba (6 ore în șir), după aceea au cerut un răgaz de o zi; după aceea au anunțat triumfalnic: ADN-ul prelevat de la cadavre zice că da, ei erau; al treilea va fi fost un amic, al patrulea, un adolescent, “probabil fiul

unui fiu”. La cererile repetate ale jurnaliștilor americani - adresate lui Rumsfeld - de a furniza fotografiile fiilor, Romy der Weise, după ce a cugetat îndelung, a răspuns că... fotografiile cadavrelor vor fi publicate în curând. La care un jurnalist a întrebat: de ce nu imediat, e nevoie de atât timp pentru a fi traficate? Sau cadavrele nu au fost încă... modelate, după chipul și asemănarea Fiilor Infernali? Rums', după o lungă, bătrânească pauză de gândire, s-a mulțumit să rânjească - și să părăsească tribuna.

Încă o dată: de ce americanii au dat cu boamba, în loc să caute să-i captureze vii pe cei doi monștri? Că tot caută “armele”, să-i fi întrebat pe ei: «Unde le-a ascuns tatăl vostru, măi băieți?»

Vor fi cunoscut răspunsul - de asta i-au și... bombardat 6 ore. Din puținul pe care l-am văzut, “atacul” a avut oarecari asemănări cu “asaltul” KGB-iștilor la Teatrul cu pricina din Moscova. Așa cum rușii nu aveau nevoie să-i captureze pe ceceni, vii, tot așa americanii nu avea nici un chef să pună mâna pe fii - ca ăia să spună cine știe ce “proștii”? - mai bine să nu spună nimic, niciodată, că spune Rumsfeld în locul lor... - “în curând”.

Tot ieri, coincidentă: au scos-o la aer pe amărâta de soldătică Jessica Lynch, “eroina cu care se identifică toți americanii”. Au plimbat-o pe străzi în automobil deschis, în uralele mulțimii, au urcat-o la o tribună, i-au vârît un microfon în gură - biata fată: se vedea că era încă nerestabilă - a turuit ceea ce învățase pe de rost:

«Când am fost capturată, am spus: ‘Sunt ostaș al Armatei americane’, acum spun din nou: ‘Sunt ostaș al Armatei americane’»...

Bine-bine, fetica nu fusese capturată: camionul în care se afla - într-un convoi - fusese atins de un obuz? rachetă?, camionul se răsturnase, ea rămăsese câteva ore lungi (“încarcerată” cum spun francezii vorbind de oamenii rămași prizonieri ai vehiculelor accidentate și deformate); rănită; semnalase prin radio poziția, o echipă venise în cele din urmă, o extrăsese din carcasa camionului și o dusesese într-un elicopter. În chiar timpul real un jurnalist - culmea: american! (însă “neîmbarcat”) a lăsat să-i scape: în momentul în care și acel camion (dintr-o coloană) fusese lovit, irakienii părăsiseră terenul de câteva zile... Însă Comandamentul a dat “adevărata versiune”: Jessica fusese rănită în luptă cu irakienii. Foarte bine, oferim flori damelor, mai cu seamă unor blonde fetițe... A mai rămas un detaliu: dacă irakienii părăsiseră terenul de atâta amar de timp, cine trăsese în camionul american? Ei, cine: americanii, colateralitorii noștri dragi! În fine: formula rostită de Jessica, rănită: «Sunt ostaș al...» este formula obișnuită de recunoaștere (de către ai săi), oricât de rănită era - sărăcuța - oricât de întuneric, a înțeles că oamenii care se aflau în jur erau americani, nu irakieni, pentru că, desigur, mai întâi... ei înșiși își declinaseră identitatea...

Eh, ale eroismului fabricat, valuri...

Fiindcă totul a fost fabricat-folosit (cu folos, tautologizez):

Uciderea Fiilor - ai zice că Americanii au așteptat momentul în care să... anunțe că i-au lichidat:

- îi furnizează un balon de oxigen lui Bush, cel care se prăbușea în sondaje, din pricina minciunii cu “armele de distrugere în masă”;

- îl salvează - pentru moment - pe Blair de acuzația de minciună

în privința “armelor” irakiene, iar în ultimul timp de a fi pricinuit, prin presiuni, sinuciderea biologului David Kelly;

- îl salvează - pentru moment - pe Berlusconi de urmările măgăriei la adresa deputatului, apoi a poporului german, în general; ba chiar invitația formulată de Bush lui Berlusconi de a-l vizita la “ranch-ul personal” (parc-ar fi Dinescu!, și poetul-naționale vorbește de mașina-personală, de computerul-personal, de cartea-personală) tocmai pentru că Berlusconi, atacându-l pe neamț, făcându-l nazist, a... spart frontul antiamerican, dușmănoasa coalțiție franco-germană! În asta aș fi văzut subtilitatea vicioasă rumsfeldiană, dacă n-ar sări în ochi rudimentarismul pur texan, Bushiot.

Azi am trimis ediția a III-a, a **Săptămânii Roșii**, pe laser-disc, lui Gabriel Stănescu, în America. Spunea că o lucrează în august-septembrie. Să vedem. Vorbea și de publicarea unui fragment (“De ce atâta ură?”) în revista lui, *Origini*.

Vineri 25 iulie 2003

Deși timpul s-a răcorit sensibil, deși nu a (prea) fost zgomot pe stradă, am dormit prost, am transpirat abundent.

Au fost publicate fotografiile. Pentagonicul Strumpf pretinde că ei, americanii, au ezitat, pentru că sunt crude - însă... Însă tot ei, americanii de la Pentagon sunt sigurii că, văzînd cu ochii lor probele, irakienii vor renunța la a mai ataca - dacă șefii lor nu mai există...

Am auzit și din gura unui italian chestia cu: “proba” fotografică, în legătură cu moartea lui Mussolini - care i-a bucurat nespuse. L-am crezut, fiindcă și ai noștri, românëții anticeaușiști-în-gînd, de cum s-a difuzat la televiziunea moartea lui Ceaușescu, au explodat în nespuse bucurie. Numai că, dacă “întâmplarea” cu Mussolini poate fi alăturată de cea cu Ceaușescu, niciuna nu poate fi apropiată de a lui Saddam (în fine, de a fiilor lui). Toți trei fuseseră tirani sângeroși, temuți, desigur dispariția lor a provocat oftături de ușurare, numai că Irakul trăiește ceea ce nu a trăit, la vremea lor, nici Italia, nici România: *ocupația*.

Sînt convins: nici după anunțarea - cu “proba fotografică” - a dispariției Tartorului cel Bătrîn, Saddam, irakienii nu vor colabora cu americanii (decît dacă sunt milițieni și securiști!), fiindcă nu vor uita că americanii îi invadaseră, îi bombardaseră, îi umiliseră - și nici pînă azi, 25 iulie nu au restabilit alimentarea cu electricitate, cu apă - și cu petrol! (în Țara Petrolului, oamenii fac cozi de ore și ore pentru benzină).

Sâmbătă 26 iulie 2003

Rumsfeld s-a depășit pe sine într-un “spunerea adevărului”: după ce a lăsat să fie publicate fotografiile fiilor lui Sadam, morți, a expus cadavrele lor - preparate. Doamne, Dumnezeule! Cine și-ar fi închipuit că niște ființe civilizate pot coborî pînă la a manipula cadavre! Dacă au vrut să îngrozească lumea (cu excepția... irakienilor care, în continuare, nu cred, nu acceptă, iar cei care acceptă găsesc că e profanare), au reușit! Morții lor (s-a înțeles: morții irakieni preparați de

americani) nu mai arătau a morți - ci a strigoi; a ne-oameni, ne-foști-vreodată-vii, dar pentru că creștinii americani (joc de cuvinte trivial: cretinii) au profanat cadavre. Specialiștii americani întru știința prezentării cadavrelor dușmanului au dovedit că, într-adevăr, nimeni nu-i întrece: "opera" lor arată terifiant de artificială și tot pe-atâta de păcătoasă (de la păcat) - dacă le-au tencuit fețele (chipurile)...

Rezultatul? Azi au fost uciși trei americani - și un mare-polițai irakian, colaboraționist.

Primul ministru palestinian, după întâlnirea cu Bush, la Washington, a pledat pentru trei puncte din "foaia de drum"; a obținut încuviințarea pentru două: suspendarea construcției Zidului Rușinii Ierusalimului și suspendarea noilor colonii (nu dărâmarea primului, nici a coloniilor) și nu a fost de acord Bush cu al treilea punct: liberarea celor câteva mii de palestinieni deținuți de israelieni. "În schimb" americanii le-au promis "un ajutor"...

Azi am primit de la Elvira Iliescu o scrisoare a sa, rătăcită și neexpediată la timp (în mai 1997), precum și o cronică a Tiei Șerbănescu la **Jurnal**, publicată în *Cotidianul* din 22 aprilie același an - care ar fi trebuit trimisă împreună cu scrisoarea... O știu (cronica), una din cele mai adevărate - și actuală, după 6 ani! - din câte s-au scris despre **Jurnal**. Mi-a făcut plăcere să o recitesc, ca și cum abia acum aș fi citit-o.

Duminică 27 iulie 2003

A plouat, în sfârșit. Din păcate numai atât cât să mă scutească de stropit florile.

O surpriză dintre cele mai plăcute: Magdalena Boiangiu. Cum *Romanian Times* preia articole și din *Dilema*, i-am mai întâlnit de două-trei ori semnătura sub texte nesperat de incompatibile foaiei dezinformative a Pleșului, proamericane (și progubernamentale, oricare ar fi la putere); dealtfel, singurele. Pe Magdalena Boiangiu o știu - ca semnătură - încă de pe când eram în România (la *România liberă?*, la *Scînteia?*) și am impresia că ne chiar cunoscusem - prin Tita Chiper.

De astă dată sub titlul "Ubu rege și Irakul - 'Noua Europă' și vechii europeni" prezintă - cu simpatie (ceea ce e rar în România, rarissim la *Dilema*) trei puncte de vedere ale unor europeni în chestiunea Irakului, prin trei personalități: Pierre Hassner (de notat: deși a plecat din România de vreo 40 ani, dacă nu mai mult, vorbește românește - ezitant, însă corect). Jacques Rupnik, ceh și Andrzej Stasiuk, polonez - de care aud pentru prima oară. Cu Pierre Hassner și cu Jacques Rupnik, cunoscuți din decembrie 1977, imediat după sosirea mea în exil, am fost, de atunci până în 1989, împreună, în toate colocviile, organizațiile, congresele, manifestațiile anticomuniste, semnăturile noastre au fost de găsit pe toate petițiile avînd legătură cu drepturile omului ("și ale popoarelor", ca să spun așa). Din partea lor - nici o surpriză : analizele lor (totdeauna ponderate, nu mai puțin exacte) confirmă ceea ce știam de... peste un sfert de veac.

Extrem de fericit (ei, da: foarte bucuros, nu gelos) de textul lui Andrzej Stasiuk, rezumat de M. Boiangiu. Nu doar aceleași "idei", dar turnate în aceeași formă: pamfletul. De unde confirmarea: un prozator

(dar în nici un caz un poet sau un critic literar - repet: un prozator) este capabil să "opereze" nu doar analize politice - dar și... profetii (ale specialiștilor aceste numindu-se "prognoze") - în plus, "care găghilă fain urechea", vorba lui Chicoș Rostogan. Scriu toate acestea, fericit să găsesc în polonezul Stasiuk același demers și același rezultat - un text... literar - ca și... să-mi fie iertată imodestia, dar la aceasta îmi dă dreptul măcar vârsta, el fiind născut abia în 1960...

Fiindcă și eu am scris oarecum-astfel despre războiul din Irak și despre "adeziunea" aiurită, năucă a țărilor noastre îndepărtate geografic (de Irak) și neavînd nimic de împărțit cu Saddam - decât ura împotriva Tiranului - dar care pleacă orbește la război, cu entuziasmul suspect al imbecilului și al celui traumatizat de ocupația rusească (la urma urmei acesta fiind motorul pro-NATO, deci pro-american la "noii Europeni", ca să nu rămână necitat luminatul Rumsfeld).

Stasiuk lucrează cu ironia "inversării": vorbind de Polonia lui; o prezintă ca o țară, "o comunitate pașnică, una care nu a atacat nicio dată, totdeauna alții au atacat-o" - pretindeau altceva, despre România Liiceanu, Manolescu, Blandiana, Coposu? - doar spre sfârșit își deconspiră artificii: "... de fapt, țării mele puțin îi pasă de război și de ocupație. Puțin îi pasă de Irak. Ar fi putut, cu tot atîta succes să declare război Burkinei Fasso, să ocupe insulele Capului Verde (...). Națiunea, cu fatalismul ei slav lasă toate acestea să treacă"... Așadar, Polonia (cu tot cu polonezii ei, personali) este pradă "fatalismului slav" - dar oare noi, Românii? Ce fel de "fatalism" ne împiedecă să stăm pe două picioare, nu pe patru? Mioriticul?

În fine, ca să nu mă las nelăudat: și eu am scris - în acest jurnal! (în 10-11 iunie) - cu mijloace literare, despre realități politice, folosind "inversiunea" sub formă de... autocritică. Are să mi-o publice Cristian Ioanide în *Romanian Times* - vorbesc de autocritică!

Atât că pe mine nu m-a luat în seamă Magdalena Boianiu de la *Dilema*...

Luni 28 iulie 2003

Prietenul meu intim, Wolfowitz...

De parcă nu el ar fi fost cel mai îndrăcit negator al "vechii Europe", reprezentată de cele două țări vinovate în ochii lui de "antisemitism": Germania, până în 1945 și Franța mereu-mereu (păi dacă franțujii mănâncă *numai* brînză împuțită!, iată o emisiune pe cale vocalică a tovarășului său, filosoful Kagan, cel posedînd un apartament și la Paris - și care nu-i pute) - drept care, fiindcă aceste "vechituri" nu se aliniaseră învincibilei Armate... (pardon, m-a luat gura pe dinainte, era să fac o confuzie răuvoitoare, dar adevărată) americane în marșul ei victorios-liberator al Irakului, urma să fie drastic "pedepsite"!; de parcă nu el fusese instigatorul ignorării, negării, și acuzării ONU de "antisemitism" - el nu s-a rostit direct, a explicat un aghiotant al său, Muravchik, cel care deconspirase ura Americii împotriva acestui organism internațional, prin faptul că încă de prin 1987 tratase "sionismul drept doctrină rasială" - deci ONU era nu doar "antiisraelian", ci mai grav: "antisemit"...

Iar acum, că se prelungește tragedia din Liberia...

Liberia fusese inventată de americani, în 1847, pe coasta vestică a Africii, "dăruită" sclavilor (americani) liberați. Firește, ne-colonialistii, (recentii) ne-sclavagiștii americani i-au vărsat/răsturnat/azvârlit pe negrii liberați la ei, în America, pe litoralul Africii, le-au dat o constituție (americană) și i-au lăsat să se descurce singuri, ca niște băieți-mari. Nu au observat în un secol și jumătate "fenomenul": foștii sclavi i-au luat în sclavie pe (foștii) nesclavi și au instaurat pe pământul natal un sclavagism pur și dur, copiat după cel cunoscut de ei: "stăpânii" vorbeau "limba americană"... De câțiva ani, ca și cum injustiția... obștească nu ar fi fost suficientă, au răsărit "individualități" - ultima fiind Charles Taylor, dintr-o dinastie de negri-americani. Acesta, nu era doar un sanghinar canibal, ca prietenul poporului român (de veacuri) Bokassa; nici ca Mobutu, nici ca Amin Dada, ci un criminal care, "la armată", învățase cum să omori științific (nu, doamne ferește, tradițional). De un cincinal întreg nefericita populație a Liberiei (dealtfel, prin contaminarea sălbăticiei și cea din Sierra Leone) este victima diferitelor bande de ucigași întorși la starea, nu de "bon sauvage", cea dinainte de a fi fost făcuți sclavi de către albi - ci la sălbăticia la cub, a celor care cunoscuseră sclavia americană, iar acum instituiau legea fostului sclav devenit stăpân al fraților săi, sclavi. Încă dinainte de declanșarea războiului din Irak opinia publică internațională - ei, da: detestata de către americanii proisraelieni ONU - ceruse Statelor Unite ale Americii (ca "părinte" a acestei comunități) să intervină, să pună capăt masacrului. America însă avea alte urgențe: Afganistanul, Irakul, Iranul, Siria... Oamenii - supraviețuitori ai măcelurilor de fiecare zi implorau America să le vină întru protecție - degeaba. Când, în cele din urmă Bush a deschis gura, a spus că, da, America va interveni, dar... mai întâi să plece de la putere Taylor - ceea ce, să recunoaștem, este un răspuns, nu doar creștinesc, dar și nesfârșit de inteligent. Iar Taylor: bine, pleacă - însă numai după ce o forță internațională de intervenție va... interveni... - în continuare, criminalul își vede de crime... Acum câteva zile Bush a anunțat "intervenția": câteva nave de război vor ancora în largul Liberiei! După ce a fost bombardată și ambasada americană din Monrovia, au debarcat o duzină de ostași americani - întru "securizarea" ei, a ambasadei. Și doar a ambasadei.

Iar azi s-a anunțat... luarea la cuvânt a tovarășului Wolfowitz: care, fără să clipească, a cerut ca... ONU să intervină în Liberia. Cu aceeași nerușinare cu care "invitase" Franța și Germania, deunăzi, să participe la... securizarea Invincibilei Armate Americane din Irak. Deci "antisemita" ONU este foarte-folositoare la casa-americană atunci când ne este nouă, americanilor... folositoare - dar nu atunci când ne dă peste degete și ne critică în gura mare pentru tot felul de dobitocii, porcării, "preferințe", cea mai... foarte-preferată fiind ajutorul necondiționat acordat Israelului și politicii sale (printre alte calități) rasiste...

Ora 11. Sunt foarte, excesiv de enervat. Nu tulburat, nu neliniștit - ci e-ner-vat! Și nu știu de ce.

Ei, ba nu! Știu, dar nu vreau să recunosc. Deloc-deloc.

Marti 29 iulie 2003

Caniculă. Și azi. Secetă, incendii pe Coasta de Azur, în Corsica - morți. Pagube - mai ales ecologice - colosale.

Continuă stare de iritare, de enervare. M-a chinuit și în somn. Să fie consecință a ceva? Să anunțe ceva?

Catastrofa umanitară în Liberia: americanii nu mișcă, să miște ONU!, sugerează fără să clipească umanistul neoconservator Wolfowitz. De ce nu intervin americanii într-o țară creată de ei? Din același motiv pentru care nu intervin în Cuba, vecină. În schimb au intervenit în Afganistan, în Irak, acolo, da, era "teren" suficient pentru a face demonstrația puterii lor, imperiale. Urmează să vedem care va fi rezultatul vizitei lui Sharon la Washington: dacă va fi unul - în sfârșit! - just pentru ambele părți, va fi un semn bun, nu doar pentru situația din Palestina, ci și pentru conștiința recâștigată a Americii. Va însemna că au înțeles - mai bine mai târziu decât *mai* niciodată, vorba cuiva (care știa el ce *mai* spunea) - că nu prin război se rezolvă problemele planetei; și mai ales: nu prin război american. Fiindcă, iată: de cum americanii au coborât din cer din avioane, din elicoptere, din rachete, pe pământ, cum au început a fi (acum sunt băiat drăguț): împiedecați, neputincioși, ca albatrosul lui Baudelaire... Infanteriștii americani au fost buni, au câștigat numai atunci când a existat un *front*, ca în Europa, în al doilea război mondial (oarecum și în Coreea - în sensul că au stabilizat o situație catastrofală). Dar în Vietnam - au pierdut (pentru același motiv pentru care au pierdut Rușii în Afganistan): încă nici o putere armată din lume nu a reușit să învingă o gherilă. Or se cristalizează și în Irak un astfel de război, iar americanii nu pot decât să piardă. Congresul american ar face bine, nu doar să-i destituie pe criminalii care au aruncat țara (și planeta) într-un război imbecil și nociv - dar să-i judece și să-i condamne - ca la Nürnberg: pe președinte și pe "consilierii" care l-au înnebunit și l-au împins în catastrofă - nu doar pentru America, ci pentru toată lumea, prin zăzania dintre țări provocată și întreținută de iresponsabili (oare?) ca Rumsfeld, Wolfowitz și ceilalți neocòni proisraelieni.

Ora 18: probabil *asta* am presimțit: la Washington Bush a fost de acord cu Sharon: să *nu* fie liberați arestații palestinieni și să *nu* se oprească-demonteze Zidul.

Și dacă aș fi presimțit ceva-bun: *asta* ar fi fost inversul?

Sânt bolnav de supărare - sufăr, de parcă aș avea măcar un bunic și două mătuși palestiniene. Nu am (nu știu să fi avut) așa ceva, ei și? Chiar dacă nu va fi existând vreun palestinian care să fi auzit de Basarabia și de tragedia trăită de noi, din iunie 1940 - ei și? Am "auzit" eu despre tragedia lor, din 1948! Iar dacă nu sânt pro-arab (am prea puține cunoștințe despre arabi), sigur *sânt alături de toți cei alungați de pe pământul lor, din țara lor, de la acasa lor* - de decenii.

Ieri avem de gând să scriu două rânduri despre Avi Pazner (?), purtătorul de cuvânt al guvernului israelian. Fizionomie de pe la noi, din Europa de Răsărit - te pomenești că și el o fi... basarabean, măcar prin părinți, bravi comisari-procurori-enkavediști. Acest purtător de cuvânt evreu seamănă ca două picături de apă cu legendarul irakian

purtător de cuvânt al lui Sadam (cel care informa - printre altele - că americanii nu ajunseseră pe aeroportul din Bagdad, iar un sfert de oră mai târziu americanii se aflau în chiar locul din care vorbise "purtătorul" ...). Numai că acela, irakianul, avea umor - adevărat, involuntar... Pe când Avi Pazner - nici urmă; nici vorbă. El este individul care, acum un an a explicat că gestul unui kamikaze palestinian fusese «un atentat laș». Putea spune orice despre actul palestinianului: criminal, sângeros, semănător de moarte... - dar "laș"? Una din două: ori el, Pazner nu stăpânește limba engleză (și nici rusa, în care, sigur, gândește), ori este conștient de forța dezinformatoare a cuvântului greșit folosit, dar folosit mereu-mereu (precum "antisemitism", "refuznik", "fașist"). Deunăzi laudase și el virtuțile Zidului Ierusalimului: "îi împiedecă pe teroriștii palestinieni să pătrundă în Israel" - dar nu sufla un cuvânt despre faptul că Zidul a fost înălțat cu kilometri buni în interiorul Cisiordaniei, ba chiar proprietăți palestinieniene fuseseră fie tăiate, fie rase de pe suprafața Palestinei, fiind ele "prea înguste", deci ocupate acum, în totalitate, de Zid și de anexele lui... Avi Pazner. Tată-său va fi participat ca "expert politico-tehnic" la ridicarea Zidului Berlinului?

Nimic nu este imposibil cu dinastia Pözner.

Joi 30 iulie 2003

Mă întorc la volumul **Cartea Cărților Interzise** scos de Victor Frunză în editura care-i poartă numele.

Chiar dacă afirmă - neverificat - că el deține unicul exemplar (eu văzusem altul: mi-l încredințase, pentru câteva clipe, Marian Papahagi, la Roma, în mai 1991; Dan Culcer a chiar posedat un exemplar - i-a fost subtilizat de un amic, în România - iată, deci, încă două...); chiar dacă afirmă, neatent și în același timp interesat că, după 1989 nu s-au mai distrus cărți în România - el fiind editor, are de a face cu supra-editorul (în fapt Cenzorul Zilelor Noastre) Liiceanu: să fi spus adevărul, anume că filosoful-cel-mai-tânăr al lui Ierunca dăduse la topit o carte de mărturii despre 1977 la români, scrisă de Goma? - acestea trec pe un plan secundar, pe primul rămâne *cartea românească*.

N-am încotro: și în materie de epurare și distrugere de carte de către bolșevici, fac apel la propria-mi biografie, de basarabean. Fiindcă Basarabia, începând din iunie 1940, a avut nefericirea de a fi teren de încercare, de antrenament pentru ce avea să se întâmple cu întreaga Românie după august 1944 (și cu Ungaria, Cehoslovacia, Bulgaria, în același nenorocit an - vai, Polonia orientală, de la 17 septembrie 1939). Și chiar dacă "întâmplarea": rugul cărților în curtea școlii, la arestarea tatei, în 13 ianuarie 1941, a avut loc pe când, practic, nu aveam memorie, mie, spre deosebire de alți români (chiar basarabeni), mama, nu s-a mulțumit doar să-mi dea viață - ci să-mi dea memorie: atâta mi-a povestit "întâmplările" dinainte de a căpăta eu însumi aducere-aminte, încât mi-am... însușit memoria mamei, am făcut-o a mea; a noastră; așa cum, în continuare, aveam să pun stăpânire pe aducerile-aminte ale altor oameni - în care aveam încredere că spun adevărul - și, desigur, îmi făcusem a mea memoria cărților citite.

Vreau să spun - pentru a câta oară?, pentru, a multa, niciodată nu va fi destulă pentru uitucii, mineralii mei compatrioți și mai ales pentru “refuznicii” (aici în sensul de origine: cei care, ei, refuză, nu cei cărora li se refuză...) memoriei comunității noastre, ca “ceva care cauzează” - că *distrugerea cărților* pe pământul României Mari a început în iulie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de ruși, ca urmare a acțiunii înalt-culturalizatoare, lat-umaniste, de către komisarii evrei - doar ei singuri, dintre bolșevicii ocupanți, știau limba română și “literale burgheze, fașiste” cu care fuseseră tipărite.

Acela - Rugul Cărții din curtea școlii din Mana, Orhei (la 13 ianuarie 1941), cel în jurul căruia dansa, beat, nebun, fără cămașă, tata, urlând: «Trăiască Gutenberg!» - chiar dacă episodul mi s-a fixat în fundul ochilor și în fundul inimei abia prin povestirile mamei - face parte din memoria mea. Și nimeni pe lumea asta, în atâția ani de anchete securiste, în ridicare-în-picioare-în-fața-clasei (cum îmi făcea, la Gheorghe Lazăr din Sibiu profesorul de franceză Gh. Pop, fost mare legionar, devenit mare comunist), de “interpelări” în presă - nu m-a determinat să-mi... schimb amintirile; să adopt “o atitudine justă”, în privința amintirilor. Fiindcă, pe măsură ce trecea timpul, mi se confirma - cu vârf și îndesat: *ceea ce îmi aduceam-aminte era adevărul și numai adevărul.*

Așadar: Cronologic (autobiografic), epurările-arderea cărților:

- la 13 ianuarie 1941, în Basarabia ocupată de ruși;
- în toamna-iarna anului 1948-49, la Șeica Mare, județul Târnava Mare, la Gimnaziul unic, unde eșuasem după reforma învățământului și după două clase absolvite la Școala Normală “Șaguna” de la Sibiu;
- în iarna 1949-50, la Sibiu unde, ca elev chiulangiu la “Gheorghe Lazăr” și frecventator asiduu al bibliotecii Astra, am constatat, nu doar dispariția din fișier a unor titluri, a unor autori; am asistat nu doar la închiderea Bibliotecii “*p. iventr.*”, cum scriau pe ușă alfabetizații noștri analfabetizatori - dar și la arderea cărților în curtea interioară.

Aceste trei momente, arderi-pe-rug, catastrofe nu doar ale *cărții*, ci ale vieților noastre, abia începute - au fost așternute pe hârtie mereu, mereu, mai cu seamă în **Din Calidor**, în **Arta Refugii**, în **Astra**, în **Sabina**, în **Roman-intim** - ciclul autobiografic.

Și totuși... Oricât de “inițiat” în materie de epurare a cărților aș fi (și sânt), nu-mi pot stăpâni strângerea de inimă - de mirare, de oroare, de neputință, de mânie, văzînd - doar o parte - din catalogul condamnărilor la moarte ale cărților, cele care făcuseră până atunci cultura română.

Primul cuvânt care apare în preambulul volumului scos la lumină de Victor Frunză este: *lichidare*. Nu doar a “regimului fascist”, ci și a “moștenirii culturale”: *cărțile* - “una dintre cele mai grele moșteniri pe care acesta [regimul] le lăsase în urma sa” ...

Care sunt obiectivele... lichidării? Deși figurează abia la punctul 4 al Instrucțiunilor, întâiul - nu politic ci... istorico-geografic - este acela care urmărește suprimarea oricăror *informații privitoare la raptul teritorial al Basarabiei și al Bucovinei de către ruși*; al doilea obiectiv (al epurării cărților “fasciste”): “lichidarea” oricăror *informații privitoare la evrei în general, în special la rolul lor de*

auxiliari devotați ai rușilor în ocuparea și în teroarea exercitată asupra nefericiților români.

“Publicațiile fasciste”, pentru tovarășii de la “*Serviciul Edituri și Control al Direcțiunii Literare din Ministerul Artelor și Informațiilor*” - care au trudit din greu la alcătuirea listei de interdicții - sunt opere literare, istorice semnate de autori consacrați - în ordine alfabetică :

Agârbiceanu, Alecsandri (8 titluri), Gr. Alexandrescu, Z. Arbore, C. Bacalbașa (**Bucureștii de altădată**), Bălcescu (**Mișcările revoluționare; Mișcarea Românilor din Ardeal**), Martha Bibescu, Blaga, Brăescu, Brătescu-Voinești (7 titluri), Gh. Brătianu (22 titluri), D. Cantemir (**Hronicul vechimii Moldo-Vlahilor**), Șt. Ciobanu (7 t.), Cioculescu, Cioran, Coșbuc (2 t.), Crainic (13 t.), L. Donici (2 t.), Eftimiu, Eliade, Eminescu (11 titluri), Fildermann, Filimon (**Ciocoi vechi și noi**), O. Ghibu (22 titluri), Goga (22 titluri), Iorga (29 titluri), Ispirescu (2 t.), Istrati (3 t.), Kogălniceanu (6 titluri), Mateevici, Gib. Mihăiescu, D. Moruzzi (3 t.), Negruzzi (3 titluri), Nistor (28 t.), Odobescu (2 t.), Cezar Petrescu (2 t.), Pillat (2 t.), Rebreanu (3 t.), Relgis (2 t.), Sanielevici (2), M. Sebastian (**Cum am devenit huligan**), Gh. Șincai (**Cronica Românilor și a mai multor neamuri**), Stahl - H. și H.H. (6 t.), Vl. Streinu (2), M. Streinul (3 t.), Suchianu (2 t.), Gh. Tătărescu (**Evacuarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord; Internaționala a III-a și Basarabia**), Ionel Teodoreanu (2 t.), Radu Tudoran (3 t., printre care: **Orașul cu fete sărace și Un port la răsărit**), Vlahuță, G.-M. Zamfirescu, Zarifopol (**Din registrul ideilor gingașe**)...

La acestea se adaugă (mai corect: acestea sunt precedate de) autorii nativi din Basarabia și din Bucovina de Nord care au scris despre Basarabia și Bucovina de Nord precum și de nativii din alte provincii - dar care au scris despre Basarabia, Bucovina, despre evrei.

Vai, catalogul interdicțiilor din 1948 nu a fost primul, în timp, nici ultimul. Au fost alungați din literatura română Arghezi, Barbu, Bacovia, Blaga, Lovinescu, Maiorescu, Stere - desigur, nu i-am numit pe toți proscrisii. Iar începând din anii 60 au fost expulzați din literatură autorii “fugari” care ceruseră azil politic în Occident, o parte dintre ei manifestându-se împotriva regimului de la București - dar și “plecații”: emigrații legal în RFG și în Israel - aceștia, cu toții, rămași cu gura cusută.

Să nu cedăm tentației de a compara “epoca lui Dej” cu “epoca lui Ceaușescu”, găsim diferențe cantitative (ca număr de scriitori interziși, ca număr de opere ale unui scriitor, interzise). Din punct de vedere al culturii, al cărții, dacă unui singur scriitor i se interzice un singur pasaj dintr-o singură carte, tot mutilare semnifică. Soarta rezervată de comuniști lui Eminescu este exemplară: nici sub Dej, nici sub Ceaușescu nu a fost editat integral - din cauza unor antirusisme, din pricina, mai ales, a unor antievreisme;

Și să nu ne facem iluzii că “după revoluție” lucrurile s-au schimbat radical. Desigur, rămân un feroce egoist când mă dau mereu, mereu exemplu pe mine și soarta unor cărți ale mele distruse de Sorescu și de Liiceanu (cu încuviințarea - fiindcă ce fusese necondamnarea din partea Monicăi Lovinescu, a lui Virgil Ierunca? - și de-a dreptul complicitatea Gabrielei Adameșteanu?) - dar ce se mai poate spune

de volumul de documente în legătură cu “contribuția” evreilor la întărirea prieteniei de veacuri dintre cele două neamuri... - dat la topit de Buzura, în 1994, despre care se vorbește abia acum, în 2003?

Dacă există crime-de-sânge, există și crime-de-cerneală-tipografică.

Joi 31 iulie 2003

Așa, băieți! Nici usturoi n-ați mâncat, nici gura nu vă pute! După ce un semestru întreg ați blestemat, ați ironizat, ați negat utilitatea ONU; după ce în ultimul trimestru ați făcut toate diversiunile posibile ca să scindați Europa și să distrugeți ONU, pretinzând că, departe de a fi utilă, mai degrabă încurcă lucrurile, deci că deciziile planetare trebuie luate de o singură... putere: a voastră, americana - acum, că tot pleacă Bush în vacanță pentru patru săptămâni (și ce facem noi: ne ținem răsuflarea atâta amar de timp?) - ați “sugerat” ca ONU să numească o “coalitie” care să intervină în Liberia...

Nu trebuie uitată penultima trebușoară a lui Bush: declarația de dragoste “față de poporul evreu și față de Israel”, înainte ca Sharon să declare, hilar (cine nu ar fi fost, după ce îl întorsese pe dos pe însuși Bush, cel ne-întors?) și să fie de acord cu poziția Israelului: nu se liberează deținuții, nu se desființează coloniile “sălbatică”, nu se distruge Zidul - trebuie reținut pentru eternitate opinia lui Bush despre Zidul Ierusalimului:

«Are să-și dovedească inutilitatea, în curând - dacă încetează actele de terorism la adresa israelienilor».

Halal! Privindu-l pe Bush rasolind problema nr. 1 a terorismului mondial: Palestina - și grăbindu-se să plece/fugă la Sinaia/Mamaia lui, unde, în sfârșit să-și poată desnoda cravata și face-comod-în-chiloți, am avut impresia că am în față un român de-al nostru (păstrând proporțiile...) cu “sarcini de răspundere”: abia “se ține” să nu lase, dracului, trebile cetății și să se care la gagică, la prieteni, la o bere, la o bîrfă - recompensă din plin meritată pentru dezordinea semănată.

A lipsit ceva: promisiunea-propunerea unei rugăciuni la ora cutare a întregii națiuni americane.

Este foarte frumos să te rogi lui Dumnezeu. Dar această mobilizare națională - creștină - prea seamănă cu mobilizarea generală islamică. E chiar îngrijorătoare simetria.

Când, în articolul de acum doi ani dedicat tragediei de la 11 septembrie, vorbeam despre “înfrentarea a două anticulturi” - mă înșelam? Sau, ca de obicei - vai - “profețiile” mele s-au adeverit?

Florescu îmi telefonează de la București: nu-mi poate tipări Jurnalul 1999, fiindcă nu a primit bani de la Ministerul Culturii.

A trebuit să-l consolez eu; să-i aduc aminte: în urmă cu șase luni îi spusese că ministerul acela nu va da bani pentru Goma.

AUGUST

Vineri 1 august 2003

Ieri Nicolae Florescu m-a anunțat că nu-mi poate edita jurnalele: Ministerul nu a aprobat cererea de ajutor.

Ne-poatere care, ca de obicei, m-a stimulat: am luat **Jurnalul unui contestat (1999)** și l-am... scurtat - ieri și azi.

Sâmbătă 2 august 2003

Mi-a telefonat Mircea Stănescu: Printre altele mi-a spus că M. Shafir, G. Andreescu și R. Ioanid m-au atacat pentru "antisemitism".

Măi comedie! «Tuberculosule!»; «Tu să taci când vorbești cu mine!» «Tu vorbești? Tu care ai linșat negri?» etc etc. "Antisemitul" de mine! Să văd cu ce fel de argumente mă combat combatanții - M. Stănescu a spus că Andreescu i-a mărturisit, lui, lui M. Stănescu: nu citise cartea mea. Acest dulce Gabriel nu citise nici **Jurnalul I-II-III**, în 1997 - o spusese, în emisiunea lui I. Sava - ceea ce nu-l împiedecase de a-l critica, în aceeași emisiune, chiar fără să-și tragă răsuflarea, fără să pună și el o virgulă, două... Ceea ce nu-l împiedecă, acum, să critice aspru și **Săptămâna Roșie**, în dulcele stil românesc...

Duminică 3 august 2003

Căldură infernală. Aștept "condiții" mai puțin defavorabile.

Chiar înainte de vestea parvenită prin M. Stănescu mă gândeam: pentru că tot nu am unde să-mi public, pe hârtie, răspunsurile la atacuri, să-l rog pe Filip să mi le pună pe internet la o rubrică anume, să-i zic, simplu: "Ripostă". Mulțumitor ar fi și lunar. Desigur, ar fi incluse și în jurnal, dar potrivit ar fi să le prezint (și) izolat.

Luni 4 august 2003

Ieri după amiază, pe la orele 6, privind la termometrul... uitat în plin soare, mi-am zis că așa se explică temperatura: 35°. Azi dimineață, la buletinul meteorologic s-a spus că "ieri au fost 35 grade" - însă fără a preciza unde, oricum, pentru azi este prevăzută o valoare de 32°.

M-am înțolit... în sensul de țoluri-peste-țoluri la ferestre, dar uite, acum, la orele 9 și jumătate, la umbra odăii, transpir.

Mă duc să fac un duș.

De ce mă plâng: de căldură! Când există pe lume atâtea persoane care se plâng de neînțelegerea, de ingratitudea europenilor-vechi în chestiunea războiului și mai ales a păcii impuse palestinienilor: Shalom!

Corectare: seara: cică la Paris au fost: 36°. Măine însă, mai rău: 38°. O să mă cred la București.

Marți 5 august 2003

M-am răzgândit: nu are rost să deschid o rubrică specială pentru riposte. O să le includ în jurnal, ca până acum. Este adevărat: nu ies în față, încadrate, înrubricate - asta este situația celor internetizați, ca mine. Apoi, ori în rubrică aparte, ori îngropate în corpul jurnalului, tot o singură dată pe lună vor apărea pe internet (de astă dată cel pe iulie va fi la... șase săptămâni, fiindcă abia după 14 august se va întoarce Filip acasă).

Sânt mereu handicapat de câte ceva: ba nu mi se publică la timp volumele de publicistică (ba apar însă... rămân pe coridoarele editurii - Litera, ca cele două **Amnezii**...); ba nu mă pot exprima în periodice - unde: în *România literară*, moșia lui Manolescu?; în 22, moșia Adameșteancăi și a interesaților de banii lui Soros? Au poate în *Dilema* - faptul că M. Boiangiu scrie drept despre războiul din Irak și că a devenit redactor-șef nu înseamnă deloc că ar accepta să mă publice - cu condiția să încerc... La urma urmei singura publicație culturală care mă acceptă este *Jurnalul Literar* (care apare și el când poate), *Vatra* - când vrea ea, fiindcă de la o vreme nu știu ce gândesc redactorii: nu mi-au răspuns la scrisori - și... *Contemporanul* lui Breban - care, adevărat, mi-a publicat un text "De ce nu are românul tichie de mărgăritar" (în acesta îl laudam - pe drept - pe Breban) și precizarea la "documentul" despre **Ușa noastră cea de toate zilele**.

De acea, constrâns de... situațiune, după ce, sub domnia culturală a lui Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, Monica Lovinescu (și atâția alții) am fost exclus din rândul oamenilor și a trebuit să fac apel la o metodă primitivă, "din neagra ilegalitate" a autoeditării: *samizdatizarea*. După ce am reușit să fiu editat la Jurnalul Literar (**Basarabia**) și la Museum din Chișinău, în 500 exemplare (**Săptămâna Roșie**) - în așteptarea volumelor promise la Flux (tot la Chișinău), rămân să mă mulțumesc cu... internetizarea.

Dacă nu voi deschide o rubrică, pe internet, dedicată ripostelor mele, voi face altceva: începînd cu ediția a III-a, a **Săptămânii Roșii**, cea scoasă de Gabriel Stănescu, voi lipi o *Coda*. În ea voi consemna comentariile defavorabile eseului - prin citate substanțiale.

Miercuri 6 august 2003

Azi va fi și mai cald decât ieri, s-au anunțat 40° la Paris. De la ora 7 dimineța am început baricadarea cu perdele peste perdele și constituirea stocului de apă: va trebui să ud mereu perdelele-cearceafuri. Astă-noapte a fost greu: am făcut naveta cam din oră în oră la baie, pentru schimbarea bluzelor, learcă, și pentru un duș. Meteorologii ne amenință că va mai dura până la sfârșitul săptămânii... Va trebui să facem pe dracu-n patru și să supraviețuim - nu de alta, dar...

Joi 7 august 2003

Azi se împlinesc 35 ani de la căsătoria noastră. I-am oferit Anei, într-un păhăruț de țuică, floricele de flox, fiecare de altă culoare - din grădina noastră cea suspendată. Și ne-am urat s-o ducem tot așa.

Ieri nu s-au înregistrat decât... 39,5° la Paris - în general, dar la noi a fost cuptor de iad. Nici curent nu s-a făcut, chiar cu ferestrele, toate, deschise. Azi se prevede... ceva-mai- puțin-foarte-foarte-cald.

Mi-a telefonat Iurie Roșca: va veni săptămâna viitoare la Paris și îmi va aduce un exemplar-două din **Basarabia**.

Am vorbit la telefon și cu Gabriel Stănescu: tocmai ajunsese plicul meu. Nu încercase descifrarea lui. Are să-mi telefoneze de cum are o veste.

Ne amenință încă o săptămână de caniculă. Cică până joia viitoare (!) are să dureze.

Vineri 8 august 2003

Acum câțiva ani căzusem la patima meteorologiei - pentru că-mi plăcea. Acum sânt silit să notez mersul temperaturii aerului - de nevoie. Sperînd că scăderea zilnică va fi mai importantă de un grad. Cum Parisul, de vreo trei zile, are cerul cenușiu, de poluare, mi-e foarte greu să ies în oraș decât în primele-ore; la piață, la magazine după ora nouă - după care mă găvozdesc în vizuina mea cea dragă - care însă nu mă protejează cine știe cât, fiindcă s-au încălzit și pereții și tavanul - în principiu izolat, însă numai împotriva apei de ploaie, nu și a căldurii (de soare)...

Mi-au venit tăieturile de ziar trimise de M. Stănescu. Pe dată mi-a pierit cheful de a polemiza. Cu toții: R. Ioanid, Shafir, G. Andreescu pretind că... eu contest Holocaustul! Shafir și Andreescu, băieți culți, fac apropierea de Soljenițin: când eram bun, eram (bun) - pentru că Soljenițin era bun; or, de când Soljenițin e rău, și eu am devenit rău!

Nu, nu: nu am cu cine dialoga.

Mi-a telefonat Iurie Roșca: are să fie la Paris luni sau marți. Are să-mi aducă câte 50 exemplare din **Basarabia** și din **Soldatul câinelui**. Deasemeni imprimarea pe dischetă a ultimei. De la Colesnic îmi aduce... șpalturile - deși eu îl rugasem: din moment ce trimit înregistrarea, să nu-mi mai trimită șpalturile. Tot răul spre bine: mai corectez câte ceva.

Sâmbătă 9 august 2003

Deși pare a fi mai puțin cald decât ieri, aerul era (la ora 10, când am ieșit la cumpărături) irespirabil. Și îmi făcea rău la inimă - nu ca durere, dar ca... împiedecare a... pulsațiilor (zic și eu). Anei, ieșită adineauri (la 12 fix) i s-a făcut rău și s-a întors.

Duminică 10 august 2003

La ora 8 dimineța termometrul de pe balcon arăta 25°. Noaptea trecută a fost (oarecum) suportabilă, însă grea-grea ne-a fost ziua. Ana, totdeauna bucuroasă de sfârșitul de săptămână, a constatat că, în zilele de lucru stătea la bibliotecă opt ore cu aer condiționat - "șocul termic" intervenea abia pe la ora cinci, când pleca spre casă... Greu, greu, mai ales pentru noi, cei netineri, nesănătoși. Au anunțat că va mai dura

chinul până în jur de 15 august... Ceea ce face: 10, 11, 12, 13, 14, 15 - șase zile încheiate, numărate bob cu bob, ca la pușcărie.

Și pe mine prea-căldura (ca și prea-frigul) mă penalizează. Nu pot lucra, nu pot citi, nu pot nimic.

Marți 12 august 2003

Cea mai cumplită noapte, noaptea de azi-noapte: nu a coborât termometrul sub 35°. Acum, la ora 7,30 (dimineața, se înțelege): exact aceeași valoare: 35° - se anunță 37°.

Numai în regiunea pariziană muriseră până ieri în jur de 50 persoane - "de caniculă".

Nu ne rămâne decât să strângem din dinți și să traversăm și ziua de azi - pentru mâine ni se promite Canaanul: "doar 35°".

Închid degrab' ordinatorul, să nu mai încălzească și el lumea asta.

Joi 14 august 2003

Ziua de naștere a Anei.

Nu am mai notat, fiindcă era atât de cald - ziua de 12 august - încât nu voiam să mai adaug și eu caniculei.

Azi-noapte a plouat (în fine, a stropit) și a dat cu pietre. A fost grindină mult zgomotoasă, însă dormeam atât de normal după două săptămâni de anormalitate, încât nu m-am ridicat din pat, să văz, cu ochii mei, minunea. Oricum, aerul s-a răcorit, termometrul zice acum (la ora 6,30): "doar" 20°.

Mă întorc la ceea ce am tot amânat: corectarea șpalturilor.

Observ că nu am notat nici întâmplarea minunată: marți, 12 august a venit Iurie Roșca, cu fiul său (de 2 metri!) de la Chișinău, încărcat ca o albină: cu câte 50 exemplare din fiecare din cele trei titluri scoase de editura Flux: **Culoarea curcubeului**, **Soldatul câinelui**, **Basarabia**. Totodată mi-a adus de la Iurie Colesnic șpalturile la a II-a ediție din **Săptămâna Roșie** a mea dar și **Basarabia necunoscută** în 4 volume, o realizarea cu totul deosebită a lui, Colesnic. După ce voi termina cu șpalturile și cu dedicațiile pentru Chișinău, mă voi întoarce la Colesnic - cu creionul în mână, gata să (s)mulg o mie de informații...

Vineri 15 august 2003

Am pregătit "bagajele" pentru Iurie Roșca (va veni mâine, pentru ultima oară): un laser-disc cu **Jurnalele** (4), cărți cu dedicație, fotografii. Pentru Iurie Colesnic: șpalturile, o carte cu dedicație.

Sâmbătă 16 august 2003

A fost pe aici Iurie Roșca. I-am încredințat cărțile dedicate, șpalturile pentru Colesnic, jurnalele înregistrate.

Extrem de obosit.

Seara. Nemulțumit. Neliniștit. De ce?

Duminică 17 august 2003

Deprimat. De parcă aş fi născut.

Luni 18 august 2003

A plouat azi-noapte. Începem o viaţă nouă.

Miercuri 20 august 2003

Se vede că nici eu nu am scăpat de urmările caniculei - cu toate că, spre deosebire de miile de bătrâni morţi (se vorbeşte de 6.000 - "deocamdată, cifra definitivă are să fie disponibilă spre 1 septembrie") din pricina deshidratării, am băut apă, multă apă.

Şi nici nu ştiu dacă am să-mi revin: mă tem că această căldură-mare îmi va da brânciul decisiv...

Ieri a fost o zi de sânge: atentatele de la Bagdad, de la Ierusalim. Dacă ultimul e semnat : un profesor de la Hebron, primul...- Filip a reacţionat pe dată:

«ONU? Cine, din Irak, este împotriva ONU? Numai americanii!»

L-am temperat, propunându-i să mai aşteptăm - deşi, mărturisesc, şi pe mine mă încercase această bănuială.

Dan Culcer mi-a trimis o dischetă pe care a înregistrat texte despre "antisemitism" de pe o revistă electronică. Sunt şi două care mă privesc - una indirect: Valentin Protopopescu, ocupându-se de dreptismul, chiar rasismul lui Cioran, citează şi din **Jurnal de Apocrif** pasajul în care avansam ipoteza: la Dieppe, în 1943, chiar după eşecul debarcării canadienilor, pe Cioran îl apucase frica, spaima cea mare că, în ciuda primelor succese, nemţii au să piardă şi-atunci... Mai ales cei care, în ţară de azil, colaboraseră cu ocupantul - ca el...

Dialogul Laszlo-Solacolu (din 2002) mi-a reactivat durerea că un băiat atât de deştept (Laszlo) poate spune-scrie atâtea şi atât de nesfârşite prostii...

Joi 21 august 2003

"Castrofă umanitară" în Franţa: a fost avansată cifra morţilor "de caniculă": 10.000 persoane. Şi vai, e provizorie. Toţi oamenii politici s-au comportat mizerabil, iresponsabil, de la şeful biroului care trebuia să dea alarma încă de prin 5-6 august, până la ministrul Sănătăţii (un medic, Mattei - un căcănar, ai zice că-i român de origine, dacă n-ar fi italian), până la Raffarin - până la Chirac: prezidentul nu şi-a întrerupt vacanţa în Canada, abia azi a promis că deschide gura lui mare...

Bilanţurile macabre cresc - în Bagdad, în Ierusalim. Să fie tot căldura-mare de vină în recrudescenţa violenţelor? N-ar fi de exclus - dar nu explică totul.

Ah, americanii, americanii... Nu doar Filip îi suspectează. Sediul ONU la Bagdad nu era păzit - nici picior de american în faţa clădirii, necum o brigadă de tancuri ca la Ministerul Petrolului...

Păi dacă ONU le era “ostilă” - americanii gândesc ca evreii: cine nu-i cu ei este musai un fioros “antisemit”! Mai ales că Sergio Vieira de Mello, șeful delegației de la Bagdad declarase în mai multe rânduri că ei, reprezentanții ONU, nu sunt ocupanți, că ONU se află în Irak nedorită de ocupanți, pentru că încearcă să amelioreze starea cumplită a populației... Fiind eu tată de fiu bănuitor - și fiu de tată care una-două zicea: «E mâna Moscovei, ascultă la mine!», mă gândesc și eu ca proasta: de ce atentatorii - fie baasiști de-ai lui Saddam, fie benladieniști de recoltă recentă - ar fi atacat ONU, simbol antiamerican pe sol irakian? Și nu-mi dau răspuns și nu găsesc verosimilă ipoteza lui Antoine Serfati (dealtfel excelent analist), anume că atentatorii au lovit în... încrederea pe care o aveau irakienii de rând în organisme ca Medicins sans frontières, Amnesty, Unicef, ONU. E cam trasă de păr și cam... filoamericană teoria lui - din pricina caniculei și ea... Acum americanii au de gând să “renegocieze” cu ONU situația din Irak... Dacă aș fi rege, i-aș obliga să-i desemneze ca negociatori pe Wolfowitz, pe Strumpsfeld (care i-o fi adevăratul nume?), pe Powell, cei care l-au îmbrâncit pe debilul Bush să facă război, nu doar fără avalul ONU - dar împotriva lui.

Duminică 24 august 2003

S. R. a căpătat o formă aproape-gata... Dr. Olteanu mi-a promis că îmi va aduce din România primul volum de documente (cel dat la topit de Buzura). Din el voi mai scoate câteva informații.

Dr. Olteanu l-a întrebat pe Sami Damian dacă a primit volumul **Săptămâna Roșie**, trimis de autor. Întrebatul nu a răspuns la întrebare, a sonorizat aproximativ următoarele: a citit în reviste ce s-a publicat și și-a dat seama că fac elogiul lui Antonescu...

Sincer să fiu: “opinia” lui Sami Damian m-a mirat-întristat. Ca orice “bun-român” (sic) și el motivează respingerea, negarea unui text (**Săptămâna Roșie**), nu prin ceea ce are el “arzător” - aici: afirmația că evreii poartă o grea vină în conflictul dintre noi și ei - ci...

1) alunecă la o chestie laterală (nici măcar adevărată; fiindcă nu fac “elogiul” lui Antonescu - încerc să-l explic). Așa, exact așa procedaseră confrății și în cazul **Jurnalului I-II-III**: cu excepția, poate, a lui Țepeneag, ceilalți (D. C. Mihăilescu, Alex Ștefănescu, Pruteanu, Bianca Marcu, Adameșteanca, Grigurcu, Dimisianca, Paruit, Mircea Martin, Iorgulescu, Pleșu...) nu s-au plâns de “nedreptățile” (sau de neadevărurile) scrise de mine despre ei înșiși - ci s-au indignat foarte că... o atacam pe însăși Monica Lovinescu!;

b) decretează: “Goma este antisemit!” - iar cu asta își imaginează că au închis... ședința. Așa, exact așa au procedat confrății în chestiunea **Jurnalului I-II-III**: au hotărât că sânt “ingrat”, “nedrept”, “vulgar”, “turnător” (acuzat de două celebre... returnătoare: Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă și de Geta Dimisianu), ba chiar “nebun”: Zaciu, Dimisianca, Paruit...

Marti 26 august 2003

Acest guvern și acest președinte al Franței s-au purtat mizerabil în criza caniculei. Nici unul dintre “responsabili” nu a recunoscut vreo vină - a lui, a “echipei” sale. Răspunsurile lor, la criticile stângii - de unde alt’ să vină criticile? - sunt de un cretinism absolut: «Urmările politicii voastre!» «Nu putea fi prevăzută catastrofa!» - or caniculă a fost, nu doar în Franța, ci și în Belgia, unde nu s-a înregistrat nici un mort din această pricină. De ce? Secretul lui Gâgă: fiindcă belgienii au o altă politică de protecție a “persoanelor în vârstă” (și nu “a persoanelor aflate la sfârșitul vieții”, cum denumesc francezii categoria). În regiunea de frontieră (belgo-franceză) așezămintele belgiene pentru bătrâni sunt ocupate în proporție de 70% de francezi. Acolo există “complexe” a câte 60-100 apartamente - nu dormitoare comune - având baie și chicinetă; asistența medicală, este permanentă, cea-de-ajutor la fel, iar contribuția fiecărui bătrân nu este mai importantă în Belgia decât în Franța - cam 3/4 din alocație. Secretul belgian (unul dintre ele) stă și în faptul că personalul - medical, administrativ - este suficient și este corect remunerat, de unde constatarea unei bătrâne doamne: «Când infirmiera este bine-dispusă și noi suntem bine-dispuse...».

Firește, mă gândesc la mama și la cele două așezăminte în care a fost internată, în România: datorită intervenției lui Năvodaru, ea avea o situație privilegiată - stătea în salon cu doar alte cinci-șase, nu cu alte douăzeci-treizeci - ca la Domnești... Însă personalul... Am pus pe hârtie, în **Gardă inversă** tot năduful...

Miercuri 27 august 2003

Nici o noutate. Nici un chef de scris - m-a... caniculat canicula.

Vineri 29 august 2003

Noutate: plouă. Plouă de rupe pământul. De azi-noapte. Acum, da, am reintrat în normalul parizian. Bineînțeles, cârtitor cum sânt, nu-mi place nici ploaia - dar ce-mi place mie? Mie-mi place - de câte ori să o spun? - timpul-probabil; cu cât mai foarte-probabil, cu atât mai vartos.

Un fel de satisfacție secretă mă roade: jurnalul pe august nu are să depășească zece pagini.

Am mai pigulit **S.R.** - să fie, în așteptarea volumului de documente promis de Dr. Olteanu.

Sâmbătă 30 august 2003

Plouă, e frig. Mă simt tot mai neputincios. Nu-mi merge mâna, nu-mi merge capul, ținerea de minte diminuează - noi să fim sănătoși! Cine spune că moartea “vine” cu-rece? Uite că vine și cu... caniculă.

În Irak haos, violență și incapacitate a americanilor de a se încheia la pantaloni, convenabil. De sus-sus-sus până jos-jos americanii, de la Washington la Bagdad, dovedesc în public (vai de publicul bieților soldați răniți sau morți!) că au fost totdeauna niște oi căpii, că toată

puterea lor se reducea la tehnologie - și numai la tehnologie. Da, dar vorba Radio Erevanului: "Ei nu știau..." Tot, dar tot ce au făcut americanii de la 11 septembrie încoace a fost făcut sub semnul spaimii, al improvizărilor, al precipitărilor și al datului-cu-boamba - totul teoretizat de niște șacali-criminali ca "ideologii" din echipa-de-gânditori ai lui Bush. Totul a ieșit așa cum se vedea cu ochiu liber, de către ultimul dintre ne-americani: distrugeri, moarte, nedreptate, cretinărie uriașă, la dimensiunile "planetare", cum se consideră americanii: nerezolvînd *problema* (care una este ea: Palestina), ba punînd gaz peste foc, prin susținerea necondiționată a Israelului. Iar acum, când americanul de rînd începe să se trezească din visul-de-mărire și începe a cârți - acum o săptămână Bush a fost huiduit la... Portland, oraș-stat în principiu de partea lui, pînă la caricatură (să fie citită presa, nu doar pro-israeliană, ci pro-sharoniană)! - acum, zic, de parcă nu ei, șacalii de stînga, marxiști și filosovietici de la Harvard ar fi alergat deunăzi la Washington, să facă politică de ultradreața (în același preț asigurînd Israelul, nu doar de impunitate, ci și de... mărire teritorială, după ce l-au isterizat pe debilul Bush și l-au împins la război cu Saddam (de ce nu cu Fidel, aflat în vecini?), fac pe mironosiții (masculinul femininului - îl și vizualizez pe Wolfowitz în această postură cum nu se poate mai potrivită), s-au pornit să zbiere - în presă! - că nu trebuia ca America să pornească războiul în Irak, iar dacă tot l-au început, să-l oprească degrab', înainte de a se transforma în Vietnam Bis! Ei, "vizionarii" - de teapa lui Kristol, Kagan - fără nici o rușine (de remușcare nici vorbă!) "văd" abia acum ceva-ceva - dar nu eșecul Americii ca unitate, popor, comunitate (nemuritorul Chicoș Rostogan ar zice: «Cum ar veni: mult' ămeni...»), ci probabilul-sigurul eșec electoral în 2004 al lui Bush! Estimp ce fac vechii tovarăși Wolfowitz și Rumsfeld? Se ceartă (pardon: se dispută, căci ei sunt oameni de-idei...): pe "soluția": dezangajare din Irak (și plecare cu coada între picioare)?; continuare - dar pentru asta trebuie alte, multe trupe, deci ale multe miliarde de dolari? Bineînțeles niciunul dintre acești "umaniști" de extracție bolșe-vică nu s-a gândit la pagubele omenești ale idioteniei lor - pe care, la o adică au s-o arunce în cărca lui Bush (cu remarca extrem de inteligentă: «Dacă a fost rea ideea - de ce a pus-o în practică?»): nici de suferințele palestinienilor de 55 de ani în lagăre-de-refugiați în propria țară - iar aici nu mă pot stăpâni să nu repet titlul cărții unui scriitor basarabean drag inimii mele, Dumitru C. Moruzi : "*Pribeag în țară răpită*" - vină a americanilor (complicitate) care va atârna greu în balanța Judecării de Apoi; la suferințele irakienilor adăugate celor din prea-lunga și ferocea dictatură stalinistă a lui Saddam - și, pentru că tot a venit vorba de sânge și de moarte: a propriilor soldați, neinstruiți decât în datul-cu-boamba.

Singura consolare (un fel de a mă... consola) citesc în ziar că prietenul Pierre Hassner a scos o carte împreună cu Justin Vaisse (probabil Weiss): "Washingtonul și lumea. Dilemele unei supraputeri". Autorii spun că cele mai virulente critici la adresa "neocon"-ilor și ale aventurismului lor militaricesc (de ținut minte: niciunul dintre ei nu este militar - nici chiar Rumsfeld - ba chiar nu-și făcuseră serviciul militar, fiind scutiți: Wolfowitz, Kagan, Perle, Kristol...) vin, nu dinspre adversarii politici (democrații), ci de la... paleoconservatori,

din școala izolaționistă a lui Pat Buchanan. Închei cu un citat:

“Fiind vorba de hegemonia americană, principalele conflicte: «șoimii» între ei: Wolfowitz, sub-secretar la Apărare, apărător al «imperialismului democrației» care vrea să refacă lumea, începând cu Irakul, după chipul și asemănarea țării sale (nici autorii acestei cărți nu precizează despre care «țară» vorbesc: despre SUA? ori despre Israel?) - contra Rumsfeld, secretar al Apărării, un «naționalist arogant», care vrea doar să dea o «lecție» celor care ar amenința securitatea americană”.

Încă o informație: în efortul disperat (de astă dată!) de a-și ralia și alte națiuni furnizoare de carne de tun în Irak, Bush “a invitat” Bulgaria. Biata Bulgarie (și ce dacă are ca prim-ministru un rege? tot mizeria comunistă domnește și în capetele oamenilor) și-a adus “contribuția”, a trimis soldați în Irak. “Debarcarea” lor la Bagdad a produs, nu manifestații de bun-venit - din partea americanilor, doar nu din a irakienilor - ci... bătaia de joc a presei americane! Se distrau grozav “jurnaliștii” americani văzînd cum sunt echipați bulgarii și mai ales, mai ales cât de dezorientați, de speriați erau... Ei, da: când “au debarcat” la Bagdad, americanii nu erau dezorientați-speriați - au devenit (dezorientați-speriați) abia după... încheierea războiului. Dar așa cum râde hârbul de oala spartă; cum rîd românii din dreapta Prutului de românii din stînga Prutului (basarabeni), fiindcă, iată, se găsesc oameni și mai ruți în cur decât ei - tot așa, cu exact aceeași “concepție” marii americani și-au găsit de cine să rîdă: de bulgari! Că, de irakieni nici vorbă: le e o frică panică de ei, cei “liberați”...

Mă opresc aici. Cu grație.

Duminică 31 august 2003

Ieri am primit cu poșta - surpriză! - de la dr. Olteanu cartea promisă: **Situația evreilor din România 1939-1941** vol. I. M-am apucat pe dată de lucru. Spre desiluzia mea nici una dintre informații nu îmi era necunoscută (adevărat, nu în contextul câte unui document întreg). Altfel - merge. Nu înțeleg de ce a fost trimisă la topit această carte: din cauza faptelor? Sau din cauza “tonului”? - a cuvântului “jidani”? dar aceste era folosit în acea vreme fără intenție de a jigni, așa li se spunea.

Seara: ieri și azi am lucrat ca o vită, însă am reușit să extrag cam tot ce merita din carte. Măine toaletesz *varianta definitivă* a eseului.

S E P T E M B R I E**Luni 1 septembrie 2003**

Am primit prin poștă:

- scrisoare de la Gabriel Stănescu;
- șpalturile la **S.R. III** trimise de la București de Cristian Negoii.

Iar prin electronica Anei:

- Niculiță a trimis un articol despre “Dosarul de securitate” al meu, redactat de Iuliu Crăcană pentru o publicație a Sighetului, așa ceva (am înțeles că Rusan i-l transmisese).

M-am bucurat de primele două, am corectat șpalturile, le trimit mâine;

Nu mi-a făcut nici cald nici rece - mie - însă Ana s-a înfuriat.

Are dreptate: Haita securiștilor care s-au ținut de curul nostru atâta amar de timp, în ciuda “tehnicii ascultărilor” și a armatei de trăgători cu bleaga, nu știau mare lucru despre ceea ce făceam/ făcusem... Cât despre cercetători: ei nu știu cum să lege cap la cap dosarele cercetate. Iar eu - după ce am citit 17 pagini îndesate - nu am aflat decât că... de mine s-a ocupat la un moment dat și... caramanosaurul, altfel numitul general Mihai Caraman... Atât. Restul: nu doar aproximări, ci aiureli. Securitatea nu era mai “productivă” decât oricare altă ramură economică: tot la futu-i mă-sa “lucra”.

Și când te gândești câți bani au fost băgați în curul diviziilor de boi securoi;

Și când te gândești câtă spaimă, cât chin au băgat în noi animalele încizmate, câtă teroare am îndurat, 90% din populația țării vreme de patru decenii - numai până în 1989 - dar de-atunci încoace? Fiindcă numai în capul și în vorbele îndobitociților de frică securitatea s-a prefăcut în “fostă”... Ca și cum ai putea spune: “fosta Inchiziție”. Ca și cum ai putea vorbi despre “fostul Nicolski”; despre “fostul Pleșiță”, despre “fostul Brucan”...

Marti, 2 septembrie 2003

Gata! Era și timpul. Am terminat **Săptămâna Roșie** - de-acum nu mai intervin în ea decât... cu mici corectări.

Dacă aș reuși să mă odihnesc puțin...

Joi 4 septembrie 2003

Am fost oprit (nu am zis: m-am oprit...) din continuarea zilnicei ocupații doar de faptul că i-am dat lui Filip varianta de ieri să o înregistreze pe disc.

A venit răcoarea. Dorm cu o plapumă peste care am pus o pătură.

Vineri 5 septembrie 2003

Am primit azi de la Oleg Brega transcrierea câtorva fragmente de pe internet în privința “antisemitismului” meu. Cu o excepție (B. Suceavă și o fetică, după nume, care în douăzeci de cuvinte spune

ceea ce bărbații participanți la discuție nu au fost în stare după treisprezece intervenții - am mai spus: despre "antisemitismul" meu feroce...) citează cu sfințenie - și cu deplină încredere analfabetă - din spusele-scriselor tovarășilor noștri de veacuri ca securistul Radu Ioanid, "istoricul Holocaustului românesc" și stau de vorbă - "uite, cum stăm noi acuma..." cu otrava învechită în bolșevism de Felicia Antip! Cu același interes respectuos - și béat - cu care, de 14 ani, se uită în gura de canal a unui Brucan. Ai zice (chiar zic, eu): oamenii ăștia - mai tineri, mai în vârstă: nu știu nimic, nu au aflat de la alții nimic despre nimic - unul (întâmplător, nu Gabriel Andreescu...) ia cuvântul și începe prin a declara că nu a citit cărțile mele - dar le comentează! - după Evanghelia lui R. Ioanid. În rest, am observat cum stăm cu "politețea" la român: se adresează cumplitei tovarășe generale Felicia Antip (cea de care, acum douăzeci de ani, tremura întreaga unitate MAI de jurnaliști-cu-misie-peste-hotare), cu: "doamnă", așa cum li se adresaseră bolșevicilor, securiștilor din primele ore de "după revoluție" cu... "domnul Iliescu, "Domnul Brucan", l-am auzit pe un jurnalist: "domnul Nikoski", ba chiar o dameză ne fericea - în scris - cu "domnul Gheorghiu-Dej..."

Asta ca să să spun că acest gen miorethic de politețe este semn indubitabil de sclavaj mental transmis din tată-n fiu: «Căci nu se știe niciodată cum se-ntorc trebile...Căci...» - slugărnice manifestată mai cu seamă prin: "*fosta securitate*", de care nu au scăpat nici gazetărițele emeritnice Adameșteanu, Rodica Palade, Ioana Ieronim, Mungiu, Ștefoi...

Greu, foarte greu îmi vin în fire (dar încă nu îmi dau seama cu câte pierderi), după caniculă. Sper ca în două-trei săptămâni să recapăt chef de viață - și de scris. Atunci am să mă ocup ceva mai pe larg - aici, în Jurnal - de articolul lui Iuliu Crăcană "Paul Goma - dosarul de securitate". Îl voi pune în relație cu descoperirea lui R.M. Mocanu, în *Contemporanul* despre aventurile editoriale ale Ușii... (textul lămuritor al meu a apărut și în *Contemporanul* și în *Romanian Times*). În fine, despre ce și cât înțeleg iubiiții mei compatrioți din textele citite.

Duminică 7 septembrie 2003

Abia azi aflu, dintr-un reportaj britanic: soarta Anei și a mea se... întretăiaseră, în luna mai 1973, cu cea a avionului rus TU Nuștiucât, altfel-numitul "Concordov" (unii îi spun: "Kankardovski"), cel care s-a prăbușit în timpul meetingului aviatic de la Bourget...

Istoria este asta: englezii, rezemați pe cuceririle tehnologice din timpul războiului - al doilea, firește - au fost primii constructori ai unui avion supersonic. Au mai scos câteva aparate, experimentale, din ce în ce mai perfecționate, însă costul dovedindu-se mult peste capacitatea pungii Albionului, Albionul a renunțat să continue programul.

Americanii, în virtutea rudeniei și a ajutorului dat în timpul celor două războaie mondiale - și care nu aveau nici pe departe ceva asemănător - după câteva tentative de a furgăsi "rețeta" englezilor, au ales calea cea mai cinstit-negustorească a cumpărării planurilor - și a câtorva specialiști insulari ca supliment. Așa că în scurt timp, americanii au construit avioane capabile de Mach 1, 2, 3... - însă numai

aparate de vânătoare, militare, nu și de-linie.

Or englezii - care păstrasera propria-le muncă, știind că și francezii sunt avansați în materie (mai ales de "celulă"), au încheiat cu ei un acord de cooperare în vederea construirii unui aparat comercial, de pasageri, supersonic - l-au botezat "Concorde".

Americanii - băieți practici - au încercat să subtilizeze planurile (comune) însă nici de astă dată nu au reușit. În schimb au fost informați că rușii le furaseră demult și chiar depășiseră cuplul Franța-Anglia, ajungând cu modelul lor în faza încercărilor. Știind că pe ruși n-or să-i poată fura, Americanii le-au propus dintru început... colaborearea (cu condiția să nu se știe în vecini, mai ales în NATO!). Astfel avionul sovietic de pasageri TU(polev) a ieșit în lume, la meetinguri, cu un an-doi înainte de Concorde...

Vine ziua fatală (nu mai țin minte data exactă, din luna mai 1973): fusesem la un concert de muzică religioasă la Abația de la Royaumont împreună cu Rosy și cu Paul Barbăneagră; ne întorsesem, în Paris, ne oprisem pentru câteva momente la ei acasă - și nimerisem pe telejurnalul de seară. Care a anunțat, cu imagini terifiante, prăbușirea TU-ului în locul cutare, la ora cutare... Paul Barbăneagră a pălit apoi ne-a explicat că la ora cutare noi ne aflam pe autostrada din imediata vecinătate a aeroportului, iar locul căderii era foarte aproape de autostradă...

După această paranteză autobiografică, mă întorc la istorie: prăbușirea avionului - sovietic, să nu se uite - a produs consternare (secretă) în URSS, însă (afirmă jurnalistul autor al reportajului), cei mai afectați - în mare secret, de astă dată... capitalist - au fost americanii. Au pompat în curul Concordovului alte zeci de milioane de dolari, însă... Și următorul exemplar s-a prăbușit; și al treilea - abia după acesta americanii s-au retras din cursă.

Între timp ieșise autenticul Concorde, franco-britanicul. Celula - corpul avionului: preponderent francez; motorul: RR... Nu s-a prăbușit nici un exemplar în timpul încercărilor (la Toulouse, cu legendarul pilot Turcat), ba chiar a început a face zboruri comerciale...

Abia atunci (trecuseră câțiva ani buni de la prăbușirea TU-ului - deci, în 1973, când noi ne întorsesem în România, apoi în 1977 re-venisem și cerusem azil politic - însă binișor după stabilirea noastră definitivă în Franța) americanii declanșaseră o cumplită campanie de presă de-ai fi zis că porniseră la război total, împotriva Franței (însă numai împotriva ei!). Cu probe fotografice o acuzaseră că... în 1973, pe aeroportul Bourget, sabotaseră zborul demonstrativ al concurențului sovietic, trimițând (!) un avion ușor, de turism, în calea rusului - urmarea: rusul încercând să-l evite, se prăbușise... Or până și eu țineam foarte bine minte imaginile filmate în timpul meetingului și transmise apoi zile de-a rândul, în care se vedea clar: Concordovul, sub pseudonimul: TU se angajase într-o demonstrație de acrobație aeriană și, după nu știu câte loopinguri, din ce în ce mai aproape de pământ - și care zmulseseră exclamații de admirație ale spectatorilor - se prăbușise.

Francezii se disculpaseră: nu intervenise nimeni și nimic în calea TU-ului, cu certitudine pilotul, ca să impresioneze asistența - și pe virtualii cumpărători - făcuse pe viteazul, nerespectând indicațiile constructorului.

Ani de-a rândul (un deceniu?, două?) americanii au interzis

zborul Concorde-ului deasupra teritoriului american, pretextînd zgomotul insuportabil al minunatei mașini... După treizeci de ani de exploatare fără nici un accident major, a cunoscut, în urmă cu doi ani, catastrofa pricinuită de o lamelă desprinsă dintr-un avion care decolase cu câteva minute înainte și era... american. Francezii însă nu i-au învinuit pe americani de sabotaj...

Concorde a ieșit la pensie, spre regretul multora (și al meu, deși nu am cunoscut avionul decât din fotografii și din imagini filmate: o operă de artă, nu doar de tehnologie). Americanii nici în ziua de azi nu au reușit să construiască un avion concurent.

În timp ce priveam emisiunea, îmi ziceam că nu se poate, nu este posibil ca americanii să fi recurs la atâtea mârșavii: tentative de furt, asociere cu dușmanul-de-moarte (și al său, nu doar al Europei Occidentale): Rusul, numai ca să combată un concurent... Dar mi-am adus aminte de Vietnam: Americanii nu intraseră în Vietnam pe ușa din față, ca să-i combată pe comuniști - adică: Răul; nici în scopul declarat: abolirea colonialismului (francez) - nu! Ci pentru a-i elimina pe francezi din Indochina și a se instala ei - introducînd în Indochina libertatea, democrația, prosperitatea...- americană. Se știe ce și cum au "instaurat" americanii în Vietnam, în Kambodgea, în Laos: comunismul, moartea, nefericirea - distrugerile, acum vorbim doar de perioada anterioară: pentru a-i alunga pe francezi, americanii nu s-au dat în lături să colaboreze cu Sovieticii, cu Chinezii - declarîndu-se de acord cu ei - iar vietcongului furnizîndu-i arme... Astfel francezii au fost bătuti și alungați de nordiști, iar în locul ferocilor colonialiști francezi s-au instalat americanii aducători de libertate, de democrație... Să aduc aminte ce li s-a întîmplat și lor în 1975, când au fost siliți să fugă cu coada... elicopterelor între picioare?

Nu. Spre deosebire de ei, eu sunt european-cam-vechi, deci băiat bine-cam-crescut (mă ardelenesc și eu cum pot) ...

Luni 8 septembrie 2003

Acum chiar m-am oprit din S.R. I-am zis "ediție definitivă", ca să nu-mi mai las mîna să plece de capul ei, pe călburi.

Mă întorc la textul lui Iuliu Crăcană (destinat vreunei reviste a Sighetului?) trimis de Niculiță - provenit de la Rusan.

Ce lucruri noi aflu despre mine?

- "cel mai important (dosar)" [înseamnă că sunt mai multe, la mai multe servicii] "conține 21 volume, fiecare avînd peste 350 file (și) cuprinde anii 1970-1978";

- (avusesem) "mai multe nume de cod, cel mai important: «Bărbosul»" - ce imaginație debordantă la securiști!;

- "pentru anihilare s-au folosit cunoscutele metode de *infiltrare, destrămarea a anturajului, avertizare, compromitere*";

- "numai în anii 1972-73, când nu era considerat atît de periculos, s-au ocupat de el peste 40 ofițeri din diverse Direcții ale Securității, s-au folosit peste 50 informatori și au fost «lucrate» prin D.U.I. [nu știu ce semnifică DUI-ul] mai mult de 20 persoane din anturajul său".

- cică așa fi devenit... "«element periculos» încă din 1956";

- la Lătești, în domiciliu obligatoriu "Securitatea aflase că Paul

Goma se întâlnea cu Adrian Marino și el «element periculos» [ei da, era extrem de greu să obțină informația: când mă duceam eu la el (la Marino), mergeam pe stradă; când venea el la mine, ziua, tot pe stradă mergea, nu prin porumbiști și nu conspirativ, prin șanturi...];

- “mai mult, asculta posturi de radio străine, comentînd apoi dușmănos la adresa regimului” - și această informație a fost obținută cu multă sudoare-de-său, securistă, mai ales că aveam prostul obicei de a deschide ferestrele și de a pune radioul la maximum (Vocea Americii, Novisad, Istanbul - ba chiar, în timpul “invadării americanilor” în Cuba - Golful Porcilor - întîmplîndu-se să am acumulatorul proaspăt încărcat, bateriile noi-nouțe, bașca antena înaltă de 7 metri și lungă de vreo 20 - în Bărăgan! - am prins, pe unde scurte... Havana, drept care toată vecinătatea a putut auzi glasul lui Fidel Castro...);

- după prelungirea domiciliului obligatoriu, “scrie un memoriu care atrage după sine o anchetă a ministrului adjunct al MAI, general-maior Negrea Vasile...” [ei bine, nu știam cum îl cheamă și ce grad avea securistul care venise în Lătești și mă convocase în localul miliției (și al securității), unde, după ce mă amenințase că o s-o pătesc dacă îi dezinformasem (sic), mă pusese să povestesc “conținutul memoriului”; îi cerusem să re-scriu plîngerea - nu m-a lăsat: a scris-o el, dar am observat: omițînd toate numele securiștilor pe care eu îi... turnasem pe hîrtie că ne terorizau, ne vîneau cu IMS-ul, ne băteau: locotenentul Livescu, maiorul?-colonelul?- cutare, comandantul securității Fetești, milițianul Anghel...];

- o altă confuzie (a lui I. Crăcană?) - care scrie:

“Cu toate că a fost cercetat [cînd: în 1977?] și pentru «trădare prin transmitere de secrete» ale statului (art. 157 alin. 2 C.P.) care se pedepsea cu închisoarea de la 5 la 15 ani, este condamnat numai la 2 ani închisoare pentru agitație publică [cînd: în 1956?]. Paul Goma se va întoarce însă în libertate, deoarece această pedeapsă [care “pedeapsă”? de cînd: din 1977?, dar în 1977 nu am fost “pedepsit”-condamnat] i se compută cu detenția preventivă de la 22 noiembrie 1956 [care “detenție preventivă”? cea din 1956? Dar nu a fost deloc preventivă]. Aceasta deși în mandatul de arestare preventivă figura că nu are antecedente penale”...

Doamne Dumnezeule! Nu era destul că securiștii erau, în primul rînd, niște boi, în al doilea șmecheri carpatini obișnuiți să-și tragă în piept superiorii (iar superiorii îi mințeau pe superiorii lor, pînă ce “sus de tot” ajungea, fie un complot-internațional, fie o... fîsăită) - uite-i și pe cercetători: nu fac un minim efort de înțelegere-pentru-ei-înșiși, în vederea transiterii înțelegerii lor maselor largi de cititori. Re-zic: bolșevicii, prin securiști, ne mințeau - din rațiuni politice; cercetătorii ne zăpăceasc atunci cînd o rasolesc și o scurtează pe arătură și ne povestesc ce li s-a părut lor că au aflat în arhivele “fostei securități” - din... irațiune, din ignoranță perpetuă, fiindcă “istoricii” din noua generație nu și-au dat silința să “pătrundă”, nu adevăruri-adânci, ci realități-simple despre manipularea adevărului;

- la București, după 1965: “deoarece povestea colegilor fapte petrecute în închisoare, este luat în atenție (sic! - contaminare stilistică) de Securitate prin locotenent-major Achim Victor [eu îl credeam... Mircea] și...” “împreună cu capitanul Nicolae Mihai [eu îi ziceam

Munteanu - așa mi se prezentase el] propune recrutarea lui, deoarece se afla în legătură cu «elemente dușmănoase» [și iar îmi aduc aminte de versurile pe-linie ale cobasarbeanului A.E. Baconsky: "...Iar chiaburii se vădesc a fi/ Elemente tot mai dușmănoase"]. "Deoarece era prieten cu Marcel Petrișor, care era «lucrat» prin DUI de Serviciul I, cu Radu Michăescu, «lucrat» și el prin dosar de verificare, cu Doina Sălăjan, cărei în 1957 i se ridicase dreptul de semnătură, cu Ana-Maria Năvodaru și alți colegi de la filologie semnalati ca avînd manifestări dușmănoase regimului, s-a considerat că posedă calitățile unui agent";

Repet, nu cunosc semnificția exactă a termenului "lucrat": să fie: anchetat mereu-mereu-mereu - cum știam că era Petrișor?, cum bănuiam că era și Michăescu? Sau...?

Înapoi la "calitățile de agent" ale mele. Iată varianta securității - pe care I. Crăcană o povestește, fără a da citate:

"Recrutarea avea să se facă în casa de recrutări 'Libertății'. Goma s-a dus la locul fixat împreună cu soția. Acolo s-a îndreptat cineva spre ei și când a ajuns în fața lor, aceasta a început să strige: «Ce ne tot urmărești atâta, să se termine, nu vreau să fiu terorizată». Persoana a dispărut..."

Episodul - pe care l-am relatat în două cărți (**Culoarea curcubeului și Soldatul câinelui**, ba chiar în texte publicistice cuprinse în volumul **Scrisuri**) - a fost mult mai... limpede, totodată mai pipărat decât mălăiețul și falsificatul raport răcan redactat de vita de Achim.

Mai întâi, nu știu ce-i aceea "casa de recrutări Libertății" - un nume de cod al lor pentru birourile securității funcționînd în toate clădirile facultăților? Până la scena de mai sus, fusesem convocat de securistul Achim la Academia Comercială din Piața Romană - de mai multe ori - și la Facultatea de Chimie de pe Cheiul Dâmboviței. La toate acestea mersesem cu Ana-Maria, încă de pe când nu eram căsătoriți, presupun că din primăvara-vara anului 1966 (fiindcă în "demersurile" lor securității îmi promiteau că o vor interna pe mama, bolnavă de scleroză în plăci, la un spital "de-al nostru", adică MAI, dacă nu, au s-o dea afară din căminul-spital de la Domnești...). Acea întâlnire (de la neștiuta de mine "casă de recrutări Libertatea") a fost neobișnuită: până atunci Achim mă anunța: la ora cutare, în locul cutare; de acea dată, prin telefon, îmi dăduse întâlnire în fața magazinului "Eva", de acolo urmînd "să mergem în altă parte"... Ca de obicei, "programările" mă înfricoșau, aceasta din urmă m-a împanicat - nu am dormit de loc în noaptea aceea. Noroc cu Ana-Maria. Ea a ținut să vină cu mine - "ca de obicei".

Ori rezumatul lui I. Crăcană este confuz - ori confuz era raportul securist (ori amîndouă), "persoana" fiind securistul Achim. Pe el îl interpelase Ana în termeni mult mai puțin... politicoși - cam așa:

«Nu ți-e rușine, măgarule, să te ții de curu' oamenilor și să încerci să-i faci turnători? Ai făcut Politehnica - de ce mă-ta nu lucrezi într-o fabrică, în loc să terorizezi oamenii, securist nenorocit!"

Fiindcă Ana-Maria zbiera în plină stradă, iar "întîlnirea" avea loc - la orele zece dimineata - lângă magazinul Eva, într-o stație de autobuz (37?) Achim, care la început se prefăcuse a nu ne mă cunoaște, brusc mi s-a adresat, cerîndu-mi să o "potolesc pe doamna..." Or "doamna" era nepotolibilă și, culmea, o sumă de femei din stație,

după ce aflaseră despre ce era vorba, au început a-l trimite pe Achim “în producție”, “la șaibă” - “nu să terorizezi lumea, ca pe timpuri - căci noi muncim...” Sigur este că intervenția maselor largi de femei l-a determinat pe bravul securist s-o șteargă...

Să raporteze adevărul un securist împruțit și mincinos? Să pună el cu mâna lui, negru pe alb, toate astea? Bineînțeles, nu. Deci ofițerul de securitate Achim și-a mințit superiorii, fabricând o “variantă”...

Mă opresc numai la acest episod, deși în textul lui Iuliu Crăcană există cel puțin zece astfel de “ajustări” ale realității. Dar cum să dovedesc, eu, că securitatea a mințit? Eu nu am avut “tehnica” lor, nu am înregistrat pe bandă audio vorbele schimbate, nu am filmat ce se vedea cu ochii că se întâmpla... Nu am decât cărțile mele de mărturie - în care voi fi comis greșeli de amănunt, în nici un caz de esență.

Marți 9 septembrie 2003

M-am întrerupt, continuu azi:

Dintre gradații care s-au ocupat de fericirea mea personală a fost și generalul-maior Dumitru Borșan. Este pentru prima oară când aflui numele acestui alt securist ardelean (să-mi dovedească, el - sau fiu-său - că nu e). În a doua jumătate a lunii martie 1977 acesta “a ordonat în teritoriu (?) ca «întreaga rețea să fie contactată de urgență pentru a difuza cazul Goma în ideea de a nu-și găsi noi aderenți, prezentându-l ca un element descompus care se dă drept scriitor, ca pe un parazit care nu vrea să muncească, fiind bețiv și joacă rolul mișcării fasciste în slujba spionajului american»”...

Nu știi ce borșan (nu e ardelean? dar ce e: oltean? - ar fi: Borșete; muntean: Borșescu; bănațean: Borșovici...) se ocupase de “imagea” mea în 1976, în 1975, în 1974, dar “comanda” nu era inedită; nu se schimbase. În acei ani, când eu eram (din 1970) interzis de a publica, Eugen Barbu în *Săptămîna Securității Poporului* ‘Ncitor făcea să apară tot felul de “reportaje”, “analize”, “portrete” ale golanului, bețivului, petrecărețului, ne-scriitorului Goma - păi dacă n-avea cărți! (iar poetul Mircea Dinescu cita cu glas tare din Nen’su de la Barieră, interpelându-mă la Casa Scriitorilor, dintre Fănuș Neagu și Băieșu, maestrul lui de gândire-spirituală - am citat din spir’tuala-gândire fănușistă); cel care se plânge că nu e publicat [eu fiind acela, dar nu-ți sânt tată eu...], însă posedă vilă cu piscină, mașini-mici americane, fumează numai Kenturi, bea numai Johny Walker-uri...- texte apărute sub semnăturile unor eterne gloabe ca H. Zalis - după 1989 reprofilat(ă) numai pe cultură subțire, la *Contemporanul* lui Breban. Însă atunci (1971-1977) era purtător de cuvânt al “israelienilor de origine română”, atât de roși de dor-de-țarișoară, încât nu puteau “trece peste asta” (mamițule!), deci se arătau extrem de indignarișiți de comportamentul meu, care le mânjea patria de origine, cea părăsită de ei înșiși - altfel de neuitat...; deasemeni, căcăteii care, ca să zic așa, au început a-și face dinții pe manșetele nădragilor mei: Dan Ciachir, V.C. Tudor, Ileana Lucaci...

“Pe timpul cât a fost arestat, Securitatea a lansat mai multe versiuni de dezinformare:

“Paul Goma nu a fost cercetat și arestat de organele de securitate.

“Ar fi fost cercetat de organele de stat pentru comiterea unor

infrafracțiuni de drept comun.

“Ar fi fost victimă a propriei mașinațiuni: fiind un scriitor mediocru, a încercat să însceneze o acțiune de diversiune politică pentru a-și face reclamă, iar acum plătește acest lucru”...

Firește, din “sursa Securitatea” (în clar) nu se spune nimic de Goma II, sosia, dublura mea care a bântuit, nu doar Capitalia, ci întreaga țară, atât înainte de arestarea mea (începând din 4 martie, și făcându-și aparițiunea taman acolo unde se filmau ruinurile cutremurului), mai vârtos în timpul arestării - după 1 aprilie 1977 - asigurându-i pe oameni că totul e bine, că tovarășul Ceaușescu “lucrează” și la îmbunătățirea... drepturilor omului - dar, ssst!, să nu facem scandal, ca să nu auză rușii, că iar ne invadează...

- o altă mare-ispravă securistă: [în Franța] - citată din I.Crăcană:

“La 28 ianuarie 1978, într-o adresă a U.M. 0920/F, a cărui șef era celebrul Mihai Caraman [cel care la începutul anilor 70 a produs pagube colosale în NATO - și a fost expulzat din Paris - din 1989 l-a consiliat pe Petre Roman, iar în 2003 ne-a băgat în... NATO! - fiindcă americanii cei insuportabili de morali - și moralizatori - nu țin seama de trecutul noilor slugi, doar de “profesionalismul lor” - vezi practica de la Europa Liberă, vezi recrutarea de polițiști în Irak... - nota mea, P.G.] - la acea vreme având gradul de general-maior - către U.M. 0610 București, se comunică adresa exactă și numărul de telefon la care putea fi găsit emigrantul”...

Pentru început: nici eu, nici membrii familiei mele nu am fost “emigranți” - ci - și în momentul de față: “refugiați politic din România, stabiliți în Franța”;

În al doilea rând: Marele spion sovietic Caraman (pentru ruși lucruse el pe timpul “antivirusului” Ceaușescu și lucrează, pentru aceiași, azi) nu a putut asuda din greu pentru a-mi găsi adresa și numărul de telefon, pentru limpedele motiv că începând de la 1 ianuarie 1978 am figurat - în clar - în cartea de telefon a Parisului... Adevărat, i-a venit ideea (lui Caraman) de a mi-o căuta (sic!) abia după 3-4 săptămâni...

Compromiterea - aceasta, vai, a reușit, în “emigrație”, vorba lui I. Crăcană, cu predilecție printre legionari și asimilați.

În această chestiune nu aflu nimic nou - însă este bine că eventualilor cititori ai revistei în care va fi publicat articolul acela (firește, mă gândesc și la lectorii pe internet ai jurnalului meu) li se explică, în sfârșit, cum devine “cazul Goma”. Fiindcă eu nu sânt crezut nici chiar atunci când cărțile mele, măcar cele de mărturie, au fost răsfoite - ceea ce, judecând după textul de față nu a fost deloc cazul lui I. Crăcană, pentru care scrierile mele alcătuiesc un continent necunoscut - și în continuare, ingnorabil. La fel pentru majoritatea comentatorilor mei pe internet: potrivit tradiției oralo-analfabete românești, conțărișoreni mei combat puternic ceea ce nu cunosc: ei, și ce dacă n-au citit cutare carte sau autor?, sântem în democrație, fiecare are dreptul să-și spuie părerea - și ce dacă n-are păreri?, or să-i vină, părerile acelea, “pe parcurs”...

Așadar, în campania de compromitere a “Bărbosului”:

“Securitatea reia mai ofensiv și sistematic acțiunea de compromitere a acestuia față de persoanele care îl susțineau în Occident. Se propune lansarea unor versiuni din care să rezulte că “Bărbosul” a

lucrat și lucrează în folosul unor servicii de informații externe, iar în ultima vreme și ca agent al organelor de Securitate din România”.

E-he, de când “lucram și ca securist” - bașca agent al rușilor, chinezilor, israelienilor (de aceea bătrâneții de la Tel-Aviv, în majoritate băieți de la București - și viceversa, vorba Clasicului - lucrau atât de mână-n mână: păi dacă le eram agent comun...).

“Se avea în vedere dirijarea de surse pe lângă D. Țepeneag cu scopul de a-i demonstra că, deși el a inițiat mișcarea disidenților în România, acum Paul Goma profită și obține toate avantajele”...

Curat profit, curate avantaje... Numai că bunul meu prieten Țepeneag, hărnicuț, o luase binișor înaintea “surselor”, din proprie inițiativă: încă din prima jumătate a anului 1977 (când eu eram în România, arestat, și nu întrevedeam posibilitatea vreunei călătorii în Occident), el îi povestise poetul canadian Marteau că... Goma, de cum va veni în Occident, îl va deposeda de revista *Cahiers de L'Est...* - iar Marteau îmi reproșase, în toamna anului 1978 “intenția inamicală”.

“*Serviciului D*”, continuă I. Crăcană, “îi revenea curioasa sarcină de a elabora nici mai mult nici mai puțin decât 10 articole demascatoare destinate presei emigrației și străine cu titluri dinainte stabilite:

“Spectacol suspect; Purtătorul de cuvânt; Vitejii de după ușă; Ce-i lipsește chelului - tichia de mărgăritar; Un Soljenițin în eprubetă; Există disidenți în România?; Un glas al urii și al mâniei; Numai lipsă de consecvență? Scrisoare deschisă adresată redacțiilor publicațiilor *Newsweek, Le Monde, Le Figaro, Der Spiegel, Frankfurter Allgemeine Zeitung* etc.

Fără a mă osteni să caut în arhiva mea, recunosc titlurile. Și pe cei care semnau... munca securității (în fruntea lor: I. C. Drăgan, prin secretarii săi: Traian Filip și Mihai Pelin) la care își dădeau contribuția (voluntară) mai cu seamă colegi de-ai mei, scriitori (din România).

“Pentru a-l discredita pe Goma în rândul emigrației politice române, dintr-o notă-raport din 12 iunie 1978 aflăm că Securitatea elaborase, pentru a fi difuzat în străinătate, un manuscris contrafăcut, conținând însemnări și confesiuni ale acestuia cu privire la *rolul care i-a fost desemnat să-l ocupe în cadrul ei* (subl. în text) (...) Tot de aici aflăm și de «elaborarea unei scrisori de demascare și de protest a unor intelectuali și studenți către postul de radio Europa Liberă, precum și către Arthur Goldberg, șeful delegației americane la Conferința (...) de la Belgrad».

“În urma acestor măsuri, remarca un informator din străinătate, persoana lui Goma a ajuns foarte discutată și inegal apreciată. Ceea ce i se contesta cel mai mult era buna credință. «Legionarii», remarca o altă sursă externă, care la început au avut o atitudine extrem de rezervată, au deschis în publicațiile lor o campanie anti-Goma, prin Chintescu, Faust Brădescu și Nițescu, acuzându-l de faptul că e vândut evreilor» (...) Ziare legionare ca *Stindardul* (München) și *Țara și Exilul* (Spania) îl atacă pe Goma ca **jidovit**, trimis al Securității, socrul său fiind comunist din ilegalitate». O altă sursă află că știrea invitării lui Goma la Montréal de către [preotul] Petre Popescu «a provocat stupoare în rândul simiștilor». Cu aprobarea lui Horia Sima, Faust Brădescu a publicat în revista *Opinii* un articol în care îi impută influentului emigrant român *inconsecvența și compromiterea*

întregului exil, întrucât Goma este un personaj respins cu dezgust de tot exilul românesc, individ odios, fripturist etc”...

“Un alt informator din Occident, I. A. [fatalitate!, nu am putut scăpa de el! - vezi mai departe] comunică Securității că «se spune în Israel că Paul Goma ar fi omul acesteia, trimis cu sarcini în Vest. Din această cauză este privit cu multă neîncredere de cei din emigrație care-l izolează tot mai mult, căci nu există o explicație, după ei, a faptului că, după ce a vorbit atât cu postul de Radio Europa Liberă, a fost lăsat să plece în străinătate»”...

Știa el ce știa, I. A. : în primele săptămâni (dacă nu zile) după ce ajunsese în Franța, Monica Lovinescu, Ierunca, Maria Brătianu m-au condus la Radu Câmpeanu, explicându-mi că “și el a făcut pușcărie”. Prima întrebare pe care mi-a pus-o gazda a fost chiar asta: «Cum se explică faptul...?» Atunci eram încă netrezit din chimizarea lui Pleșiță (efectele aveau să mai dureze ani și ani...), așa că nu am reacționat pe loc, plecând; ci rămânând... tot pe loc... Atât am remarcat: că noua lui soată, “tovarășa Dina”, când Radu se oprea să mai respire și el ca omul (sic), îi lua locul - la microfon - ca nevastă. Și încă ceva - dar m-am gândit la asta, mult timp după întâmplare. Asta, adică *tăcerea* (mie mi se păruse aprobatoare) a oamenilor care mă (con)duseseră la Câmpeanu: Monicii, Maria Brătianu, Sanda Stolojan (?). Eu însă, singurel/de capul meu, din acel moment am refuzat să mai am de a face cu “pușcăriașul Câmpeanu”. Și nu mi-am schimbat “orientarea”.

“Continuarea măsurilor de compromitere - pentru a preveni ca unele elemente pretabile (?) să împărtășească concepțiile sale și să acționeze în acest sens. Se propunea: cu ajutorul informatorilor (Costea, Grigoriu, Sorin, Niki, Șandru) se va întări ideea că obiectivul [eu fiind acela] nu este decât un aventurier care, din dorința de a câștiga popularitatea ieftină, cât și unele avantaje materiale, a devenit instrumentul cercurilor reacționare care-l folosesc în realizarea tuturor genurilor de propagandă împotriva țării noastre, inclusiv cea iredentistă [așa, băieți!]. Argumente de folosit:

“- afirmațiile făcute la începutul anului 1977 nu au nimic comun cu acțiunile întreprinse în prezent;

“- în afară de elementele [și ei/ele! - ce ajunseseră...] care pot obține un profit de pe urma lui, nici în rândul emigrației nu se mai află nimeni alături de el;

“- lipsa de talent de care a dat dovadă (!) în țară e confirmată acum, când se află în Occident. Editura Gallimard a refuzat să-l mai publice, fiind nevoit să încheie contract cu o editură mult mai neînsemnată, unde va scoate în curând tot un jurnal, deoarece altceva nu poate”;

Bine întoarsă chestia cu datul-dovezii. Adevărul, firește, este cu totul altul: nu Gallimard refuzase să mă mai publice, ci eu o rupsesem cu el - pentru că, venind în România prin 1975, Claude Gallimard, deși rugat de Fulga să rostească, întru protecție, în prezența “șefilor”, numele meu, ca autor al său - a refuzat, motivând că el... nu face politică. În “discuția” lămuritoare de la Paris, din decembrie 1977 Claude Gallimard a negat că ar fi fost în România. Eu, prost-crescut, am zis: «Ba da!» - și l-am rugat să arate pașaportul, să constatăm împreună dacă există sau ba stampilele de intrare în România, în anul

indicat; el s-a înroșit, a balmăjit ceva - eu am plecat - și plecat am fost. Că lucrurile nu luaseră sfârșit odată cu... închiderea ușii - la inițiativa mea - : repetatele demersuri prin D-na Ugné Karvelis, redactor pentru literatura străină la Gallimard (în treacăt: cea căreia i-i recomandasem pe Bănulescu, pe Breban și pe Buzura...) și prin D-na Colette Duhamel, soția fostului ministru al Culturii (la proprietatea sa din Sudul Franței, Sanary-sur-Mer fusesem invitați în februarie 1973, acolo rescrisesem **Gherla** și comisesem **Lățești** - adevărat, rămas așa, neterminat). Apoi “cealaltă editură” la care... nu apelasem, ci ea mă... poftise, prin celebrul Claude Durand era (este) Seuil, deloc mai “neînsemnată”...

“În rândul unor cercuri de ziariști străini, în special francezi se vor transmite, cu ajutorul surselor Florescu, Barbu, Capșa, Stoicescu, Șandru, Sever, Bogdan, Dinu că oamenii de litere români nu acordă nici o atenție CIEL-ului și datorită faptului că secțiunea română a fost pusă sub conducerea lui Goma, care este un mediocru.”

Împotriva CIEL-ului (în primăvara anului 1978) Ceaușescu a tras cu toate “mijloacele” interne (Eugen Barbu, Mihnea Gheorghiu, Balaci, Dodu Bălan, Ghișe, Zoe Bușulenga, Marcea, Ion Constantinescu, Cioculescu, Condurachi - până la jăvricăcăței ca Herivan, Ulieru, Ciachir, Dragoș-Răcănel, V.C. Tudor); și externe: I.C. Drăgan, legionarii din Spania și din America, Michael Titus, Lozovan. În ceea ce îi privește pe francezi trei inși au scris defavorabil nouă: o târâtură ca Henri Chapier (în România îl chema Shapira), laudându-l pe Eugen Barbu și pe Ceaușescu - pentru că de ce?, pentru că uite de ce: “în România domnului Ceaușescu filmele străine nu sunt dublate în românește, ci date în versiune originală” - deci: trăiască Ceaușescu!; Claude Estier, bolșevic travestit în “intelectual de stânga”, precum și mercenarul de serviciu de la *Le Figaro*: hagiograful Ceaușescului, Michel-P. Hamelet (colaborase cu nemții în timpul Ocupației; fusese condamnat, în închisoare devenise comunist; apoi, imparțial - de parcă ar fi fost dupe Ialomîța - se trezise anticomunist de “nuanță” ceaușistă).

Restul - au fost cu noi, nu neapărat cu mine.

Aparatul Securității ne-a terorizat decenii și decenii, nu doar prin ceea ce *știa* despre noi; ci mai ales a băgat zavistie între noi, prieteni, neamuri, colegi, vecini - prin *ceea ce se prefăcea a ști*.

Eu eram convins de multă vreme, încă din România, și am avut când să verific (și să o spun în gura mare, în jur, pe hârtie): Securitatea nu e atât de omniscientă pe cât se spune că ar fi), însă atât de ticăloasă, încât bagă zăzanie între oameni prin “informații codificate” - fie obișnuitele: «Parcă nu știi d-ta...» până la... numele de cod ale informatorilor.

Să nu-și imagineze Securitatea (care nu moare - să moară Dracu?) că mă voi frământa, că voi încerca să pătrund “tainele” ei căcăcioase - de pildă: «Oare cine să fie *Ruxandra*? Dar *Dona Alba*? Dar *Grădinaru*, *Basarabeanu*, *Podaru*, *Vlad*, *Fălticeanu*, *Donici*, *Neagoe*, *Cristea*, *Bărbulescu* - în România, iar în afara ei: *I. A.* - “corespondentul în Israel” (a dracului coincidență: expeditorul, în 1982 - de la Madrid! - a pachetului care conținea o bombă în... Memoriile lui Hrușciiov traduse în spanioleză era... “**I.A.**”, vezi

Soldatul câinelui!) - episod care nici nu apare în textul rezumativ - dealtfel nici tentativele de răpire a copilului nostru, nici "otrăvirea" la care s-a dat securistul "Moțu" zis Haiducu, devenit Forrestier, pe adevăratul său nume Hirsch (tatăl său fiind un evreu ungar, general de Securitate). Și nu voi face nici un efort pentru a decodifica "pseudonimele" informatorilor din Occident: *Costea, Grigoriu, Sorin, Niki, Șandru, Florescu, Barbu, Capșa, Stoicescu, Bogdan, Dinu...*

Dintr-un motiv simplu: ca să dovedesc - aici, în jurnalul meu intim - că Securitatea mințea și atunci când se prefăcea a spune adevărul, adică în dosarele ei despre mine; că, în continuare (*dovadă că Securitatea nu este cu niciun chip "fostă"*) - nu se poate stăpâni de a fabrica alte-alte falsuri, de a meșteri alte-alte-alte Cărți Albe.

Dovada că și rapoartele acestea sunt pre limba Securității, că ea dă publicității numai ceea ce îi convine ei - dar "reține", ascunde alte informații (pentru a-și "proteja" informatorii):

De-un paregzamplu, nicăiri nu apar numele a trei foști prieteni ai mei, deveniți neprieteni: Aurel Covaci și Alexandru Ivasiuc, Titus Popovici, turnători notorii. Nu apar nici numele "românilor indignați" de teapa lui I.C. Drăgan, cu liota țămbalagiilor-securiști ai lui: Traian Filip, Mihai Pelin și argatul Michael C. Titus, "autor de cărți demascatoare" (*România sub presiune*). Nu apare nici măcar la un colț de cotitură securistul ne-rușinos (caz unic), Dan Zamfirescu, autor al multora din textele anonime ale... securității. Nici Ulieru; nici Dumitru Mircea ("Pâine albă"); nici "cei șapte preoți ortodocși" din Târgu Mureș; nici Ionescu-Quintus, nici Carianopol - ce să mai vorbesc de scriitorii-jurnaliști care m-au terfelit-bălăcărit sub semnătură: Eugen Barbu, Titus Popovici, Băran, Al. Dobrescu, Carianopol, Piru, Dragoș-Răcănel, Zoe Dumitrescu-Bușulenga, Virgil Căndea... Nici "emigranții", cum ne zice la toți, de-a valma, I. Crăcană: René Theo (*BIRE*), Ovidiu Vuia, Emilian, Ion Pantazi, Manolii, Lozovan, Traian Popescu, Govora, Bacu (ei, da: Bacu!), Milhovan, Burlacu...

De ce? Ei, de ce!

Nu cred că 40 de ofițeri de secu' s-au ocupat de mine. Se vor fi ocupat și de alții (printre picături). Atunci, câți: 20? 10? 2? Și mă rog: de ce se ocupau ei de mine: în nobilul - și patrioticul - scop de a afla ce crime pun la cale?; ce sabotajii pregătesc? - au poate chiar o loviturică de stat, mai știi?

Dacă erau boi - și erau, cu vârf și îndesat - până și boii de ei știau că unul ca mine (iar ca mine erau milioane) nu face spionaj - pentru care putere-străină: pentru America? - dar eu, basarabean, ca fiu al tatălui meu, fost zek, fost încorporat cu forța în Armata lor (foarte) Roșie, știam că americanii sunt niște ruși cu mai multe stele pe drapel; pentru Rusia - eu, basarabean?, piei, drace! Și ce anume să spioneze, nemernicul spion: metoda de non-funcționare în agricultură, industrie, cultură, învățământ? Apoi el nu vrea ca Ungurii să ne fure Ardealul; nu vrea nici ca Rușii să ne răs-ocupe - ce nevoie, ziceam-scriam, taman în 1977, în Scrisoarea către Kohout: doar ne-am ocupat singuri-singurei, ca niște băieți mari; și încă temeinic...

Atunci de ce ne urmăreau, de ce ne pândeau fără contenire, de ce îi șantajau, îi obligau pe amărății de prieteni, vecini, neamuri să dea

informații despre amărății de noi? Care era crima pe care o făptuisem - ori aveam de gând să o, potrivit legii bolșevice a "prevenției"?

Una singură: *cuvântul*. Cuvântul rostit sau scris - iată crima împotriva comunismului.

Au reușit, prin teroare, cu ajutorul armatei lor de securiști, să zmulgă iarba rea, vorba lui Baranga, a cuvântului? Cam da, cum ar zice un ardelean. Ne-au (cam) închis gura. Cu ajutorul neprecupețit al celui de alături, prietenul nostru, colegul nostru, vărul, tata, fratele, neamul nostru, nevestele noastre (cu o excepție: nevastă-mea!).

Pe Ana Maria securiștii o urau de moarte, fiindcă nu știau de unde să o ia. Însă mai vârtos o urau - și, o-ho, cum o mai urăsc de când, peste noapte, bărba-su a devenit, zi-i pe nume: "antisemit"! - mulți "israelieni din interior", altfel spus evrei originari din România. Aceștia - cei pe care îi cunoscusem - într-un prim moment (în România) probabil și pentru că eram căsătorit cu o evreică, însă mai ales din pricina structurii-naturii lor de conspiratori-înnăscuți, clandestinofili - mă simpatizau, de departe, mă aprobau, chiar mă ajutau în treburi periculoase, ca aducerea de cărți (ale mele, semnate de mine, apărute în Occident) în România, ca scoaterea de scrisori pentru Occident. Manuscrise: nu; nu știu de ce, dar evreilor nu le încredințam manuscrise de scos din țară - cel care se prezentase, în România, ca "Popescu sau Popa", iar peste două decenii, la iarmarocul de la Senatul Franței, drept... Popov: o excepție - și nici de acesta nu sunt sigur că este evreu, sigur fiind doar de faptul că "Popov" e unul din cele vreo zece pseudonume...

Și la ce a slujit Securității că a cheltuit atâția bani, a ostenit atâția răcaci? Ce anume m-a împiedecat Organul să fac - din ceea ce îmi propusesem eu să fac - nu mare lucru, dar ceva-ceva tot era?

Nimic. Când am vrut să trimit în Occident manuscrise - am trimis, și nu doar pe ale mele (ci pe al lui Steinhardt, "Jurnalul fericirii"); când am vrut să trimit scrisori - am trimis, chiar dacă uneori nu mergea din prima încercare, însă mergea din a cincea. Deci, vorba lui Gheorghe Vasile, comandantul anchetelor de la Rahova, în aprilie-mai 1977, când "descoperiseră" testamentul meu:

«Înseamnă că ne putem căca pe toată munculița noastră?»

Înseamnă.

Criminalii de securiști care ies în față și se bat în pieptul lor de... patrioți: că ei au apărat țărișoara de... străini - au apărat pe pizda mamelor lor, de păduchi, de lindini - și-au apărat salariile și avantajele materiale, sociale de securist, pe cele... psihologice: și-au apărat biletul-de-voie de a teroriza (și de a ejacula de plăcere) pe câte un "dușman al poporului muncitor": ministru, senator, profesor universitar, general, diplomat, student - mai ales studenții erau "țintele" lor... În 40 ani de "activitate" marii-polițaiști nu au fost capabili să prindă un singur adevărat spion, occidental, firește. Atunci de ce erau atât de mulți?, de ce erau atât înarmați-dotați? - și de ce erau atât de bine plătiți?

Răspunsul se află în... inversul faptei și cuvântului lui Goiciu, directorul închisorii Gherla, în toamna anului 1956, când pusese să se schimbe orientarea "doagelor", consolele care suportau rândurile de sârmă ghimpată de pe coamele zidurilor: de unde până atunci erau încovoiate spre interior (pentru ca cei dinăuntru să nu poată ieși afară),

acum erau îndreptate spre afară... - fiindcă se temeau că văpaia revoluție maghiare va ajunge și la Gherla și oamenii vor ataca închisoarea, ca să-și libereze prietenii, neamurile, iar ei, securiști-beliștii vor avea soarta securiștilor unguri de la Budapesta, atârând nițel de felinare... Bineînțeles Goiciu pretindea:

«Ca să nu năvălească în unitatea mea masele largi de oameni ai muncii să vă linșeze pe voi, dușmanii poporului!»

Aiurea: pentru ca masele acelea să nu-i linșeze pe ei, securiștii!

Asta era: rostul securității într-un stat totalitar este, nu de a apăra propria populațiune de spionarea-sabotarea-agresionarea externă, a dușmanilor românismului, ci de a teroriza populația - toată populația. Deci rolul securității: terorizarea propriei populații. Chiar de nu mărturisea cu glas, securitatea știa: “dușmanii poporului” erau chiar cetățenii, chiar poporul.

Nu mai rămânea decât vorba lui Brecht (?) să desființeze poporul!

Miercuri 10 septembrie 2003

Aș mai fi scris despre “dosarul de securitate”, dar am obosit. Și nici chef nu am.

Joi 11 septembrie 2003

Doi ani de la Tragedia Americană - un comentator susține că prăbușirea celor două turnuri “a marcat lumea mai puternic decât căderea Zidului Berlinului”... - n-am aflat numele aceluia, nici naționalitatea, dar sigur: nu era european; în schimb (!) criptobolșevic.

Bilanțul celor doi ani scurși de la 11 septembrie 2001: deloc încurajator: americanii au intrat în panică, au reacționat în panică, au raționat în panică. Aduug și: cu “isterie”. Au “gerat” catastrofa ca pe un show uriaș, după care s-au comportat ca o turmă de cornute. Americanii nu au avut, în această împrejurare, o majoritate parlamentară care să “rezonabilizeze” impulsurile ancestrale de pionier cuceritor al Vestului Sălbatic - din contra: au fost isterizați de echipa neocònilor care nu aveau în vedere decât interesele Marelui Israel - și nici nu făcea un secret din asta - deci reacția (patriotică) a căpătat aerul - numai aerul - unei răzbunări împotriva celui/celor care îndrăznise/ră să pătrundă în incinta Americii, spațiu sacru și să facă ce făcuseră...

Oricare comunitate, mai mare, mai mică, europeană, ar fi reacționat *altfel*. Tocmai pentru că în Europa istoria a fost tot timpul frământată de conflicte între comunități, de agresiuni, de războaie, de distrugerii - de moarte. Or omul trebuie să învețe și să piardă un... *game*, vorba americanului reductor a tot și a toate la “universul” lui, primitiv. Omul european a învățat câte ceva, bietul, în atâtea secole (milenii) de suferințe - americanul, ba; a rămas tot inocent.

După ce a fost *uluiit* - cum să i se întâmple, lui, una ca asta? - americanul s-a așernut pe bocit. Din punct de vedere... sonor (ier-te-mi-se coborîrea în proză) femeile europene din nordul Mediteranei - portughezele, spaniolele, francezele (numai provensalele), italienele, balcanicele, grecoalicele - și românele) bocesc mai... tare, mai sfâșietor - dar cum să spun eu, ca să priceapă chiar și un

etnolog american: o bună parte din durerea bocetului femeilor noastre a trecut în ritual.

Americanul, uluit, se lamentează - în stilul său, ultraegoist, cerîndu-i lui Dumnezeu să-i explice - lui, personal: de ce l-a pedepsit chiar *pe el?* - ceea ce înseamnă: *doar pe el...*

Dar America era lipsită nu doar de un șef al majorității (să ne aducem aminte cum a fost “ales” Bush junior: aceea a fost “victorie în alegeri”, vorba plăvanilor noștri?, nu: țigăniadă), ci demisia opoziției. Apropierea de România este inevitabilă. În momentul în care Debilul președinte, veninos sfătuit de șacalii evanghelisto-sioniști a desemnat inamicul, rostind cuvântul: “arab” (la sfatul lui Wolfowitz care, în sfârșit, avea ocazia să-și pună în practică teoria “remodelării Orientului Mijlociu”, pentru a permite crearea Marelui Israel, prin expulzarea tuturor palestinienilor din Palestina), nici unul din membrii opoziției nu a ridicat glasul, să explice evidența: *cauza* tragediei de la 11 septembrie se află în conflictul israelo-palestinian, nu în altă parte...

Ce a urmat: o cascadă de erori. Începînd cu însăși ideea de Război împotriva Răului. Dobitocii americani și ticăloșii americanofili au prins a ironiza, ba chiar insulta pe oricine pune sub semnul întrebării războiul (contra Irakului) ca soluție unică. Să ne amintim campania isterico-idoată din presa românească împotriva... pacifiștilor, susținută de Zoe Petre, Andrei Cornea, Pleșu, Manolescu, G. Andreescu, Cosașu, Shafir, Codrescu... Bineînțeles, era absolut necesară neutralizarea, alungarea, talibanilor din Afganistan (după ce înșiși americanii îi creaseră - și pe ei și pe Ban Laden...). Dar nu dai cu boamba - într-o țară deja ruinată de decenii de război și de ocupații, impunînd “democrația” ta unei comunități care se închină la alte valori; că era o necesitate doborîrea Stalinului Babilonului, Saddam (și el, susținut de americani până deunăzi)?, desigur, dar nu dai cu boamba în Mesopotamia - ca aibă motiv de laudă neamurile și copiii tăi de vitejia ostașului american; nu impui un “guvern american” unei comunități strivite de treizeci de ani de teroarea stalinistă - însă care, acum, la atîta amar de timp după datul cu boamba (liberatoare!), tot nu are electricitate, tot nu are apă curentă - și tot nu are petrol, în țara petrolului!

Deci americanii, după ce au batjocorit ONU (care nu mai avea nevoie și de asta, fiind deja destul de fără-putere); după ce au pus la cale campaniile de calomnii la adresa celor care nu erau de acord cu “doctrina Rumsfeld-Wolfowitz”, cea cu “războiul preventiv”, ba chiar acuzînd Germania, Franța că nu sunt de acord cu ei numai pentru că sunt... aliate cu Rusia și cu China (vorba lui Bulă: «Io-te la el! Cine vorbește! Bush, Pupătorul maimuțoiului chinez și a Kaghebiștilor cu ochi de pește-fiert, Putin!»), altfel, le șade gândul numai la... petrolul irakian (re-vorba lui Bulă despre re-petrolul irakian); după ce au băgat zădărnici între statele europene, amețindu-le, zăpăcindu-le mai ales pe cele abia scăpate de sub jugul rusesc - *abandonate lui Stalin, în 1944-45, de americani*, nu de... talibani - pornesc la războiul împotriva... Răului... Ei, campionii Binelui...

Să nu uit: 11 septembrie 2001 a abolit drepturile omului de care au făcut atîta caz americanii. Drepturile constituționale - fiind vorba despre Constituția Americană! Nu vorbesc doar de “drepturile” pe care le au (!) talibanii deținuți la Guantanamo (ce șmecherie - cu “delo-

calizarea” - de trei lulele!; și cu ce efecte!), dar vorbesc de drepturile americanilor pe sol american). În numele “luptei împotriva terorismului”, oricine, oricând poate fi legitimat, reținut, perchezitionat, inculpat - în desăvârșită ilegalitate! Societatea americană s-a întors la epoca de piatră - pardon: epoca de fier a Colt-ului. Cine îl deține (vorbesc de Colt) acela are și... dreptate.

În Palestina: sânge și lacrimi și ură. Cum își imaginează evreii că vor “supune - până la urmă” pe băștinași - doar prin violență? Ei, care au reputația de a fi inteligenți, și în acest caz dovedesc a fi de o orbire... strălucitoare, dacă nu și-au dat seama de un “amănunt”:

“În sârme”, în sensul propriu al cuvântului, adică în zonele destinate a fi lagărele palestinienilor, în acești aproape trei ani de Intifada s-a ridicat o nouă generație de palestinieni: copiii, deveniți adolescenți, chiar bărbați înainte-de-termen, din pricina persecuțiilor, a frustrărilor de tot felul, a bombardamentelor israeliene, a morții semănate prin avioane, elicoptere, nave de război (au tras și cu tunurile de lungă distanță în zona Gaza). Or aceștia - care acum au între 10 și 17 ani - ce anume cunosc din “vărul” lor, evreul? Doar pe israelianul în uniformă, cel care trage cu pușca, dă cu boamba, dărâmă casele cu tancurile, cu buldozerele - cel care i-a ucis părintele, frații, un unchi, șase vecini... El nu a ieșit din sârme (pentru că nu a avut voie), ca să cunoască și evrei civili, dintre cei care nu trag cu tunul - ca ei să răspundă cu praștia...; fiindcă israelianul l-a ținut închis între sârme și dacă din când în când permitea unor adulți să iasă ca să lucreze “în Israel”, el, copilul, adolescentul nu avea această permisiune.

A crescut în închidere, în frustrare - în ură.

Aveau dreptate israelienii care, gândindu-se la catastrofa ce va avea loc în Palestina, își aranjau din timp loc-de-refugiu - printre care România (400.000). Fiindcă, Doamne-fereste: când va sări capacul de pe cazan, înainte de a fi sfârtecați de tancurile israelienilor, supraviețuitorii “copii” palestinieni îi vor mânca de vii pe evrei - fără alegere.

Evreii ne reproșează nouă, românilor - în fine, unora dintre noi, mai cu seamă basarabenilor și bucovinenilor - că nu îl condamnăm pe Antonescu odată-pentru-totdeauna (ca să nu rămână necitat tovarășul Radu Florian). Să facă bine să privească în propria-le ogradă, să belească ochii și să vadă că Sharon va fi *ultimul* vinovat de catastrofa evreilor din Israel (și nu doar). Fiindcă dacă nu o vor face înainte (de catastrofă), va fi “vai de mama lor, a jidanilor”, ca să-l citez pe soldatul Costică Delea din Teleorman, scriind mamei sale, după retragerea din Săptămâna Roșie, 28 iunie-3 iulie 1940.

Ieri ministrul de externe al Suediei, Anna Lindh a fost înjunghiată în timp ce făcea campanie pentru adoptarea, și de către vikingi, a euro-ului. Făptașul nu a fost prins, iar victima se află în stare gravă, la spital, tăiată în mai multe locuri. Comentatorii sunt siguri că a fost agresată datorită... partizanatului în favoarea euro-ului...

Așa o fi. Dacă n-o fi altceva: cum sunt eu bănuicios, mi-am adus aminte că Anna Lindh, abia acum câteva zile, la întâlnirea, în Italia, a miniștrilor de externe europeni a rostit câteva cuvinte extrem de dure (și drepte, zice “antisemitul” de mine) la adresa Israelului. Din păcate,

nu am reținut mai mult. Și, așa cum planează din ce în ce mai multe bănuiele asupra comanditarului atentatului asupra sediului ONU din Bagdad, din pricină că obuzele cu care era încărcat unul din camioanele destinate să explodeze - erau... obuze americane - tot așa, în cazul atentatului împotriva suedezei, de ce autorul nu ar fi un “evreu indignat” (de declarațiile “antisemite” ale sale)?

Papa în Slovacia. Mă tem că e ultima lui călătorie pământească. La buletinul de știri de la 11,30 s-a anunțat: Anna Lindh a murit.

Vineri 12 septembrie 2003

Nu doar Suedia, dar și Europa: în stare de șoc, în urma asasinării Annei Lindh, într-un magazin unde își făcea cumpărăturile. Faptul că în urmă cu 17 ani le fusese asasinat - tot așa, pe stradă, “de un necunoscut” - primul ministru Olof Palmë nu îi consolează (prin “obișnuință”), din contra îi sperie: îi face să creadă că ei, suedezi sunt blestemați... Resemnarea a pus stăpânire pe ei imediat după ce s-a anunțat moartea Annei Lindh: după atâta amar de ani poliția nu dăduse de asasinul lui Palmë... Probabil de-acum încolo Suedia nu va mai fi o “insulă” în Europa, în care regele se plimbă pe jos, ori cu bicicleta, fără gardă - iar politicienii, deasemeni, merg la cumpărături ca oricare alt cetățean... Într-o astfel de împrejurare a fost atacat Palmë, în astfel de context a fost asasinată Anna (așa îi spun, cu afecțiune, nu doar suedezi, ci și toți cei care au cunoscut-o, Jack Straw, Joschka Fischer, Javier Solana, Dominique de Villepin...).

În continuare, israelienii se dovedesc a fi, nu doar niște Davizi, (pluralul de la David) mici, dar-însă-totuși extrem de curajoși (și de inteligenți), ci Goliați: mari - și proști. Boi, cum numai niște reputați deștepți pot fi (mă gândesc la doi dintre foștii mei prieteni: Ivasiuc și Virgil Tănase): proști, de rag; de dau în gropi. Criminalul de Sharon, aflat în India, și-a scurtat vizita și, odată în Israel a hotărât... expulzarea lui Arafat! Ceea ce dovedește o dată mai mult că cei din fruntea statului Israel sunt niște persoane de multă vreme ultraobosite, hiper-isterizate și care, tot mai des suferă de totală cecitate politică (ceea ce duce negreșit la concluzia că isteții evrei s-au idiotizat de tot, în sensul cel mai... propriu al cuvântului). Avea dreptate Y. Leibowitz când scria că o victorie militară orbește într-atâta pe învingător, încât îl face incapabil de a realiza ce se petrece în jurul lui. El vorbea de războiul din 1967. Într-adevăr, din acel moment evreii - nu doar israelienii - au devenit atât de aroganți, atât de umflați, atât de plini de sine, încât au început a pluti, în țării, ca niște baloane - altfel, fain colorate - iar de-acolo, de sus, toții *goi*-ii le apar ca niște furnici, în această categorie intrând și *verii lor, semiții palestinieni*, cei pe care, au, n-au treabă, ei îi caftesc și îi acuză de... antisemitism.

Dovadă că israelienii nu sunt atât de tari-și-mari, în ciuda tancurilor în care se ascund, ca să tragă cu tunul în câte o casă (“unde se ascunde un membru al Hamas-ului...” - dar sunt distruse cinci imobile, uciși cincisprezece nevinovați), în ciuda elicopterelor și avioanelor: de cum Washingtonul a tușit, ca să dea de înțeles că “expulzarea lui Arafat” nu este o soluție - cum au schimbat discursul și... progra-

mul. Comportament - al evreilor - care dovedește încă o dată: dacă americanii ar vrea (cât o boabă de muștar) să fie pace în Orientul Apropiat, aceasta s-ar instaura pe dată, fiindcă evreii depind întru totul de americani... Dacă americanii ar vrea... Dar americanii Wolfowitz, Kagan, Perle, Kristoll nu vor pacea *asta*, în Palestina. Ei vor “pacea” lor, cu Israelul în centrul Orientul Apropiat, cu Palestina “curățată” de palestinieni - dar plină cu mari-evrei de pe la Bialistok și de la Tobolsk, cei care, neștiind nici o limbă - în afară de sovietică - vor face în curând din Israel un fel de Vijița-pe-Iordan, unde firește, se va vorbi (cum: se va vorbi? - dar se vorbește!) numai limba lui Lenin și a lui Trotski...

Această “retragere strategică”, cum spuneau ceilalți maștri ai lor, rușii, mai dovedește ceva:

În urma dezastrului constatat în Irak, neocòonii, altfel numiți - pe bună dreptate: “Likudnicii”, adică marii patrioți americani, simpatizanti-susținători ai Likud-ului, cei care ziua-noaptea se gândesc numai la țărișoara lor, Statele Unite ale... Israelului - au început a fi... ne-ascultați de vițelul de Bush. Deci influența teribilă, sufocantă, nefastă a lor scade... Și iată cum acești foști... (impropriu spus, ca și în cazul “fosta Securitate”) acești eterni bolșevici, filosovietici - câtă vreme erau doar... revoluționari pe hârtie, la Harvard, însă deveniți - prin proprie voință de putere - antiruși (în continuare bolșevici, de nuanță trotskistă - să se observe, nu am spus: “bolșevici și trotskiști”, pentru simplul motiv că Trotski fusese totdeauna bolșevic pur și dur), au cunoscut ceasul lor de glorie: găsiseră în debilul Bush “materia” din care și-au modelat ideea Imperiului (pe care l-au numit “American”, în fapt era pur și simplu: “Iudeu”). Însă după ce au fost “creerul”, nu doar al Americii, ci și al Lumii, de la o vreme sunt amenințați de trimitere pe linie moartă...Păcat: am mai spus, repet: păcat că acești criminali, acești ațâțători-la-război, ca să folosească terminologia lor, bolșevică, nu vor fi niciodată trași la răspundere pentru dezastrul pricinuit, atât pe plan diplomatic (discreditând ONU - pentru că tratase Israelul de stat rasist, reușind prin antenele lor să arunce oprobriul asupra Germaniei - care se știe ea ce le făcuse evreilor! - și Franței, pentru... antisemitism de stat, fiindcă avînd 5 milioane de cetățeni francezi de origine maghrebina, își apleacă din când în când urechea - măcar din interes electoral - și la doleanțele lor), dar mai cu seamă concret-material, prin “războiul sfânt împotriva terorismului”, în Irak. Și prin... “colaterale”.

Sâmbătă 13 septembrie 2003

Mi-a telefonat de la București Stejărel Olaru. Că a adunat o bună parte din material pentru “Mișcarea Goma”. Că vrea să-mi trimită “dosarul” - asta are 21 de volume... Și că, nu, nu-l cunoaște pe Iuliu Crăcană. Și că nu-și prea aduce aminte că scrisesem, în **Culoarea curcubeului** și despre Goran, și despre Achim, și despre Gelu Voican-Sturdza și despre Pleșiță și despre Dan Zamfirescu...

Informații: Goran, la televiziune, întrebat dacă îl cunoaște pe Goma, a pretins că ba. Achim - care și-a făcut editură, lepra! - pretinde că el s-a purtat “corect” cu mine. Iar oile (pardon: mioarele...) care stau cu gura căscată, ascultîndu-i pe Brucan, pe Pleșiță, nu-și dau seama că, prin tăcere, prin încuviințare din cap la ce spun securiștii - devin complici ai lor. Psihologie oitică.

Duminică 14 septembrie 2003

Dormit prost, somn agitat, tocat - obositor.

Iar afară: toamnă de aur. Sunt toamnele mele, atât din România, cât și din Franța. Toamne de o nesfârșită frumusețe - afară - dar care mi-au fost inaccesibile, mie, cel dinăuntru. A, nu fiindcă aş fi fost încarcerat, nu, ci doar "consemnat în internat" de timpul care îmi era atât de prețios (credeam eu), încât nu voiam să pierd o secundă cu... ieșitul la o plimbare, cu statul pe o bancă, cu ochii mijiiți în soare... Îmi ziceam că trebuie să stau în cur / și să scriu literatur'. Am stat: ani, decenii, uite, întreaga viață. Nu mă întreb ce brânză am făcut, rezistând tentațiilor naturii cele naturale - fiindcă nu regret nimic. Am făcut ce și cum am făcut - pentru că așa am vrut. Desigur, vorbesc de împrejurările în care putea omul de mine să determine ce-cum face.

Cu ce m-am ales? Cu praful de pe tobă, vorba lui Ștefan Baciuc, Dumnezeu să-l ierte - și pe el și pe Mira - în pământul Hawai-ului cel de la marginea pământului.

În *Timpul*, ultimul număr, Mircea Stănescu le-o zice în a III-a parte a eseului său. E mereu bun, Stănescu, mereu mai-bun; mereu cel-mai-bun - de aceea are s-o ducă rău în viață (spre disperarea familiei). Nu pot nici să-l încurajez pe calea asta, a spunerii cu orice preț a "adevărului și numai adevărului", fiindcă eu cunosc riscurile, enorme, ale unei astfel de opțiuni; nu pot nici să-l temperez, să-i zic s-o lase mai ușor cu... rectitudinea - fiindcă nu cred că e moral să încurajezi călduțitatea comportamentală a singurului tânăr istoric român care știe ce este istoria (și cu ce se mănâncă ea). Or exista mulți alți tineri-istorici români care vor fi știind mai multe decât Mircea Stănescu, dar vorba ardeleanului la adresa lui Iorga: «Mai multe, dar nu tâte bune...». Proba de foc a istoricului-la-român, contemporan este *eterna atitudine a lui față de produsele Securității, față "documentele" provenite de la Securitate*. Aceasta constituie, nu doar un examen de doctorat (în istorie), ci un certificat de naștere care spune că, da: ești om, nu component al unei turme; că da, ai o privire normală, de om liber, nu una împâclită, încețoșată, îmbetivată, condiționată de generații și generații de robi.

Istoria a fost din primul moment atacată și "lichidată" de bolșevicii ruși - cu aportul considerabil al evreilor - care știau ei ce știau despre *memorie* și despre *scris*... Dovadă că "istoria" aceea, oricât de... subiectivă ar fi fost, lucra cu adevărul (subiectiv, firește, dar adevăr). Decenii la rând difuzorul - acea prelungire-sonorizare a radioficării patriei noastre dragi, cunoscută de generația mea, ca glasul-partidului care nu te lăsa nici la closet să-ți odihnești auzul, care îți ciomăgea timpanele pe stradă, la cantină, în dormitoare și îți explica adevărul de clasă - citește: *minciuna de stat și de partid*. Însă dacă nu te opuneau activ (fie și în... gând), *minciuna* și se insinua, nu doar în carnea auzului, ci și în spirit. Neavând acces la cărți - de unde, dacă fuseseră în cel mai bun caz interzise, adică depozitate în "rezerve secrete", dacă nu de-a dreptul arse? - nu aveai cum să confrunți, combați minciuna oficială și, vai, obștească. Iar oamenii - cei de vârsta mea, în adolescența apoi în tinerețea lor - deveneau, în "libertate" ceea ce erau tinerii cu studii neterminate, închiși: pradă fol-

clorului de închisoare, (în fapt: al *reeducării prin oralizare*) - cel care va fi el "poetic" în privința poeziilor lui Gyr, Crainic, Caraion, Măndinescu, Omescu - dar mortal în ne-poezie, acolo unde se lucrează cu *informații*. Or, chiar cu prezența, în celule, a unor istorici reputați, în lipsa cărților pe care să te rezemi în argumentație era folosită în discuții/ dispute pe-încrederea: «Ascultă-mă pe mine, că eu știu ce spun».

Ei, da, oralitatea e bună; dar numai atunci când comunitatea în chestie nu cunoaște scris-cititul. Am întâlnit în închisoare categoria deținuților: "elevi", arestați, nu doar de la 14 ani, dar și de la 9; și de la 12 ani. Dacă acești copii avuseseră acasă o bibliotecă, în casă o "atmosferă" intelectuală, rezistau ceva mai bine folcloritei de celulă - dar nu întru totul. Trei dintre acești elevi întâlniți în închisoare - și care și-au făcut "clasele" în celulă, liberându-se, confruntând ceea ce știau ei - cu urechea și cu inima - cu ceea ce se afla în cărți, nerezystînd, s-au sinucis (unul dintre ei, coleg de celulă de la Gherla, chiar în cămăruța de la anticarul Sterescu, după ce eu, căstorindu-mă, plecasem).

Exista însă o altă categorie - din generația mea: cei care, constatănd că le este închisă o ușă, nu re-încercau să o deschidă, să caute o altă intrare, ci înțelepți (de veacuri) ziceau: «Să dau gaură zidului, cu capul?» - și își vedeau de... vegetativitatea lor. În legătură cu ceea ce numim încă *istorie*, opinia lor fermă era: «Comuniștii ne interzic adevărul - eu nu mă pot opune lor, îmi văd de meseria mea» - de obicei inginerească. Aceștia (resemnații-înțelepții) au făcut copii, nepoți - iar unii dintre ei, aflînd că Brucan le dă bilet de voie să să-și bage nasul acolo unde, "înainte de Revoluție", nu era slobod, și-au zis: că ce-ar fi să se facă istorici...?

Și așa a apărut categoria de istorici-tineri care fac istorie (cea care nu este doar o știință; nu doar exactă) în stare de... levitație. Ei nu au contact cu pământul - de unde, dacă nici părinții, nici profesorii nu-i învățaseră ce-i acela adevăr și cum se caută el, în istorie? Ei se trezesc în fața ieslei plină ochi cu "documente", cu "dosare de securitate" - și se apucă de treabă, pe loc, fără a se întreba, în prealabil:

«De unde provin documentele?»

Iar dacă nu răspund la această fundamentală (și elementară) întrebare, munca lor - de "cercetare a dosarelor de securitate" - este destinată eșecului, pentru că de la bun început, "istoricul" de el ia drept adevăr-istoric minciuna fabricată pentru ca cei ca el, cășcații, analfabeții, să colporteze neadevărurile Securității...

...Prin legalizarea altor Cărți Albe care vor fi luate drept adevărate, fiindcă vor fi semnate cu nume inocente (de "tânăr istoric"), nu cu: "Jela", "Pelin" - marca indubitabilă, incontestabilă a Scârnavului Organ.

Luni 15 septembrie 2003

O nouă săptămână. Cu soare nebun, nebun, nebun. Îți vine să lași dracului treburile interioare (vorbesc de locuință) și să te externezi pe dată, să ieși în sânul naturii pariziene. De la noi, parcul Buttes Chaumont - lângă care am trăit primii șapte ani de exil, iar Filip întreaga-i copilărie - se află la doi pași, m-aș putea duce până acolo. Numai că mi-a spus Ana, acum două-trei zile: se fac lucrări peste tot.

Nu a văzut ce anume fac lucrătorii cu macarale și cu “drujbe”, dar mai mult ca sigur: scot copacii care au murit astă vară, în timpul caniculei (și al secetei). A văzut însă: tot ce era iarbă - nu mai este, s-a ars...

Bătrânii, în Franța... Din țările Europei, Franța are cei mai mulți și mai... bătrâni. Datorită progreselor industriei farmaceutice, oamenii trăiesc mai îndelung. Necazul este că și în Franța s-au petrecut importante mutații sociale; și psihologice (în acestea din urmă doar germanii îi depășeau - cauza: războiul cu sechelele sale autoculabilizatoare). Fiind eminent rurală - ca mentalitate - bătrânii ei și-au pierdut funcția de “înțelepți”, de “păstrători ai valorilor tradiționale”. Dacă s-a observat și aici un exod către oraș, fenomenul “migrației” nu explică imensul număr de bătrâni morți de-caniculă, adevărat: mai cu seamă în cele două treimi de Nord. Nici chiar deficiențele politicii sanitare (imense). Nici tradiția: iulie și august: luni moarte pentru... toată lumea. Ci mai degrabă - n-o spun eu primul, dar eu sânt printre extrem de pușinii care s-au exprimat în presă - singurătatea omului combinată cu egoismul celor activi față de inactivi, chiar rude, chiar părinți.

Am apucat, în România toate aceste “mișcări”: părăsirea satelor, în același timp (de cum au început a se construi masiv - prost, dar masiv - blocuri de apartamente) aducerea, de-acasă, a câte unui bătrân, cu precădere femeie, pentru a avea grijă de copii, în absența adulților aflați la lucru. Dar nu pot urmări mai departe paralela: fiindcă actualii bătrâni din Franța sunt, nu rurali aduși în mediul urban pentru ajutor domestic, ci foști activi, urbani, care primesc o pensie, îndestulătoare (sau aproape) pentru nevoile lor. Adevărat, statul intervine cu gratuitate în chestiunea medicamentelor, a consultațiilor la domiciliu și în spitale - dar bătrânii din Franța nu au murit în luna august 2003 nici de foame nici chiar de sete - cu toate că multe internări prezentau simptome clare de deshidratare. Ci de singurătate. De abandon.

Printre victime, la Paris, erau multe persoane - cele mai multe: femei - care erau proprietare ale apartamentului ocupat (ba chiar ale imobilului). Și au murit. În Săptămâna Infernală din jurul datei de 12 august nu au fost vizitați, nici de infirmieri (bieții de ei: prost plătiți, lucrând și 14-16 ore), nici de rude - nici de vecini...

Singurătatea îi ucide pe cei abandonăți. Iar dintre cele trei categorii arătate cu degetul în presă: statul, familia, vecinii, eu îi indic (în franceză: îi denunț, îi torn...) pe cei din familie.

Care își închipuie că dacă “contribuie” și ei, fie parțial, fie total la întreținerea bătrânului familiei, gata, și-au făcut datoria. Doar, înainte de plecarea în vacanță, cu copiii, trecuseră pe la mama-tata, îi umpluseră frigiderul, îi făcuseră provizii de apă, de tot ce este necesar unei gospodării (nu gospodării) - și, gata! Să se descurce, că n-o fi un capăt de țară să deschidă o conservă, să destupe o sticlă cu apă - și să bea...

Aici șade hic-ul. Bătrânii - în perioade de caniculă - nu beau; pentru că nu simt nevoia să bea, uită să bea (ei, da, uită), au greutăți la înghițitul lichidelor, chiar dureri; și mai ales evită să bea pentru că lichidul introdus se cere desintrodus, eliminat, iar ridicatul din pat, mersul la toaletă (sau scoaterea de sub pat și folosirea ploștii, a ratei) cere un efort peste puterile lor. Mai ales bătrânii neputincioși sunt profund traumatizați de faptul că urinează în pat, iar perspectiva unei asemenea tragedii (ei, da: tragedie: ai ajuns să te piși pe tine...), îi face

prudenți - deci nu beau; deci se dezhidratează; deci mor.

Care ar fi soluția preîntâmpinării unei asemenea catastrofe umanitare? Desigur, ameliorarea sistemului sanitar - care presupune recrutarea unui număr mare, foarte mare de infirmieri și asimilați (cei care vizitează-asistă la domiciliu) - ceea ce... costă. Ei, da, costă, totul costă, mai ales pentru un stat care, după ce a desființat serviciul militar obligatoriu (care era prea costisitor), a înțeles cât de utilă era această tradițională formulă și încearcă, acum, să compenseze absența omului prin tehnologie - care presupune sume imense (și tot nu funcționează, ca portavionul de legendă, De Gaulle...). În al doilea rând: cămine, case de bătrâni după modelul belgian: i se ia internatului o (bună) parte din pensie, dar nu rămâne singur; și chiar dacă familia uită luni la rândul să-l viziteze, are vecini de... suferință, colegi de cămin, are cu cine schimba o vorbă, ori cu cine se certa - asta fiind viața, zice Bulă... Sau metoda nemțească: bătrânii petrec noaptea acasă, dimineața sunt aduși la un "cămin de zi" (am improvizat, neștiind cum îi spune), unde pot sta de vorbă cu alții - sau tăcea împreună cu ei - unde mănâncă la prânz, își fac siesta (au paturi pentru asta) - și beneficiază de permanentă asistență medicală. După care seara sunt conduși acasă.

De două-trei zile liniște radio în Palestina. După amenințarea lui Sharon (că îl va expulza pe Arafat) au urmat protestele europenilor și mai ales ale americanilor. Credeam că israelienii vor tăcea o vreme, cât să găsească o altă cale de atac. Da de unde! S-a trezit vicepreședintele Israelului să ia și el cuvântul, că tot nu știa nimeni cine e tovarășul din fundul sălii și ce hram poartă dânsul. El a zis că Israelul îi va lichida pe toți activiștii Hamas-ului terorist și că Arafat fiind unul dintre aceștia, va avea aceeași soartă. Impresie detestabilă. Și nimeni dintre occidentali nu l-a pus la punct, amintind un adevăr evident: și șefii lor, Itzak Shamir și Menahem Begin fuseseră, la vremea lor, teroriști-cinstiți... Vor fi știind că dacă rostești un asemenea adevăr, evreii te tratează, pe loc, de "antisemit" - acesta fiind și el un adevărat act-de-terorism. Și chiar dacă termenul nu ar fi un fals, dacă adevăratul ar suna, de pildă: "antiideu" - tot ar fi adevărat: tratându-i de ceea ce sunt (teroriști, rasiști, xenofobi etc) - i-ai ofensa, mă rog frumos, chiar răni, chiar nega, fiindcă le-ai zmulge masca și ei s-ar trezi în văzul lumii ca ceea ce sunt cu adevărat: teroriști, rasiști, xenofobi, traficanți ai adevărului, negustori de cadavre și nu ca ceea ce ne-au impus ei nouă să zicem că ar fi (ei).

Marți 16 septembrie 2003

Dormit puțin, prost.

Ieri Culcer mi-a adus romanul unui autor al cărui nume - și faptul că e basarabean... - îmi era cunoscut. Nu mai citisem nimic de el, dar știam că această carte vorbește și de refugiul din Săptămâna Roșie: 28 iunie-3 iulie 1940. M-am năpustit asupra cărții... Desiluzie. Omul adoptase formula de ficție pentru evenimente importante - și necunoscute. Bine-bine, sute, mii de prozatori au folosit această "metodă", Tolstoi, Stendhal și... Marin Preda când îl pune pe Antonescu să

discute politică, pe podișcă, sau la fierăria lui Iocan, să dialogheze cu Hitler, să-l înfrunte cu bărbăție și să-l înfunde - așa-i trebuie, hitlerului odios!... La urma urmei ce am eu cu autorul basarabean? Ce avusesem și cu autorul ardelean Petrișor, când produsese "Fortul 13"... - nu... ficționarea, ci; vorba lui Crohmălniceanu, deghizarea adevărului-adevărat, prin... modificarea numelor eroilor, al localităților... Accept: aflat în faza mărturiilor-cu-orice-preț, nu accept la alții ficționarizarea. Este o exagerare - și o greșeală - dar zic: când ai ocazia să spui ce nu s-a mai spus și nu se cunoaște - aici: refugiul din iunie-iulie 1940, cu atacarea coloanelor, nu doar de către ruși, dar mai cu seamă de către "minorități", este o dezertăune să o dai pe după piersicul ficționar.

La ONU se pregătește o rezoluție cerînd Israelului să nu-l expulzeze pe Arafat... Toată lumea știe că USA va opune veto-ul.

Dacă nu va... vetoiză, USA va dovedi că - totuși - dorește pacea în Palestina;

Dacă va vota contra rezoluției, USA va dovedi că - totuși - în ciuda declarațiilor cu mîna pe inimă - nu dorește pacea în Palestina... Ci menținerea Israelului ca gardian-șef al Lagărului înconjurat de sârma ghimpată a Zidului Ierusalimului.

N-ar fi de mirare dacă americanii ar propune o altă rezoluție, una mult diluată, în care nu va figura nicio aluzie la insolența, la nesimțirea israelienilor - și nici la Arafat - ci una în care pacea în Palestina va fi "de dorit", dar înecată în "lupta împotriva terorismului".

Vom trăi și vom vedea. Ne-am obișnuit cu americanii, acești ruși posesori de mai multe stele pe drapel...

Tot în legătură cu ei:

Au făcut atîta tapaj pe chestia "ingraturii" Franței față de ajutorul dat în cele două războaie mondiale. Ajutor: da, ingraturie: ba - această judecată intrînd în categoria falsificat-evanghelică: "Cine nu-i cu mine e împotriva mea". Nu va fi oare ciudat că francezii nu le-au adus aminte americanilor de existența unui oarecare general La Fayette care cu armata lui a luptat - în două rânduri - alături de insurgenți, în 1777, în Războiul de Independență; contribuind la victoria celor de azi?

Nu, nu este deloc ciudat.

À propos de actuala fază a războiului în Irak (am zis bine, fiindcă "pacea" există doar în capul lui Bush și în visul fierbinte al lui Rumsfeld): jurnaliștii francezi au început a deschide gura - și colecțiile ziarelor din perioada 1944-1947 - concluzia lor - edulcorată:

Este foarte adevărat că aliații (mai cu seamă americanii) au fost primiți cu delir, cu bucurie vecină a isteriei, în Franța, în 1944. O lună, două, trei - nu mai mult - a durat entuziasmul: americanii, în afară de faptul că îi reprezentau pe Liberatori, distribuiau ciocolată, ciorapi de nylon, lenjerie intimă - cu care le-a dat gata chiar pe cele mai virtuozose dintre franțuzoaice. Prezența pe sol francez a aliaților făcuse să dispară, nu doar trupele nemțești, dar și ventuzele celui de al Treilea Reich care supseseră tot ce era aliment - deci populația a început a mânca oarecum convenabil, or, se știe: aderența la o "idee" trece prin stomah'. Foarte curînd au început a se semnala "exacțiunile" asupra

populației “liberate” - din partea *numai* a americanilor, nu și din a britanicilor, nu și din a canadienilor... Încăierări, împușcături - cu morți dintre nefericiții care treceau și ei pe-acolo - violuri, “confiscări” - toate comise la beție (nu doar rusul fiind om...) În acea vreme comandamentul american își cerea scuze pentru... efectele colaterale (pe atunci se numeau “debordări”), explicînd că... à la guerre comme à la guerre (în franceză, în text...). Iar francezii, nici ei tandri cu populațiile cucerite de ei înșiși, ba chiar reputați “neovandali” - mai cu seamă în Italia, în Principatele Germane, în Țările de Jos - și chiar barbari-barbari în Spania (vezi Goya) - acceptau explicațiile. Dealtfel, în același moment nici armata lor nu avea un comportament mai creștinesc în Germania, ba chiar francezii erau cei mai “severi” ocupanți dintre occidentali (fiindcă cine se putea compara cu asiaticii ruși, de partea cealaltă?). Francezii aveau circumstanțe atenuante: fuseseră 5 ani sub ocupația nemțească - teribilă, iar acum, că le venise rândul, realizau simetria cea visată: scosului ochiului... Adevărat: cei mai fără-milă față de nemții ocupați după mai 1945 erau francezii de origine poloneză - aceștia aveau și mai multe de plătit decât francezii-francezi, iar în armata americană și engleză: evreii.

Bine-bine: à la guerre comme à la guerre - dar-însă-totuși, vorba vorbii... Dacă de-o pildă francezii au avut nevoie de trei-patru decenii pentru a recunoaște barbariile comise de ei în Indochina, în Algeria, în Africa Neagră - și nu doar “cazuri izolate”, ci politică-de-stat - nici nu s-au lăudat cu “binefacerile” aduse de ei, cu armele, cu atât mai puțin să reproșeze “liberaților” că nu le rămân veșnic recunoscători - deci datori, în sensul cel mai mercantil al cuvântului.

Surpriză - dublă - dinspre *Vatra* 6-7/2003:

Ligia Pamfilie cu articolul “Introducere în proza lui Paul Goma - sau dezvăluire prin demascare”. Eu apucasem să-i răspund autoarei prin vară că sînt încântat: ea mă anunțase că are de gând să scrie teza de licență (despre mine), însă ea nu apucase să și răspundă la răspuns. Îi citează copios pe Cornel Ungureanu, Virgil Ierunca, Nicoleta Sălcudeanu, Ion Simuț, Cistelean, Podoabă, A. Cosma și Eva Behring... desigur, am copiat bibliografia-i.

Mi-a făcut mare plăcere (mi-a căzut bine...). Mai ales că tot genul gingaș, drăguțul de el, se ocupă de mine (când se ocupă).

Din notele articolului aflu că Nicoleta Sălcudeanu a scris: “Paul Goma, între ficționare și mărturie, *manuscris*” (subl. mea) și că citatul produs e de la “pagina 122”... Drept: nu știu dacă titlul acopere un întreg volum - de cel puțin 122 pagini - sau volumul conține și altceva, despre altceva/altcineva.

Nicoleta Sălcudeanu: nu ne mai scrisesem în ultima vreme, ea avusese mari necazuri în familie (cu boli, cu morți), eu... începusem a uita, puternic, de la mână până la gură (din această pricină mă țin strâns încheștat de catargul jurnalului, el îmi aduce aminte ce am făcut ieri, ba chiar și săptămâna trecută...), deci nu știam nici că are de gând să scrie așa ceva, iar ea își va fi zis că până nu-și tipărește textul, nu mi-l arată...

Azi a fost o zi cu două fericiri, ambele dinspre fetele ardelene.

Bine că nu am închis ordinatorul, să consemnez a treia bucurie:
Mi-a telefonat Gabriel Stănescu. Că primise scrisoarea mea, că pleacă în România, că Săptămâna/ cu Pricina e la tipografie, că va apărea pe la mijlocul lui octombrie.

Foarte bine. Să mai fie și bine, că de rău mi s-a 'răit.

Miercuri 17 septembrie 2003

Așa a și fost: America și-a exprimat *nu!*-ul față cu rezoluția ONU de a condamna Israelul pentru hotărârea de a-l expulza - ori lichida - pe Arafat. Căci, de ce? Căci pentru că(cu) în rezoluție nu era menționată "condamnarea fermă a terorismului palestinian" (căci - de terorismul de stat israelian nici nu putea fi vorba...) Căci.

Am văzut ieri un reportaj la televizor: Americanii din sud-vest care nu au acoperire-asigurare medicală, deci au nevoie de medicamente, trec frontiera în Mexic: orașelele mexicane de acolo au ajuns să aibe de câteva ori mai multe farmacii decât cafenele și mai multe cabinete medicale și clinici decât un întreg comitat american. Întrebați de ce își cumpără medicamentele tocmai din Mexic, doar America produce cantități imense și de cea mai bună calitate, "turiștii" a răspuns că, în primul rând pentru preț: în Mexic aceleași medicamente costă cu 30-40% mai puțin; însă și pentru că farmaciștii mexicani "stau de vorbă cu tine, nu doar despre boli și medicamente, ci și despre copii, despre profesie, despre casă...- la noi, în America, farmaciștii sunt doar vânzători de medicamente..." - fie vorba între noi: nu doar în America, ci și în... antipodul ei economic: România. La clinicele pomenite vin - din toată America, nu doar din vecinătatea frontierei, ca pentru medicamente - bolnavi fără speranță de însănătoșire, mai ales canceroși... Știu - fiindcă sunt avertizați: medicii mexicani nu fac minuni, deci sunt tot medici; însă nu șarlatani: nu promit vindecări spectaculoase, dar asigură... un sfârșit de viață demn, nedureros... Li se propun tratamente alternative, cu plante, cu împachetări, însă, ca și în cazul farmaciștilor, personalul medical mexican (fără îndoială: cei mai buni medici își făcuseră studiile în "State" - era să-mi scape: "în Uniune", cum ziceau colegii mei de generație despre cei care aveau nemaipomenita favoare de a studia, pe bază de dosar blindat, în URSS - "are un comportament uman, intri tu, om, în clinică, nu automobilul tău, într-un atelier de reparații" - e-he, câte aș avea eu de povestit despre comportamentul... foarte-uman al medicilor în România..."

"Secretul" este la îndemâna... înțelegerii oricărui muritor - neamerican. Modul în care un mexican - farmacist, hotelier, director/proprietar de clinică, infirmieră, șofer de taxi... - își oferă serviciile. Bineînțeles că nu gratuit, însă un om obosit, bolnav - american - este dispus să plătească, nu doar marfa, ci și prezentarea ei. Or aceasta din urmă ("prezentarea" mărfii) le lipsea acasă: în America toată lumea este grăbită, fiindcă timpul=bani; în America - și în Europa anglosaxonă - mașinismul, tehnologismul este pe cale de a înlocui omul. În privința grabei, mă gândesc la un serial american, dealtfel extrem de interesant și care multe inovații (de tehnică cinematografică) a adus; este vorba de universul unui spital de urgență din Chicago: acolo sunt aduși oameni răniți, însângerați, acolo aleargă medici și

infirmiere, în scopul de a alina suferința accidentaților, răniților, și ei, “urgentiștii” avînd suferințele lor, nu oarecari - deci un univers real, realist, atroce de realist... Una din “inovațiile” aduse de serial a fost mișcarea permanentă a camerei de luat vederi, mobilitatea ei uluitoare, dînd târcoale personajelor, băgîndu-și nasul acolo unde era ceva de privit..., conferind - filmului - un ritm nemaicunoscut... Mie însă această agitație isterică (din film) a început să mă obosească, să mă enerveze, să mă îndepărteze - de film. Fiindcă nu acceptam acest fragment de viață americană: un spital de urgență - loc în care totul este... urgent, timpul contează, se numără cu secunda - da, dar în acel spital de urgență era aceeași “urgență” ca într-un spital (sau infirmerie) de campanie, de front; ca pe timp de război. Care spital - civil, oricât de “de-urgență” ar fi, nu era amenințat de a fi bombardat de inamic (sau de amic, “ramură” în care s-au specializat americanii când luptă cot la cot cu englezii, de pildă, comițind, nu neapărat colaterale, ci strămoșucideri), de ce această agitație, această isterie, de întîlnit doar în Palestina, fie în tabăra evreilor, fie în a arabilor, urmare a unei bombe-umane ori a unui tir de artilerie-aviație, rezultînd mulți morți, dar mai ales răniți? Și de ce acest spital - încă o dată: de urgențe, adevărat - un loc unde se “repară” oameni, este leit oricare alt loc-de-producție industrială, mașinată, desumanizată? Și aici (acolo, la ei...) funcționează scula, dealtfel de ei, la Ford inventată, numită: banda rulantă? Extrem de eficace, dealtfel...

Așa cum americanii, orbiți de performanțele lor în materie de mașinism nu au mai folosit (și mai grav: nu au avut încredere în) oamenii spioni - și au cules ceea ce *nu* meritau, deși cu mâna lor semănaseră: 11 septembrie - așa au făcut și în materie de sănătate a omului. Probabil astfel se explică atracția exercitată de mexicanii - comunitate extrem de săracă în comparație cu cea americană, dar care și-a păstrat, nu știu dacă mai mult... umanism, dar sigur: mult mai multă inteligență în folosirea umanismului elementar (care lipsește în State) - întru realizare de beneficii pecuniare, desigur.

Americanii: au o excepțională inteligență practică - cea care prefăce efortul în... bani; de la europenii care, ei, au făcut America nu au păstrat și constanta dealtfel câștigată prin educație, prin educare: înclinarea către uman(istică) - cea care nu aduce un cent, din contra, îl face pe om să piardă timpul (care bani este el) cu futilități.

Să fim dreți: dacă ar fi ținut seama de om-uman-umanistică - n-ar exista azi America. Clădită, de la bun început, pe colonizare, pe egoism sălbatic, pe rapt, pe injustiție, pe crimă - crimă curată a fost ceea ce a alimentat istoria-folclorul americanilor: Cucerirea Vestul Sălbatic. Crimă spolierea, masacrarea băștinașilor “indieni”, închiderea supraviețuitorilor în *lagăre* - altfel numite “rezervații” - ca cele de bizoni, de vulturi, de coioți. Crimă a fost folosirea negrilor africani ca sclavi, a asiaticilor ca... nu-chiar,-dar-pe-aproape-sclavi. După cum merg treburile de vreun... cincinal, Imperiul American va avea cea mai scurtă viață - adevărat, nu chiar ca a Centrafricanului, sub sceptrul lui Bokassa Întâiul și ultimul, doar între 1976-1979... - însă, din păcate, cel Rusesc, declarat inamic de moarte și amic până la moarte - are să renască și are să ne domine pe toți (grație “ajutorului american”).

Eh, tata: ce tată, domnilor! Cum îi “știuse” pe americani, fără să

fi văzut vreunul, judecându-i doar după “kansiervele” distribuite soldaților (tata fiind un fost *zek* prefăcut în *krasnoarmeiet*) cele care-i făcuseră pe ruși să descopere, în 1942, ceea ce nu mâncaseră niciodată - nici ei, nici părinții lor: “kăpcioancă” - așa numeau ei carnea de vită în conserve, atât de minunată, încât fusese urcată la rangul de... șuncă; și după bocancii cu care încălțaseră milioanele de desculți ai bravei Armate Roșii (nu și pe tata: cizmele lui cazone, cu tureci de pânză și tălpi de carton presat supraviețuiseră, nu doar “frontului”, nu doar celor nouă luni de lagăr, la... români, ci și refugiului - copil fiind, le încălțasem și eu - în joacă); și după camioanele (Studebaker-ovurile...) trimise - avioane tata nu văzuse, dar auzise de ele: erau din... aluminiu adevărat, nu din placaj, ca ruseștile, apreciate de ruși nu pentru performanțele lor ca mașini de război, ci ca... furnizoare de materie primă din care se confecționau niște piepteni de mai mare dragul...; și după armele simple - “balalaicele”, pistoalele-automate cu încărcător rotund (cele de pe toate monumentele victorioșilor), ei bine, acelea erau americane toată ziua, le folosea Mafia în anii ‘30...

Ei, da: i-au înarmat, i-au hrănit americanii pe rușii gata-gata să crape de foame, i-au pus pe picioare; atât de temeinic, încât după ce Ivan a înhățat-înghițit jumătatea estică a Europei, s-a întors împotriva aliatului (Stalin învățase “tactica” de la Hitler...). O tradițională slăbiciune la americani: îi hrănesc (după ce i-au inventat) pe talibani, pe Ben Laden, pe Saddam, dar reproșează “ingratitudea” doar francezilor: dacă nu au bătut pas de front pe arătură sub comanda lor...

Mi-au venit din America: *Romanian Times* (*Jurnalul* pe octombrie-noiembrie 2002) și revista lui Gabriel Stănescu *Origini* (fragmentul “De ce atâta ură?”), cu greșeli, unele grave. N-am să mai accept colaborarea la revistă, fiindcă nu voi putea corecta șpalturile.

Joi 18 septembrie 2003

Drăgălași, prietenii noștri de veacuri, israelienii: au jubilat când au aflat că americanii au opus veto rezoluției ONU - ba chiar Sharon, pe care nu-l dă afară din casă bunul-simț a comentat astfel: «A eșuat o nouă tentativă de amestec în treburile noastre interne!» (iar eu am întreauzit - de dincolo de dincoace - glasul de neuitat al lui Nea Nicu Scornicescu, de pe când dădea el, măreț, din toți mân’li); însă când, ceva mai târziu a picat o depeșă de la Washington în care se spunea că USA s-a opus rezoluției ONU “doar pentru că nu făcea referință la terorism - ceea ce nu înseamnă că sunt de acord cu suprimarea ori expulzarea lui Arafat”, Sharonienii au picat din pod; și chiar mai jos de podea când au aflat continuarea depeșei: USA vor bloca *ajutorul curent* (subl. mea, P.G.) dat Israelului, dacă aceștia nu opresc construirea coloniilor sălbatice și a Zidului... Desigur, amenințarea viză doar “coloniile sălbatice” care se construiesc în prezent și cele care se vor, în viitor, nu cele de mai demult, însă și această pălmuță i-a înfuriat până la isterie pe Sharoni - care s-a exprimată - cum altfel:

Este (hotărîrea, amenințarea) o imixtiune în treburile interne ale Israelului!

Ce, nu e - imixtiune? Dar până când...? Dar cum își permit acești

grosolani-grobieni, acești incuți-descuți de americani să se imixtioneze în treburile interne ale unui stat suveran - și foarte democratic, mie-mi spui! - precum Israelul? Americanii să facă bine să se imixtioneze în Irak,/ fiindcă, uite ce kākak a ieșit, cu toate că Israelul dăduse o zdravănă mână de ajutor (ca între puteri nucleare): “împrumutate” câteva bune comandouri înalt specializate în tot felul de specialități de spionajiu-sabotajiu, de răpiri a fașistilor-antisemiților de pretutindeni, și mai cu seamă, binișor înainte de război, în rapoarte de stare-generală a Irakului, cuprinzând informații-precise-verificate: Saddam are arme de distrugere în masă!; Saddam este cumnat cu Ben Laden, ba chiar văr primar; deasemeni despre starea de spirit a populației care “îi va întâmpina cu flor’/ pe liberator’!” - bașca cele multe sute de tancuri construite la Tel-Aviv, gata-vopsite în culorile Unchiului Sam! Datoria lor, a americanilor este să dea urgent miliardele de dolari și să zică mersi că tot Israelul le-a făcut bici - din... nimica: o politică externă de mai mare dragul, gândită-concepută-livrată de “cele mai mari-capete din Odessa” [cea de pe Potomac] din cartierul de reputație internațională: Moldovanka, vorba Ilfului Petrov în ‘Douăsprezece scaune’!

Vineri 19 septembrie 2003

A sărit din baie și Bush, să spună două cuvinte - dar ce cuvinte! Că palestinienii nu vor putea ajunge la o înțelegere cu israelienii: conducerea lor este una marcată de terorism. Adevărat - dar despre asta era vorba? “Conducerea” israelienilor nu este “marcată de terorism”? - atât de cel istoric, prin Beghin și Shamir - înainte de 1948 - dar și de Statul Israel el însuși, din 1948 până azi? Iar rezemată pe înțeleptele cuvinte ale Bush-ului, va fi în viitor, cine știe câtă vreme...?

Ieri sau alaltăieri același Bush a recunoscut... că, “după ultimele informații primite de la CIA, Saddam nu ar fi avut legătură cu... evenimentele de la 11 septembrie”...

Adevărat. Numai că înainte și în timpul și după războiul din Irak nu altcineva decât Bush pretinsese, în mod repetat, că... Saddam este implicat în tragedia de la 11 septembrie. Și nu doar Bush se exprimase, ci și Rumsfeld, Pentagonul Cap de Mort, Marele Strateg al Opțiunii Nucleare “preventive” - cea care nu a fost pusă în practică, suficientă fiind doctrina americană de cea mai pură extracție rusească: “Șoc și teroare”.

Spre satisfacția mea - și regretul - nu am avut ocazia să extrag citate din ultimele două numere ale săptămânalului devenit de-căpătâi de aproape un an, *Le Nouvel Observateur*, condus de Jean Daniel. Bag doar de seamă că, în ultimul (18-24 septembrie) alături de editorial, este publicat un text de istoric și profesorul de științe politice de la Universitatea din Ierusalim, Zeev Sternhell - analiză și pamflet și manifest chemînd la “mobilizarea stîngii israeliene care de doi ani face pe moarta” (dealtfel, publicat în *Haaretz*) - care îndeamnă la, pur și simplu “revoltă civică” împotriva guvernului Sharon... Atât Z. Sternhell, Jean Daniel, cât și Victor Cygielman (corespondentul *L. N. O.* la Ierusalim) care dă seama de “tactica” lui Sharon prin declarațiile publice că vrea lichidarea lui Arafat - toate sunt de acord: actualii conducători ai Israelului nu au comis gafe de comunicare, ci urmăresc

- ceea ce modestul de mine, printre alții, o spusese de multă vreme - crearea-provocarea unui pretext/prilej de a-i alunga pe Palestinieni în afara Palestinei.

Sâmbătă 20 septembrie 2003

O zi normală - pentru oamenii normali, nu pentru noi. Ne-a venit și nouă rândul (anual). Un an de-acum încolo vom trăi din amintiri.

Duminică 21 septembrie 2003

Simțeam că trebuie să se întâmple ceva - de bine, de-echinox - în Palestina. S-a întâmplat: în fine (nu prea-târziu?), s-au trezit israelienii lucizi să ceară - disciplinat, aliniat(ți), ca niște nemți ce sunt (dar nu recunosc...): "Pace - acum". Ieri au ieșit în stradă, la Tel-Aviv câteva sute de persoane (am suprimat un zero, pentru ca să se adeverească anunțul de la radio că ar fi fost câteva mii - și să ne bucurarem). Alcătuind ceea ce s-ar chema: "stânga pacifistă", cea care, de doi ani de zile, de când Sharon a provocat Intifada, a tăcut cu o înțelepciune curat-mioritică, deși nu toți membrii ei provin din România.

Să-și fi făcut efect manifestul lui Zeev Sternhell? Probabil, da; însă nu în sensul de a trece la "revoltă civică", ci de a-și scutura întâi propriul cap, apoi pe al concetățenilor - mai puțin, o, mult mai puțin capetele cubice ale transcetățenilor, fiind mult mai lesne să fii belicos pe cale bucală de la distanță - de la Paris, de la New York (dar de la București!!; o-ho!) - decât să te afli acolo, în Palestina, cu ochii deschiși, cu inima deschisă, chiar dacă nu de-dragoste pentru palestinieni, atunci de teamă pentru copiii tăi, pentru nevastă-ta, pentru prietenii tăi (și așa, puțin, pentru tine că te-ai fi putut afla *acolo* unde n-ar fi trebuit, *atunci* când n-ar fi trebuit...). Cred mai degrabă că textul lui Sternhell i-a rușinat pe acești bravi - și ei - rezistenți-prin-tăcere; încă o dată: pe cei care trăiesc acolo, cu ochii neacoperiți și cu urechile neastupate - nu ca Volovici, ca Mirodan, ca Petran, ca Ancel și ca ceilalți proveniți din România. "Evreii noștri" au dovedit, răsdovedit: sunt incapabili - fiziologic, psihologic, intelectual - de așa ceva, în Israel, așa cum fuseseră incapabili să se declare măcar "disidenți", dacă nu opozanți ai comunismului, în România. Fuseseră pacifist acum treizeci de ani, Shafir, dar de-atunci a trecut mult timp, el a avut răgazul să se întoarcă pe dos. Evreii noștri trăiseră în România fără să vadă, fără să audă gemetele, plânsetele, răcnetele românilor striviți, vreme de decenii de cizma rusească - potcoavele fiind autentic evreiești - nu le păsase de suferința *goi*-lor, doar din ea își extrăgeau ei mierea cea dulce a buneistării bolșevice, liniștea "sufletească" - de ce ar fi căpătat, la bătrânețe, trăsături umane, structural străine lor? Îi credem atât de inteligenți-morali? Vorba celuiia: ei, și ce-ar fi dac-ar fi - ce ar câștiga ei din asta? Cât despre "americani" ca Shafir, Tismăneanu, Socor, Oișteanu, Codrescu, Neumann, Ashkenazy - ei, fiind în contact frecvent cu presa din România - în ea se exprimă fără restricții, fără opreliști (vezi nerușinatul, penibilul serial: "dosarul de securitate al lui Oișteanu" /!/, din 22, din vara aceasta), se cred obligați a păstra mentalitatea de soldat-în-linia-întâia-luptând-cu-dârzenie-împotriva-

fașiștilor/antisimiților/tâganilor de români! Să nu-și facă iluzii israelienii scriitori-evrei-de-limbă-română: scriitori submediocri au fost în România, mutarea domiciliului (“din pricina persecuțiilor antisemite și comuniste”, cum pretind și clamează cu seninătate cei mai mulți, de la Nina Cassian la Norman Manea și la J. Ancel - acesta din urmă avînd marele - și unicul - avantaj, de a nu fi scriitor, ci *altceva*) nu le-a conferit nici talent, și, desigur: nici coloană vertebrală.

După ultimele știri, Sharon va merge în curînd la Washington, să impună Americii vrerea poporului ales - anume: în primul moment: nesistarea ajutorului american - cu care, în loc să-i hrănească pe sărăciții-flămânziții cetățeni israelieni, să-l dea pe vale la vale, pe apa Iordanului, construind Zidul Nerușinării; în al doilea timp: să-i alunge pe toți palestinienii din Palestina - după ce vor fi “lichidat” pe toți șefii lor, vinovați de terorism - cine vorbește: Sharon!

Nu-mi fac iluzii: așa cum îl îmbobinase pe Bush acum vreo lună, așa are să-l amețească și acum.

Se vede că șerifii Americii sunt lipsiți, nu doar de vîz, ci și de rațiune.

Luni 22 septembrie 2003

Al doilea atentat împotriva sediului ONU de la Bagdad. Începe să fie cu un atentat mai mult, pentru a respinge definitiv varianta americanilor: că partizanii lui Saddam ar fi autorii. În fapt, ca în orice “anchetă polițistă”, să se răspundă la întrebarea: «Cui folosește crima?» Or crima nu folosește irakienilor prosaddamiști, nici irakienilor antisaddamici, nici benladeniștilor - toți aceștia sunt “antiamericani” (ca și ONU!). Americanii susțin că... din contra: fiindcă americanii doresc o implicare a ONU-ului, din această pricină atentatul...

Chirac în primul său discurs în America a dat cea mai exactă definiție a terorismului actual - citez din memorie:

Terorismul este expresia - ce mai exacerbată - a suferinței, a frustrării, a in justiției ocupării patriei de către o putere străină...- în concluzie a cerut ca puterea în Irak să fie numaidecît predată irakienilor - în trei, cel mult nouă luni...

La acestea Condoleeza Rice - nesfârșită specialistă-în-specialitatea “petrol” și în-specialitatea “Rusia” - și-a dat cu părerea: puterea nu poate fi predată irakienilor atîta vreme cît nu există o asemenea putere - aleasă! - fiindcă irakienii încă nu au o constituție... A-ha! Și noi care nu știam de ce americanii nu se grăbesc, dar deloc, dar deloc să le dea irakienilor o constituție (cum ne obligaseră francezii și englezii - “americanii secolului al XIX-lea” - să o modificăm pe a noastră, a recentei României, după pacea de la Berlin din 1878, pentru care vărsasem sânge la 1877) - ceva în care de la articolul 2 să fie interzis “rasismul și antisemitismul”- dar nu, doamne-fereste, antiarabismul, anticreștinismul, antigoișmul...

Presupun că vizita lui Sharon va profita de vânzoleala internațională a ONU, ca să zmulgă de la Bush: bani și “onorabilitate”.

Marti, 23 septembrie 2003

Ieri am primit vizita unui român... Îmi ceruse, prin telefon, o întâlnire, asigurându-mă că el mă prețuiește, că el mă admiră, doar îmi citise toate cărțile - și cele de pe internet. A venit, a cerut voie să-și povestească viața. Cam lung, dar o viață nu încapă într-o singură... întâlnire. Numai că în puținele întreruperi din partea mea, am înțeles că omul mințise: nu cunoștea scrierile mele. Martor mi-e Dumnezeu: oricât aș fi eu un autor frustrat, nu-i judec pe oameni în funcție de cunoașterea sau ingnorarea cărților mele. Numai că aici era altceva: persoana mă asigurase că citise tot - dacă aș fi știut adevărul, poate că nu aș fi acceptat întâlnirea; dar el pretinzând că este în cunoștință de cauză, puteam fi liniștit, nu eram silit să-i povestesc, eu, din faptele și ale mele...

Or el nu cunoștea aproape nimic din textele mele... Altfel venise și la mine (deci: nu doar la mine), ca să facem ceva pentru România, aflată într-un hal fără hal... Eram deja iritat de faptul că, de la început mă rugase... să nu consemnez în jurnal ce-mi va spune... Și nici numele să nu i-l dau.

Am promis - mă țin de cuvânt.

Miercuri 24 septembrie 2003

Ieri nu am notat: Filip este în curs de a-mi schimba ordinatorul, a cumpărat o unitate centrală de ocazie, ceva mai puternică, să-mi pot prelucra scanerizarea promisă de Dan Culcer.

Acum mă aflu în provizorat. Va trebui să salvez fișierele pe SyQuest.

Am primit vești de la Nicoleta Sălcudeanu: un număr din *Cuvîntul* (iulie/2003) în care sub semnătura ei se publică textul "Fără cruzime la 'masa vinovățiilor'": despre *Săptămâna Roșie*, varianta publicată de ei, *Vatra*, anul trecut. Pe aceeași pagină există și "Top Cuvîntul", în care broșurica mea cea neștiută se află pe primul loc (măi, comedie!). Nicoleta Sălcudeanu îi pofteste și ea pe evrei la dialog - mai știi: poate că pe ea o vor asculta...

În scrisoare îmi comunică ceva tulburător: la decernarea premiilor Uniunii Scriitorilor, Consiliul și Comitetul Director a fost pe punctul de a emite o circulară prin care să critice *Vatra* fiindcă îmi publicase **Săptămâna Roșie**... Hoțul (Uricaru) cu un păcat, păgubașul de mine... tot cu un păcat, fiindcă îl bănuiesc pe doar Uricaru - el a fost de curând în Israel și, vorba celui alt mare prozator român, Buzura: «Ce știți voi, doamnelor, ce-i aceea durere de... presiune concentrată, evreiască...» Bietul Uricaru, în ce "situație" l-am pus! Dacă nu mă apucam să fac prostii, adică să scriu **Săptămâna Roșie**, evreii dinlăuntru și din afara României dragi nu i-ar fi făcut, lui, nimica... Pe când așa... Nu, serios: dacă mă mânca spinarea, să mi-o fi scărpinat altfel-altunde, nu aici, în țara noastră dragă, ridicând o problemă care nu se ridică, ea se lasă neridicată, în pozițiunea în care stătuse 60 ani - păi ce, nu trăiam noi bine, așa, ca autori-cinstiți ai asasinării a 400.000 de evrei, cum glăsuiește Biblia Coralului?; ca legionari-fașiști-antisemiți?, ca fioroși bolșevici, persecutori de

moarte, între 1944-1974, ai bieților intelectuali evrei-comuniști nevinovați ca lacrima, încât îi obligasem să ceară azil-politic la americani, la franțuji, la nemți: Perahim, Nina Cassian, Maria Banuș, Crohmălniceanu, Norman Manea, Mirodan, Tertulian, Oișteanu, Volovici, Codrescu, Shafir?...- bașca diviziile de securiști evrei care dăduseră-dovadă în MAI, în Comerț Exterior, în-peste tot până prin 1970?; ce, nu trăiam noi - inginerii sufletului omenesc, repuși în drepturi și în ierarhia realist-socialistă a lui E. Simion și N. Manolescu? - liniștiți, înainte de scandal?, nu ne făceam noi, pentru eternitatea-veșniciei, cultura noastră cea curată și chiar rezistentă (sau/și viceversa)?

Până mâine am să gădesc o formulă prin care să... Să ce: să cer iertarea *Vetrei* că mă publicase? I-aș ofensa pe cei care-o fac. Să o felicit? Nici atâta. Voi afla "la mijlocul sau la sfârșitul lui noiembrie", când va veni (vorbesc iar de Nicoleta Sălcudeanu) cu soțul la Paris. Dar până atunci trebuie să răspund la scrisoare. Și la articol.

Vineri 26 septembrie 2003

Nu am notat nimic ieri: Filip a lucrat în interiorul noii stații a ordinatorului - nouă pentru mine, și aceasta datează din 1995...

Ieri s-a anunțat că 25 piloți israelieni au refuzat să mai participe "la bombardarea civililor, în Teritorii" - așa este formulat protestul. A făcut valuri, mă tem că doar în afara Israelului - Shaul Mofad, ministrul de război a anunțat că protestatarii vor fi aspru pedepsiți - deocamdată "interziși de a zbura"... Oricum, continuă incursiunile și asasinatele militanților palestinieni. Dacă "în jurul" câte unui hamasnik (așa le zic israelienii, care s-au rusificat de tot - acum, în 2003, vorbesc de... "refuzniki", pentru a-i desemna pe cei care protestaseră împotriva războiului din Liban, acum 20 ani...) mai mor și alți 10-15 palestinieni, ce contează din punctul de vedere al statului evreu "cel mai democratic din regiune"! Desigur, israelienii, ca de obicei, profită de faptul că se face zgomot în altă parte - acum la New York, cu ONU - și se grăbesc să mai facă incursiuni ucigașe, să mai înalțe doi-trei kilometri din Zidul Rușinii.

Vorba lui Ierunca: «Nimic de făcut cu asemenea ființe».

Și numărul recent al *NouvelObs* '-ului este plin de texte lucide - fără a fi "antiamericane", cu atât mai puțin "antisemite".

A reizbucnit chestiunea euthanasiei: mama tânărului care îi ceruse lui Chirac permisiunea de a muri nu a mai așteptat: i-a dat ceva care l-a ajutat să plece definitiv.

S-a dat rezultatul "secerișului caniculei": 15.000 de victime.

Sâmbătă 26 septembrie 2003

ONU, în urma celui de al doilea atentat, la Bagdad, și-a retras o bună parte din personal. Nu văd cine - în afară de americani - are interesul să dispară ONU din Irak.

În Palestina: sânge și moarte. Iar americanii nu dau nici un semn că i-ar interesa pacea în Orientul Apropiat. Pe ei îi interesează cum să

facă, să dreagă, să se retragă din Irak - dar fără a da impresia că pleacă așa cum plecaseră din Vietnam. Și pe măsură ce Occidentalii se arată tot mai neputincioși în impunerea unor reguli elementare de conviețuire - în cea mai mare parte din pricina americanilor care au divizat Europa - cine se umflă, crește, se hrănește din nenorocirea generală? Rusia! Pentru a câta oară imbecilitatea americanilor și complicitatea europenilor occidentali alimentează monstrul rusesc?

Putin - la ranch-ul lui Bush: că el vrea să afle care este *partea din Irak* atribuită Rusiei (nu am citat litera, doar spiritul). Și că el - Ivan - vrea să devină primul furnizor de petrol al Americii.

Cu ce preț? - ca să rămânem în "domeniul economiei - nu în al moralei, care nu are ce căuta în politică"? Tăcerea lui Bush în chestiunea cecenă! La mintea cocoșului! Iar Bush a tăcut răsunător.

Nici măcar nu-l pot condamna pe Kaghebutin: prost ar fi de n-ar profita de slăbiciunea celorlalți europeni, de situația grea a Americii angajată în Irak.

Duminică 28 septembrie 2003

Demonstrații importante antirăzboinice - în Anglia, în Belgia, în Franța. Pâine-albă de mâncat, câștigată cu sudoarea condeului-limbăreț al bravii noștri anti-pacifiști: Pleșu, Zoe Petre, A. Cornea. De al doilea - și de ai săi israelieni din afara Israelului - nu mă mir: evreii își apără interesul și numai interesul, principiile fiind rezervate în exclusivitate *goi*-lor; în schimb *goi* ca Pleșu, ca Zoia Petre funcționează cu alt carburant: cum tot nu mișcaseră nici din sprinceană stângă pe timpul lui Ceaușescu, ba chiar colaboraseră din plin cu Aparatul (disidența lui Pleșu: cu voie de la Iliescu, în vizită la Tescani...) - pentru ca de la venirea la putere a echipei Brucan-Iliescu-Roman să pretindă că rezistaseră comunismului prin... cultură, post-festum nu se mai pot opri din... acte de rezistență. Și cum nu au brăcinat destul de tare ca să reziste eforturilor abdominale cerute de anticomunism, de anti-iliism, de anti-constantinism (variantă măgureană a iliismului), acești directori de conștiință a cabinetelor și a atenanselor - altfel spus: latrinelor - ni se înfățișează acum ca anti...-pacifiști! Pe de o parte, ca să-și ametească concetățenii, analfabeți din negura veacurilor, care apreciază curajul lor, postum - de a fi contra... comunismului cel dinainte de decembrie 89 și, în același preț, de a trage o limbă zdravănă (cum știm noi, din moși-strămoși să ne arătăm recunoștința, de multe ori ca arvună în vederea a ceva ce am dori din toată inima) aplicată pe orizontala, pe verticala, pe diagonala curului neosovieticilor: americanii. Și măcar dacă acești curajoși anti... și-ar arăta opoziția hotărâtă față de... lașitatea pacifiștilor, venind cu argumente (nu cu invective) în favoarea tezei lor, ar fi o probă - în sfârșit! - de europenitate la români. Însă subtilii mânuitori de condei numiți mai sus (și care-or mai fi - că sunt, vai!) se exprimă-comportă ca ultimul găinar care, prins cu... găina-n sac și acuzat de furt, îi dă acuzatorului replica fatală:

«Tu vorbești - care... (iar cine caută găsește:) care umbli cu pantofii nevăxuiți!? Și,-n plus, te-nșeală nevasta!» - mai ales ultima băgare de seamă, cea cu,-n plus-nevasta, ea primește o înaltă prețuire

din partea maselor largi de asistenți-spectatori (la români, unde alt'?) - care se dedau la aplauze-prelungite și la scandarea nesfârșit de curajoasă în anticomunismul păunist al ei: «Ceașescu-Partidul-România!»

Cu naivitatea-mi de nelecuit, îmi ziceam de curând:

«Din nefericire Revoluția (cu majusculă!) nu a adus oamenilor o viață mai bună, iar scriitorilor nu le-a dăruit o “mai largă libertate de creație” - ba chiar din contra, vorba eternului Bulă. Bieții oameni de rând: trăiesc mai prost decât trăitorii-prost dinainte de 89 - obraznic de bine trăiesc securiștii, milițienii, activiștii de partid - într-un cuvânt, cei care trăiseră bine și înainte ca Buzura să zbiere, să guițe de groaza cuțitului, pe hârtia *României literare* din ianuarie 1990: ‘Fără violență!': *tâlharii; criminalii*. Scriitorii au avut 14 ani mari și lați în care ar fi putut afla că “libertatea de creație” nu e dată de partidul comunist, nici de Ceașescu, nici de Coposu (nici chiar de Iliescu, cel întors pe cealaltă parte, însă cum se mai întorsese, acum e tot... roșu), ci de ei înșiși, de fiecare în parte, în intimitatea lui, ca să pleonastizez: individuală.

«Să lase să se mai răcorească-aerisească “dezbaterea-epocală” despre roman (“Mai avem, oare, roman? Sau nu mai avem?”); cea tot atât de crucială despre... postmodernism; despre “criza criticii literare” - prilejuri de batere a apei în piuă, de-a-nu-spune-nimic-(dar-însă)-cu-multe-cuvinte;

«Să amâne - pentru luna viitoare - lirica și ficțiunea (personală) și să se aplece, măcar vreme de o săptămână (de cinci zile...), prin proză, asupra unor fleacuri ca: “Scriitorul (român) este sau ba ținut să respecte, în creația sa (la alegere: “în opera sa”) adevărul adevărat?” Și/sau: “Să fie o atitudine - și o doctrină - scriitoricească refuzul românilor de ‘a se amesteca în istorie’, altfel spus în adevărul-istoric?” Și/sau: “Scriitorul român este destinat a fi pe vecie ‘rapsodul’ robului român? - cel care ‘cântă’ durerea pricinuită de purtarea lanțurilor, dar numai atât, fiindcă un îndemn de a nu le mai suporta, de a le rupe ar deveni ‘act politic’, or scriitorul român nu face politică; doar artă (cu voie de la milițianul satului, adaug eu, răutăcios)...

Este adevărat: istoria este o “materie” ingrătă: piedeca de căpătâi în ochii scriitorului român fiind aceea că “istoria” trebuie învățată... Cum el are oroare - căpătâi în deceniile de comunism, până pe la 1965 de negare a istoriei neamului, apoi de exagerare până la caricatură a “valorilor naționale” - nu se poate apropia de ea fără greață, fără a simți că i se impune o corvoadă. Apoi, ce: nu poate el trăi și fără a afla “adevărul istoric” despre, de pildă, retragerea din Basarabia și din Bucovina de Nord, în iunie-iulie 1940?; “adevărul istoric” despre ocupația ungurească dintre 1940-1945 a Ardealului de Nord? - bine, bine, aceste “capitole” merg, fiind vorba de suferințele noastre, ale românilor - dar adevărul istoric despre ce s-a petrecut în Transnistria cu evreii, cu țiganii?; despre ce s-a petrecut, după martie 1944, cu refugiații din Basarabia și din Bucovina?, despre ce s-a petrecut în 1944, când americanii ne-au bombardat? Ca ce chestie să răscolim trecutul? Hai să nu-l mai răscolim (‘Hai să reactivăm Piața Endependenți!’): să ne punem și mai rău cu evreii? Și cu ungurii? Și cu americanii, nene? - care ne-au băgat în, asta, zi-i pe nume:

NATO? Și ca ce chestie să-mi 'asum' eu, după jumătate de secol, cedarea fără crâcnire a Basarabiei, Bucovinei, Ardealului de Nord, a Cadrilaterului - toate acestea, hăt, în 1940!? Dacă vrei să știi, pe vreme aia nici nu eram născut, așa cum bine a argumentat Mașina de Scris marca Alex Ștefănescu! Ce vină port eu - bine: părinții mei, ei erau născuți la epoca respectivă - că am cedat pământuri românești, bașca milioane de români și că le-am fi făcut nu știu ce jidanilor și țiganilor? Niciuna! Atunci de ce să pierd timpul - și seninătatea necesară adevăratei creații creatoare (/de opere nemuritoare) - cu fleacuri politice?

Ei, da: istoria noastră - bună, rea, însă cât mai aproape de adevăr - este, în capul scriitorului român: "fleac politic"... Ne-fleac: opera-i...

Motivul - adevărat? Nu inapetența pentru istorie, nu perspectiva "timpului pierdut" cu citirea, informarea, cugetarea-asupra - ci *frica*.

Frica animalică a românului de propriu-i trecut care i se arată ca o prăpastie în care ar cădea, amețit, dacă s-ar uita la/în ea.

Mi-a telefonat Stejărel Olaru. M-a întrebat dacă primisem dosarul (meu, de Securitate) trimis acum zece zile. Am răspuns că nu primisem nimic, poate mâine... El m-a întrebat ce părere am... Despre ce? Despre, așa, despre dosar - dar se scuză că, din greșeală îmi trimisese dosarul nr. 3...

M-am supărat. I-am spus - de fapt: repetat - să nu aștepte de la mine "comentarii" pe marginea dosarelor, trimise într-o ordine a dezordinei, pe acestea să le facă el, ca istoric, doar are propoziția (vocea Securității), are și riposta mea, prin cărțile pe care zice că le-a citit... El nu a (prea) înțeles: cum, așa, nu-i comunic părerea despre dosar(e)? I-am re-re-repetat: nu mă interesează aceste dosare, le consider fabricate, după rețeta Cărților Albe. El m-a întrebat: nu vreau să aflu cine mi-au fost turnători? La rândul meu l-am întrebat: sunt dați cu numele adevărat, turnătorii? Nu, a răspuns el, tot cu nume de cod, dar Dvs. o să-mi spuneți cam cine credeți că ar putea fi...

Am scurtat convorbirea, invitându-l să nu-mi (mai) trimită nimic.

De ce mi-ar mai trimite? Dacă vrea să scrie ceva - fie și despre mine - să o facă singur, ca un băiat mare, doar are material. Dar să nu conteze pe "comentariile demascatoare" ale mele, fiindcă, pe de o parte nu am deloc intenția să-i rumeg posmagii, pe de alta: de ce aş pune nume adevărate pe numele de cod ale unor informatori? Dar știu eu ce presiuni vor fi suferit, la ce șantaje vor fi fost supuși, prietenii, colegii, ca să consimtă să dea "informații" despre mine?

Și ce au anume au... turnat? Fleacuri. Rahaturi. Fiindcă eu nu aveam secrete, tot ce făceam făceam pe față.

Luni 29 septembrie 2003

O nouă săptămână. Din toate punctele de vedere:

- mi-au sosit de la Gabriel Stănescu două exemplare din **Săptămâna Roșie** - coperta ne-acoperită de film (s-au grăbit să-mi facă bucuria de ziua mea...);

- mi-a sosit - trimisă în 17 septembrie! - prima parte a dosarului de Securitate, trimis de Stejărel Olaru;

- Filip mi-a transferat dosarele electronice pe noua stație (nouă pentru mine, oricum: mult mai puternică decât cealaltă).

Primilor doi corespondenți le voi scrie mâine.

Laura Bush, soția președintelui USA a sosit ieri la Paris, cu prilejul festivităților UNESCO (USA re-vine, după 17 ani de supărare). L-am văzut pe Chirac, (i)radios, pupînd repetat mâna distinsei oaspete. Doamna nu părea surprinsă de gest, se va fi învățat cu “apucăturile europene” de alaltăieri, de când Putin (i-)a făcut la fel.

Marți 30 septembrie 2003

Acum deschid pentru prima dată ordinatorul în noua configurație. Mai am de învățat amănunte ale manevrelor.

M-am programat la noul dentist (Ayoub?), pentru miercurea din săptămâna viitoare.

Am scris și am pus la cutie: G. Stănescu, St. Olaru, Vancea N.

OCTOMBRIE

Miercuri 1 octombrie 2003

Iată-ne și în octombrie.

La noapte - în fapt, mâine, în zori - voi face 68 ani.

Aștept să se întoarcă Dan Culcer din concediu, să-mi scaneze cărțile ne-culese de mine la ordinator. El are acces la o mașină automată, scannerul nostru, “de mână” fiind cu totul în afară de chestie. Mai sunt, mai sunt - vreo zece cărți de “capturat” în vederea internetizării. Așadar: Culcer le scanează; trimite un LD pe care Filip îl prelucrează - abia după aceea capăt eu o înregistrare... lucrabilă - mai rămâne de corectat - și nu puțin.

Știam de aseară, însă nici în această dimineață nu am aflat mai mult: Bush se află iar în centrul unui scandal: un consilier apropiat al său (nu i-am reținut numele, ceva în genul Karl Rove, iar mutra lui de revizor-contabil nu-mi este familiară, desemnat fiind ca “eminența cenușie”) ar fi divulgat numele unui agent CIA, o femeie, pentru a se răzbuna pe soțul său, Jo(seph) Wilson, fost ambasador în Irak, autor al unui raport în legătura cu... inexistența armei atomice a lui Saddam...

Ce murdărie, ce fojgăială, ce cuib de viermi-șerpi-șobolani, la Casa Albă - las-că nici în londoneza “10 Downing Street” nu domnește o mai mare igienă, dacă ne gândim la bietul David Kelly, împins la sinucidere (?) de ministrii-consilierii lui Blair.

Mi-a semnalat Dan Culcer o însemnare a lui Iorga (nu am reținut titlul volumului, apărut prin 1911, probabil “Oameni care au fost”) despre **Jalnica Tragodie** a lui Alecu Beldiman. Auzisem despre **Tragodie**... ca tot studentul la filologie, însă numai atât, nu-mi căzuse în mână textul. Și nici comentariul lui Iorga. Din ceea ce spune Culcer - că scrie Iorga - rezultă că nici nu ne-ar fi fost accesibilă **Jalnica**..., prin Iorga: o dată pentru că Iorga era total interzis în anii primei mele studenții (și parțial 12-15 ani mai târziu, pe timpul celei următoare); a doua pentru că Beldiman era, în **Tragodie**... mai-mult-decât-“antisemit”: povesteă, cu mare-răutate, cum evreii din Iași, după ce eteriștii fuseseră înfrânți de turci și încercau să fugă, să se ascundă, evreii se răzbunaseră cu o cruzime neobișnuită pe aceste meleaguri, pentru relele pricinuite ceva mai înainte, când încă nu apăruseră turcii... Or era inadmisibil ce scrisese antisemitul (ce să mai vorbim de vornicul și oligarhul!) Beldiman! Evreii nu putuseră face una ca asta (cum să facă ei așa ceva?...) - ce s-a petrecut, după un secol și ceva în Basarabia și în Bucovina de Nord, în Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940) fusese tot o excepție-excepțională...

Așa că ia să încetăm cu acuzațiile nefondate! Să nu ne mai dedăm la antisemitism fără frontiere!

O să primesc în curând o fotocopie după fragmentul în chestiune.

Joi 2 octombrie 2003

Am 68 ani.

Seara: m-au felicitat de ziua mea - prin poștă: Anca Hațiegan

(i-am scris, trimit mâine); prin fax: Roșca, Adauge, Liliana Armașu de la Chișinău - cuvinte foarte calde, simțite, neconvenționale (le-am răspuns tot prin fax); prin telefon: Rodica Vasilcan, de la București (m-a anunțat totodată de apariția unui articol despre dosarul meu de securitate, episodul Goran...); Flori Stănescu: mi-a trimis, ordinarizată, **Gardă inversă**. Inginerul Ungureanu din Canada (cu el am pălăvrăgit... prieteneste); Dr. Olteanu, de la Baden-Baden. Ileana Mălăncioiu - aflată la Paris, ar fi vrut să ne vadă, i-am explicat prieteneste că nu suntem... privibili; Niculiță Damaschin; Oleg Brega de la Chișinău, Andrei Dumitriu de la București...

Sper să nu fi uitat pe nimeni - deși, cu memoria mea din ultima vreme...

Vineri 3 octombrie 2003

Comisarul împuternicit de Washington cu găsirea - neapărată!, ordin de la Casa Albă! - a armelor de distrugere masivă, în Irak și-a depus, ieri, raportul: comisia (echipa) nu a găsit nimic semnificativ. Deci "războiul preventiv" teroretizat de Wolfowitz, materializat de Rumsfeld a fost o eroare: și o crimă.

La ONU - cine ia cuvântul "în numele guvernului irakian" (ca să-i mulțumească "din inimă" lui Bush)? Shalabi, escroc, unsurosul, respinsul de toate categoriile de irakieni! Te uitați la el - îl vedeți pe Dăscălescu - adevărat: tovarășul nostru cel Bulă era doar un dobitoc din moși-strămoși, pe când Shalabi un bandit, un mafiot. Și mai cu seamă (vizual: o paiată, o marionetă) de aici, din Belleville sur Seine se vedeau odgoanele de corabie cu care îl manipula, îl sforărea de zor - și din greu - tovarășul Bren(n)er, la ordinele Capdemortului Rumsfeld, inventatorul Europei Noi-Nouțe.

Sâmbătă 4 octombrie 2003

Am mai primit felicitări scrise de la Elvira Iliescu, de la Sorin Matei, un june-tânăr din Oradea; prin telefon de la Gabriel Pleșea.

Sânt agitat: nu am treabă... Ultima "perie" (la **S.R**) o voi da abia săptămâna viitoare, după ce Culcer îmi va aduce Beldiman.

Am primit LD-ul cu **Gardă inversă**, cules de Flori Stănescu. Lipsind Filip, nu am reușit să-l fac citibil - deci folosibil.

Indispus. Gânduri negre.

Duminică 5 octombrie 2003

Tot mortăcios - deși ne-au dat căldură!

Se conturează (o simțisem venind...) în Uniunea Europeană, o coaliție pro-americană, deci anti (vechi)-europeană... Axa este Varșovia-Madrid.

De Aznar, acest șobolănete, altfel bun-element, vorba învățătorului de tata, însă minat de o ambiție patologică - nu mă mir. A avut și el "ghinionul" lui, când cu marea-neagră provocată de petrolierul cu pricina: Portugalia, Franța intraseră în alarmă - el ba, avea nu știu ce treabă-urgentă de încurcat, iar litoralul spaniol a fost murdărit temeinic

de gudron rusec (din cel ca marmelada!) pentru multă vreme. Compatrioții îi poartă o pică tenace, el însă, Aznar, ‘oț (individul face parte din categoria “băieților-buni”, mici de statură, care au nesuferitul obicei de a-i bate pe umăr pe cei mult mai înalți decât ei...), a reușit să neutralizeze săgețile spaniole și să-și înălbească dosarul de cadre făcînd naveta la Washington, la noua Canossa-Mecca: ranchul petrolistului Bush. Acolo băietul G.W. îl pofteste și pe el (ca aliat, deci european de modă nouă) la “grătarul” său, acea chestie mitică la americani. Judecînd după mărturisirile jenate ale mamei sale, Barbara Bush, grătarul cu pricina, altfel numitul: barbecue, ca obiect constituie singurul semn cât de cât cultural, fiind unica “mobilă-nobilă”, cea care în familia Bush ține loc de bibliotecă (a) fiului președinte. Analfabetul legendar G.W. nu face de rușine tagma politicianilor americani, prin tradiție inculți-profunzi. În urma (nu : ca urmare?) a invitațiunii în vederea blagoslovitoare-ungătoare la “un grătărel”, luminatul Bush junior a separat Binele (reprezentat cu strălucire de invitatul Putin - peștele fiert cu care se pupase pe gură, la Pekin, jurînd că vor lupta împreună până la ultimul ceceno-palestinian) de Rău: neinvitații Schröder, Chirac. Drept care opinia publică americană - cea care nu există, ca și opinia publică dâmbovițeană, din jurul *Dilemei* și a 22-lui, cea care nu va exista în veci - interpretează participarea Spaniei la campania “de pacificare” a Irakului ca tot atât de importantă, dacă nu și mai! - decât a Angliei.

De durere, pe această hartă a trogloditismului apusean, a rapacității anglo-saxone, apare prea-catolica Polonie. După cum tot tovarășul știe, și această țară, cea mai anticomunistă dintre toate cele căzute sub “ocrotire” rusească, se află condusă de bolșevici - mai vechi, de calibrul lui Iliescu, mai noi, ca Năstase - arhetipul răsăritean fiind, totuși, Putin. După curat-măgăria cu banii Uniunii Europene, acordată ca supliment pentru redresarea agriculturii, dați imediat pe avioane americane, a venit porcăria “explicării” proamericanismului greșos (din partea unui istoric și erou al Solidarității: Geremek!) justificat, nu cu un adevăr - acesta: “America este simbolul libertății”, ci cu o dublă minciună: “*America ne-a salvat de fascism* (cum, când: la Yalta?) și *de comunism*” (cum, când?)? Nerușinarea a fost rostită la televiziunea franceză, și nimeni dintre animatori ori participanți nu l-a pus la punct cu argumente de istorie elementară - pe istoricul susnumit... Între timp, Polonia, reprezentată de tovarășul nostru de nădejde Kwasniewski - a devenit șefesa clasei botezată: “Noua Europă”, de Botezătorul și nesfârșitul cugetătoriu Rumsfeld - “formațiune” (vorbesc, în continuare, de Noua Europă Rumsfeldioată) pe care s-a rezemat Bush în ofensiva, nu de neutralizare a “terrorismului”, ci de demolare a ONU și a fragilei antante europene.

Recompensă: Polonia a căpătat un sector de controlat, în Irak.

Vai, Polonezul e și el un fel de român: neam-prost, nesuferit, lăudăros, mincinos, atât că mai cu ifose decât neamprosticetele nostru carpatinian. Arătîndu-se pe față, nu ca aliat al Americii, ci ca slujnică-bună-la-toate, acum, în legătură cu noua Constituție Europeană, Polonia s-a trezit umăr la umăr cu Spania în tabăra refuzului, nefiind de acord cu Constituția elaborată de Giscard d’Estaing, fiindcă acolo nu este menționat rolul capital al creștinismului în Europa!

Măi, drăcie! Chiar așa? Lăsînd la o parte faptul că textul Constituției este larg perfectibil, rolul de căpătâi al creștinismului, în gura bolșevicilor deghizați în tovarăși-democrați (Kwas', Miller... - ce să fac: îmi re-apare stafia lui Petre Roman, făcîndu-și cruce cu mâna stîngă, dar și strigoii Constantinescu, acel fiu a trei mame: Blandiana, Doina Cornea, Zoe Condurache - tată nefiindu-i Coposu, ci Măgureanu... - făcîndu-și cruce cu piciorul) - acum mă întorc la bolșevicii polonezi, deveniți peste noapte creștini fervenți: "creștinismul" trebuie citit: "catolicismul". Nu mai rămîne decît să fie teoretizată și această găselniță de trei lulele (care, la urma urmei, astfel rostită, pătează, diminuează și creștinismul și catolicismul în general dar și lucrarea Papei Ioan Paul II, altfel Wojtyla) prin gura de martor-mincinos a lui Geremek, altfel polonez-evreu-ungur... Că Polonia este o țară creștină și fervent catolică? Că cei doi stâlpi ai rezistenței poloneze au fost: Nația și Credința? - perfect adevărat (iar atunci o admiram, o gelozeam). Numai că aici "demersul" miroase de la o poștie, nu a credincioșie (papistașă, mie-mi spui?) polaco-spaniolă, ci a boime evanghelisto-sionistă americană, de tip Bush-Rumsfeld-Wolfowitz-Kristoll-Kagan-Perle-Pletka - i drughie.

Nimeni să nu fi băgat de seamă "amănuntul": dintre statele făcînd parte din Uniunea Europeană, singurul declarat teocratic (prin constituția națională), este, pardon-bonsoar, Grecia; care, ea, este, bonsoar-pardon-vă-roog, ortodoxă... Cu care picior din cele patru va fi gîndit bolșevicul Kwasniewski, flancat de KGB-istul Miller, consiliați de "disidentul" oțetit Geremek (un fel Pleșu paleac, dar mult mai viclean - m-a înșelat și pe mine...) - atunci cînd și-au etalat ei cunoștințele despre Europa în general, în special despre fiecare stat component?

Stat creștin - încă o dată, citește: catolic, ca fervoare *actuală* este Polonia; bine: și Lituania. Am subliniat: actuală, ca să aduc aminte că, după 1989, Gorbaciov le-a dat bilet de voie la "credință". Iar aliatul de nădejde al Poloniei de azi (în niciun caz de alaltăieri!), Spania, desigur, este (și ea) o comunitate catolică - însă laică; Italia, la fel (chiar dacă pe solul ei s-a născut "catolicismul", la 1054, după Marea Schismă - și găzduiește Vaticanul), însă Italia este un "loc" unde toate cultele sunt, nu doar tolerate, ci binevenite - chiar cele "necreștine": mozaic, budist, musulman, printre cele importante. Dar Franța? Să nu știe polonezii care de peste două veacuri au găsit adăpost în această țară că Franța nu este, de la 1789, nici catolică, nici protestantă, nici musulmană - ci republicană, chiar cînd era... imperială? Dar Germania? Catolică în sud, luterană la nord de sud - în rest: atee? Dar Olanda? Dar Belgia?

Bineînțeles, măgăria este cusută cu ață albă, manevra vizibilă - cu toate acestea tulburarea a fost provocată.

Dedesubtul chestiunii este însă mult mai puțin de natură religioasă, cît de reprezentativitate în Consiliul Europei. Spania și Polonia invocă mereu-mereu Acordul (?) de la Nice, în care anume state "importante" primeau "scaune", nu în funcție de populația țării, ci în funcție de... sprinceană: acolo, la Nice, Spania și Polonia primiseră (promisiunea) unui număr mare de reprezentanți - or "Constituția lui Giscard", cum i se spune Proiectului, prevede reprezentarea procentuală. În această chestiune nu mai există adiere de tămâie - ci zornăit de arginți. Polonezii vor - vorba ceea, franțuzească:

și untul - și banii destinați cumpărării untului. Doar au mai reușit lovitura cu avioanele-agricole...

“Dedesubtul” mai este - la spanioli și la polonezi - și de natură istorică (însă, ciudat: deloc invocat): Spaniolii (ibericii) au suportat o jumătate de mileniu ocupația arabă, islamică; Polonezii, deși nu au fost vreodată ocupați de turci, s-au aflat secole de-a rândul amenințați și de ei - și în permanent conflict cu ei. De aici islamofobia la spanioli, sub forma maurofobiei; la polonezi sub cea a turcofobiei. Sentiment pe care ceilalți occidentali francezi, belgieni, germani, italieni - nu mai vorbesc de englezi, aliați-protectori impenitenți ai turcilor - nu îl... înțeleg, *fiindcă ei nu au cunoscut aceeași istorie*. I-am auzit pe niște nemți (care, de câteva decenii sunt frați ca porcii cu turcii, le caută, nu numai în coarne, dar și în fes, militând cot la cot cu israelienii, asudând să-i bage pe acești barbari asiatici (care nu au recunoscut nici până azi masacrarea armenilor, necum martirizarea, o jumătate de mileniu a popoarelor din peninsula balcanică) în Comunitatea Europeană. Li s-au asociat Grecii - dacă Turcii cedează ceva în chestiunea Ciprului. Mă întorc la occidentalii care se miră din rărunchi și se indignarisc: cum de Grecii nu acceptă construirea, la Atena, a unei mari moschei?

Cum-de-ce?, întreabă și se întreabă ei cu aere de intelectuali obiectivi. Cum-de-aia!, răspund eu în locul Grecilor și îi invit pe nemți și pe turistizați, să-și pună o întrebare preliminară - tot “pe bază” de turism: cum-când-de-ce-de-cine fusese transformată biserica Sfânta Sofia din Constantinopol în moscheie, iar atâtea lăcașuri de rugăciune, creștine fuseseră dărâmate de cuceritorii otomani ai Sudului Europei? După ce vor răspune, vom mai sta de vorbă. Până atunci, un NU!, hotărât candidaturii Turciei la intrarea în Europa! (zic eu, știind că nimeni nu mă aude), oricât s-ar zbate Americanii și Israelienii (încă o dată: *în ce calitate* pledează aceștia cauza Turciei-în-Europa: ei înșiși ca... europeni? Europeni, Israelienii?; Europeni, Americanii? - vorba Ardeleanului: «Pòche numa-n...»).

- Ieri, la Haifa, un atentat groaznic: mulți morți, mulți răniți - provocat de o tânără kamikaze într-un restaurant. Iar Israelienii au re-pus placa: Arafat este de vină, că nu a împiedecat...

N-am murit niciodată de dragoste pentru Arafat (și din pricina legăturilor strânse cu Ceaușescu), însă adevărul este că “Neîmpiedecătorul” a fost blocat în bunkerul său imediat după provocarea Intifadei de către tovarășul (*tavarișci*) Sharon și a lui Roșie Armată (folosesc arsenalul lor limbistic de pe vremea invaziei Basarabiei și a Bucovinei, în iunie-iulie 1940). Adevărul - dar mai are cineva nevoie de “adevăr” în Palestina? - este că “șeful” Arafat nu are o reală putere: nici de a “ordona” comiterea atentatelor, nici de a le interzice. Cum ar putea, practic, “conduce acțiunile” un bătrân bolnav, claustrat în celula sa? Trebuie să fii tovarășul Pozner - nume generic pentru toți israelienii care nu au suficiente cuvinte (decât în rusește) - ca să emiți mereu, mereu aceeași lălăialitanie: că Arafat este vinovatul, pentru că... nu le interzice palestinienilor să se sinucidă - de disperare...

Vai, vai, vai, nu mai este mult și va avea loc explozia.

La New York, în 11 septembrie a fost ce a fost - din pricina Palestinei - și în niciun caz a Afganistanului; nici din a Irakului, nici din a Iranului. Va fi ce va fi *în* Palestina (cauza efectului) - iar vina,

grea, de sânge o vor purta israelienii, iar vina de autor moral o vor purta americanii (tocmai pentru că se numesc Wolfowitz și Perle și perlele Kagan și Podhoretz și Muravchik și Pletka...)

Luni 6 octombrie 2003

Somn agitat.

Ieri Israelul a bombardat Siria - "în adâncime", nu în zona frontalieră. Tovarășul nostru Pozner ne-a explicat - privind el, atent, concentrat, nicăiri - că Israelul nu a comis nici un act contrar legile internaționale, nu, boje moi, ci potrivit "luptei împotriva Axei Răului - din care Siria face parte"...

Ce mai poți spune în fața unei astfel de nerușinări?

Ce altceva decât că tot americanii sunt vinovați de tot ce se întâmplă în Palestina.

À propos de Pasner, citit (de mine): Pozner...

...Erau nește scriitori sovietici purtând acest nume - unul, făcea pe dramaturgul, avea prenumele Vladimir, îți dai seama: ca Sfântul, Botezătorul și Întemeietorul statului rus - dar mai degrabă ca întemeietorul statului bolșevic: Ilici Lenin...; dar și mai degrabă ca inventatorul democrației-staliniste, contemporanul nostru: Volodea Putin. Mai mișunau și niște diplomați sovietici cu acest nume, implicați și în relațiile cu România - dar mai vârtos cu Franța; chiar de nu vor fi neamuri, din același trib fac parte...

...Am citit undeva că în Anglia (și în America?) niște glumeț'/-cu-orice-preț' au meșterit o bandă video cu Mohamed Nuștiucum-Salamalekum, celebrul ministru al Informațiilor ("Glasul Stăpânului") pe timpul războiului, legendarul aiurit mesopotamic, cel pe care eu îl apropiasem de Pozner. Și ziceam că irakianul, în ciuda evidentei slugăreli a monstrului saddamesc, a rolului important de megafon al Satrapului Suprem, avea un umor turbat, nenorocitul (mai ales că era involuntar...). Nu am văzut banda cu pricina, dar sânt sigur: scos din context, Mahomed-Hogea-Informaționistul și-a pierdut și "spiritul" și salvării - dealtfel s-a predat americanilor acum vreo lună... Și nu văd care ar fi interesul - în Occident - stârnit de un astfel de personaj neexportabil, netransplantabil, avînd echivalent numai în țările comuniste (dovada: Israelul, populat, condus de comuniști-sovietiști-rusiști, nu-l are decât pe tristul, pe întristătorul Pozner: o insultă, o palmă pe obrazul lui Shalom Alechem, patriarhul irezistibilului, năpraznicului umor idiș).

Am reușit (singur!) să fac citibilă **Garda inversă**.

Am reușit să introduc în **Săptămâna Roșie** strofa din "Jalnica Tragodie" beldimanescă, încadrată de comentariul lui Iorga.

Acum cred că textul e (aproape) gata.

Marti 7 octombrie 2003

Am corectat 60 pagini din **Gardă inversă**.

Așa cum bănuisem, Bush a fost de acord cu atacul aerian al Israelului asupra Siriei... Ce să aștepți de la un dobitoc aflat pe aceeași lungime de undă cu Putin, în chestia Ceceniei, de acord, în toate, cu

Sharon, Măcelarul?

Această Americă vrea să impună lumii “morală” ei?

Înapoi la Sharon: evreii îl urăsc de moarte pe Ion Antonescu - și au dreptatea lor;

Să nu aibă și palestinienii dreptatea lor - aceea de a-l urî de moarte pe Sharon?

În care caz cum de evreii vor să ne impună nouă, românilor, nu doar să nu-i mai fim recunoscători lui Antonescu pentru că ne liberase - vai, doar pentru trei ani, de bolșevici - dar să-l condamnăm pentru răul făcut lor și țiganilor - în același timp îl apără de “mânia antisemiților” pe un criminal de război ca bolșevicul Sharon, cel vinovat de persecutarea, alungarea de pe pământul lor, asasinarea multor, mai multor palestinieni (decât evreii, victime directe ale lui Antonescu)?

Joi 9 octombrie 2003

Abia azi am terminat verificarea-corectarea **Gărzii inverse**. Le-am scris Stăneștilor, i-am mulțumit lui Flori pentru dactilografiere - va trebui să-i re-mulțumesc: ce muncă, ce eforturi ca să scoată la capăt un astfel de text...

Marti 14 octombrie 2003

Sânt derutat: am impresia că între timp notasem, totuși, câte ceva. Ei bine: nu. Fusesem colonizat de **Gardă**...

De câteva zile sânt distrus de oboseală: corectez **Arta Refugii** scanerizată de Culcer. Am făcut până acum cca 111 pagini (după ediția Chișinău) mai am de două ori pe atâta.

Miercuri 15 octombrie 2003

M-am oprit din corectarea **AR**. Sânt epuizat - dealtfel am terminat ce mi-a trimis Culcer. Ar mai fi vreo 140 pagini de scanerizat.

N-am notat nimic din ce se întâmplă în jur - și nu pentru că aș fi fost atât de istovit - cât scârbit. Am impresia că, dacă am să tac o vreme, dacă n-am să consemnez toate idiosteniile și crimele din lume, acestea nici n-au să se întâmple... În această privință - “concepția” magică despre lume și viață - aș fi fost un perfect comunist, dealtfel am avut carnet de partid - cel pe care, după lupte seculare de... tentative de recuperare a lui, purtate de dragi-tovarășii-și-pretinii mei personali: Nichita Stănescu, Fănuș Neagu, Dimisianu, Țoiu, Chiriță, Ion Horea («Dă, dom'le, carnetu-ăla, ca să putem merge să bem o bere...»), mi-a fost confiscat (!) de Securitate, la arestarea de la 1 aprilie 1977.

Sâmbătă 18 octombrie 2003

Am terminat ce aveam din **A.R.**, scanerizat. Mai sunt vreo sută de pagini.

Profit de aceste două zile de pauză forțată ca să mă odihnesc.

Duminică 19 octombrie 2003

Ceva mai odihnit, după o jumătate de zi de... necorectură la **AR** și după o noapte de somn, revin la jurnal, ca să consemnez cioburi, zdrențe, fragmente din ce îmi aduc aminte a se fi petrecut în zilele trecute. În dezordine:

- Sharon a declarat că el nu... declarase niciodată că ar fi necesară expulzarea sau suprimarea lui Arafat...

Nostimada nu vine dinspre minciuna groasă, bucoasă-fălcoasă a Sharonului, om politic care gândește cu motorul tancului, ci minciuna la cub a filosofului Finkielkraut: că nu, da de unde, e un act antisemit să se afirme că Sharon ar fi declarat vreodată necesitatea expulzării-suprimării Arafatului în chestie. Amicul Alain (Finkielkraut) a devenit și el un oarecare prostalău, un vulgar răcan (neinstruit militar, pentru motive de boală: hysterică, maică..., ar fi exclamat un personaj din Bogza), voluntar în Armata Roșie a lui Sharon.

Ana explică aceste proaspete afirmații iresponsabile prin frecvența Alzheimer-ului pe Pământul Sfânt. I-am atras atenția că Macabeul Finkielkraut trăiește și macabează din falcă și din tremuriciunea cu care-i neutralizează, laminează, ba chiar culpabilizează pe "partenerii de dialog" - aici, pe pământ francez, nu în altă parte - nu a mai călătorit în Israel de vreun deceniu: de frică...

- Deunăzi, după moartea agenților CIA în Gaza - o bombă sau o rachetă, nu se știe ce anume fuse, pulverizându-le automobilul blindat - în fața ambasadei USA din Tel-Aviv au apărut lumânările, din nefericire prea-obișnuite în ultimii doi ani în Israel, precum și câteva pancarte... Am zis la plural, fiind băiat bun, în realitate era una singură; scrisă în... rusește. Probabil mărturisea durerea rușilor domiciliați în Palestina, pricinuită de moartea americanilor.

Da, domnilor, durere, declarații: "Și eu sunt american!", ca la 11 septembrie (până și la București, la revista 22, semnate de Cornea, Shafir, Adameșteanu, Andreescu, Oișteanu, prin telefon, de Tismăneanu, bravul fiu al vajnicului tată al său) dar scrisă în rusește, soro? Ca să-i dea dreptate tatei - Dumnezeu să-l ierte, că a murit în urmă cu aproape 40 ani - care zicea (zicea și el, ziceri, ca omul năcăjât...) că americanii sunt niște ruși cu (doar) mai multe stele pe drapel? Acum mă bag și eu - ca fiu al omului amărât: ce pizda mamelor lor făcuseră evreii din Rusia până să capete zapiscă de emigrare în Israel (cum ar veni: atâta vreme cât aveau statut de... *refuznici*, adică de persoane cărora le fusese refuzată - pentru moment - emigrarea în Israel)? Fiindcă știu ce făceau congenerii lor din România - de la prieteni de-ai Anei și de-ai mei, din Bucureștii anilor 1970: postulau la "plecare" frecventau cu încrâncenare cursuri accelerate de limbă, de Cărți Sfinte, de Istorie, luni și luni și luni de zile, pentru ca odată ajunși acolo să poată comunica - în limba lor - cu ai lor, vorbitori de ebraică. De ce evreii ruși sunt mai mult (o-ho, mult mai mult!) ruși decât evrei? Doar pentru că - așa cum afirmasem eu în câteva rânduri - prea-mulți dintre ei au puțin sau deloc sânge iudaic? Sau pentru că și-au păstrat din iudaitate doar coaja, însă pe dinlăuntru sunt rusificați în asemenea hal, încât și-au pierdut și

legendară dexteritate în învățarea și practicarea limbilor străine?

Tot Ana intervine, îndemnându-mă să mi-l aduc aminte pe Vladimir Maximov, scriitorul disident (altfel rus-rus, mujic avtientik!), cel care atunci când îl cunoscusem (1978) se afla de ani de zile la Paris, însă nu folosea metrul, fiindcă nu știa să citească plăcile indicatoare; Maximov, acela carele, întrebat de ce nu învață măcar “alfabetul latin”, ca să se descurce aici, în Franța, a răspuns - prin traducător firește:

«Eu să învăț franțuzește? Franțujii să învețe rusește!» - și arătase, pedagogic și victorios un bistro, fiind el partizan, nu doar al consumării nemoderate a alcoolului, ci, surprinzător la “nivelul” lui cultural, echivalent cu al Fănușului Neag’ - al etimologiei rusești (cea care pretinde că francezul *bistro* vine de la rusescul *bîstro!*, *bîstro!* - iute-iute! - cum cereau să fie serviți “les cosaques” care ocupaseră Parisul la 1814 - dimpreună cu prusacii, fie vorba între noi...). Evident, falsă, fiindcă *bistro* vine - hélas! - de la *bistrouille*, cuvânt numind în fran’zește un rachiu de proastă calitate, un, să-i zicem: “trăscău”.

Ana, în continuare, profetește: azi-măine limba oficială în Israel nu are să mai fie nici ebraica, nici engleza - ci rusa.

Eu, răutăcios-de-veacuri, zic în sinea mea: las’ să mai asude, învățînd/ și evreii ne-ruși “limba rusă, cântînd”, că noi ne-am săturat de o învățătură ca aceea, adusă de consăngenii lor în țările din Estul Europei, ocupate... Oare de *cine*, ocupate?

Iată o întrebare - și un răspuns...

Marți 21 octombrie 2003

Au trecut pe aici Nicolae Florescu și soția sa, Ileana Corbea. Iar am bârfit literatura română actualmenteală. I-am incredințat un LD cu **Săptămâna Roșie**, ediția 2 octombrie 2003 - pentru Niculiță. Foarte obosit - din același motiv: corectarea **A. R.**

Vineri 24 octombrie 2003

În sfârșit! Am terminat de corectat-montat **Arta Refugii**. Acum îi fac toaleta finală.

Extrem de obosit.

Ieri, după ce am telefonat la Chișinău, la Iurie Roșca, am trimis un LD cu înregistrarea **Săptămânii Roșii**.

Sergiu Grosu, rugat de mine să se intereseze de soarta lui Colesnic, mi-a spus că este în Canada. Așa se explică tăcerea și inactivitatea sa răsunătoare.

Câteva pricini de iritare:

- S-ar zice că Monică Lovinescu ar regreta că... regretase, cunoscîndu-mă, deci condamnîndu-mă prin faimosul monicism: “*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma*”...

Am fost, fulgerător, impresionat - că așa sînt eu: sentimental, ușor de îmbobinat. Mai ales când am auzit că nu se simte bine, că sănătatea nu-i este înfloritoare... M-a pălit dintr-o dată - după șase ani și jumătate de la ruptura definitivă - dorul de ei amândoi, amestecat cu o crâncenă culpabilitate: vasăzică eu o țin tot într-o supărare, când

îmi vine bine, mă plâng de ei, pun-placa-veche, îi acuz de “păcate vechi” (când? unde?: au oare în coloanele *României literare?*, în coloana Adameșteancăi, numita 22? - vai, doar pe internet...), amintesc mereu-mereu prietenia lor, nocivă, cu Liiceanu (să mă fi vizat doar pe mine complicitatea-le vinovată în chestiunea retragerii de pe piață și trimiterea la topit a **Culorii curcubeului?**) - pe când ei, bieții... Începusem a mă gândi serios la o modalitate de a repara - tot eu!, cine altul? - măgăria lor: le telefonez, le spun că, iată, se apropie aniversarea Monicăi și m-am pornit cu felicitările din zori? Sau mai bine le scriu?

Intrasem într-o stare de agitație fertilă, îmi spuneam că îmi venise ocazia de a-i spune direct Monicăi - și lui Virgil, se înțelege, doar una fac ei - că, iată: mie nu-mi pare rău că i-am cunoscut...

Însă către seară când s-a întors Ana de la lucru și i-am relatat... relatarea-starea... Ea m-a întrebat - cu o naturalețe care m-a azvârlit din șaua cu pricina:

«A scris Monica, negru pe alb, ce-mi spui tu că ar fi spus? Unde? Când? Arată-mi ziarul, cartea! Că, acum, îi pare rău că afirmase, în scris, în 1997: “*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P.G.*”? - te cred pe cuvânt de onoare, dar ca cineva care am suferit și eu de trădările ei, de vânzările ei, de anatemele ei, doresc să văz proba-scrisă - unde e?»

Am tăcut. Nu găseam răspuns, pentru că nu exista proba. Pierdusem din vedere “amănuntul”: Monica Lovinescu nu așternuse pe hârtie regretul potrivit căruia, acum, ar regreta... - așa cum așternuse pe hârtie regretul-prim: *Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P.G.*... Doar se zicea că ar fi zis...

Adevărat să fie că, acum, Monica Lovinescu regretă vorbele-proaste lansate drept sentință - excomunicarea? Dacă da - nu am nici motive să nu cred într-o asemenea posibilitate, nici mijloace de a verifica informația și, la urma urmei, nici chef: nu este căderea mea. Ci - ca să spun așa - este căderea Domniei Sale. Or Domnia Sa nu mi-a trimis, prin poștă să zicem, măcar un bilețel - care “să rămână între noi”...; nu mi-a dat un telefon în care să-mi comunice recentul regret.

Și încă o dată Ana avea dreptate: unde, în care număr din revista 22, în care volum din jurnalul publicat la Humanitas scrisese Monica Lovinescu negru pe alb - așa cum negru pe alb scrisese, în martie (sau februarie?) 1997 - că... regretă că m-a cunoscut...? Măcar asta și atâta, fiindcă “binele” pe care mi-l făcuse urcă, în timp fie și până în vara anului 1989, când, după ce m-a isterizat și pe mine cu “complotul Țepeneag-Breban”, după ce m-a împins să sar în apărarea ei, certându-mă cu mulți din ai mei, m-a vândut, de nu m-am văzut, a încheiat “pacte” căcăcioase cu Țepeneag, și-a dat întâlniri “clandestine” cu Breban... Însă Marea Trădare - față de mine - a fost după “revoluție”, când a făcut asociații cu Pupăzan, cu Cristovici, cu Berindei, cu Fata Cornii, nu doar “uitându-mă” pe mine, dar dînd cuvânt de ordine să nu care cumva să fiu încunoștiințat. Și culminînd - vorbesc tot de Marea Trădare - cu întâlnirea de la ei de acasă, din februarie 1990, în vederea alcătuirii portofoliului noii edituri Humanitas. Am crezut multă vreme că neconvocarea mea - deși de săptămâni repetată până la sațiu - s-a datorat tot zăpăcelii legendare - uneori simpatice a Domniei Sale Monica Întâia (și ultima) - însă cu timpul am înțeles: persoana mea, “apucată” (calificativul îi aparține, cu el m-a “ajutat” să... nu obțin o

rubrică la Europa liberă și față de Noël Bernard și față de Vlad Georgescu și față de Ratesh...) ar fi constituit o piedecă serioasă în realizarea editurii cu pricina și chiar dacă și în absența mea au propus spre publicare **Coloarea curcubeului** și **Gherla**, în curând (peste trei luni, în timpul mineriadei) avea să le vină confirmarea strălucită a tezei lor, anume că Goma le strică jocurile și locurile; că este un ceea ce se cheamă : nociv. Iată de ce Monicii nu au scos măcar un mieunat când Liiceanu a trimis la topit cartea de mărturii despre 1977 - tot de **Culoarea Curcubeului** vorbesc...

Concluzie: Monica Lovinescu nu regretă cu adevărat că spusese-scrisese (în februarie 1997): “*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma*”. Pentru că Monica Lovinescu nu și-a comunicat în scris, tipărit-difuzat regretul al doilea care l-ar anula pe întâiul.

Deci: Monica Lovinescu este o adevărată româncă-de-bază. Ca și cum nu ar fi fata lui E. Lovinescu; de parcă nu ar fi fost o occidentalizată, ba chiar o franțuzită de pe când era în România.

Mie nu-mi pare rău că am cunoscut-o. Îmi pare rău că nici acum nu are bărbăția (!) să-și recunoască eroarea. În public. Fiindcă în public m-a anatemitizat.

Fiindcă tot am atins punctul dureros:

Chiar fără acest zvon (că i-ar părea rău că îi păruse rău...), bănuiala mea din chiar primul moment al citirii condamnării la moarte a mea (am verificat: în 22, numărul din 18-24 februarie 1997), anume că acele cuvinte - le repet: “*Îmi pare rău că l-am cunoscut pe P.G.*” nu îi aparțin; fiindcă, așa: nu este posibil să aparțină Monicăi Lovinescu. Ea face măgării de intrigantă, de aranjistă, de combinaționistă, de amnezistă-zăpăcistă - deci altfel ar fi sunat cuvintele “supărării” ei. Cuvintele acelea sub care și-a pus semnătura Doamna Monica Lovinescu (și nu văd care ar fi eroismul asumării unei asemenea murdării) sunt ale altcuiva, aparțin unei duble-țoaape dupe Dâmbovița-apă-dulce, alianță rezultată din încrucișarea porcului cu capra. Fiindcă numai o țoa’-țoaapă de București (dacă nu s-a înțeles, repet: o struțocămilă sub arătare de porcapră: Liiceanu+Adameșteanu) a fost în stare să expectoreze-lătrece-cotcodăceze asemenea oltenism țigănitizat: «*Îmi pare rău că te-am cunoscut...*», lipsind, pe hârtie, concluziunea: «*mânca-ți-aș...*».

- Un alt motiv de iritare mi-a pricinuit un text publicat în *Observator Cultural* din 21.10.03, intitulat “Paul Goma blues”, semnat de Dumitru Ungureanu.

Probabil nu mă înșel când spun că semnatarul ar putea fi un prozator care îmi plăcuse mie foarte, acum vreo zece ani. De astă dată nu este vorba de calitățile de prozator ale autorului textului (care pot fi remarcabile), ci despre necalitățile sale de scriitor-publicist.

Întâmplător, D.U. nu-mi este favorabil, nu-mi este defavorabil. Atât că... persoana mea îi este indiferentă.

Este acea indiferență, nepăsare, futuimăsism(are), rezultate din ignoranță - și din mândria românească de a nu ști nimic, din a nu “pătrunde” în inima fleacurilor - aceasta constituind marca scriitorului român cotidian; a inginerul sufleticol, cel care nu a murit dimpreună cu realismul socialist, trăiește, scrie în prezent, doar despre prezent, în

perfectă neștire, neinteresându-l trecutul - o inutilitate, din punctul său de vedere (fiind și el un structural autocronic).

Ceea ce e mai îngrijorător: ca publicist - chiar dacă o face din an în paște - D. U. nu lucrează cu instrumentele adecvate unui asemenea demers; cu mijloacele celui care informează, nu doar povestește. Am să mă ocup mai pe larg, cândva, de D.U., deocamdată bag de seamă și la el, cu tristețe, că “analizând o temă” (eu fiind acea temă), formulează judecăți abrupte, categorice, fără apel - de pildă: “Goma este antiamerican”, însă nu pune întrebarea care ar trebui să devină tic mental la un prozator și publicist: *De ce?* De unde reiese - că aș fi anti-?

De ce, de pildă, eu, D.U., cred că G. este “antiamerican”?; *de ce* cred eu, D.U. că “nu are nici o importanță că G. are sau nu are dreptate”? - când interesul este (ar fi, vai, în alt univers decât cel românesc) de a arăta în ce constă “antimericanismul” lui G.; de ce mi se pare mie, D.U., că “nu are nici o importanță dacă G. (obiectul articolului, nu?) are sau nu are dreptate”...?

A, dacă va răspunde că pe el nu-l interesează asemenea detalii, că nu se simte obligat să cunoască astfel de fleacuri, atunci riscă să primească replica:

«Dacă nu te interesează, iar ca urmare nici nu cunoști “fleacurile” - de ce vorbești despre acele fleacuri? Doar ca să te bagi în vorbă, să te afli în treabă? Nu ar fi mai înțelept - nuanțind: mai puțin-idiot - să te abții de a-ți da cu părerea despre fleacurile pe care nu știi de unde să le iei, necum unde să le pui...?»

Îmi ziceam, citind atacurile calificativnice venite dinspre creaturi ca R. Ioanid, G. Andreescu, Shafir, Reichmann, D. Pavel, M.D. Gheorghiu - că luînd eu cunoștință de propostele lor, mă fulgerase ne-dorință de a le da ripostă; fiindcă aceia nu au intenția de a angaja un dialog, ci doar de a arunca de după garduri, din prin tufișuri pietre, fructe putrede, balegi înghețate, calificative expeditiv și idioate ca “antisemit”, “negaționist”, “postmodernist” (sic-sâc!) - atâta tot, fiindcă suscitații nu sunt oameni care să aștepte vreun răspuns, cu atât mai puțin replică, fiind ei structural dintre cei care scupă de la balcon și se ascund; din cei care dau-și-fug.

Și ce fel de “dialog” poate fi angajat cu un prozator - altfel foarte bun - ca Dumitru Ungureanu (dacă el este cel bănuț de mine, dar cine nu-i bun prozator în România? chiar și Iacoban și Săraru și V.C. Gheorghiu și Lăncrănjan - apud Marian Popa, ordonanța lui E. Barbu). Nici un fel de dialog, fiindcă prozatorul foarte bun Ungureanu, nu a știut și nu știe (și se simte: nici nu are dorința să afle) ce este acela și la ce servește (dialogul) - *el scrie un text publicistic așa cum și-a scris proza: în indiferența rezultată din ignoranță cea mai desăvârșită* - față de... personajul său.

Pentru D. Ungureanu, în articolul său, eu nu exist ca... persoană, nici ca autor - și eu, de, totuși, cărți - ci ca personaj al prozei sale, despre care autorul poate scrie orice (și contrariul), fără teamă, fără regrete - fără întrebarea: «Și dacă Goma a avut - măcar pe sărite - dreptate?»

Sâmbătă 25 octombrie 2003

A dat Dumnezeu și am terminat **Arta Refugii**.

Duminică 26 octombrie 2003

Ieri mi-a venit *Jurnalul Literar* pe iulie-august.

Ciudățenie: așadar marțea trecută (în 21 octombrie) am fost vizitat de Nicolae Florescu și de Ileana Corbea. Știind că revista nu are fonduri, nu i-am întrebat dacă au mai scos vreun număr după cel de acum un trimestru. A adus el vorba (spunând că a publicat pagini din **Jurnal 2003**). Totodată s-a scuzat: nu mi-a trimis și mie numărul, pentru că nu au bani. Or în materie de neavut bani de timbre sânt specialist recunoscut, deci n-am scos o vorbă. La plecare a promis că va face în așa fel încât să-mi parvină un exemplar...

Se vede că este plecat demultișor de-acas', fiindcă pe banda de hârtie stampila poștei române zice: "15.10.03"... Deci șeful nu a știut că subalternii îmi trimiseseră și mie.

Și acesta e un foarte bun număr - și nu doar pentru sfântul motiv că mă publică pe mine (cu **Jurnal 2003**), nici că există o cronică a Elvirei Iliescu la **Basarabia** - și nici pentru că la "Punctul pe i" Titu Popescu, în "Suntem între două scrisori", după ce vorbește de scrisoarea - imens dezamăgită - a lui Eliade ca urmare a, totuși publicării (evident, trunchiate) a dialogului său cu Păunescu, în 1971, simetrizează cu scrisoarea lui Iliescu și "confirmarea de primire" a mea.

Le iau în ordinea paginilor (ah, ce enervante sunt "trimiterile"! - cronica Elvirei Iliescu beneficiază de două - deci de... trei optimi de pagină...): "Uitările Alexandrei Laignel-Lavastine" de Mac Linscott Ricketts; "Silviu Crăciunaș sau privire retrospectivă" de Nicolae Florescu (spre rușine mea, în afară de numele Crăciunaș nu mai știam nimic altceva); "Convenția de armistițiu" de Mihai Romniceanu - fragment din cartea ce va apare la editura J.L; texte de și despre Amăriuței, o dezbatere inițiată (sper, pentru că un asemenea "caz" nu a fost "caz"...) pornind de la o scrisoare imaginară a Tiei Peltz adresată tatălui său, I. Peltz, - mort cu 12 ani în urmă, iar cu și mai mulți, prin 1950, arestat și condamnat pentru "crimă împotriva umanității" de Securitate, ca urmare a denunțului lui I. Călugăru și a declarațiilor lui Ury Benador, F. Aderca...; alte texte despre Blaga și Eliade; un dialog cu Annette Wiewiorka, despre "Shoah business", în fine un text de Radu Negrescu-Suțu în apărarea Nicoletei Franck, atacată de un Mustățâ - pe motive de bătrânețe și de apartenență la altă etnie...

Înapoi la Peltz: i-am citit **Calea Văcărești și Foc în Hanul cu tei** târziu, după 1965, volume împrumutate de gazda mea, anticarul Radu Sterescu. Întâmplarea a făcut ca tot atunci să dau cu nasul de Faulkner... Ce poate fi comun între Faulkner și Peltz? Nimic - pentru alții, pentru mine însă... Tata încă nu murise, îmi erau proaspete în urechi și în măruntaie zicerile lui - devenite tânguiele, oiveieli: «Noi, refugiații din Basarabia și din Bucovina suntem ovreii zilelor noastre...». Deci lumea zugrăvită de Peltz îmi era, nu doar apropiată - ci ca-și-a-mea, alcătuită din mizerie, nesiguranță - dar și din caldă solidaritate («Să ținem legătura...»); din spaimă de viitor: arestare,

deportare; din spaimă de moarte - dar și din umor; dar și din curaj; dar și din frum'șete... Mă scufundasem în ea până la sprincene - așa cum, tot pe atunci mă scufundasem în Faulkner - și nu rezultase nici o contradicție... etnică.

Nu știam - nici Sterescu, în dubla sa calitate: de anticar și de fost deținut politic nu știa (corect: nu mi-a comunicat și mie) - despre pătimirile lui Peltz, "agent al Siguranței", cum îl zugrăviseră congenerii I. Călugăru, Ury Benador, concurenți ai săi, dar și inevitabilul F. Aderca... Corectez: nu "zugrăviseră" (neutru), ci denunțaseră.

Că am amintit de Păunescu, trecerea se face natural, tot "pe bază de denunț": ieri am primit de la Luca Pițu o scrisoare și o tăietură de ziar (*Ziua?* - de când?) în care ni se povestește, cu chipuri (fotografii), cum i-a demascat Păunescu, de la tribuna Senatului, pe "turnătorii personali" ai săi: Caraion și Doinaș...

Adevărat, *Ziua* vorbește de... "cine vorbește!: Păunescu!", însă tot nu observă:

1) Furnizorul Casei Porcuale, ar zice Luca Pițu, altfel-spus a numitului Păunescu, este nu altul decât tovarășul plotoner Onișoru, el i-a pus grațios senatorului la dispoziție "documentele" incriminatoare;

2) Chiar de am admite aiureala de tip Pelin-Jela că cei doi foarte-mari-poeți l-ar fi turnarisit pe un căcăcea precum Latrinian Hăulescu (cu care, nu-i așa, ei se aflau în concurență feroce pentru laurii Poeziei Române) - întrebarea trebuie să vizeze cu totul altceva, la urma urmelor, dovada că acuzația este rezemată pe adevăr:

"În ce măsură turnătorii turnătorilor mârșavi i-a cauzat bietului turnat - altfel martir -, neamprostului, Scuipatului-la-Gard-Adrian Porculescu-Cântar (trimitere la masculinul femininului 'Cântării...'), nu neapărat la ponderalitatea animalei)?"

- a fost el dat afară din casă - "i s-a luat casa" (cea dăruită de Ceaușescu), măcar ca lui Breban în 1971?;

- a fost interzis de a mai hăuli?, de a mai urla?, de a mai isteriza stadioane întregi de tineri analfabeți - întru supraanalfabetizarea cea de toate zilele?, de a mai comite vagoanele-cisternele de versuri-publice?, de a publica versurile-intime (în care se plângea, în hexametri, de procesele de divorț, de condamnările cu... pensia alimentară)?;

- a fost trimis la țară - ca pedeapsă?;

- măcar la pușcărie - pentru o oră și un sfert...?

Nu m-aș mira dacă aș auzi azi-mâine că și ministrul Securității Pleșiță a fost informat de subalternu-și Onișoru că fusese - cu răutate și sadism, din gelozie strict scriitoricească! - turnat de Goma.

Orice e posibil la Poarta Orientului Etern.

Luni 27 octombrie 2003

Ieri, la Bagdad, un atentat (cu niște Katiușe... confidentiale) împotriva americanilor și a colaboratorilor: un hotel bine păzit. Taman acolo fusese găzduit Wolfowitz. El nu a fost atins, s-a ales doar cu spaima (să fiu psihanalizat: oare de ce, văzându-l pe Wolfowitz tremurând ca varga, în timp ce povestea atentatul, îl vedeam pe Hitler, după tentativa de suprimare a lui de la... "Wolfschanze"?), însă alții - da.

Sânt convins: curajosul răzbelnic Wolfowitz, principalul “ațîțător la război”, ca să folosească termenul drag neamurilor lui, nu are să mai calce pe un “teatru de luptă”, de-ar ști că nu va mai rămâne “Numărul 2 al Pentagonului”. Ca toți ceilalți belicoși, în frunte cu Bush - cu excepția lui Powell - neștiind ce-i aceea armată.

Azi un alt atentat, cu automobile kamikaze, împotriva sediului Crucii Roșii. Bilanț provizoriu: 30 morți, civili. Teribil.

Și împotriva Crucii Roșii, care funcționase și pe timpul lui Saddam...

Irakienii înșiși sunt sătui de atentate - de la cel împotriva ONU care a pricinuit moartea lui Viera de Melo. Dar ce pot ei face?

Americanii, în inteligența lor fără de fruntarii se miră - în stilul lui Pozner de la Tel-Aviv: «De ce, oare, nu iau ei, irakienii, măsuri ca să nu mai existe atentate?» Oare de ce?

Uite de (oare) ce: Americanii “Liberatori” după încheierea (oficială) a războiului au fost extrem de ocupați cu furgăsirea petrolului, cu împărțirea prăzii viitoarelor comenzi de reconstruire a țării, nici prin gând nu le-a trecut să repare rețelele de apă și de canalizare, de electricitate (tot de ei distruse, cu boambele lor), de distribuire a benzinei cea de toate zilele. În această băltoacă a ignoranței, a nepăsării, a egoismului sălbatic i-au tras și pe englezi (care, umblau niște zvonuri, ar fi știut câte ceva despre Irak, de pe când îl colonizaseră - da' de unde!, uitaseră), fiindcă în Sud, la Bassra, în zona britanică nici în ziua de azi nu există apă curentă și electricitate...

Biata populație: îi suportă pe milițienii irakieni americanizați; pe saddamiștii reactivați, acum și pe “străini” - neirakieni, ei ar forma echipele de kamikaze - cu aceeași resemnare cu care îl suportaseră pe Saddam. Ce soartă și pe oamenii de acolo...

Ai zice că sunt români - doar și fiii Traianului și ai Decebalei îl suportaseră pe Ceaușescu, până ce trimișii KGB-ului îl - nițel - împușcaseră... Abia după ce s-au asigurat că Tiranul era oarecum cam mort și nu mai (prea - sânt mort după relativismele ardelenesti, mamițo!) mișcă, s-au adunat de prin șanțuri și au început să urle că ei vor Rivoluție!, că ei vor Capul lui Ceau'!

L-au avut - oferit pe tavă de Iliescu-și-popo'ul.

Marti 28 octombrie 2003

Comentînd tragedia de ieri, de la Bagdad, lumina lumii Bush a pretins că totul este în regulă; că e bine... când e rău. După el s-a luat - surprinzător - Paul Bren(n)er. Numai Powell s-a arătat îngrijorat, admitînd că, într-adevăr, America nu se aștepta la una ca asta...

Una-ca-asta a început a fi sonorizată de Americanii înșiși, atât în manifestațiile de stradă, cât și în presă. Una-ca-asta a căpătat un nume - vechi, cu sinistră faimă: Vietnam...

Dublă catastrofă ar fi dacă Americanii, speriați de propria-le eroare, și-ar pune, după obicei-le strămoșesc, palma-n cur și ar părăsi Irakul așa cum abandonaseră Vienamul; în graba mare/ cu coada-ntre-picioare.

Doamne-fereste, nu ar fi fost “mai bine” să-l fi lăsat pe Saddam să-i saddamească pe irakieni în liniște. “Mai bine” ar fi fost dacă

Americanii s-ar fi apucat de treabă *altfel*. Adevărat: le-ar fi fost nesfârșit de greu să gândească întâi, abia apoi să acționeze - cel mai ușor fiindu-le să dea cu boamba, de suuuus, din cer și atât, fără grijă că vor fi siliți într-o bună zi să coboare pe pământ, "pe teren" întru consolidare, necum pentru a da seama de crimele comise.

Distrușterea Irakului, a țării lor i-a supărat foarte pe irakieni; și *jefuirea ei* - cu care liberatorii-ocupanții și-au început "opera de reconstruire", vizînd doar petrolul (în folosul clanului Bush) și construcțiile încredințate lui Cheney, altfel vicepreședinte al acestei mari și generoase și dezinteresate (până în pânzele albe) țări...

Însă acum, că nu mai poate fi dat înapoi nici timpul, nici faptele, (nici grelele păcate ale negândirismului) catastrofală ar fi hotărîrea americanilor de a se retrage din Irak, lăsînd în urmă ruine și haos.

Nu știu cum anume își freacă mâinile în așteptare, Iranul (probabil nu mișcă, acum, știind că para le va cădea drept în gură, singură), dar perspectiva unui stat islamic alături - un alături înghițibil - este terifiantă.

Dacă se va adevăra și acest "punct", vina o va purta America.

Fiindcă s-a lăsat dusă de nas de banda de neoconservatorii likudnici și de protejatul-aliat fidel, Israelul.

America și Israelul au agitat ideea "cruciadei", ele au dezinformat lumea întreagă (nu chiar, însă cei care nu era de acord cu acest adevăr-bolșevic au fost desemnați ca "dușmani-ai-poporului"), în privința "armelor de distrugere în masă" deținute de irakieni; America și Israelul au mințit cu nerușinare și fără teamă că vor da seama de înșelătorie, pretinzînd că există o legătură strînsă între odiosul Saddam și atentatul de la 11 septembrie.

Pe scurt: agenții Mossadului - din echipa de la Casa Albă și de la Pentagon - ei au dezinformat America, ridiculizînd și reușind să facă neluabile în seamă informațiile din sursă CIA, parvenite cu doi ani înainte de atacul de la 11 septembrie în legătură cu terorismul, însă negate-deformate-transformate de... CIA (personală a) lui Rumsfeld.

Pentru ca acum, profitînd de zarvă, să legifereze implantarea noilor colonii în Palestina. Iată care era... castravetele: interesul Israelului și numai al Israelului, nu pacea în lume.

Joi 30 octombrie 2003

Ieri nu am notat - am dormit... Eh, somnul, ce medicament, ce balsam, ce consolare pentru bolnavii, neconsolații de noi. Eram eu de ani de zile obosit, însă probabil nu prea-prea - a trebuit să corectez textele rezultate din scanerizare, ca să realizez ce este o adevărată oboseală...

Vineri 31 octombrie 2003

Numărul din 30 oct.-5 nov 2003 din *Le Nouvel Observateur* publică fragmente din eseul "La Prison juive" de Jean Daniel - deasemeni replicile date de Alain Finkielkraut (se putea să lipsească tocmai el?), de Théo Klein, de marele-rabin Sirat și de istoricul israelian Idith Zertal - o femeie, însă cum nu există feminin

pentru “istoric”... - cum ar suna de pildă: “*istorica* Zoe Petre...”? Bine ar suna!

Iară și iară: Jean Daniel “perseverează în eroare”, carevasăzică în... antisemitism - am să produc aici câteva citate (să-mi fie iertată traducerea, nu totdeauna respectînd canoanele Bibliei ortodoxe):

“Ideea că evreii putuseră să-și impună un destin carceral și că ar fi propus o imposibilă grandoare umanității [întregi] mi-a venit într-o zi, la Ierusalim. Discutam cu un dominican, dealtfel sionist [!] și cu un profesor israelian, pacifist. Eram în anul 2000. Ei se întorseseră din Gaza tulburați, răvășiți de ceea ce văzuseră din nefericirile palestinienilor, însă adăugau că indignata lor compasiune fusese anihilată, la întoarcere, de un atentat kamikaze [palestinian]. Cum, oare, și unii și alții puteau uita ceea ce își făceau [pricinuiau, provocau] unii altora? Profesorul evreu a citat cuvintele Goldei Meir:

“«*Noi vă vom ierta poate într-o bună zi de a ne fi ucis copiii, însă nu vă vom ierta niciodată pentru că ne-ați pus în situația de a ucide copiii voștri...*» [...] - ce umanistă, parol!, se vede că e născută la Kiev.

“Iată-ne, deci, după scandaloasa încercare a Shoah-ului în pateticele convulsiuni israelo-palestiniene. Filosoful evreu Martin Buber amintea că «*nu va exista legitimitate pentru Statul evreu [hebreul] decât în măsura în care acesta [statul] va fi acceptat de către toți vecinii*». Iar Simone Weil spunea despre cuceriri [ocupări de teritorii - n.m.]: «*Niciuna nu este acceptabilă [admisă] în afara celei care permite colonilor să facă [să fie] una cu indigenii*». Însă, condamnat la agresiune prin ‘refuzul arab’, cum ar fi putut acest mic stat să se facă acceptat fără a se impune prin forța armelor? Aceasta era capcana. Rămânînd credincioși Legământului care preconiza întoarcerea în Sion, ei [evreii] deveneau necredincioși injoncțiunii de a nu fi decât preoți și martori.

“Aceste contradicții (...) mi-au inspirat sentimentul, dintrodată limpede, evident: evreii se închiseseră ei înșiși într-o adevărată închisoare - pe care o iubeau cu pasiune. La urma urmelor, vedeau în această închidere a poporului ales servitutea și grandoarea condiției evreului. (...) Închisoarea putea avea arhitecturi varii, însă evreii constatau, în disperarea lor jubilatorie, că de fiecare dată când încercau să scape, o forță îi prindea din urmă, îi întorcea ca să-i pedepsească, să-i rescufunde în mândrie și în nefericire, la condiția carcerală. (...)

“De ce acest comportament? Cred că am găsit răspuns atunci când m-am izbit de conceptele fondatoare ale Alegerii și ale Legământului în primele capitole ale Bibliei ebraice [Vechiul Testament - n.m.]. În această iluminare premonitoare mi-am spus că umanitatea întregă va fi, într-o bună zi, poftită să se alăture evreilor - în închisoare. Și că nu vor fi mai fericiți (...).

“Iudaismul a inventat [Dumne]zeul unic. Pornind de la cuvântul său, de la Revelațiile Sale a fost răspândită învățătura după care omul se condamnă fugind de [îndeplinirea] poruncilor legate de Alegere, de Legământ și de înrădăcinarea într-un pământ iudaizat [«...à l'enracinement dans une terre judaïsée»]. Nu numai că Dumnezeu dăruiește evreilor un pământ deja locuit de o seminție care Lui, în principiu, îi este tot atât de dragă ca toate celelalte, dar El a impus noilor veniți obligația de a lupta împotriva băștinașilor; și îi condamnă la un

comportament exemplar, adică de a nu se închina zeilor cananeeni și de a nu uita Tora și cele Zece Porunci. (...) Nu este acesta un paradox: să ceri unui popor să fie ‘exemplar’, știind că exemplaritatea nu poate fi decât un privilegiu [dumne]zeesc? Pe de altă parte, nu rămâne o contradicție cruntă între faptul de a dăruia lui Israel un pământ confiscat altora [băștinașilor] și în același timp să-i ceri respectarea strictă a unei... sfințenii naționale?

“O țară, o națiune, un popor, un stat - toate clădite pe o Carte. Și ce Carte! Întâia oară când l-am întâlnit pe Ben Gurion, cum el îmi vorbea de Spinoza, (...) l-am întrebat dacă crede în Dumnezeu. Întrebarea nu l-a șocat, ba chiar mi-a răspuns că ea [întrebarea] nu este ‘israeliană’. Pentru el, unul dintre fondatorii Statului evreu, prim-ministru în momentul în care-i puneam întrebarea, era suficient ‘să crezi în Carte’. O avea pe masă, Cartea. Spunea că se servește de ea în toate împrejurările. Se putea, deci, separa religia de Revelație? Cum să acorzi o asemenea importanță unui text dacă nimic transcendent nu îl justifică? Ben Gurion a răspuns că nu era vorba de a refuza transcendența dintr-un text, ci de a evita de a o defini. Oricum, există o Carte conținând principiul de căpătâi al umanului și al lumii - asta era suficient pentru a fonda un stat și un destin.

(...) “Cartea conține istoria omenească, cu violențele, cu crimele, cu războaiele ei. Povestiri [istorii] în care poporul ales se vede obligat, pentru a supraviețui ca instrument al voinței divine, să administreze dușmanilor săi - cu ajutorul lui Dumnezeu - cele mai crunte pedepse. Cele zece plăgi ale Egiptului să fie opera unor eroi și sfinți? Când Israel previne o agresiune, atacând, câștigând războiul, ocupând teritorii, pentru a preveni o altă agresiune apoi refuză restituirea acestora, invocând Biblia și faptul că în Carte acele teritorii se numesc: Iudeea și Samaria - ceea ce este adevărat - însă în acest caz cum se comportă Statul Evreu? Ca oricare alt stat? [...] Aici se află problema Răului. A Violenței. Dacă există probleme pe care un popor ales trebuie să le rezolve, nu sunt oare chiar acestea?

“Născut în scopul de a o termina odată pentru totdeauna cu antisemitismul creștin, Statul Israel s-a dezvoltat, alimentând un nou antisemitism: cel arab. Puternice organizații evrești, intelectuali stimabili s-au grăbit să decreteze că este vorba de resurgența aceluiași fenomen - pe un teren diferit. Concluzie gravă. Infideli mesajului Auschwitz-ului, ei nu fac distincție între barbaria căreia i-au fost victime, doar pentru că se născuseră și existau [ca evrei] și suferințele îndurate din pricina a ceea ce fac ei, liberi și suverani. Pentru prima oară în două mii de ani, israelienii sunt stăpâni pe destinul lor național. ei se află acum în *a face* - și nu în *a fi*. Or, iată că mulți dintre ei, orbiți pe veci de fatalitatea Răului, se dovedesc neîn stare de a face distincție între dezastrele suferite la Auschwitz și războaiele pe care le poartă cu înamicii lor, în Israel. [...]

“Aproape toate problemele care privesc supraviețuirea Statului Israel se învârtesc în jurul folosirii violenței, a justificării, a dozajului, a urmărilor sale. Ni se va atrage atenția că acestea sunt afacerile fiecărui stat - mai ales tânăr. Adevărat. Se mai poate avansa teza potrivit căreia toate țările ‘revoluționare’ trebuie să-și pună problemele scopului și ale mijloacelor, ale trădării principiilor de prezervarea a

existenței sau a libertății refuzate inamicilor libertății. Însă, pe de o parte, ceea ce nu admitem pentru statele care se definesc ‘*revoluționare*’ de ce am admite pentru Israel? Pe de alta, în măsura în care acest stat pretinde - în mod discutabil regăsirea patriei pierdute acum două mii de ani, dar și înrădăcinarea în țara Bibliei, pentru a continua să poarte mărturia mesajului biblic - în acest caz suntem în drept de a fi mai exigenți cu el [statul] decât pare a fi el, cu el însuși. După cum spune Pierre Vidal-Naquet: «*Paradoxul Israelului: este totodată realizarea visului de normalizare - avînd, în fine, ca alții: grăniceri, închisori și judecători care vor umple acele închisori - și întruparea unui foarte vechi mesianism care tinde să creeze o cetate dreaptă. Eu însumi simt ceva din acest vis și, pentru a da un exemplu clar: un torționar israelian [...] mă indignează mult mai mult decât un torționar francez*».

“(...) Ca să știm ce este un stat, să recitim paginile lui Hegel: un stat este un monstru rece care nu are aliați și are doar interese. Acesta este un stat ca altele. Israel nu poate, în același timp, cere să fie tratat, aici, ca toate țările aflate în război, (...) iar dincolo, în mod diferit de toate celelalte țări [...].”

“Nu înțelegem Israelul dacă nu măsurăm în ce măsură victoria din 1967 i-a îmbătat [turmentat, zăpăcit] pe evrei în totalitatea lor. Evreii cei mai laici, mai puțin tradiționaliști, cei mai ingnoranți ai culturii lor, ‘*deiudaizații*’, cum îi desemna Raymond Aron, au început a fi interesați, chiar pasionați de/pentru chestiunea evreiască. Victoria israeliană a intensificat legăturile Noului Ierusalim cu diaspora și a făcut să reînvie iudaismul în mediile ‘*deiudaizate*’ - sau ‘asimilate’. Fiecare israelian s-a dovedit a fi, de atunci, prețios ca soldat, nu doar ca martor; ca un combatant, nu doar ca un mesager.

“L’*avénement* d’Israël (în sensul de venire pe pământ, coborîre, ca Mesia) a devenit de atunci: [și a provocat o] ruptură. Fiindcă se substituie lui Mesia însuși. Nu este recunoscut ca atare: evreii din întreaga lume nu dau fuga [să fie martori la minune]. Dar el (l’*avénement*) devine scut - atât împotriva ostilității seculare, cât și împotriva agresivității înconjurătoare. Face mai puțin vie antica speranță și mai puțin necesară așteptarea. Dacă el împiedecă înrădăcinarea în alte părți: mai puțin pentru a rămâne disponibil pentru Ierusalimul universal sau ceresc, cât pentru a apăra acest Ierusalim: pământesc, recucerit și amenințat. Evreii nu mai trăiesc în speranța și în credința învingătorilor, ci în teama și în tremurul de spaimă al învingătorilor. Începînd din momentul în care nu mai există «la anul - la Ierusalim» fiindcă este: «astăzi - la Ierusalim», virtutea speranței trece pe al doilea plan în raport cu virtuțile tradiționale. Evreii se află în-construcție - deci în-război. Cu atât mai vârtos, cu cât, după Ben Gurion: «*ei (evreii) nu-și pot permite să piardă un război*»

“Dar pot ei să poarte orice fel de război, fie acela defensiv - și pentru cât timp? Dăruit Israelului, pământul rămâne totuși, proprietatea lui Dumnezeu și poporul nu se poate considera la el (acasă), decât dacă îl primește în permanență ca pe un dar: «*Țara (pământul) este al Meu, voi vă aflați la Mine, ca emigrați (pribegi) și ca oaspeți*» Dacă darul este definitiv, posesia efectivă a lui este condiționată: Deuteronomul, în termenii cei mai duri cu putință prezice poporului

lui Israel că va fi alungat de pe acest pământ, dacă nu respectă Legământul (Alianța). Aici este de căutat crudul capriciu al unui Dumnezeu care încredințează poporului său un pământ a cărui apărare implică, fără îndoială, credință Alianței, însă o trădare a Alegerii și a celor Zece Porunci. [...]

“Este insuportabil faptul că nu putem, azi, vorbi de Ierusalim cum vorbim despre Cordova și despre Amsterdam. Dacă există un oraș în care inspirația oamenilor și mizericordia divină ar fi putut să se întâlnească, pentru a face să strălucească, fie și o flăcăruie de speranță, pentru a a face să domnească asupra cetății pacea între cetățenii de bunăvoință, ca să prefacă sabia în plug și ura în fraternitate), ar fi putut să fie acel loc ales, sfânt, unde toate dovezile Alianței sunt reunite. Cum să accepți că Ierusalimul nu este cea catedrală în care săracii, persecutații și păcătoșii ar găsi adăpost grație unui drept de azil pe care nimeni nu l-ar putea revoca și unde nici o armată nu ar avea dreptul să pătrundă? Faptul că se pot duce lupte în Ierusalim mi s-a arătat, de cum am învățat istoria regatului franc și a cruciadelor, ca o desanctificare, o păgânizare a unui loc rămas magic în mod miraculos și care oferea [expunea, arăta] - niciodată cicatrizate - toate rănilor lumii.

“Însă când, în 1967, a avut loc reunificarea orașului, evreii au început să creadă într-o misiune reîncredințată de Dumnezeu poporului ales pentru a face să fie respectată pacea, toleranța și... cine știe, chiar dragostea... Pe scurt, să fie uitat Canaanul...”

“Azi această iluzie apare ca o absurditate nesfârșită. Oricum, dacă aș fi dorit o probă suplimentară a capriciului cu care Dumnezeu trata poporul Său (sau popoarele Sale), sau de masochismul cu care înseși popoarele inventaseră această cetate de trei ori sfântă - este evident: Ierusalimul mi-a furnizat-o.

“Ne aflăm în inexcuzabil, în ireparabil, și în impensabil. Inventatorii Dumnezeului unic și a cererii Lui de dragoste necontrolată, monoteiștii care au imaginat sensul Istoriei [...] au prefăcut Orașul Lumină într-o oarecare cetate grecească unde se desfășoară lupte între atrizi orbi, pe întuneric. Trebuie să ai sufletul bine ancorat în trup, pentru a rezista acestei ofense la adresa rațiunii și a compasiunii. [...]

“Iar când aflu că fanatici palestinieni trag asupra evreilor în rugăciune și că un israelian fanatic ucide palestinieni prosternați în fața mormântului lui Avram, atunci îmi spun că închisoarea evreiască a devenit a tuturor.”

Nu găsesc necesar să reproduc “replicile”. Singura intervenție rezonabilă, normală este a istoricului Idith Zertal de la Universitatea de la Ierusalim - din care extrag doar:

“Am putea spune că «la prison juive» este doar o metaforă, însă ea încarnează, azi construcția faimosului Zid [al Ierusalimului] care distruge totul în jur: oamenii, natura, spațiul, viața și care nu va da securitate Israelului, ci riscă de a-l închide și mai mult - întoarcere tragică în ghetto”;

“Ah, ce fruct otrăvit, acești coloni care guvernează, azi, Israelul! Nu noi am cucerit aceste teritorii - teritoriile ne-au ocupat, cucerit”;

“Mi-a plăcut paradoxul lui Jean Daniel: «*Pentru un necredincios, eu sunt unul foarte religios...*»”

Vineri 31 octombrie 2003

În această toamnă urâtitoare, deprimantă, dușmănoasă eseul lui Jean Daniel publicat fragmentar în *L.N.O.* mi-a adus o rază de lumină și o adiere de consolare:

Nu sânt singurul care spune lucruri aspre - și drepte!, clamez eu, ca să nu rămână vreo îndoială - despre evrei și despre Israel, ultima oară în **Basarabia**, în **Săptămâna Roșie**, în jurnal...

Atât că între noi, “spuitorii” există o deosebire de esență: Jean Daniel este evreu - eu ba. Iar deosebirea poate fi percepută diferit - și contradictoriu: eu ca “antisemit”, el ca “trădător” (or, ca și la bolșevici, trădătorul este mai periculos decât un “dușman” simplu). În același timp, un evreu are autorizație (de la evrei...) să vorbească “și despre lipsuri”, vorba campionului obiectivismului-socialist S. Damian - fiindcă el se exprimă, nu-i așa, în cunoștință de cauză, dinăuntru; or un *goi* este, prin natură străin, citește: ostil; deci *goi*-ul urmărește, nu îndreptarea evreului, ci moartea lui!

Sânt mulțumit de muncă - la starea ochilor mei, descifrarea unui text ca cel al lui Jean Daniel, tipărit cu literă mărunță este o tortură; și o performanță. Totodată mă bucur (sic), fiindcă, obosit fiind, temător de lectura unor texte puchinoase, nu am trecut în jurnal un dialog extrem de interesant, publicat de *Télérama* ultimul număr, dintre scriitorul israelian, romancier, eseist, David Grossmann născut la Ierusalim în 1954 (am mai vorbit despre el, elogios) și Camille Mansour, politolog palestinian, născut la Haiffa în 1945, crescut în exil în Franța. “Convorbirea” lor, construită pe falsuri istorice, de o parte și de alta (dar, vorba unui cuscu: “dusă pe un ton de civilitate și de perfectă bună-credință”...) a devenit inutilă după eseul lui Jean Daniel - acesta interpretând, alternativ, simultan, ambele tabere - și, desigur, cu mai multă strălucire.

Pentru a multa oară îmi exprim regretul că Raymond Aron nu mai este în viață - ar fi fost de cel mai mare interes opinia sa despre situația actuală din Palestina.

NOIEMBRIE

Sâmbătă 1 noiembrie 2003

Încep luna sub cele mai rele auspicii. Iată ce i-am scris Ancăi Hațiegan:

Paris, 1 noiembrie 2003

Anca Hațiegan,

Bucuria de a fi primit - în sfârșit !- vești dinspre Cluj a fost, nu întunecată, ci murdărită, năclăită, bulibășită de “aspectul” (cunoscându-l pe Goiciu, știți că el voia să spună: “halul”) revistei fostă *Echinox*. Evident, vorbesc de numărul recent, 1,2,3/2003.

Accept că, nefiind masochist, nu am găsit motive de jubilațiune privind (și nu citind - am să revin) extemporalul despre cartea mea, **Basarabia**. Deducând ce anume “conține” (altă trimitere la clasicul Goiciu), am înțeles scenariul: Dom’ Profesor - cel care aproape vă zmulse exemplarul **Basarabiei** din mână - ca să-l citească!; cu ochii săi, personali! - nu a avut timp să o facă (ce știm noi cât de copleșiți de treburi înalt-culturale sunt dascălii ghe la Cluj, mai ales când sunt și scriitori), așa că a rezolvat problema românește: a încredințat (nu, ci: pasat...) cartea unui elev - premiant, altfel; dacă nu a citit el însuși mai mult de două pagini (hai: cinci), va avea ocazia să-i afle “conținutul” - nu mai scăpăm de bibliografia românului, fie el și poet universitar: Goiciu și de Brucan - din rezumatul scolarului diligente.

Și așa a fost!

Acum că am indicat sursa nemulțumirii personale, trec la cea generală - nu întru totul, fiindcă vizează și textul Ancăi Hațiegan:

Pe aici, pe unde mă învârtesc-supraviețuiesc multe (și urâte) am văzut la viața mea. Chiar și “grafici” de publicații confidențiale (ni se introduc în cutiile poștale). Însă o “grafică” mai murdară, mai năclăită, mai proastă, mai respingătoare, mai dezgustătoare, mai sabotoare a textului (revista fiind, vrea, nu vrea genialul “conceptor grafic”, în primul rând destinată textelor-de-citit, abia în al șaispelea rând “contemplării operei grafice”) - nu am întâlnit!

Drept care îi invit pe cei care fac revista *Echinox* să ia în mână ultima-le ispravă, să o privească (prima pagină, prezentarea, firma: o primă-pagină care nu spune nimic - un record în materie de comunicare!); apoi sigla revistei: păduchioasă, ilizibilă, urâtă; să încerce echinoxilioții clujești să deslușească ce stă scris (totuși, scris...) la mijlocul coloanei a II-a din pagina 3; să încerce să pătrundă rațiunea prezenței balegii grafice de la pagina 7; cât despre paginile 8-9, apoi 10-11, 12-13, dacă ele/ei le găsesc lizibile, ba chiar frumoase ba chiar ultra-moderne (tendance...) - atunci să și le prindă cu pioane pe perete, să le aibă în față, mereu, ca să nu mai aibă somn normal măcar un trimestru.

După ce am zis toate aceste răutăți, mă întorc la textul Ancăi Hațiegan: mă întreb - și cat în jur, poate-poate dau de cineva capabil să formuleze un răspuns câtdecătuși:

Pe lângă ilizibilitatea pricinuită de capodopera graficianului casei, rămâne chestiunea corecturii textului:

Este acesta un text corectat, mult-stimată, ba chiar cam-iubită Anca Hațiegan? Măcar... privit în fuga calului (sic), întru constatarea că are nevoie de a fi prășit, greblat, măturat - hai să nu pretind: mângâiat?

Ce faceți voi, acolo, la Echinoux Universității din Cluj? - bineînțeles, în-afară-de...? Dar 1,2,3/2003 trimis este o insultă aruncată cititorilor care, cu certitudine, așteptau noul număr! Și care, în locul unei repetate-reînnoite bucurii culturale, primesc în obraz, peste ochi o balegă "grafică" de neîntâlnit nicăiri pe pământ și un text ce n-ar fi trebuit tipărit în stadiul în care a și fost - sau poate tocmai în starea-brută, în necorectarea lui, în șarmul-naturel al lui șade, mă rog frumos, valoarea-i... grafică?

Nu există nici o explicație, nici o justificare pentru făcătorii revistei. Se poate spune despre toți cei care avea datoria să vegheze la măcar corectitudinea textelor - că au strălucit prin absență, iar când s-au întors (de pe unde fuseseră duși, întru vacanțe culturalizare...), puțin le-a păsat că au găsit ce au găsit: o oroare. Puțin le-a păsat că "artistul grafic" își făcuse de cap, considerînd revista, preț de o vară, jucăria lui - în loc să fie trimis înapoi, la școală, să mai învețe, nu doar să maimuțarească ceea ce e mai urât pe lumea asta urâtă.

În fine, să se supună unui cincinal întreg de penitență, în care să dialogheze în chilia sa cu gazeta-de-perete concepută de geniul său (creator, mie-mi spui!), iar la vorbitor să-i vină, trimestrial, în ordine: directorul, redactorul-șef, redactorul-șef, adjunct, secretarul de redacție - să mediteze dimpreună la comunul păcat împotriva culturii scrise și tipărite.

Deocamdată atât, iubită Anca Hațiegan.

Aștept alte prilejuri de dialog

Pe curând,

Paul Goma

Duminică 2 noiembrie 2003

Aniversarea lui Filip. A plecat de ieri la/ cu Marine, felicitările îl vor atinge numai pe cale telefonică.

Ei bine, deși "a trecut o noapte, ba chiar și o zi" - citat infidel din Baconsky, nu regret tonul scrisorii către Anca Hațiegan.

În cazul de față nu poate fi invocată sărăcia-la-români: namavutismul, namștiutismul exagerat evocate-invocate în toate împrejurările nu au ce căuta aici. Onest ar fi din partea întregii redacții, în frunte cu directorul, sfârșind cu secretarul - "graficianul" iese din chestie, el fiind structural inocent - să se adune în jurul unei cești cu ceai (bine, cine vrea cafea, cafea să-i fie), să răsfoiască numărul ultim din *Echinoux* și - în sfârșit - **să vadă!** Iar dacă nu li se cere prea mult culturalilor clujici, să și interpreteze normal cele văzute, în sensul de a accepta că internetul este un mijloc, nu un scop; "cultura de/prin internet" nu este cultură prin ea însăși, ci numai ca suport, ca agent al scrisului - fie el materializat pe un ecran de ordinator.

Ieri, înainte de a mă porni să scriu epistola către Anca Hațiegan, fiindcă Filip era încă acasă, i-am arătat exemplarul din *Echinoux* și l-am rugat să spună ce crede el despre "prezentarea produsului". I-l întin-

sesem închis, vizibilă fiind doar prima pagină, cea de prezentare. Însă el și-a retras și capul și mâinile, iar prima întrebare a fost orifiata:

«Ce-i asta?»

Bine, eu sânt o persoană din străvechea generație, pe de o parte, a mea “concepție despre prezentarea grafică” a unei reviste culturale poate fi depășită, poate fi datată, poate fi considerată tradiționalistă, chiar reacționară, de ce nu? Mi s-ar mai reproșa că am rămas cu imaginea publicațiilor românești - deci vechi... - firește, un neadevăr, fiindcă chiar de nu aş frecventa presa politică și culturală și artistică franceză, tot aş fi agresat prin televiziune de “ultimele cuceriri” în materie...

Or Filip, “nu că e fiul meu...”, dar el este, în primul rând francez (de origine română, adevărat), chiar dacă nu are cetățenia franceză, are educație franceză ; în al doilea rând, deși a venit în Franța la vârsta de doi ani (în exact 20 noiembrie 1977), după o pauză-lingvistică de vreo trei ani, în care el vorbea în casă numai franțuzește, noi numai românește, rămâne unul dintre puținii - dacă nu cumva singurul dintre copiii-de-români-în-Franța care vorbesc-citesc românește curent. În fine, în al treilea rând - și nu cel mai lipsit de importanță: Filip este de profesie grafician; infografist - a făcut Facultatea de Arte Plastice, a Universității Paris VIII, are o licență și o “Maîtrise d’Arts et Technologies de l’Image” - însă înainte și în timpul și după studii a lucrat “în domeniu”. Dacă adaug că mediul în care trăiește este cel plastic-informatic (Marine, prietena lui de peste cinci ani, este profesor de arte plastice, ea însăși pictor și istoric al artelor plastice), am spus, cred, esențialul despre cunoștința-de-cauză în care vorbesc despre *Echinox* 1, 2, 3, /2003.

Luni 3 octombrie 2003

Nu am mai notat nimic despre Irak, prea erau multe și proaste veștile. După doborârea unui elicopter de transport (16 morți, 18 grav-răniți) și mai cu seamă după declarațiile iresponsabile ale lui Rumsfeld, că “așa e la război: greu - însă noi continuăm...”, a început să se vorbească din ce în ce mai insistent de “irakizare” - contaminare de la “vietnamizarea” de sinistră amintire.

Aseară am auzit-o pe Madeleine Albright (?) interogată de un adevărat și meritat partener de dialog al ei: Karl Zero : turcul și pistoala! Fără nici o rușine, cucoana pretindea că Americanii trebuiau să rămână concentrați pe Afganistan, să nu deschidă frontul în Irak... Dar despre copiii irakieni, supuși blocusului după războiul din 1991, cei care mureau?, senină, pretinsese că ea nu avea ce să le facă...; dar despre Palestina? - a refuzat să vorbească, oțostroafa, cică să-și rezolve *ei* treburile interne... Putoarea! Moartea miilor de copii irakieni - problemă internă? (când era ea la afaceri, sub Clinton); Zidul Rușinii, alungarea de pe pământurile lor, cu tancurile, cu avioanele, a băștinașilor, colonizarea sălbatică de tip Sharon, raidurile ucigașe în lagărele palestinienilor, în care, pentru un “activist” căutat sunt uciși 20-30 civili și dinamitate 10-15 case? - astea sunt “treburi interne”!; pe care *ei* să și le rezolve - dar așa sună discursul Israelului, nu al USA... În fine, ar fi trebuit să fie...

Noroc că printre atâția evrei răi, înrăiți, imbecili, imbecilizați de evreitatea neasumată se mai găsesc și ființe normale - ca Jean Daniel.

Excedată de laudele la adresa lui, de citarea cu orice ocazie din textele lui, Ana mi-a sugerat la un moment dat, fie să-i scriu, fie să-l vizitez, să-i spun prin viu grai ce cred și eu despre chestiunea Palestinei - «doar vă cunoașteți, de pe când vă detestați cordial»... I-am răspuns că nu simt deloc - dar deloc - nevoia de a-l vedea, de a-i vorbi, (m-am certat cu el acum douăzeci și cinci de ani, m-am săturat) mi-e cald să știu că există și evrei rezonabili, neisterici, de bună credință (cu atât mai vârtos, cu cât ieri, la o dezbatere televizuală, am picat pe inevitabilul Finkielkraut și, ca să nu fac și eu o criză de epilepsisterie, prin contaminare, am trecut repede pe alt canal, fiindcă îi cunosc până dincolo de saț poezeaua).

După trei zile de ploaie, vânt, nor, azi: lumină, soare, ai zice că vine primăvara. Da, dar ea nu vine. Că așa-i ea: ne-vinătoare la comandă. Deși, ca să stau așa cum stau și să judec așisderea, nu mi-aș dori o primăvară; nici o vară (mi-am adus aminte de cea de... astă-vară); o iarnă ar merge, cu condiția ca ea să fie plină de zăpezi statice și de ninsori dinamice (sic) - acolo, la ea, afară; estimp eu să stau în casă la căldură și să privesc pe geam la statismul-dinamic al iernii.

Mi s-au comunicat pe cale orală (mai exact: telefonică) o sumă de reproșuri formulate de românii de pretutindeni, internați. Pe lângă acelea de... "antisemitism", semnate-citeț-curajos-anonim: "Harry", "Avy", "Samy", "Iony" - ba chiar și "XYZ", mi se mai găseau cusururi - acestea dinspre *goi*-i mei pentru că... "tăcusem", pentru că "nu scosesem o vorbă despre nefericirile poporului, în timpul campaniei pentru votarea unei noi constituții".

Crunt de adevărat: nu scosesem o vorbă despre "nefericirile poporului" - nici pe timpul lui Dej, nici pe al lui Ceaușescu, nici pe al lui Iliescu I, nici pe al lui Constantinescu, nici pe al lui Iliescu II - exact acela (tot despre popor este vorba) care votase, cu drag, ce i se poruncise să voteze - și în luna mai 1990 și în anul 2000 - adevărat, la îndemnul intelectualilor țării.

Dar, vorba Anei: De ce aș fi scos o vorbă acum - în 2003 - când niciodată, mă auzi, mițule, niciodată nu luasem, ca să spun așa, cuvântul, pentru a vorbi de nefericirile poporului - și al meu, concedea un vajnic internaut, sub semnătura: "Jony" - exact așa grafiat, pronunțat, certamente: Neluțu. Da, domnule: de trei decenii stau cu deștu-n cur (și fac cultur'), spre deosebire de confârtații - dar mai ales de confârtațele mele Blandiana, Adameșteana, Cassiana și alte "rezistente" - acelea, da: ele, cu un curaj nebun, cu un admirabil spirit de sacrificiu își puseseră pielea pe băț/în bătaia puștii securității de fiecare dată când "poporul nostru" se afla în dificultate. Nu i-am pomenit pe vânjoșii reprezentanți ai sexului tare: Buzura, Manolescu, E. Simion, M. Martin, Al. George - ce să mai vorbesc de Pippidi, de Pleșu, de Liiceanu, eroi ai postmortemismului - și alții și alții care "după revoluție" culeseră exact ce nu semănaseră ; și nu meritară.

Dar profitaseră din plin - și de "înainte de rivoluție" și de "după..."

Ciudată apare această vehementă critică la adresa mea (probabil și la adresa altor bătrâni "disidenți") din partea tineretului-din-ziua-de-

azi - exact cel care habar nu are de nimic “dinainte de 1989”, căruia i se fâlfaie de “trecut”, căruia puțin îi pasă dacă X a fost victimă sau călău, dacă făcuse pușcărie sau băgase pe alții la pușcărie (ba chiar îi anchetase).

Păi, domnule: dacă nu știi nimic; dacă nu vrei să afli nimic - ca să nu-ți încarci memoria ta, de “istoric tânăr”; dacă ești susținător al tezei că trebuie musai să ne reconciliem securiști cu deținuți, turnători cu turnați, bătauși cu bătuți, futători cu futuți - pentru ca, nu-i așa, tot românul să fie bine și România să prospere - pentru de ce îmi reproșezi mie că nu am mișcat un deget când poporul era în pericol mare - pe chestia noii constituții?

Să-ți spun tot eu: Fiindcă tu - și tot neamul tău neamprostic - nu ai făcut nimic, nicicând pentru țara de a cărei soartă ți se frânge inima abia acum și, în sfârșit, constatând catastrofa, cauți consolare și ajutor în altă parte, la *altcineva* - care, se zice, își mai băgase capul în gardul treburilor de acest gen - numai că și în asta ai întârziat, iar când ai belit ochii ai văzut că “țara” se afla în căcat până la sprincene. Deci nu-ți mai rămânea decât să acuzi pe *altul* că nu făcuse ceea ce trebuia să faci tu, măgarule, dintru început.

Multe foloase a adus internetul - dacă îl amintesc doar pe cel slujitor mie, nepublicatul pe hârtie. Dau drumul unor texte, pe calea undelor electromagnetice (?) și... Și... ce fac eu, autor-expeditor? Nimic, rolul meu s-a terminat, eu fiind azvârlitorul de butelii în mare. Este adevărat, când, după o vreme, îmi vin vești dinspre cunoscuți ori anonimi că au “citit” pe internet cutare text - întâi și-ntâi mă mir: «Cum, chiar au ajuns la *un* destinatar - bine: *doi?*»; apoi mă bucur ca orice autor aflând că un exemplar din cartea sa a fost răsfoit...

Nu mai că eu sânt un internaut atipic. De fapt nici nu sânt internaut, fiindcă încredințez “discursul” meu lui Filip, lui Brega de la Chișinău, lui Culcer, din vecini - ei mi-l ambalează, difuzează, distribuie, amplifică. Din câte am înțeles (“până în cele din urmă”, vorba lui Săraru...) internauții dialoghează, schimbă idei, schimbă cuvinte, scrisori, corespundează.

Am văzut și eu câteva mostre - trecute pe hârtie, pentru uzul meu personal. Și nu am avut în fața ochilor proba materializată a unei discuții, a unui schimb de păreri, de idei - a unui dialog. Ci a unor monologuri aglutinate, făcute morman, doar aparent succedate în timp.

Se reproduc, pe internet “discuțiile” pe viu: se formează o pereche, apoi un grup - în care se vorbește; despre ceva. Trece unul pe lângă grup, se oprește, ascultă, așteaptă puțin, intervine. Normal ar fi fost (vorbesc de grupurile reale, de vorbitori care sonorizează cuvintele, undeva, la un colț de stradă, la o masă de cafea, pe un coridor) ca noul venit, după ce ascultă despre ce se vorbește și după ce găsește că are și el... părerea lui, abia atunci să intervină. Oricum, intervenția lui să fie în legătură cu ceea ce se discuta înainte.

Așa ar fi normal. Civilizat. Binecrescut. Cultural...

Însă, după modelul sonorizat, are loc (sic) cel electronizat. Rezultatul - o hărmălaie, chiar dacă-i lipsită de decibeli, dar sigur: fără sens, fără cap și coadă, te-ai crede în piața Belleville, unde fiecare vânzător de legume-fructe își laudă marfa (deducția mea,

constatarea: mai degrabă îi alungă pe potențialii cumpărători prin răcnetele lui disperate) strigînd, zbierînd - discursul lui nefiind nici propostă, îndemnînd la participare, nici răspuns la o întrebare. Fiindcă, nu-i așa?, suntem în democrație, unde fiecare cetățean are dreptul inalienabilul la... exprimare. Și, în loc să-și aducă de acasă un scaun, să urce pe el - ca în Hyde Park - de acolo să-și recite poezeaua, monologul, opinia sa (personală!, știut fiind că există și opinii ne-personale, ba curat-impersonale), doritorul nostru de exprimare - personală, cum altfel - se bagă, se vîră, se introduce în vorbă, în suflet - cu problema lui, cu oful, cu povestea lui. Pentru căci, ca să ne exprimăm în gramatica lui, s'tem în democrație, ce 'zda mă-sii, prin urmare are și el - ca și alții - dreptul de a-și face publice opiniile.

Firește, sunt infinit mai constrîngătoare, mai limitatoare a libertății (individuale) dezbaterile pe hîrtia tipărită. Pentru că în acele cazuri lucrează factorul timp; apoi intervine factorul... arbitru; cel care primește, selectează, periază, ordonează... monologurile, le montează pentru a da aerul unei dezbateri. Putem deplînge dirijismul, orientarismul politic, umoral al selecționatorului. Dar rezultatul este mult mai puțin rău decît lălăiala on line.

Ardelenii au o vorbă: «Venit' la noi, să grăim niînica». Internauții - nu doar români - vorghesc mult, ca să comunice niînica. În această privință se aseamănă cu alți (sau aceiași) consumatori ai tehnologiei recente: telefonătorii prin aparate portabile. Din mijloace (și ce mijloace minunate!) sculele acestea au devenit scop - pentru necuvântătorii noștri congeneri. Dar și internetul și telefonul portabil: ce libertate! ce posibilitate de comunicare între oameni! Ce minunat pentru tine, solitarul, însinguratul, timidul să iei-legătura cu oricine de pe lumea asta, prin internet! Nimeni nu-ți cere bilet de intrare, nimeni nu te întrebă «în ce problemă?» ai venit, iar ție, odată "intrat", nimeni nu-ți cere să iei cuvântul în această temă, nu în alta, nimeni nu-ți atrage atenția că habar n-ai de tema discutată - dar ce: discutătorii au? - deci interviu. Doar suntem în democrație...

Cu telefonul portabil nu mai este vorba despre un "forum"; ceilalți sunt/este celălalt, cel de la capătul fără-firului. Și această sculă minunată este... minunată: ea nu doar îți facilitează, intermediază comunicarea cu celălalt, dar uneori/adeseori telefonul devine - iertați di vorbă ră - femeia gonflabilă. Or numai cu telefonul portabil poți gonfla - scuzați, pardon - femeia în chestie: fiindcă numai cu portabilul vorbești pe stradă - în auzul trecătorilor, în al stătătorilor la o coadă de ceva, în al așteptătorilor într-o stație de altceva. Și nimeni nu pune la îndoială onestitatea ta, nu verifică, autentifică dacă într-adevăr, vorbești cu cineva sau cu... tine însuți, autogonflatul. Te-ai prefăcut că formezi un număr, te prefaci că vorbești cu celălalt - nimeni nu te poate controla, fiindcă nu se aude ce spune celălalt al tău. Tragi cu ochiul în jur: necunoscuții care te aud nu sunt deloc indiferenți; ba chiar geloși pe tine, în general (lupta de clasă din negura veacurilor: tu ai ceva ce el nu are - aici: telefon portabil); sunt geloși pe tine, în special: el nu are o femeie cu care să discute atît de dragăstos (la telefon), cum discuți tu...

Nu sînt eu acela care să-i critice pe telefonătorii-portabili (așa mi-a ieșit din fuga clapelor ordinatorului). Și eu - ca tot omu' năcăjât -

îmi doresc comunicare cu semenii, mai ales cu semenele; și eu, în pușcărie, îmi fabricam - nu gonflabila, pe atunci nici nu auzisem de așa ceva - dar tot un înlocuitor de femeie: de gândit la ea, de vorbit cu ea, de iubit (cu ea/pre ea). Cât despre simulatul comunicării - nu scot o vorbuliță; nu numai că am practicat mental acest viciu-solitar, dar chiar pe hârtie, în **Gherla**. Acolo nu este materializată, audibilă decât vocea mea; cea a interlocutorului - o ea, firește - trebuie dedusă.

Mi-a venit revista *Bucovina Literară* (pentru întâia oară o văd), numărul pe septembrie 2003, cu articolul lui Petru Ursache "Oliolio, frate răzleț", despre **Basarabia** și despre **Săptămâna Roșie**. Am să le scriu mâine - și Magdei Ursache, trimițătoare a câteva cuvinte bune.

Un sondaj în Europa - pentru Consiliul european? - în proporție de 59% - la întrebarea:

"Care sunt țările care prezintă cel mai mare pericol pentru pace?",

Răspunsuri au fost:

"1. Israelul;

"2. Coreea de Nord;

"3. Iranul;

"4. USA".

Prompt Israelul a protestat, acuzând Europa de... - de ce altceva, dacă nu de antisemitism!? (ah, îl și aud pe Finkielkraut vociferând, anatimizând "Franța, cea mai antisemită țară" - deci nu mai e Germania cea-mai?, va fi încetat și România de a mai fi cea-mai?, că vorba ceea, tot nu era vorba de Franța, ci de Europa).

Din partea Parlamentului european se exprimă Olivier Duhamel:

«"Antisemitism"? - dar cetățeni ai unor țări dintre cele mai filosemite, ca Danemarca, au răspuns prin cca 70% de da-uri, desemnând Israelul ca țara prezentând cel mai mare pericol pentru pacea lumii; "antiamericanism"? - dar exact țările cele mai proamericane: Anglia, Olanda, au dat răspunsuri în jur de 60%... antiamericane.»

De aici, două concluzii (la mintea cocoșului):

Ceea ce se numește opinie publică nu coincide cu orientările-măsurile de politică externă guvernamentale. Dar deloc!;

Oricât ar vrea isterici ca Finkielkraut să asimileze antisemitismul cu antisionismul, ca să acuze în bloc goimea, nu reușesc (față de *goi*, firește, fiindcă evreii atacatori sunt blindați pe la ochi, nu-i mai faci să vadă realitatea în veac). Danezii: într-adevăr, ei sunt reputați filosemiți, dar, uite: nu sunt deloc de acord cu politica sionistă, deci rasistă, deci segregționistă a Israelului.

Două nostimade:

- în protestul său (că ea nu este - deloc, deloc - o țară care amenință pacea lumii), Israelul, ca un școler puturos, pârăște în modul următor:

«De ce, în sondaj - și în clasament - nu a fost luată în seamă Palestina? Ea este cea mai periculoasă țară pentru pacea lumii!» - asta fiind întâia oară când Palestina este recunoscută ca "țară" de către evrei (ce va fi pățit după aceea rostitorul din partea Biroului Politic al Comitetului Central Israelian!)

- coincidență sau ba: imediat după anunțarea rezultatelor

sondajului cu pricina - și după protestul hotărât israelien (de astă dată nu prin inevitabilul Pozner), Sharon anunță că el este dispus să dialogheze cu noul prim-ministru palestinian...

Măi, drăcie! Să fie pusă această “hotărîre” pe seama Țării Sfinte unde zilnic se petrece câte o mare-minune?

Martți 4 noiembrie 2003

Continuă scandalul în jurul desemnării Israelului ca țara cea mai amenințătoare a păcii lumii:

- Unsuosul-uleiosul-măslinosul Berlusconi - el fiind președinte al... Europei până la 31 decembrie 2003 - face scandal, protestează energic, se zbate, dă din picioare și din proteza danturală, pretinde că sondajul este nereprezentativ, deci fals - pentru a trage această strălucită concluzie (a analizei), cum i-ar zice gazetarii italo-francezi: această berlusconadă:

«Nu este oportun de a desemna printre țările care amenință pacea lumii Israelul și USA - înseamnă a arunca discreditul asupra lor...».

Cum să fie oportun? Nu este - deloc - oportun! În limba noastră cea dulce - ca un fagure de miere - se mai spune: «Nu-i momentul»...

Eh, “momentul” - cel care niciodată nu este el - când nu-ți convine ție...

Dar exact așa gândea, vorbea - sincer - și Monica Lovinescu atunci când eu cârteam împotriva protecției exagerate, nemeritate, nedrepte de care se bucurau din partea sa Blandiana, Manolescu, Paler cu Dimisianca lui (și înainte dar și “după revoluție” hoitari ca Liiceanu, Adameștenca, Hăulică): «Nu-i momentul»... Contaminat de gândirea-far a Doamnei Monica, s-a exprimată identic-așișderi și Gânditorescul D.C. Mihăilescu(1); eu îl încondeiasem în “Unde am greșit?” (fiindcă à propos de cartea lui M. Nițescu opină că...“pică prost [comentarea ei] chiar acum, când se apropie alegerile, iar Opoziția trebuie să câștige” - să recunoască: un oportunism de cea mai joasă calitate), el m-a pus bine în “cronica” sa din 22, februarie 1997, la **Jurnal I-II-III**. Cine își imaginează că D.C.M. m-a atacat cu atâta violență în minciună doar pentru a o apăra pe Monica Lovinescu, biată victimă inocentă a mea - se înșeală: Cavalerul fără Prihană fusese ulcerat de ceea ce scrisesem despre el însuși - în **Jurnal de Noapte Lungă**, la pagina 324. Aceeași - dar aceeași motivație i-a mânat în război contra mea (sub pretextul apărării Monicăi Lovinescu) - pe Pruteanu, pe Dimisianu, pe Alex. Ștefănescu, pe Ioana Pârvulescu, pe Buduca, pe Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, pe Bianca Marcovici... Cât despre Gabriela Adameșteanu și Gabriel Liiceanu, ei rămăseseră atât de... tăcuți, nu participaseră la campania *deschisă* împotriva mea, din simplul motiv că ei își făcuseră treaba, vorba lui Ostap Bender - în taină: ei fuseseră cei care îi telefonaseră la Paris Monicăi Lovinescu, aducându-i la cunoștință că Goma - prin **Jurnalul** lui - o atacase în mod mârșav (termenul aparține lui Liiceanu) și că ea, Monica/ trebuie musai să-i dea replica - dar una după care să nu se mai ridice... - iar addenda cu propunerea aparține Adameșteanei. Cum Monica Lovinescu va fi zis că mai întâi trebuie să citească ce scrisesem eu, amândoi au convins-o că au citit ei, să aibă încredere în citania lor,

acum e urgent ca replica să fie fulgerătoare: o închizătoare de gură fără apel, în legătură cu “ingratitudea” lui Goma - uite, ei retelefonează peste cinci minute, să le-o dicteze prin telefon, ca să intre în numărul acesta al 22-lui, pe prima pagină!

Ceea ce Monica Lovinescu a și făcut.

“Momentul” - pentru a rosti ceva-de-rău de Israel și de USA? El (de moment vorbesc, în continuare) nu este niciodată. Pentru căci! Căci-pentru: antisemitismul și antiamericanismul sunt cele două mari plăgi ale Egiptului mondial - două, care a(u) devenit... una.

Cine nu crede că așa stau lucrurile să-i întrebe pe Shafir, A. Cornea, Volovici, Oişteanu, D. Pavel, M.D. Gheorghiu, G. Andreescu R. Ioanid și următorii, printre care Vasile Gârneț și Vitalie Ciobanu de la revista buzuristo-securistă de la Chișinău *Contrafort*, viteji apărători - printre basarabeni! - a onoarei virginale a evreilor bolșevici, martirizatorii noștri, din iunie 1940 până în clipa de față.

Miercuri 5 noiembrie 2003

I-am răspuns lui Gabriel Stănescu la propunerea de a edita *Jurnalele VII-XI*. Am trimis scrisoarea.

S-a trezit - în sfârșit! - stânga israelieană! Însuși Shimon Perez a recunoscut: foarte târziu - dar nu prea târziu... Rămâne de văzut ce va face (stânga), nu ce va zice, că de zis...

Scandalul cu Israelul se întinde în alte direcții: un general german a fost pensionat forțat pentru că a avut nebunia -“deranjamentul”, expresia aparține ministrului apărării - de a-l felicita pe cutare, “unul și mai deranjat”, citat tot din ministrul nederanjat - care declarase că și evreii alcătuiesc un popor de vinovați (ceea ce nu este adevărat, zic eu, aflat în treabă, fiindcă nu accept că ar exista “popor de vinovați”, după cum nu accept că există “popor ales”) - pentru că foarte mulți dintre ei au participat la Revoluția din Octombrie, “în calitate de komisari”. Asta este... insuficient-adevărat, bag de seamă eu, aflatul în treabă, spre disperarea lui Shafir: nu numai că au participat la Catastrofa din Octombrie 1917, ci au pregătit-o (dacă ei înșiși se laudă că au inventat, întâi marxismul, apoi “Marea Revoluție din Octombrie”...) și au participat la ea, nu doar “în calitate de komisari” (adică executanți), cum zice “antisemitul” neamț, ci ca “factori de decizie, încă din neagra ilegalitate”. Și chiar dacă Stalin a căsăpît o bună parte și dintre ei, în Marile Epurări, foarte mulți evrei au rămas să-l slujească - și pe el (precum Kaganovici), și pe “antistaliniștii” care au urmat. Procentual, dintre etniile din Lagărul Comunist evreii fiind coplesitor de numeroși.

Germanii - ei, da: sunt, de peste jumătate de secol, “poporul vinovat-care-plătește-și-va-mai-plăti”. Fără termen.

Dealtfel singurul. Alți Mari Vinovați - doar în pragul secolului al XX-lea: Austro-Ungurii, Turcii, Rușii - nu; aceștia au plătit doar prin amputări teritoriale crimele lor, întinse pe secole și secole.

Cât despre americani...

“Cine să-i judece pre ei, într-un Nürnberg II fascist?” - m-am (auto)citat din **Săptămâna Roșie**.

Intervenția generalului cu pricina mi se arată cu cea/cele ale lui Liiceanu, Manolescu, Tudoran de acum câțiva ani: acest contemporan Moș Teacă neamț a ieșit în față și a... raportat - fără a cunoaște bine-bine, temeinic subiectul discursului.

Nu mă pot lăuda că aș fi insul care vorbește în perfectă cunoștință de cauză despre evrei. Însă eu mi-am asumat riscul de a deschide gura despre ceva-despre-care-se-tace (ca în catolicismul Inchiziției, ca în comunismul Marii Terori), știind: orice, oricât de adevărat ar fi ce voi spune/scrie, oricât de verificabile mi-ar fi informațiile pe care mă reazem, nu am nici o șansă de a "câștiga" în fața evreului rezumator, simplificator, falsificator-de-citate, acuzator, terorist care, fără scrupule, mă va întrerupe, va vorbi despre *altceva* și va încerca să-mi închidă gura cu: «Ești antisemit!», exact după tiparul metodei securizate de pretutindeni (oare de ce?, mă întreb eu, retoric, însă nefiind eu chiar atât de "antisemit" cum pretind și ne-semiți ca Totok, D. Pavel, G. Andreescu, Laszlo A., nu-mi duc gândul până la capăt - de frică...), care încerca să mă anihileze, nege prin: «Ești dușman!».

Cu atât mai destinat "înfrângerii-prin-închiderea-gurii", cu cât vor fi destui dintre cei care gândesc ca mine - dar nu vorbesc despre "asta", nici să-i tai!, după principiul exprimat de altfel simpaticul Alexandru George: «Ce, eram prost să scriu împotriva lui Ceaușescu?» (iată de ce n-are ursul coadă, iată pentru de ce eram eu "prostul-inocent", după cum mă numise: fiindcă... scrisesem - îți dai seama ce curaj pe capul meu? - împotriva Ceaușescului!); cu cât vor fi destui dintre cei care gândesc și ei ca mine (eu pretind: "normal"), dar iau cuvântul și mă combat, mă înfierează, mă pun la zidul "antisemitismului" - exact așa cum mă puseseră la zidul anticomunismului, apoi la cel al antiromânismului; iar eu nu mă voi mira când voi constata, nu doar că metodele și vocabularul acuzației este identic, dar că persoanele care trec din om în om, dând indicații prețioase (șoptite - și încărcate de amenințări în caz că cei lămurii nu vor da-dovadă...) sunt aceleași.

Am spus "evreul", la singular? Trebuia să-l folosesc la plural, fiindcă nu cred că există comunitate mai fulgerător-total-mobilizabilă la un semnal, întru apărarea unui punct de vedere oricât de absurd, oricât de neadevărat, oricât de imoral ar fi acela.

Exemplul cel mai orbitor al unui asemenea punct de vedere: sionismul, în privința mijloacelor și a "justificării" revenirii evreilor în patria și a lor.

Anexă la însemnarea de mai sus: în numărul 30 sept.-6 octombrie 2003 al revistei 22 i se ia un interviu lui Edgar Reichman.

Deși mijloacele sale intelectuale sunt mai mult decât modeste decât pretind Țepeneag, Breban, Adameșteanu, Marta Petreu, interesați pretinzând contrariul, și Ed. Reichman are un talent remarcabil de a-l îmbobina pe interlocutorul inocent, cel care nu știe - sau nu îndrăznește să pună contra-întrebări, să corijeze afirmațiile greșite - în care caz devine complice (aici, semnând Răzvan Brăileanu, nume sunînd fals, făcut), și, prin el, pe cititor. Cel care, ori știe adevărul-adevărat despre "problemă" - dar tace chitic, de ce să-și aprindă paie-n cap?, fiind el fiul lui tată-său, nepotul bunicului său, urmașul strămoșilor înțelepți, care plecau capul ca să nu li-l taie sabia -

ori habar nu are de nimic din “obsedantul deceniu” - în fapt: terifianta jumătate de veac de comunism - și nu are nici cea mai mică dorință de a afla.

“Problema” fiind deocamdată asta:

Ed. Reichman, ca evreu, în comunism, a dus-o binișor, să nu-l supere pe Dumnezeu - chiar dacă nu dă informații despre membrii familiei sale, ca să știm ce meserie, ce funcții au avut (aici, în revista 22, însă în **Enciclopedia exilului românesc** de Florin Manolescu: da, și voi confrunța alegațiile sale din 22 - cu informațiile din **E.E.R.**, așezate între bare: /-/, precum și cu opiniile mele - între croșete: [-]...). Înțelegem că, după ce au pus un hotărâtor umăr la bolșevizarea-rusificarea României, părinții s-au stabilit în Franța, în iunie 1950. El, în vârstă de 21 ani (e născut în 1929), a rămas în România, nu pentru că nu ar fi putut pleca și el, ci pentru că - citez:

...“Până la 20-21 ani eram fascinat de aceste aventuri [ale comuniștilor ilegaliști, trimiși în Occident pentru a culege informații și a fi agenți de influență - n.m.], mai ales că și eu pe vremea aceea aveam angajamente la extrema stângă [care “extremă stângă” în RPR, în anii aceia?], fiind un fost membru al UTC (Uniunea Tineretului Comunist) - [inexact, deși era aceeași marfă, purta altă etichetă: UTM, Uniunea Tineretului Muncitor - n.m.] și al UTP (Uniunea Tineretului Comunist) [??]. Fanatizat de propaganda mincinoasă a acestor organizații”, continuă Ed. Reichman, “în momentul în care părinții mei au plecat în Franța - când încă se mai putea încă pleca -, eu aveam vârsta de 20 ani și am hotărât să rămân în România, ca să construiesc un ‘viitor mareț’. Bineînțeles că imediat am văzut care este adevărata față a acestei minciuni, mai ales după moartea lui Stalin, după teroare definitivă a ‘obsedantului deceniu’ [sic], lucrurile au început să-mi devină clare în minte, precum și în mintea lui Sașa [Mușat, personaj la care am să revin - n.m. P.G.], care și-a dat seama ce tâmpenie a făcut întorcându-se în România”. (...) “Începând din 1957, luna septembrie /după **E.E.R.**: în octombrie, amănunt cronologic având mare importanță atunci/, când am ajuns la Paris...” - sare Ed. Reichman peste ani - și peste probleme - nu-i nimic, mă întorc eu la datele bibliografice furnizate de el însuși, figurând în fruntea interviului - citez:

“Născut la 4 august 1929, în Galați, județului Covurlui, Edgar Reichman se refugiază cu familia la București, în iulie 1940, în urma invadării Basarabiei de către URSS” [ce legătură poate fi între un locuitor al Galațiului - evreu, deci doritor să treacă în Basarabia - și “invadarea Basarabiei de către URSS”? Galațiul nu este în Basarabia, pentru ca familia Reichman să se... “refugieze” la București; doar dacă membrii familiei sale vor fi luat parte la tulburările sângeroase din acel oraș, din Săptămâna Roșie, 28 iunie-4 iulie 1944, pe de o parte atacându-i pe adevărații refugiați ce reușiseră să treacă Prutul din Basarabia cedată; pe de alta atacându-i pe grănicerii care nu îngăduiseră trecerea în forță - și în coloană! - pe la Reni, a sutelor (miilor) de evrei care țineau morțiș să meargă în Basarabia ocupată de sovietici, să construiască ei, acolo, cea mai liberă dintre societăți - cu drapele roșii, cu pancarte ponegrind România și Armata Română, pe de alta slăvindu-l pe Stalin și Armata lui Roșie. Acesta era “refugiul din Galați în București”... /Varianta din **E.E.R.** vezi-o mai departe/. Fiindcă tot

ne-am oprit la Galați:

Nu știu ce vârstă va fi avut atunci, în timpul “evenimentelor” de la Galați Gh. Ursu, cel ucis în anchetă la Rahova, în anii ‘80, însă, după mai multe informații, “imediat după 23 august” el, june comunist, ar fi fost un feroce activist la Galați - chiar bătaș, din categoria strămoșilor minerilor lui Iliescu din 1990. Dacă este adevărat, am dreptul să mă întreb dacă nu participase și el la “evenimentele din iunie 1940”, cunoscut fiind faptul că în tulburările de atunci au fost amestecați adolescenți, chiar copii - am vorbit de Gh. Ursu. Mai adaug: profitorul fără rușine fiu al nenorocitului tată a acordat premiul “Fundației Gh. Ursu” lui... Andrei Cornea! Așa umblă vorba. Iar dacă nu e doar o vorbă-umblată, mă întreb cu naivitatea-mi de căpătâi: Pentru care marimere? Au oare a fost și A. Cornea ucis în bătaie la Securitatea din Calea Rahovei? Bine, nu. Atunci? A scris și el un jurnal-intim din care securiștii nu înțeleseseră nimic, de aceea îl bătuseră pe diarist: să spună el, să dea el “codul” - care nu exista? Nu. Să fi trecut și A. Cornea măcar o jumătate de ceas prin labelle securiștilor (“antisemiți, antisioniști”) - și nu ai “agenților de poliție”, cum îi alinta chiar el cu limba lui, la o emisiune a lui I.Sava, în care venise vorba și de **Jurnalul** meu?

/În **E.E.R.** - alimentată cu informații de însuși Ed. Reichman - stă scris, după “născut la Galați în 1929”: “Tatăl: Aron Hermanoff, fiu al unui viticultor evreu din Cadrilater. Mama: Clara, născută Weinrauch. În 1941 se mută cu familia în București”/.

Deci, nu a fost “refugiu, în iulie 1940, în urma invadării Basarabiei” - ci... “mutare, în 1941” (sublinierile mele și trimtere la anecdotele cu Radio Erevan). Care va fi interesul lui Ed. Reichman de a minți astfel? Sau nici nu-și dă seama că minte? Dacă așa stau lucrurile, înseamnă cu nici atunci când încearcă să spună adevărul nu îl spune - fiindcă nu-și dă seama ce este acela adevăr.

Mai departe: [Ed. R.] “Se înscrie la Facultatea de Psihologie și Pedagogie a Universității din capitală [să fie vorba de “Sorbonica” la care mi-am încercat și eu norocul, în 1964, însă nu mi s-au acceptat, în vederea înscrierii, actele...?], dar este exmatriculat în 1952, pentru ‘*origine socială nesănătoasă*’” (subl. în text). [care “origine socială nesănătoasă” la o familie de evrei, în România acelor ani? - care nici măcar nu erau considerați sioniști? Deci: în 1952 este exmatriculat și nici măcar atunci nu realizează “minciuna” regimului - noi îi spunem: caracterul criminal - așteaptă să moară Stalin, în 1953, pentru ca să-și dea seama de “eroare”...]. “În 1955 absolvă Institutul Pedagogic Superior, secția Istorie și Română, iar în 1957 [septembrie, după cum indică însuși, în text] reușește să li se alăture părinților săi, stabiliți la Paris, încă din iunie 1950.”

Mai departe nota biografică nu prezintă interes, dă informații despre perioada franceză în care nu răzbate nici un cuvânt despre zbaterele sale (vizibile), de evreu comunist, pentru a promova literatura unui jandarm, notoriu securist ca Eugen Barbu - de a-i găsi un editor francez, fiindcă de “cronicile” ditirambice se ocupa el însuși.

Joi 6 noiembrie 2003

Deprimat, descurajat. Și obosit.

Nimic nu se leagă.

L.N.O. de azi plin de texte foarte bune, însă prea obosit ca să le copiez. Poate că mâine.

Continuu cu Ed. Reichman din 22 - care urmează astfel:

“Începînd din 1957, luna septembrie, când am ajuns la Paris, am început să scriu zeci și zeci de pagini despre *experiența mea concentraționară* (subl. mea) și despre *decepția pe care am suferit-o din cauza devierii monstruoase* (re-subl. mea) a frumoaselor idealuri de stînga.” [care va fi fost “experiența concentraționară” a lui și a familiei lui?, care “decepție”?, care “deviere”?- ale lui Ed. Reichman, tânăr comunist și informator voluntar al Securității?] (...) “Așa-zisul comunism din România care era un fel de nazism roșu [așa!], însă cu pretenții internaționaliste, *a căpătat imediat o culoare verde, naționalistă de extremă dreaptă, când s-au împăcat noii stăpâni, național-comuniștii din România, cu legionarii*” [cât de “imediat”, raportat la care dată căpătase “nazismul roșu” “culoare verde”? El a “plecat din România în modul cel mai legal posibil, datorită unui pașaport cumpărat (...) cu vreo 10.000 dolari (...), în 1957”, deci în plină reprimare bolșevică a post-revoluției maghiare, de unde scoate “culoarea verde”? - a, da: din burtă]. “Această alunecare treptată către un naționalism feroce nu are nimic de a face cu patriotismul dumitale, ca român neaoș, cu patriotismul meu ca român francez de origine evreiască”, încearcă - și reușește! - Ed. Reichman să-l implice pe interlocutor - ziaristul de la Brăila.

Încă un citat:

“Cum am schimbat țara, mi-am dat seama că adevărata patrie a scriitorului este limba în care scrie [singurul adevăr - dealtfel evident - pe care îl rostește Ed. Reichman] și ca să-mi arăt recunoștința față de Franța, această patrie care m-a primit, care mi-a dat o carte de identitate (sic) care mi-a permis să-mi câștig viața, am scris în franceză. În România era imposibil [așa!]. Eram fiu de emigrant, aveam origine socială nesănătoasă, fusesem dat afară din facultate tocmai pentru că părinții mei plecaseră, fără să se țină seama că eu rămăsesem tocmai ca să-mi afirm solidaritatea față de regim”?

Dacă am lua în serios toate minciunilele, minciunile, minciunoaiele lui Ed. Reichman - cum le-au luat cei de la 22 în frunte cu Adameșteanu - ar trebui să acceptăm autoportretul: membru al unei familii și comunități persecutată de regimul Antonescu, dar persecutată cumplit! și de regimul nazismului-roșu (citește: al lui Stalin...); fiindcă, nu-i așa, în România, bietul Ed. Reichman, făcea partea dintr-o categorie marginalizată, oropsită (ca fiind de origine evreiască și cu vechi convingeri comuniste! - exact aceleași persecuții ca cele suferite de la... comuniști de Nina Cassian) între 1944 și 1957 de regimul bolșevic rusesc, ba chiar, după cum trafichează adevărul istoric în nota biografică, suferise din pricina “invadării Basarabiei de către URSS”, “în iulie 1940 și “se refugiase [de la Galați] la București”. Asta în ciuda faptului că familia sa și el erau “de extremă stîngă”

[va fi vrînd să spună: trotskiști?, deci “dușmani ai regimului stalinist”?- ar fi în stare!] deci: persecutați. Iar persecutatul (de către regimul comunist!) Reichman milita cu zel pentru același regim - ca student, ba chiar ca “persoană de sprijin”, cum se spune acum eufemizator provocatorilor-denunțătorilor: în timpul Revoluției Maghiare, în luna noiembrie 1956, Ed. Reichman bîntuia coridoarele Universității bucureștene, trăgea cu urechea la ce vorbeau studenții și nota de zor - dar, vai... nu posedă “carte de identitate”, pe românește: buletin de identitate! Bietul de el, cetățean-de-sprijin, însă fără identitate civilă!

Înainte de a centraliza obiecțiile mele - care nu sunt deloc noi, le-am pus pe hârtie începînd din 1987, când “cronicarul de la *Le Monde*” mă acuzase de... antisemitism, pentru că scriam în **Din Calidor** că pe tatăl meu îl arestase un NKVD-ist evreu - să mă întorc la... motivul-pretextul interviului.

“Domnule Reichman, vă aflați în România pentru a participa la un *film documentar* (subl mea). Despre ce este vorba?”, întrebă jurnalistul brăiliot de la 22.

“În 1959, un grup de intelectuali evrei, dintre care unii au deținut funcții importante în aparatul de represiune comunist [nu-i spune pe nume aparatului: Securitate - ca și Andrei Cornea care, îi numea pe securiști: “agenți de poliție”] au decis să comită o spargere la o bancă, ca să obțină o mare sumă de bani (...) După o anchetă îndelungată care a durat vreun an de zile acești atacatori au fost descoperiți, cu toată apartenența lor la Ministerul de Interne [alt eufemism, pentru: Securitate]. Au fost arestați, judecați, condamnați la moarte și împușcați toți, în afară de nevasta unui dintre ei care a fost condamnată la închisoare pe viață și recuperată după câțiva ani grație Ambasadei Israelului, care a reușit s-o repatrieze” [sic].

/E.E.R. aduce o completare de mare importanță: “*Membrii grupului, condus de fostul colonel de securitate Ioanid (re-subl. mea) au fost prinși...*” (pag. 591)/

Cum să merg mai departe pe firul informației din E.E.R.? S-a vorbit, s-a scris, nu doar în presa din exil că numitul Radu Ioanid, cel care, împreună cu rabinul Rosen și cu Wiesel au hotărît: numărul evreilor victime ale românilor, în timpul ultimului război au fost de 400.000 - ar fi din familia gangsterului securist Ioanid, cel cu hold-up-ul roșu din 1959. Dealtfel R. Ioanid, co-inventatorul “holocaustului românesc” este repertoriat în **Enciclopedia Exilului...** de Florin Manolescu ca “născut în 1953” “stabilit în SUA în 1988”, “din 1990 director de departament la United States Holocaust Memorial Museum”. Să fie el fiul “colonelului de securitate Ioanid, conducătorul grupului” de gangsteri? Dacă da, atunci cum este el (R. Ioanid) considerat: “fiu de martir comunist - victimă a anticomuniștilor”?; “fiu de martir anticomunist - victimă a fioroșilor comuniști”? La urma urmei nu ar avea importanță legăturile de sânge între gangsterii aceia și gangsterul acesta: aceia a furat bani - cestălalt vrea să fure memoria comunității noastre, impunîndu-i o falsă memorie: una mincinoasă.

“‘Creierul’ acțiunii” continuă Ed. Reichman “era un vechi membru de partid din ilegalitate care fusese infiltrat în Franța la sfârșitul anilor ‘40 până în 1953, cu scopul de a lua informații despre emigrația de stînga din România, adică de a infiltra mediile social-

democratice ale emigrației românești din Franța. Numele lui era Sașa Mușat. Numele adevărat era Abrasha [diminutiv rusesc a lui Abram, n.m.] Glonzstein [?], iar numele conspirativ în Franța, Serge. Venit înapoi din Franța [în România] el a descoperit foarte repede derivatele partidului comunist și cum așa-zisa tentativă de a instaura o democrație populară s-a soldat cu un regim care nu era nici democrat, nici popular și care începuse să dea semne de antisemitism inspirat de politica lui Stalin”.

“Această afacere”, continuă Ed. Reichman, “a prilejuit realizarea unui film propagandistic pe linie de partid în care se spunea: ‘*Jos sioniștii!*’, ‘*bandiții evrei au furat munca poporului român!*’ și că moartea era o pedeapsă prea blândă pentru ei, pentru că așa erau vremurile atunci. Adevărul însă, nu numai după mine, este că ei aveau nevoie de această sumă de bani sau pentru a corupe niște funcționari de la Interne ca să dea mai multe pașapoarte evreilor care doreau să plece, sau pentru a înlesni propria lor fugă peste graniță și să ajungă în Israel [ei, dacă “aveau nevoie”, să fure, că tot erau ei securiști!].

“Această afacere mi-a inspirat un roman, **Le Denonciateur**, apărut în 1962 la Paris, care a avut foarte mult succes și care a fost tradus în românește la editura Hasefer.

“Cartea mea cu interpretarea evenimentului se datorează faptului că eram un foarte bun prieten al acestui Sașa Mușat. Prietenia mea cu acest agent de influență care era Sașa [el să fi fost “modelul” lui Ed. Reichman?, ar fi vrut el să devină “agent de influență”?, a rămas un informator ordinar] a determinat canalele de televiziune Arte, BBC și casa de producție Les Films d’ici și o altă casă de film românească intitulată Libra Film să facă un contrafilm față de cel de propagandă antisemită făcut de Securitatea lui Gheorghiu-Dej. Însă nu un film de ficțiune, ci o anchetă în jurul romanului meu, adică vor fi luate declarații de la oamenii care au participat la evenimente, nu de la ‘briganzi’ - căci ei au fost cu toții împușcați, ci de la fiul unui dintre ei, de la mine, de la judecătorul care i-a condamnat la moarte, procurorul care i-a acuzat, anchetatorul de la Securitate și deasemenea, de la o prietenă foarte intimă a lui Sașa, Magda Stroe”.

Am citat atât de copios din Ed. Reichman, încercînd - pentru a câta oară! - să-l denunț (ei, da, nu doar pentru că romanul său după care se va realiza un “contrafilm” în România se intitulează **Denunțatorul**, ci pentru că eu însumi m-am specializat de, să tot fie 40 de ani, în “arta turnării turnătorilor”), pe un prostalău, pe un “cronicar” care nu citește cărțile despre care scrie - în România fiind, un profitor-etnic și, mai grav, un turnător-din-convingere (doar spune singur că era comunist), mai ales în timpul revoluției Maghiare, un bolșevic trotskist, și care, la Paris, a jucat cum îi dicta Securitatea de la București (mai ales în promovarea jandarmului-securist Eugen Barbu), fără pic de rușine, acum pozează în democrat - însă unul... sionist.

Mă mânie și mă doare că o secătură ca acest Ed. Reichman, tovarăș din România cu Ion Iliescu - doar împreună au vînat studenți care se manifestaseră favorabili Revoluției din Ungaria, făcînd liste și dîndu-le Securității, apoi au organizat monstruoasele ședințe de demascare și de exmatriculare a lor, acum pozează, bonom, ca prieten al românilor, când el, pe timpul lui Ceaușescu, a fost agent de influență

în Franța (ca idolul său, dar de calitate mediocră - Abrasha Glontzstein, - se pare că mai purta un nume: Glassman, alias Mușat), iar după 1989, a fost și rămâne prieten-și-consilier al Iliescului cu același nume.

Recunosc, îmi pun cenușă în cap: tot ce am zis (ba chiar și ce voi mai zice!) despre Ed. Reichman se explică numai și numai prin gelozie profesională: el - Reichman - este cultivat la București, îl perie Breban, îi face vânt (cu evantaiul) Marta Petreu, îl gădilă Adameșteana, îl ascultă Uricaru cu sfințenie, chiar atunci când necuvântătorul tace (fiindcă doarme pe sine), îl laudă cu gura până la urechi Țepeneag, îl iubește Iliescu-și-poporul...

Pe când eu... Pe când pe mine nimeni nu mă flatează...

Totul se explică - prin psihanaliză, a spus-o, demult, Freud.

Despre "Sașa Mușat" am auzit pentru prima oară de la Virgil Ierunca. Am înțeles că se cunoscuseră la București, că... ar fi împărtășit aceleași idei, deși nu prea-prea... Că îl întâlnește la Paris după ce el, Ierunca ceruse azil politic în Franța.

Pentru a doua oară am auzit - mai corect: citit - numele "Mușat" alături de prenumele "Carmen" în caseta direcției săptămânalului *Observatorul Cultural*. Nu știu dacă este un adevărat nume sau pseudonim (ca "Sașa Mușat"), știu că "mușată" (la feminin) i se spune, în ar(o)mânește fetei-frumoase. Și, să nu uit! Mi-am mai adus aminte de un tovarăș Mușat care acum patruzeci de ani trudea pe ogorul fără haturi al interzicerii presei (și a tipăriturilor). Mă întreb dacă acest din urmă tovarăș-drag, "Mușat" (dar dacă și lui îi era pseudonim literar, ca lui Abrașa, revoluționarul-dezamăgit?), o fi neam cu *Observatorul...*, constatînd că persoana semnînd "Carmen Mușat" exercită - deocamdată la... *Cultural* - cam aceeași influență benefică precum omologul său de la C.C. al PCR. - și este sigur: aceeași - dacă Sașa Mușat ar fi lucrat și el la "Direcția Presei". Că dosar-bun avea.

Vineri 7 noiembrie 2003

Să fie la ei - la Moscova, la Tel-Aviv - Șaptenoiembrie(le)!

Uleiosul Berlusconi, primindu-l pe Putin la Roma, i-a pus la punct pe jurnaliștii care îl încolțiseră pe KGB-istul țar cu întrebări jenante (!) despre Cecenia - exact în stilul lui V.C. Tudor, exprimîndu-se în *Săptămâna* lui E. Barbu de prin 1988, în legătură cu "minciunile" noastre, ale trădătorilor de patrie, care pretindeam că Ceaușescu distruge țara și prin buldozerizare. Am să aflu exact formularea berluscoană, dar în esență cam asta este:

Ia să ne lase-n pace jurnaliștii colportori de legende calomnioase, pretinzînd că s-ar întîmpla ceva în Cecenia!

Asta a fost spusă la masa conferinței de presă, unde Putinoarea se afla în centru, la dreapta sa: Nuștiucine, iar în stînga Putinei cu Ochi de crocodil de Neva, sovietic: Uleiatul; Rânjilă; Berluscă. Iar Berlusconi cu același (re)nume, înainte de a rosti ce am rezumat mai sus, l-a apucat pe Putin de brațul stîng și, așa, ținîndu-l, și-a zis porcăria; berlusconăria. Mult după ce terminase el de rînjit i-a dat drum de mână - și din semnul-prieteniei-până-la-moarte, Javrosconi.

Necazul este că azi cel-mai-bun-prieten al Berlusconiului, bietul Volodea, calomniatul de legende răutăcioase, putin (l-am scris

din greșeală cu minusculă, îl las așa, ca pedeapsă!) vine în Franța. După câte îl cunosc pe Chirac, chiar dacă nu va sări și el la bătaie pentru a-l apăra pe cel-mai-bun-prieten al său (și asta!), sigur, va tăcea asurzitor la întrebările despre Cecenia. Dealtfel, Franța este, în continuare, curvă: nu acceptă cererile de azil politic ale cecenilor supraviețuitori - există doar vreo cinci, însă obținute numai cu mari pile politice.

A propos de... Putin: ieri am primit prin poștă, din partea "ambasadorului Rusiei în Franța, Alexandru Avdeev", o invitație cu ocazia apariției cărții "Le Monde après le 11 septembre et la guerre en Irak", autor: primul ministru Evgheni Primakov - la... Presses de la Renaissance...

Bănuiesc un banc-prost, dar nu îl pot arăta cu degetul pe prostul-bancurist

Tot deprimat. Tot mai obosit. Măine mergem la nenea doftoru' - de la el așteptăm minuni. Să ne doftoricească el, prin cuvinte.

Eh, cuvintele, la inima omului...

Sâmbătă 8 noiembrie 2003

Azi dimineată am fost la doctor. M-am plâns, curajos, până-n pânzele albe și cu perseverență voinicească, de boli, de dureri, de hibe. El mi-a zis că exagerez ca de obicei și m-a înzestrat cu un aparat atârnat de gât, care-mi bălăngăne în momentul de față, când scriu, între picere, în contact cu vreo cinci-șase ventuze aplicate pe corpul meu de efeb cântărind 90 kilograme. Acesta înregistrează - am crezut că înțeleg, fiindcă am vorbit eu tot timpul, i l-am lăudat pe Jean Daniel (!), i-am recomandat eseul recent publicat - el zicea că da, o să-l - și, la un moment dat mi-a spus că e gata, pot să mă îmbrac... Abia atunci am realizat că, profitând de neatenția mea, îmi pusese un "mouchard", turnător în neaoșește. Va trebui să-l păstrez - și să dorm cu el! - 24 ore! - apoi să i-l duc, pentru ca el să citească-interpreteze ceea ce s-a înregistrat. Ceva în legătură cu inima. Este ora 4 după amiază, am făcut 5 ore de când mi l-a pus - și abia acum am dezlegat "taina" lui:

Întors acasă, eram urmărit ca de o muscă obraznică de un miros neplăcut, mie provocator de greață: de femeie bătrână care nu se spală frecvent pe la trup, vorba poporului nostru. Enervarea era alimentată din faptul că nu-mi dădeam seama de unde vine duhnoarea: am ieșit pe balcon, am tras cu nara în stânga la vecinul african stângesc: de la el venea parfum dumnezeiesc de oaie bătrână (lână-n lână) fiartă în ceaunul tribului; nici de la negrescul vecin dreptaci: dintr-acolo venea adiere de reșou temeinic prăjit. Mi-am zis: hainele mele vor fi supt, de pe unde umblasem, mirozna - și m-am primenit. Degeaba. Am schimbat cearcefurile - același rezultat. La dreptul vorbind, mirosul nu mă agresa dinspre vreo piesă de îmbrăcăminte, nici măcar dinspre pulover - știut fiind că lâna păstrează odorile-putorile.

În cele din urmă - tot mirosind, tot adulmecând... - am dat de purtător: însuși aparatul - mai exact: tocul lui de piele... Se vede că doctorul Schaan, recuperându-l de la pacientul precedent nu l-a dat la... curățat, iar în pielea tocului s-a păstrat mirosul unei femei mai în vârstă care nu se spăla frecvent pe la loaca pricinatică.

Soluția - de care sunt atât de mândru, de parcă aş fi descoperit ața de tăiat mămliga; am băgat aparatul într-o pungă de plastic pe care am astupat-o, legînd-o la gât - nu total, din pricina firelor care trebuie să iasă, mama lor!, deci nu sunt scutit cu totul, cu totul de putoare.

Oricât m-aş spăla de mult, chiar exagerînd, mai-mult-decât-necesar - oricât mi-aş spăla frecvent rufele, așternutul de pat - voi fi duhnind și eu - ca toți bătrânii. Acesta fiind motivul pentru care, de vreo 15 ani - mai exact, din septembrie 1989, când am avut atacul și am știut: gata cu tinerețea mea sănătoasă, binemirosicioasă, de-acum, àdio, Ardial, că io am intrat în declinul descomputrefacționării - nu am mai profitat de ocaziile galante și în nici un caz nu le-am mai provocat; eram convins: o femeie, și tânără, și care nu-mi cunoștea intimitatea, avea să fie orificată de contactul... odorifer cu trupul meu de bolnav, de bătrân.

Cam așa-cumva am devenit eu sfânt.

Ieri am primit de la Snagov din partea lui Anatolie Paniș o carte **Lagărul e viața noastră**, cu dedicație, însoțită de o scurtă biografie și de o scrisoare.

Cartea mi-a plăcut foarte - și i-am scris; scrisoarea nu mi-a plăcut - și i-am scris:

Paris, 7 noiembrie (sic) 2003

Stimate Domnule Anatolie Paniș,

Iată, eu am îndrăznit să mă adresez cu "Stimate Domnule", fără "scriitor" - și nu mi-a căzut, ca să spun așa, coroana.

Așadar, stimată Domnule Anatolie Paniș:

Am primit **Lagărul e viața noastră** - pentru care vă mulțumesc și vă felicit. Vă cunoșteam scrisul din fragmentele publicate în presa pe care (uneori) o primesc și mi-am zis și acum, ceea ce îmi șopteam înainte - nu: "Nasc și la Moldova oameni" (or fi născînd și prin alte părți, nu?), ci: "Moldoveanul - mai ales Basarabeanul - are geniul povestitului".

Constatare întărită de citirea volumului trimis cu dedicație - mulțumiri, însă eu aş fi omis "Maestrului". Nu m-am adresat nimănui, niciodată cu "maestre", în capul și în inima mea fiind suficient numele celui căruia mă adresez.

O notă falsă în scrisoarea Dvs: ați trasat pe nisip, între noi, cu o vargă, o linie-frontieră, afirmînd: "Eu am fost arestat de către Dej, Dvs. de către cel mai iubit dintre..." (iar eu trebuie să desleg taina și să citesc: "Ceașescu...").

Mi-a displicut profund și m-a amărît: în primul rând fiindcă faceți astfel de "rubrici" pentru oameni, după criteriile fanteziste: "cei arestați de către Dej" - spre deosebire - ba chiar în contradicție cu cei "arestați sub..." (Ceașescu, presupun); în al doilea rând, pentru că acele "criterii" sunt false și ele provin din totala Dvs. ignoranță în ceea ce privește viața mea. Da, dar ignoranța Dvs. nu vă împiedecă să formulați "păreri". Nu m-aș fi supărat dacă, citind doar ce mi s-a publicat "într-o revistă din Focșani" - nu o numiți, nu amintiți nici titlul textului... - mi-ați fi adresat o scrisoare (și o carte), din "simpatie", fiindcă și eu "tratez chestiunea Basarabiei natale". Am fi rămas la asta.

Probabil fiindcă nu mi-ați întâlnit numele pe lista membrilor Asociației Foștilor Deținuți Politici, m-ați expediat rapid în fundul clasei la “cei arestați sub Ceaușescu”, băncile din față fiind ocupate de “adevărații anticomuniști (ca Dvs.): cei arestați sub Dej”...; se vede că același motiv de absență - dar de pe o altă listă: cea a membrilor Uniunii Scriitorilor v-a determinat să operați clasificări-declasicări care nu vă onorează.

N-am să mă apuc, aici, într-o scrisoare... amicală, ba chiar complice, ca între basarabeni, să vă prezint, cu tot respectul pe care îl meritați, biografia mea; cu atât mai puțin bibliografia-mi. Sunt ceea ce - și cât - sunt și nu simt deloc nevoia de a-mi prezenta cartea de vizită: dacă celălalt știe cu cine stă de vorbă - foarte bine, vorbim de-acolo-încolo; dacă nu știe cine sunt - foarte bine: aceluia îi explic în trei cuvinte ce-cum-cât.

Domnia Voastră, Domnule Paniș, deși nu știți nimic despre mine, totuși, v-ați rostit: “Eu am fost arestat de către Dej, dumneavoastră de către...”

Ei bine, vă informez: eu nu am fost “arestat de către Stalin” în 1944 și internat în lagăr la 9 ani; nu am fost “arestat de către Dej” în 1949, în 1952, în 1956; nici “arestat de către Ceaușescu” în 1977 - ci am fost arestat - nu doar eu; și nu doar tata și mama - “de către”, vorba Dvs., Aparatul Terorist rusesc, cel pe care l-am cunoscut sub denumirea de NKVD, de Securitate.

Fiindcă v-ați exprimat prețuirea pentru un anume text al meu - dar Doamne-fereste să-i scrieți titlul!: să afle Uricaru, Buzura, Blandiana, Pleșu, Liiceanu, Manolescu (și să vă taxeze de “antisemit” - ce v-ar mai lipsi!) - vă anunț că **Săptămâna Roșie**, ultima ediție (cea din 2 oct. 2003) se află pe internet, la siturile **biblioteca.paulgoma.net** și **paulgoma.free.fr**.

Internetul a devenit singurul mod de exprimare a mea.

Dacă însă vă interesează și alte cărți ale mele, vă recomand să vă adresați nepotului meu Niculiță Damaschin (...) telefonându-i: 240.80.55. La el există câteva exemplare din ceea ce a mai putut răzbate prin gardul de sârmă ghimpată a Noii Cenzuri instituită de foștii mei prieteni Liiceanu, Adameșteanu, Mircea Martin - și, vai, de Monica Lovinescu și de Virgil Ierunca...

Pe curând,

Paul Goma

Exceptionalul fotbalist Mihailovici, jucând la o echipă italiană, a fost sancționat cu o suspendare pe nu știu cât timp (dacă nu și cu o amendă), fiindcă are obiceiul să-și înjure adversarii (în sârbește), ba chiar să-i scuip!

Apucătură necunoscută în Occident - în Serbia și în România, da. Face parte dintre “replicile” neputinciosului, ale fricosului care nu își lovește “corespondentul” (în fotbal sunt pedepsite loviturile), ci îl... scuipă.

Geniul sârbesc Mihailovici: din aceeași categorie ca Gică Hagi al nostru: un derbedeu, abia alfabetizat, un golan. Fiindcă pute de talent, își imaginează că totul i se iartă, ca unui mare-sportiv. Pe Gică Hagi nu l-am văzut scuipând un adversar sau un arbitru, doar făcând din mână (scurtă - chiar n-a observat nimeni ce mâini scurte are Maradonul carpac'tin?) gestul care vrea să spună - fără cuvinte: «Ia mai du-te-n pizda mă-ti, că eș' prost!» - l-am întâlnit și la alt bun fotbalist balcanic, tot sârb, i-am uitat numele. Ba nu: Kovacevici.

Abia am terminat de tunat-fulgerat împotriva balcanicilor scuipaci (ce obicei urât; și neigienic) că aflu din gura componentilor echipei naționale de rugby a Franței: meciurile cu naționala Angliei au fost totdeauna lupte-pe-viață-și-pe-moarte - așa le considerau (și le tratau englezii). De parcă nu ei ar fi inventat și jocul și spiritul fair-play, toți jucătorii englezi (în Anglia ei se recrutează dintre studenți, dintre absolvenții universităților celebre) “abordează” întâlnirile cu francezii (recrutați, tradițional, dintre, dacă nu țărani, atunci sigur săteni - chiar dacă locuiesc în orașele din Sud-Vest) ca pe niște bătălii - care n-au lipsit de-a lungul și de-a curmezișul veacurilor.

De când echipa Franței a intrat în Cele Cinci Națiuni, de unde până atunci francezii erau bătuti cu regularitate, a început să-i învingă și Franța pe englezi. Presa britanică face pregătirea de artilerie în vederea fiecărui meci după tipicul constatat și în vederea războiului din Irak: că franțuzul este țărănoi, bătăran, mănâncă brânză împuțită, este fricos, leneș... etc. De astă dată atacurile verbale au fost și mai violente...

Dar la urma urmei, aceasta este ceva normal în sport (păi dacă nu mai sunt războaie pe pământ, maică...), însă de mirare a fost ce am aflat din “metoda” engleză folosită pentru a-i intimida pe francezi, dezechilibra, de a-i face să-și piardă sărita: din primele secunde se năpustesc, nu la atac, ci la... cotonogea: folosesc fără fereală cele mai detestate lovituri, la înghesuială - adică la-grămadă (ca să nu fie văzuți de arbitru): pișcături, degete în ochi, strângere de coaie și... cea mai eficace: scuipatul!

Da, domnilor! Englezii gentlemani ‘cuipă! Ca țiganii; ca copiii. În loc să spună ca pe timpuri: «Domnilor francezi, poftiți, trageți primii!» (cam așa ceva), englezii educați îi scuipează pe țărănoii galici. Dar, doamne-fereste, niciodată în pozițiunea pe-picioare (dacă-i vede arbitru?), ci la-grămadă (unde nu-i vede arbitru). O dată, de două ori... În cele din urmă franțuzul, ultragiāt, scos din fire, se ridică (devenind vizibil pentru arbitru) și-i arde un pumnol (de flăcău jucător de rugby) în mutră, scuipăciosului albionice! - și-l vede arbitru; și-l elimină de pe teren, arbitru; și se enervează întreaga echipă; și (adeseori) Franța pierde meciul!

Ai dracu’, Perfizii! Dar las’, că și cutrele de franțuji s-au pregătit anul ăsta - cu o echipă de psihologi, psihiatri: au învățat, cică, să nu mai “răspundă” scuipaților britanici prin pumni franci, de să vază întreaga omenire, la tembelizor - ci, ochi pentru ochi, dinte pentru... Nu știu dacă au fost învățați să dea-înapoi, potrivit devizei: “Scuipat pentru scuipat”, ori au aprofundat (!) infailibila metodă a strângerii de coaie - oricum, un măgar de franțuz și-a dat cu părerea:

«Hă, hă, hă, dar englezii n-au coaie - de ce să-i apuci și strângi?»

Duminică 9 noiembrie 2003

Ieri, la Roma, manifestație importantă împotriva Zidului Rușinii din Israel. Avea dreptatea Jean Daniel când scria despre închisoarea pe care israelienii și-au construit-o cu mâinile lor, în Palestina; despre ghetoul - individual - pe care evreii întunecați și întunecători sunt în curs de a și-l confecționa, până la performanța: *un evreu - un ghetou*.

Dintr-un sfârc de informație am înțeles că Bertrand Delanoe, primarul socialist al Parisului, evreu el însuși, îl vizitase ieri pe Arafat, în... ghetoul său din Ramallah, impus de israelieni. Și că “cineva” (oare cine, oare cine să fie indignatul de serviciu față de actelele de antisemitism caracterizat?) ar fi protestat împotriva acestei vizite... Aștept “supliment de informație”, cum se zice.

Mai târziu informația (ceva mai rotundă, însă nu lumina chestiunea “protestului”); că Delanoe s-a aflat în Israel cu prilejul festivităților în memoria lui Rabin, asasinat de un colon evreu; că, aflându-se în Israel, l-a vizitat și pe Arafat - nu de alta, dar Primăria Parisului îi ajută de decenii pe copiii palestinieni - și că, după aceea a plecat în Iordania.

Ce am auzit, azi, că ar fi afirmat baronul Edmond de Rothschild:

Am lucrat pentru ca Evreul să nu mai fie rătăcitor - și nu pentru ca Arabul să devină rătăcitor.

Citatul nu este întocmai, am dat doar spiritul lui, de aceea nu am pus ghilimelele citării.

Miercuri 12 noiembrie 2003

M-am mai uitat prin **Săptămâna**... Am mai stricat-o, după obicei - însă numai pe ici, nu și pe colo. Mai ales Bibliografia - am îngrășat-o după ce am “descoperit” volume pe care le aveam sub nas, de ani de zile...

A trecut pe aici Nicoleta Sălcudeanu - imensă plăcere, ne vedem pentru întâia oară, dar ne cunoaștem de totdeauna. A venit cu soțul ei, medic, participant la un congres; și cu fiul - un găligan de 17 ani (ce “mari” sunt copiii noștri!). I-a condus Dan Culcer.

Nenorocire în Irak. Un atac împotriva carabinieriilor italieni de la Nassyria (?) a dat foarte-foarte mulți morți și răniți.

Brenner, guvernatorul, fusese chemat la Washington cu o zi înainte. Bush hotărât să... schimbe tactica.

S-o schimbe, dar să nu se retragă cum este tentat. Abia atunci se va produce catastrofa, nu doar în Irak, ci în regiune: război religios, război civil...

Joi 13 noiembrie 2003

A trecut Paul Cozighian pe aici. Catherine așteaptă un băiat peste vreo două-trei săptămâni - fata e maaare, mi-a recitat, la telefon “Capra cu trei iezi”... Mi-a recitat. Dar nu știe ce-i aceea “țată”. Deocamdată, în românește... Tată-său mi-a adus promisa **Enciclopedie**... a lui Florin Manolescu.

Vineri 14 noiembrie 2003

Americanii, speriați de atentatul și împotriva italienilor, improvi-zează, cârpesc, dau înapoi, tot strigînd că ei înaintează. Își retrag comandamentul din Irak, îl reinstalează în Qatar. Își imaginează că această “mișcarea de șah” îi va deruta pe antiamericanii irakieni.

Franța a propus să se ralieze americanilor, în acțiunea de cedare a puterii politice băștinașilor, Powell a găsit că ideea nu e rea...

Din nefericire, Franța a avut dreptate - ei și? La ce slujește dreptatea avută de cel care nu participă la o acțiune urâtă și care acțiune a dus la eșec? Americanii, plini de sine (și de aer de-comprimat) nu vor recunoaște vreodată că s-au înșelat, necum să ceară scuze pentru insultele, calomniile, măsurile de retorsiune economică împotriva “aliaților lui Saddam” cum le-au spus ei francezilor și nemților.

America este caricatura caricaturii a ceea ce se cheamă, în subsol: “politică”. Și, încă o dată: *persoanele* care au făcut istorie - în ciuda a ceea ce pronau ele însele și părinții și bunicii lor, marxiști : Rumsfeld, Wolfowitz, Kagan, Perle și ceilalți likudnici cu 50 de stele ale lui David pe drapel, anume că *masele* fac istoria aceea, nu vor plăti pentru tragica eroare de a fi făcut ei, persoane, politica mondială, îmbrâncind lumea întreagă în haosul stării permanente de război civil. Fiindcă asta au declanșat americanii din echipa lui Bush junior, luînd pretext atentatul de la 11 septembrie, considerîndu-l *motiv* al acțiunilor viitoare, nu *cauză* a acțiunilor lor trecute, permanente, imbecile - dintre care nu ultima: sprijinirea prostească, imorală a sionismului israelian (fiindcă există un sionism neisraelian...), în ce are el mai agresiv, mai inuman, mai imoral, mai rasist - de a-i “desființa” pe palestinieni: un război civil - mondial.

Ora 13.00: Îmi telefonează de la Chișinău Vlad Cubreacov. E pentru prima oară când comunicăm, nu am timp să-l întreb cum a fost cu “dispariția” lui - îmi spune:

Ieri în ședința Parlamentului un tovarăș a făcut o întâmpinare în legătură cu cartea mea **Basarabia**, editată și difuzată de prietenii lui Iurie Roșca.

Interesantă este acuzația, fiindcă apărarea nu apare, fiind mutilată de întreruperile Președintelui și de neconsemnarea stenografului.

Iată pasajul care mă privește - copiez întocmai, respectînd vorbirea vorbitorului, cât și punctuația stenografului:

“Doamna PREȘEDINTE:

“«Microfonul 3”

“Domnul VICTOR STEPANIUC:

“«Mulțumesc, doamnă Președinte. Stimați colegi, deci, noi sîntem probabil că una din puținele țări în Europa care avem o lege a securității naționale foarte evazivă și foarte liberală. Și eu m-am convins zilele acestea fiind la Comrat, la Chioselia că partidele politice concrete din republica Moldova duc o activitatea subversivă împotriva statului. Și o fac aceasta în ultimul timp o fac prin literatura care o aduc de peste Prut. Mai bine de 200 exemplarea din cartea ‘Basarabia’ semnată de Pavel Goma, deci un disident român; treaba lui. Deci această carte ne-a venit la școala respectivă.

“«Eu vreau să vă spun că este o carte încărcată de antisemitism și cu agitație și propagandă concretă împotriva rădăcinilor statalității Republicii Moldova. Republica Moldova este numită, deci, o gaură neagră, deci un protectorat al Rusiei. Este numită, deci, o chestiune de, un subiect artificial absolut creat. Și iată această literatură a fost dusă acolo la Comrat, dar nu numai acolo la Comrat, dar și în alte locuri în Republica Moldova concret de deputatul Secăreanu.

“«Și eu știu, noi cunoaștem că aceasta este o activitate absolut

permanentă a acestui partid politic. Eu aş vrea ca ministerul Securităţii Naţionale, deci, această structură, eu aş vrea ca Ministerul Învăţământului şi Procuratura Republicii Moldova să analizeze această literatură şi să ne spună în ce măsură ea coincide cu prevederile constituţionale şi cu Legea Securităţii Naţionale.

“«Fiindcă chestiunea aceasta nu se mai poate nici într-un fel de tolerat. Noi ne luptăm cu morile de vânt, noi încercăm a dezvolta statul acesta. Dar cineva care face declaraţii la adresa unor vecini că sînt așa, că sînt pe dincolo. Ei, de fapt, distrug zi de zi acest stat, pacea civică. Deci și fundamentul, de fapt și perspectivele acestui stat. Eu sînt absolut convins să cer acestor organe un răspuns clar, probabil cu un raport în fața Parlamentului la această temă.

“«Ce se întîmplă la noi cu literatura adusă de peste hotare care zi cu zi, deci, nimicește de fapt psihologic în primul rînd tînăra generație. Închipuți-vă dumneavoastră copii care nu au dreptul la vot, care au dreptul la multe alte, dar nu au dreptul la vot. Nu au împlinit 18 ani și la vîrsta de 12,13,14 ani deci, ei citesc această literatură despre țara lor. Eu nu cred că din acești copii se poate de educat mari patrioți. Pedagogii singuri la școala respectivă au spus: cum dumneavoastră ca oameni ai statului, ca oameni ai guvernului permiteți acest lucru? Vă mulțumesc».

“Doamna PREȘEDINTE:

“«Microfonul 5»

“Domnul ȘTEFAN SECĂREANU:

“«Trebuie să spun că domnul Stepaniuc în afară de jurist mai este și istoric și critic literar, de acuma că îl știe și Consiliul Europei și toată Europa. Induce în eroare, nu numai opinia publică de la noi, dar și de la Consiliul Europei. De acum cred că domnul Șwimmer (?) o să țină minte pe de rost citate din ‘Letopisețul Țării Moldovei’ pe care îl duce acolo, îi induce în eroare. Aceasta este grav.

“Doamna PREȘEDINTE:

“«Domnul Secăreanu, vă rog interpelarea».

“Domnul Ștefan SECĂREANU:

“«Trebuie să vă spun că Paul Goma [probabil o întrerupere și pierdere a șirului]. Sînt absolut neîntemeiate acuzațiile pe care le aduceți. Te-aș ruga mai întîi să citești această carte pentru» [întrerupere îndelungată]

“Doamna Președinte:

“«Domnul Secăreanu, vă rog interpelarea».

“Domnul Ștefan SECĂREANU:

“«Interpelarea? Eu trebuie să mai fac mai întîi o precizare pe marginea celor spuse de domnul Stoicov»”...

Mă opresc aici; stenograma devine ininteligibilă pentru mine. La telefon Vlad Cubreacov spunea că tovarășul Stepaniuc “exemplificase” subversivitatea cărții, nu cu citate din ea, din cartea condamnată, cea semnată de autor, nici din gândirea-i betonarmatnică, ci din... articolul lui R. Ioanid, apărut în *Observatorul Cultural* de la București.

Cunosc metoda: în 1987, după ce îmi apăruse *Din Calidor* în franțuzește, la Albin Michel, marele cronicar literar Ed. Reichman își dăduse cu părerea - în *Lupta* lui M. Korne - acuzînd carte și autor de

“antisemitism” (pentru că scriam: tata fusese arestat, în 13 ianuarie 1941 de un NKVD-ist evreu). Probabil cineva din preajmă îi atrăsese atenția că sărise peste cal; Reichman îmi telefonase - nu ca să-și exprime regretul pentru ceea ce scrisese, ci pentru a mă anunța că în cronică din *Le Monde*, care urma să apară, va scrie... altfel... Într-adevăr, altfel a scris: în acea altfelă nu mai era “antisemit” autorul, ci... sătenii din Mana - cum ar veni: populația...

Mă lăsase rece altfelitizarea Reichmanului cu același nume - știam, de multă vreme, din surse credibile: Monica Lovinescu, Sanda Stolojan că “cronicarul” nu citește cărțile cronicate, ruga să i se povestească la telefon “conținutul”, înțelegea ce nu înțelegea - și scria!

Numai că pe dată într-o chestie de la Tel-Aviv, *Revista Mea*, a apărut un articol de înfierare, de “antisemitizare” a mea (“Cameleonul” - eu eram acela!), semnat de tovarășul nostru Iosif Petran. Pe atunci mă mai puteau uimi obrăznicile-prostiile - deci am fost uimit: Petran mă acuza de “antisemitism”, rezemându-se, cinstit, pe citate; numai că cinstitele, la Tel-Aviv, citate erau, nu din cartea mea, **Din Calidor**, deci atribuibile mie, autor, ci din... extemporalul lui Ed. Reichman despre cartea mea, publicat în **Lupta** lui Korne...

Observă cineva vreo “deosebire” de onestitate intelectuală - vorbesc, în continuare, de onestitatea citatului - între Tel-Avivul lui Petran (din 1987) și Chișinăul lui Stepaniuc - din 2003? Încă o dată, fiindcă chiar eu sânt pe cale de a mă încurca: care să fie deosebirea dintre Petran, din Tel-Aviv, care îmi combătea antisemitismul prin citate atribuite cărții mele **Din Calidor**, în fapt citatele erau din comentariile consăngeanului său, Ed. Reichman - și Stepaniuc de la Chișinău, cel care mă acuza de antisemitism (și de antirusism, fără a-l numi), păcate capitale vădite în cartea mea **Basarabia** - cu citate din... R. Ioanid despre **Basarabia**? Tot confuz? Sânt gata să re-re-încep...

Eu, bănuitor - căci pățit, din negura-veacurilor, din pricina manipulării citatelor... - văd drumul “sarcinii de partid” astfel trasat: de la Centrala Industriei Holocaustului, prin R. Ioanid, la Buzura - proaspătul doctor Honoris Causa de la Tel-Aviv; de la Buzura la subalternii săi basarabeni Vitalie Ciobanu, Vasile Gârneț de la *Contrapunct*; (dovadă: poetul Gârneț mă... desființase ca scriitor, autor al aceleiași **Basarabii**, tot cu argumente-citate din... R. Ioanid); apoi... Nu mai contează cum a ajuns ordinul de execuție la tovarășul Stepaniuc - cel care nu a citit nici măcar ce scrie pe coperta cărții, altfel ar fi dat corect prenumele autorului: “Paul”, nu “Pavel” (Goma).

Iată cum agentul rus Stepaniuc se întâlnește cu securiștii “patrioți, antirusi”: I.C. Drăgan, V.C. Tudor, E. Barbu... Dar vorba ceea: “sugestia” (nu ordinul, doamne ferește!) - se execută, nu se discută!

Chestia cu necunoașterea numelui autorului unei cărți condamnate cu vehemență mă duce cu gândul la pățania tinerei italiene de origine egipteană Ghazy, acuzată de Fundația Wiesenthal de “antisemitism”. Studenții evrei din Paris manifestaseră zgomotos, blocând strada editurii (Flammarion?). După care vânjoșii apărători ai onoarei - imaculate - a evreilor protestaseră cu hotărâre împotriva jurnalistului Delfeil de Ton la de la *Le Nouvel Observateur*, arătându-l cu degetul ca pe ca un... apărător al fioroasei antisemite, juna romancieră italo-egipteană.

De unde concluzia: relele obiceiuri: ca citate inexacte, ba de-a dreptul inventate (vezi-l pe Antoine Spire, fost la cotidianul comunist *L'Humanité*, din 1981 domnind la France Culture), care poză în ultragiatic, după ce inventase-fabricase citate din Renaud Camus, explicînd: «Dar nu am inventat nimic, doar le-am ajustat un pic...»), necunoaşterea măcar a numelui autorului cărţii “antisemite” - nu se schimbă (deşi “echipa nu a câştigat”...), au devenit regulă la literaţilor, jurnaliştilor evrei de pretutindeni.

Şi când te gîndeşti că li se mai zice: Oameni ai Cărţii...

Luni 17 noiembrie 2003

Nu am primit continuarea stenogramei. Sâmbătă şi duminică nu am notat nimic, prins fiind cu “ultima corectură” a **Săptămânii Roşii**, varianta 22 noiembrie. Tot nu ştiu ce voi face cu ea, cui o voi încredinţa - mă mulţumesc deocamdată cu internetul.

Duminică a fost o zi scăldată în sânge; în Franţa, la Saint-Nazaire, pe şantierul naval unde se construieşte Queen Mary 2 s-a prăbuşit o pasarelă şi au murit mulţi oameni; la Istanbul, două atentate cu bombe în faţa a două sinagogi - 25 morţi; la Tikrit, două elicoptere americane au fost doborîte (s-au doborît reciproc, prin coliziune?); şi funeraliile naţionale ale carabinierilor italieni.

Bush - un dobitoc, a cărui faimă se confirmă cu fiecare deschidere a gurii [nu este frumos să te legi de “fizicul” omului, dar Bush nu este om, ci maimuţoi; şi nu are fizic, ci: facies - însă muuult mai puţin inteligent, nu mai vorbesc de simpatic: privindu-i fruntea, dar mai ales ochii, eşti convins că ai dinainte caricatura unui urangutan].

Ultima lui perlă: urmează să facă o vizită în Anglia, ocazie pentru “aliatul” cel mai fidel (şi totodată strămoş) de a organiza de pe acum manifestaţii de... antipatie; la acuzaţia de a fi minţit că Irakul posedă arme de distrugere în masă, Bush a răspuns:

«Asta nu mă priveşte».

Oricum am da-o pe după piersicul traducerii din americana lui Bush (am mai spus, repet: mai rudimentară, mai stricată decât româna lui Ceauşescu); oricât am vrea noi s-o tragem pe terenul misterios-oracular, nu o scoatem la capăt. Şi cum nu vreau să-mi cheltuiesc ţineretea câtă mi-a mai rămas încercînd să dezleg taina bushă (sau: secretul bushesc), renunţ.

Pe de altă parte, fiindcă va face o vizită reginei la Buckingham Palace, echipa de securitate americană a cerut insistent ca Palatul (!) să fie dotat cu geamuri blindate, chiar şi galeriile pe unde are de gînd să se plimbe întru culturalizare juniorul Bush. Regina a refuzat, şocată, (shockingată, ca să mă exprim), cum îi şade bine, nu doar unei regine, ci unui om normal.

Marti 18 noiembrie 2003

Mi-a telefonat Sergiu Grosu de la Bucureşti: Colesnic mi-a expediat (cum?) 200 exemplare din **Săptămâna Roşie** ed. II-a. Bucurie. Zice că “a ieşit bine”. Bine să fie.

14.000 de poliţişti englezi îl vor păzi pe Bush la Londra. Başca

sutele (nu miile?) de polițai americani.

Bush: ceruse nu numai montarea de geamuri blindate la... Buckingham Palace, dar și... n-am înțeles, dar era ceva cu blindarea zidurilor - care ziduri: ale palatului? De ce, doar capul lui Bush este din beton armat-blindat. În schimb (!) umplut cu aer autentic.

Joi 20 noiembrie 2003

Azi am venit în Franța - în 1977. Vreau să spun: acum 26 ani.

Ciudată scrierea **Săptămânii Roșii**: când ziceam - de fiecare dată... - că această carte nu s-a încheiat, că am să tot scriu la ea până la urma-urmei, încă nu spuneam tot adevărul. Fiindcă nu țineam seama - dacă nu-mi dădeam seama aceea! - de plăcerea de a o rescrie de fiecare dată, chiar în fiecare zi. Acum pot spune: să scriu la cartea asta mă satisface zilnic - pentru o viață.

Tot umblînd prin ea, tot stricînd-o, era fatal să pierd câte ceva; Aseară am constatat că lipsește - din varianta la care lucrăm - jumătatea de pagină cu Alecu Beldiman, "cu versurile ticăite", cum le zice Iorga, zugrăvind masacrarea eteriștilor răniți (după ce fuseseră înfrânți de turci) de către evreii din Iași. Am căutat-o, am găsit-o la altă versiune (una încă... nearuncată); am pus-o la locu-i.

Un alt motiv pentru care am dormit bine azi-noapte: cu toate că îi dădusem lui Filip întru preparare, expediere pe interne - chiar pe e mail -a "ultimei variante" din **Săptămâna...** și **Jurnalul 2003** ian.-15 nov., el întârziind ultima fază: expedierea, ce mi-am zis eu, păgubos emerit: nu voi face din spadă plug, dar să trag un ce profit de pe urma întârzierii, de ce nu: **Jurnalul** o să-l trimitem după ce se va încheia luna decembrie - unde mai pui că am în față încă zece zile încheiate în care mă pot juca după plac în curtica **Săptămânii...**

Bush la Londra. Primire... regală. Regina (în fine: monarhina) a rămas de marmoră (zâmbitoare), constatînd că ilustrul (și chiar înruditul) oaspete nu învățase nici măcar "protocolul elementar": prima întîlnire, întinderea mâinii (să fim fericiți că Bush nu a bătut-o pe regină pe umăr, ba chiar pe spate, de ce nu pe cur!; că nu i-a ars un ghiont de prietenie - după ce i-a strâns voinicește mînușa - cu ceafa dreaptă: un Bush nu se înclină în fața unei regine!). Oricum, în momentele solemne, flăcăul din Texas arbora un zâmbet de... nu doar de fericire infantilă (trăgea cu ochiul în jur, să vadă dacă ceilalți văd cum este el tratat de regină), dar de satisfacție nemăsurată, oligofrenilă, numai cuvintele lipsindu-i (lipsă cunoscută) prin care el, de acolo, de sus, de pe podiumul (regal), le dă cu sâc! prietenilor de joacă și de beție: căci uite unde a ajuns el!, și căci uite unde au rămas ceilalți!!

Azi se anunță manifestația de cca 100.000 de persoane. Numai că obiectul "iubirii" maselor largi de londonezi - și ei cel puțin tot atît de neamuri cu văcarul petrolist - nu va vedea, nu va auzi ce strigă ăia, strădenii. Că, vorba lui: Nu-l privește! Ce, e atît de deștept (sau măcar normal), să-l privească?

Nu mi-au rămas în memorie detalii ale vizitei lui Ceaușescu în Anglia, n-aș putea spune nici măcar anul în care s-a petrecut, dar parcă se vorbea de caleașca regală (nu cumva și el a fost găzduit la Buckingham Palace?). Cred însă că am dedus după surâsul compasiv

al reginei: e-he, câte țoape, bădărani, neamuri-proaste (mondiale) va fi primit ea și, în numele interesului de stat al Marii Britanii, le-a zâmbit, le-a întins mână, le-a urat bun-venit... Măcar Bush este de-al lor. Apoi regina de multă vreme s-a obișnuit cu năzdrăvăniile, ba chiar cu năzbâtiile fiului, ale nurorilor, ale nepoților - ca într-o familie, nu?

Ba da, ba da. Ca într-o familie-unită.

Vineri 21 noiembrie 2003

Reintrat în normalitatea calendarului - nu sânt eu o persoană cu un calendar la cap?, ba chiar cu un cap-călindar? - aduc aminte: azi, 21 noiembrie am fost liberat de la Gherla și dus în Bărăgan, la Lătești.

Sânge și moarte în Turcia. Ieri două atentate monstruoase: o bancă (engleză, se zice) și consulatul britanic. Pe lângă consul și secretara sa a murit un mare număr de turci.

La Bagdad: două hoteluri atacate - și, pentru prima oară: Ministerul Petrolului! Și cât îl "ocoliseră" americanii în timpul bombardamentelor, cum îl mai, pe dată, înconjuraseră cu ziduri, șicane, sârmă ghimpată - bașca o unitate întreagă de militari, ca să apere petrolul-cel-care-nu-trebuie-lăsat-pe-mâna-arabilor, vorba lui Kissinger.

De atâtea ori îmi scăpase întrebarea "fascistă, antisemită":

«De ce aliatul și îndatoratul Americii, Israelul, nu participă la războiul împotriva Irakului?»

Lăsasem întrebare baltă, ca pe una care nu merită atenție, însă *ceea ce se vede* - la televizor, se înțelege - spune limpede că Israelul este prezent peste tot în Irak. Pe oameni nu-i poți deosebi, care-i american și care-i israelian: nici sub uniforma armatei americane și nici în "uniformă civilă": cutare poate fi portughez, polonez, bulgar, însă privind doar la televizor, nu ai de unde ști care ce e.

Însă de la televizor, bănuiești, ești sigur, bagi mâna în foc: tot ce ține de *represiune* amintește până la confuzie de israelieni acționând împotriva arabilor în general, a palestinienilor cu predilecție.

Aș pune aici și *bombardamentele inițiale* (în Afganistan, în Irak). Nu atât caracterul lor prostesc, nediferențiat, în ciuda perfecționărilor tehnologice, lovind fără discernământ (?) fără grijă de om mai ales "obiective" civile. Cât *ura*. Ura sufocantă, ura dind dureri de burtă (atacatorului), i-aș zice: ura neomenească față de celălalt, dușmanul, *goi-ul*. Să nu uităm că "numele de cod" al campaniei din Irak era-este: *Șoc și Teroare!*; să nu uităm că inițiatorii, botezătorii ei sunt: Rumsfeld, Wolfowitz, B. Kristoll, Perle, Kagan...

Oricum, *incursiunile de pedepsire* (le zic așa, în lipsa unui termen adecvat) în Irak sunt uluitor de... similare celor din Palestina. Începând de la *tratamentul prizonierilor sau/și arestaților*: atât în Afganistan, cât și în Irak americanii i-au tratat pe capturați, nu doar cu o sălbăticie, cu o ură fără seamăn - dar și cu un dispreț total (hai să-i zic: rasist, deși mai potrivit ar fi: sionist), negându-le dușmanilor învinși dreptul la demnitatea înfrântului: legarea la ochi, legarea la spate a mâinilor - cu cătușe din plastic și etichetarea "banditului" punerea în genunchi sau pe burtă - în praf, în noroi - culminând cu scenele (filmate pe furiș, de neamericani) de la Guantanamo, unde talibanii sunt tratați, nu "după cum merită niște barbari și criminali", ci ca niște ne-oameni. Cei care

au făcut închisoare și au purtat și ei, nu doar cătușe, dar și lanțuri la picioare - mai ales românii care, ajunși în America continuă să tacă și să tremure de spaima... Securității lui Bush, că, vorba înțelepților de ei: «Ce să mai răscolim trecutul - și să fim expulzați?» - să încerce să ghicească: ce fel de lanțuri poartă talibanii de la Guantanamo, încât atunci când se află pe picioare nu pot înainta decât cu câte o optime de pas și în diagonală? Lanțurile americane nu vor fi alcătuite din verigi? Dar am văzut, (tot la televizor) condamnați la moarte americani mergînd - greu, ca toți înlănțuiții lumii, dar mergînd. Încă o dată: ce au inventat inventivii americani “special pentru talibani”? Lanțuri, nu cu verigi, ci cu tije - de obicei trei, uneori două, acelea, într-adevăr erau greu de suportat, fiindcă înaintai pieziș, totdeauna cu un picior mai avansat decât celălalt (am purtat și eu). Dar ale talibanilor nu păreau a fi nici cu-tije. Dar cotiga, roaba, targa-cu-roți cu ajutorul căreia deplasează pe câte un taliban? Dacă ar căra doar un bolnav, nu ar avea nevoie de șase ostași însoțitori, patru cu pistoalele gata să tragă...

Știu precis: “sârma ghimpată”, existentă din abundență și la Guantanamo - în fapt o îngustă panglică de oțel cu spini extrem de lungi și ascuțiți-brici care nu doar agață hainele, îl încurcă pe ‘fractor, ci pătrunde în carnea lui și-l ține locului, ca niște cârlige de undiță (însuși fabricantul accepta că are dreptate Amnesty International: “produsul” este... inuman) - este Made in Israel și dotează toate semnele democrației celei mai înaintate din Orientul Apropiat, altfel numita Țara Sfântă: lagăre, baraje, garduri “ziduri”; n-ar fi de mirare ca și lanțurile-americane să fie inventate tot de israelieni (după cum cătușele-strângătoare cărora noi le spuneam “americane”, erau în realitate... poloneze, imaginate de un evreu...).

Ce să mai vorbim de intrarea în case (“unde se ascund partizani de-ai lui Saddam”, cum ne explică intrătorii), cu lovituri de picior, sfărîmînd ușile, îmbrîncind femeile cu copii în brațe, mai trăgînd câte o rafală din care se alege câțiva morți, mulți răniți - iar la urmă... Ei, da: distrugerea casei - sau a grupului de case sau a cartierului - taman după rețeta Țahalului!

Concluzie: n-am să mai scot o vorbă despre “neparticiparea Israelului în campania americană contra Irakului”. Sînt destul de “antisemit”. Îmi fac autocritica și-mi iau angajamentul.

Se zice: în convorbirile Bush-Blair care au urmat celor protocolare, Bush nu ar fi cedat nici o palmă de teren lui Blair - nici în chestiunea rolului (viitor) al ONU, nici în a “Orientului Apropiat” - deci nici în a Zidului Ierusalimului.

Că tot am ajuns aici: care va fi fost evreul care i-a sugerat lui Hrușciiov ridicarea Zidului Berlinului? Același cu cel care a supravegheat construcția aceluiași Zid, care a pricinuit atîta suferință, atîta suferință, sub Ulbricht? Am observat că în materie de Ziduri-ale-Rușinii, evreii nu se rușinează deloc cu isprava lor “tehnică, ba chiar arhitectonică!” - l-am văzut-auzit pe individul conceputor și constructor al Zidului Ierusalimului: pe de o parte eternul, nesimțitul inginer, prezent pe toate meridianele lumii, acela care găsește că edificarea unei biserici și a unei închisori este “același lucru” (dar să nu ne fie rușine nici cu românașii noștri: S. C., fostul meu coleg de Jilava și de domiciliu obligatoriu, întîlnit în “libertate” și spunîndu-mi că el nu

avusese “probleme” cu găsierea de lucru - ne aflam înainte de decretul din vara lui 1965: lucrase ca șef de echipă la gara nouă din Brașov, atunci lucra la penitenciarul nou de pe Calea Giurgiului - «Dacă sunt plătit bine, de ce să nu lucrez acolo?», ridicase din umeri cu înțelepciunea de veacuri a țaranului român din județul Olt); pe de altă parte nesimțirea sionistului pentru care pe pământul Palestinei nu există decât ei, evreii alaltăieri veniți de la Vilna, de la Simbirsk, de la Buhuși (pardon: părinții lor se născuseră la Buhuși, dar ei erau/sunt bucureșteni get-beget...).

Sâmbătă 22 noiembrie 2003

O aniversare a mea: arestarea din 1956.

O aniversare a americanilor: asasinarea lui Kennedy: 1963.

Azi după amiază (pe la orele 16 ora Parisului): deschizând televizorul, am constatat că am pierdut spectacolul Celei de a Doua Revoluții de Velur, cum zicea jurnaloii franc. Semăna cu revoluția sârbă, atât că nu se vedeau odgoanele cu care era cusută (or fi învățat între timp să fie discreți, revoluționarii de pretutindeni). Șevarnadze, ca orice dedat la mierea dulce a patriei nu se lăsa desprins - l-au desprins gorilele sale. A făcut apel la colegul - și subalternul său Putin (ca de la general la colonel - sau chiar căpitan de KGB), dar asta-i lumea. Vorba Blandianei: nu mai există solidaritate!

Putinelov a zis că Armata Roșie dă numai în ceceni, nu în frații lor creștini, gruzinii. Încă nu am mirosit dacă îndărătul lui Sakașvili șade pitulat Putin ori Bush... Ori amândoi, ținându-se pe după cap.

Gură spurcată!

Duminică 23 noiembrie 2003

Totuși: Putin l-a trimis pe Ivanov la Tbilissi. Să văză la fața locului cum stăm. Cum să stăm: bine: bătrâna Canalie Argintie, ghinăralu' KGB Șevarnadze a fost - deocamdată - pus bine, alături. Acum rămâne să se înțeleagă Rusul cu Americanul pe spinarea petrolului cu pricina.

Or să se înțeleagă: georgienii tot nu contează...

Luni 24 noiembrie 2003

Ce zicea, ce zicea Șevarnadze? Că el pleacă - dar numai în mod legal, conform, mai exact: constituțional!

Ieri, după ce a asigurat lumea că numai constituționalmente demisionează (parcă mai era cineva - dar acela a sfârșit-o rău, glonțuit de gloanțele prietenului meu, Gelu Voican-Sturdza), Vulpoiul Argintiu a demisionat. Ne-constituționalnic. Cum așa, demisionat - și plecat “undeva”, nu se cunoaște destinația? Uite-așa, ce te miri? Ivanov a venit la Tbilisi, Ivanov a zâmbit din gardul din dreapta până în cel din stânga, Ivanov a reasigurat populația pașnică (și Occidentul, prin tilivizia!) că Rusia nu se amestecă în treburile interne ale unei țări suverane (n-a rostit el acest cuvânt, nu face parte din bagajul lui, i l-am împrumutat eu), populația pașnică a scandat: «Igor! Igor!» și, “la un

moment dat” - în plin neamestec al rușilor în treburile gruzinilor - iată că ghiniralul KGB Șevarnadze își dă demisia! Se vede că nu-i frate cu mine, eu nu mi-aș fi dat-o - dacă nu le-am dat carnetul de partid prietenilor mei buni Nichita Stănescu, Dimisianu, Ion Horea, Țoiu care mi-l tot cereau, să terminăm treaba și să mergem să bem ceva... Mie nu-mi era sete - și nu voiam să dau carnetul de partid! Așa, de-al dracului! Știam că n-or să mi-l poată zmulge - fiindcă îi avertizasem: «Dacă mă atacați, eu înghit carnetul! Ca partizanul sovietic!» Numai că am mai spus: Șevarnadze nu e neam cu mine, deci nu cunoștea șmecheria, altfel ar fi zis: «Dacă vă apropiați, eu mă cac pe președinția voastră - și o-nghit!» - și ăia nu s-ar fi atins de el în veac: de putoare...

Georgienii sărbătoresc și în momentul de față victoria lor, iar Ivanovul cu pricina a plecat la el, la Moscova, mulțumit că își îndeplinesc sarcina dată de partidul putinesc: de a nu se amesteca în treburile interne ale...

Păi să nu-l pomenesc iar pe tata (Dumnezeu să-l ierte), cel care una-două bănuia mâna rusului în tot, în toate?

Am văzut la televizor oameni fericiți: georgienii. Cântînd, dansînd pe străzi, sărbătorind fapta lor, acțiunea lor, savurînd (acum, că pomâne are să fie o altă zi) fructul din grădina lor, a fiecăruia. Bineînțeles că “inima” (și capul...) a fost Sakașvili, el a dus greul “revoluției de catifea” - am început a suporta eticheta, fiindcă, într-adevăr, nu a curs nici o picătură de sânge. Am văzut georgieni fericiți și m-am întristat (oleacă) pentru românii noștri; în decembrie 1989, ei nu numai că nu manifestau, pe stradă, cu lozinci scrise, cu lozinci strigate *opozitia față de tiran*, dar îl lingeau în cur pe tiranul în chestie - precum literatorul Alex. Ștefănescu-Morman (altfel Mașină-de-tocat-caltaboși-de-cartoși). Chiar dacă georgienii nu vor obține roadele, nu vor avea soarta pe care o merită - pentru curaj, pentru verticalitate, pentru inteligență de comportament - asta se învață, ei au învățat-o de la Sakașvili, dar Miorișoșii noștri de la cine să o fi învățat?: de la Manolescu, speriatul?, de la Buzura, ascunsul-felegunsul? de la Blandiana-goguleana, cea care aștepta “să se așeze lucrurile”, pentru ca să-și manifesteze, nu-i așa... solidaritatea?, au de la Doinaș? (o pură întâmplare că cei citați ca “exemple” sunt cu toții ardeleni...).

Sunt foarte-foarte bucuros pentru iviri; și pentru lituanieni; și pentru...

Și foarte-foarte trist pentru urmașii Romei. Consângenii mei.

Am aflat de planul Putin-Kozak.

Am scris următorul Protest:

Paris, 24 noiembrie 2003

Maijossemnatul Paul Goma, scriitor român cu azil politic în Franța din 1977, domiciliat în Paris, XX-ème rue Bisson 27-29 mă declar solidar cu **Declarația Partidului Popular Creștin Democrat cu privire la planul Rusiei de lichidare a Republicii Moldova.**

Aceasta, nu doar pentru că m-am născut în Basarabia; nici doar pentru că între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 am cunoscut și eu ocupația rusească (urmare: tatăl meu a fost deportat în Siberia); pentru că, începînd din august 1944, în refugiu în ceea ce mai rămăsese din România, am fost și eu hăituit,

arestat, internat într-un lagăr de la Sighișoara botezat: “Centru de repatriere în URSS”; pentru că, mai apoi, până binișor după moartea lui Stalin am fost crâncen persecutat, cu întreaga familie, cu întreaga comunitate a refugiaților din Teritoriile Ocupate de către regimul comunist impus românilor de ocupanții ruși - ca “cetățean sovietic, trădător al URSS”.

Ci și pentru că, alungat din Basarabia natală de invadatorii-năvălitorii asiatici ruși, vreme de peste jumătate de veac am citit, m-am informat de la martori, am notat - apoi am scris *despre Basarabia*. Chiar romanele mele, în principiu cărți de ficțiune, vorbesc *despre* nedreptatea istorică făcută nouă, românilor, la 1812 de către ruși, prin răpirea jumătății orientale a Țării Moldovei și transformarea ei în gubernie rusească, aducerea de coloniști cu sutele de mii și desnaționalizarea băștinașilor; *despre* criminala înțelegere (frățească) dintre Stalin și Hitler, consfințită prin Pactul Tâlhărilor de la 23 august 1939 - urmarea fiind diktatul din 26 iunie 1940 prin care Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța au fost ocupate prin violență de sovietici, iar locuitorii ei deposedați, arestați, deportați, asasinați.

După implodarea monstrului purtând numele “URSS”, Basarabia, deși ciuntită, pentru a deveni... RSS Moldovenească, și-a declarat independența.

Cum să permită Moscova independența unor comunități ne-rusești (ca Moldova, ca Țările Baltice, ca Cecenia - recent, ca Georgia) ? - drept care a provocat Războiul de pe Nistru.

Iar acum “Planul Kozac” fabricat la Moscova, încearcă să lichideze Republica Moldova tot printr-un *diktat*.

Ei bine: Rușii să *dikteze* la ei, în Rusia, rușilor - nu aici, în Europa, europenilor Moldoveni.

Paul Goma

Marti 25 noiembrie 2003

Putin, democrat până în măduva oaselor, și-a arătat “nemulțumirea” față de modul în care Șevarnadze a fost... demisionat. Cică el nu este de acord cu “modul”; căci modul, el, a fost neconstituțional - pe când un curs de drept constituțional la Universitatea bucureștească unde există - he-he, de când - o catedră de sociologie încredințată de Zoia Petrii și de Limbric Constantinescu colegului de arme (al Putinei), Măgureanu...? Mai știi: supărarea lui Volodea Puputin vine din faptul că “demisionatul” nu a ales ca “pământ de azil” pe cel al Rusiei, ci a preferat să rămână, ‘camdat’, în Georgia.

Următoarele 40 de zile - până la alegeri - vor fi grele pentru georgieni. Fiindcă Rusul nu va lăsa din gură oaia gruzină, pe jumătate înghițită: Abhazia, Osetia și încă o regiune autonomă se află demult ieșite de sub controlul Tbilisiului, ba găzduiesc trupe rusești. Pe de altă parte nici Americanul nu se va lăsa - dacă este vorba de petrol - se va bate până la ultimul... georgian...

Le țin pumnii ivirilor. Visul lor - declarat de Sakașvili și de președintele interimar, dama jună și belă (ca o gruzină... - mă tem însă că bela are picioarele în X, judecând după țepenitudinea cefei): intrarea în Europa. Desigur, geografia poate fi împotriva “Caucazului în Europa” (și dacă intră georgienii, de ce să nu intre cecenii, verii lor?), dar istoria - da; și inima mea. Care, dacă ar avea drept de vot - și n-are

- ar vota împotriva candidaturii Turciei și a Israelului: ce să caute aceste două comunități asiate, barbare, xenofobe, *vinovate* - în Europa? Trebuie să fii neamț culpabilizat și de umbra ta, ca să-i susții pe turci - că de israelieni nu mai vorbesc. Și așa vota pentru iviri, pentru armeni - și, cum altfel?, pentru "moldoveții" noștri.

Eh, vise.

Joi 27 noiembrie 2003

Ieri nu am notat nimic: am terminat **Săptămâna**... ultima, jur!

Le țin pumnii georgienilor și tremur pentru ei.

Dar mai vârtos tremur pentru basarabeni mei. Ei nu au nici măcar un strop de petrol, ca să-i momească pe americani.

Abătut.

Aseară am constatat că memoria mi-a slăbit îngrijorător. Discutând cu Dan Culcer, n-am găsit cuvântul "motto" din fruntea unei cărți.

Trebuie să pun repede pe hârtie ceea ce îmi mai aduc aminte - înainte de a mă scufunda în neagra amnezie.

Vineri 28 noiembrie 2003

Mare scoop mare!: Bush a dat o fugă până la Bagdad, să le ducă boylor curcanul tradițional. Cică a fost în mare secret, nici tovarășa lui de viață nu fusese informată - a rămas două ceasuri.

Drăguț din partea lui. Păcat că n-a avut timp și de "liberații" irakieni... Măcar așa, de formă.

Aflu însă că s-a grăbit ca să o ia înainte concurenței electorale: Hilary Clinton.

Sâmbătă 29 noiembrie 2003

Ieri am primit de la Mircea Stănescu un text - ca de obicei, foarte bun. Demontează "mecanismul" traficării citatelor la R. Ioanid (în articolul despre mine), dar și al... citării citatelor "antivorbitorului" - la Shafir (cel care nu citise **Săptămâna Roșie** - dar o combătea! - dealtfel nici R. Ioanid nu dădea titlul întreg - nici vorbă de subtitlu - al cărții criticate, amintea doar de: "Săptămâna"... fiind noi, sioniștii-securiștii băieți deștepți, de aceea operăm o-mică-diversionică: facem trimitere la revista lui Eugen Barbu: *Săptămâna*...); la G. Andreescu (nici el nu citise textul meu - în schimb, vorba lui Săraru, îl cita pe Shafir, necititorul de profesie, de parc-ar fi frate cu Ed. Reichman, ceea ce nu este de loc adevărat!).

Din nefericire nu a găsit unde să-l publice.

I-am propus să-l prefacă în... postfață la viitoarea ediție a **Săptămânii Roșii** - dacă găsesc editor...

În aceste zile din urmă am pigulit **Săptămâna Roșie**. Am mai tuns-o, am mai adăugat o meșă două... nu, de astă dată nu am sentimentul că aş fi stricat-o - din contra. Ce ne-am face fără consolări.

Am s-o mai duc așa cu plijitul (plivitul) încă o săptămână. Dealtfel, noua ediție poartă indicația: "varianta 11 decembrie 2003".

Duminică 30 noiembrie 2003

Am primit o grea lovitură din partea recentului meu admirat fără rezerve, Jean Daniel. Săptămânalul său *Le Nouvel Observateur* din 27 nov. 2003 a publicat o recenzie la o carte despre Eliade.

“Un essai de Florin Turcanu: Comment Eliade a effacé son passé” - așa este anunțată - și semnată de... Pierre Vidal-Naquet.

Este vorba de volumul (de 540 pagini!) **Mircea Eliade, le prisonnier de l'histoire**.

Să încep cu începutul: cine este autorul eseului, Florin Turcanu?

Ni se explică: “născut în 1967, istoric. A fost student la Ehess Paris, conferențiar la facultatea de științe politice a Universității din București”.

Foarte bine. Faptul că nu am auzit eu de Florin Turcanu nu înseamnă cu niciun chip că Turcanu Florin nu există. Nici că Turcanu în chestie nu ar fi un Florin de valoare - pe deasupra un bun cunoscător al lui Eliade și al mișcării ideilor dintre cele două războaie mondiale.

Și totuși, totuși : îmi sună bizar, chiar neplăcut - suspect:

1) Visal-Naquet, ultracunoscutul vânător de naziști (care s-a rostit cu vehemență și împotriva cărții lui Norman Finkelstein, dar și mai supărat fiind el pe... Ronny Braumann, prefăcătorul ei...) îl descrie astfel pe autor:

“Florin Turcanu este un tânăr istoric român *care scrie într-o franceză excelentă* (subl. mea) și care a vrut să trateze “à fond” problema dublei figuri a lui Eliade. Chestiune este foarte complexă. *Eliade, membru al Gărzii de Fier...*”, etc etc (subl. mea).

2) În paragraful imediat anterior Vidal-Naquet scrisese:

“Nu știam (...) că Eliade fusese în România un actor politic de primă importanță. Două cărți au contribuit la luminarea subiectului, cea a Alexandrei Laignel-Lavastine: **Cioran, Eliade, Ionesco. L'Oubli du fascisme** (...) și **Jurnalul** lui Mihail Sebastian”.

Nu am citit cartea semnată de Florin Turcanu - scrisă într-o excelentă limbă franceză - dar mărturisesc: sunt impresionat, nu doar de ceea ce se spune Naquet despre calitatea limbii (franceze) a ei, ci și de cantitatea de pagini: 540! Nu îl cunosc pe autor - chiar dacă a scris un eseu direct în franceză, prefăcut de Jacques Julliard, apărut la ed. La Découverte. Deci nu mă pot pronunța în deplină cunoștință de cauză.

Pot însă mărturisi cu ochii închiși, cu mâna pe inimă: “întreprinderea” nu miroase bine. Ba pute de-a dreptul. Simt o muncă de echipă, colectivistică. De genul cărților semnate: “Jerzy Kosinski”.

Nu-l lasă, nu-l lasă pe Eliade să se odihnească.

Mai ales când un Vidal-Naquet vine cu argumente din sursă lavastină...

DECEMBRIE

Luni 1 decembrie 2003

Începem o nouă lună, o nouă săptămână.

Speranță în Palestina: Jimmy Carter supervizează întâlnirea dintre israelieni și palestinieni (la Geneva)? Deie Domnul să reușească măcar cât a reușit cu drepturile-omului în 1977.

Mi-a telefonat Niculiță: în principiu, Vremea este de acord, urmează să “divulg” eu condițiile. O să le.

Marți 2 decembrie 2003

Dacă nu mă surprindea Filip cu somația de a-i da pentru gravare pe LD **Săptămâna Roșie**, aș mai fi umblat prin ea. Dar așa... Așa, sânt silit să mă opresc puțin - până la viitoarea ocazie, probabil mâine, când voi primi o carte mult așteptată.

Tentativa de la Geneva nu e pe placul lui Sharon - de așteptat. Dar că nu e pe placul americanilor... Amerlocii au avut același reflex de apărare a bătăturii lor ca acum câteva zile față de tentativa Germaniei, Franței - și Angliei! - de a constitui un organism european de apărare: atunci și-au protejat cu dinții NATO - “care se află în primejdie de a fi dublat”, au profețit ei (în sensul românesc, nu în cel francez: de depășire); apoi, ca niște români de viță veche, s-au plâns că “acum cine se află în primejdie de a fi... anulat (ă)? Foaia de drum”!

Sunt plictisitori de plicticoși, americanii. Măcar de ar găsi alte cuvinte pentru a exprima exact același lucru. Dar de unde cuvinte, la ei? Cuvântul nu este un “produs”, deci nici rezultat - industrial - al unei înalte tehnologii, ci al unei păcătoase gândiri - obștești. Și uite, tot nu-mi aduc aminte cine a spus că America, azi, este ca Europa în Evul Mediu timpuriu: are câteva insule de lumină, de luminație - toate numai umaniste: universitățile (cum erau în Europa medievală: mănăstirile); însă cum ieși din campus-uri, cazi în groapa, în balta, în deșertul obscurității cele mai depline, în obscurantismul cel mai dezesperant, în beznicola epocă de piatră autentică. Bineînțeles că e o exagerațiune dar, ca și în caricatura, se exagerează adevărul, nu o invenție.

Azi a fost zi de doliu în Spania. Le-au fost uciși în Irak 7 agenți de informații, mai scurt spus: spioni. Bieții spioni: mergeau și ei, ca omul pe șosea, într-o mașină - îmbrăcați în haine, nu doar civile, ci cam... irakiene, cum ar spune un ardelean; o mașină a ajuns în dreptul lor, niște “teroriști” au tras cu mitraliera în ne-teroriștii ne-irakieni - altfel ocupanți și spioni, chiar dacă deghizați în irakieni. N-am înțeles de ce autoritățile lor spuneau că “încăierarea” a durat o jumătate de oră. Dacă fuseseră luați prin surprindere și uciși 7 din 8, nu putea “dura” mai mult de câteva secunde. Însă altceva este surprinzător la spanioli: un guvernamental de-al lor (bag mâna-n foc: un frate, bine, atunci văr al nevستی-si - de-al lui Aznar, că prea nu-gândea le ce spunea) explică:

«Oamenii noștri își luaseră toate precauțiunile ca să nu fie recunoscuți de populație, dar au fost deconspirați de cineva...»

Ei, da, ce: te joci cu deconspiraționamentul? Eu știam un banc cu un spion parașutist american de culoare lansat în Rusia: și ăla fusese “deconspirat” de... ceva: de negreața pielii, dar se mira: de unde știa Deadea Makar care-l descurcase din suspante că el e... “amerikanskii spion”? Ei, de unde: învățase la școală, de pe când era pionier...

În materie de explicații cazono-bovine măștri absoluți erau americanii. Uite că nici spaniolii nu stau mai bine cu glava, ca să le-o zic pe slava-veche... Vasăzică spionii lor se deghizaseră atât de bine, încât... atrăseseră atenția populației pașnice - însă de vină este “cineva care-i deconspirase”! - am o amintire cu Dimisianca, cea care mi-a răcnit în plină stradă:

«Pauleee! L-ai delationat pe Vasileee!»

Pentru cei care nu mi-au citit opera-completă (ori au uitat-o) explic: prin 1972-73 trimisesem de la București pentru Europa Liberă o scrisoare deschisă (fusese transmisă) în care îi rădeam pe toți politrucii-cenzorii: Ghișe, Dodu-Bălan, Brad, Popescu-Dumnezeu și... mai vârtos pe putoarea de Vasile Nicolescu, ibovnicul din acel semestru al famei fatale Geta!

Joi 4 decembrie 2003

Mi-a scris René A. de Flers.

Mi-a parvenit Soljenițin. **Două secole împreună**, două volume.

Senzație stranie: în ciuda celor aproximativ 1.200 de pagini dense, pline de nume, de citate, nici una dintre “probleme” nu-mi era necunoscută. Le știam și eu - desigur, nu atât de amănunțit.

Amărăciune - ne-nouă: o încercasem la **Roata Roșie**: Basarabia care, vai, făcuse parte din Imperiul Rus, nu contează pentru Soljenițin; acolo nu se întâmplaseră-întâmplări demne de luat în seamă decât în două împrejurări: 1) Pogromul de la Chișinău din 1903; 2) Pogromul de la Odessa din 1941. Teza susținută de Soljenițin nu este departe de cea din **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg, Grossman - ceea ce numai aparent este de mirare. Probabil - sigur! - Soljenițin nu a făcut cel mai neînsemnat efort să caute “altă” sursă de informație și cum se scuză la tot pasul (pagina) că el nu este “antisemit” (nu este!), a citat din de necitabilii pomeniți. Încolo - nimic despre “rivaliuită” lor pe sol românesc (Moldova dintre Carpați și Prut), despre devastările mult mai importante, mai ucigăse în Basarabia decât în restul Rusiei; nimic despre independentizarea Basarabiei - și nimic despre reocuparea ei. Ba, la un moment dat, ca un rus etern, vorbește - în foarte marele treacăt - despre “recuperarea” Basarabiei (în 1940)... azi-mâine o să vorbească despre “recuperarea Constantinopolului”, că tot nu o cuceriseră vreodată - dar atâta o doriseră, încât...

Aceeași stare a cititorului de mine: Rusia, măi băiete, vorba lui Papașa de la Șeica Mare, este țară mare, bre. Mare-tare fiind, nici nu ia în seamă fleacuri ca cele românești. Ba eu cred că Soljenițin le-a evitat conștient, ca să nu fie obligat să vorbească de nedreptatea - istorică - făcută nouă de Ruși.

Am primit volumul Nicoletei Sălcudeanu **Patria de hârtie**. Am să citesc pe îndelete - cu lupa. Din răsfoire am înțeles că este vorba de texte publicate în *Discobolul*.

Vineri 5 decembrie 2003

Am ciugulit din Soljenițin o pagină și jumătate de “liste” și le-am pus în continuarea listelor lui Bruhis. Obosit. Amărât.

Sâmbătă 6 decembrie 2003

Americanii nu mai sunt chiar atât de împotriva “Genevei”. Întâi Bush ar fi zis ceva (pozitiv...); după care Powell i-a primit pe cei doi inițiatori ai planului de pace - evident, atrăgându-le atenția că Evanghelie rămâne “foaia-de-drum”.

Ieri Ana atât a insistat să-mi comande un cartuș pentru imprimantă, încât am cedat... Draga de ea: voia să-mi facă un cadou de Crăciun... Mi-a făcut.

Astă-noapte, «în timp ce dormeam, mă gândeam că...», vorba mamei - mă gândeam deci la modul nesimțitoriu, de-a dreptul nesimțit în care ne băteam noi joc (eh, tinerețea, ce țoapă este ea!), dimpreună cu Doina și cu Virgil Tănase, de un cuplu de bătrânei, unchi-mătușă ai Doinei. Ea povestea, amuzată, iar noi, după ea, ne veseleam strașnic de “iubirea” lor de amurg, vizibilă-audibilă prin gesturi și cuvinte diminutive - îmi aduc aminte doar de “telefonițul” - care fie suna, fie trebuia dat cuiva, fie șters de praf...

Împreună cu Ana, când ne aduceam aminte de “telefoniț”, ne apuca veselia. În fapt, eram toți patru niște boi-vaci. Eram - și nu puteam fi altfel decât vaci-boi. Fiindcă eram tineri (asta se petrecea prin 1970, deci până și eu, cel mai vârstnic, aveam “abia” 35 ani...). Și așa cum sătulul nu crede flămândului, nepușcăriașul pușcăriașului, nici tânărul nu-l crede pe bătrân; nu-l înțelege. Fiindcă nu are “instrument”; nici “materie”.

Îmbătrânind noi înde noi, Ana și cu mine, am devenit mai tandri unul cu celălalt. Adevărat, la noi nu se manifestă grijulicenia față de celălalt prin diminutivări (am cădea în telefoniț’) - ci prin gesturi.

Poate (sigur) fiindcă observasem, ne resemnasem: nu mai suntem tineri (și ferici); ne pierdusem penetul-ca-sideful, odată cu care ieșise din funcție “motorul” relațiilor... sociale (/cu dedesubturi sexuale/); nu ne mai rămăsese întru seducționarea celuilalt decât... cuvântul.

Așa se va fi explicând diminutivarea, nu doar a trupului, ci și a... sufletului (iar cuvântul ce este el, dacă nu... răsuflatul omului?), la cuplul de bătrânei ai Doinei Tănase.

În exil am cunoscut trei perechi: Ioneștii, Eliazii, Monicii. Nu am știre de cuvintele lor din momentele fără martori, dar era ușor de înțeles: din iubirea, complicitatea, unirea-n-cuget-și-n-simțiri a alcătuiților acestor perechi rămăsese strugurele necules cu intenție, ori uitat în vie, chircit, nu frumos de privit, dar cu cât de dulci boabele, de parfumate, de stafidate - de vânturi de toamnă, de brumă, de primele geruri: tandrețea, forma sublimată a iubirii.

Luni 8 decembrie 2003

Și când mă gândesc că peste trei săptămâni are să fie 2004. Ba chiar și ianuarie...

Agitat. Fără treabă. Fără rost. În asemenea momente omul face “un gest necugetat”. De ce i s-o fi zicînd sinuciderii “gest necugetat”, cînd el este cel mai cugetat dintre toate gesturile individului în chestie? Uite, Bush: dac a s-ar sinucide, ar face gestul cel mai cugetat.

Alegeri în Rusia. Ca un Mugabe sp al cit Volodea P st rnacovici Putin  i-a comandat pe măsură alegerile. A făcut două-trei “forma iuni” de coali ie, a închis accesul la televiziune pentru toți ceilalți - nu doar pentru comuniști (laminarea ăstora mă lasă nemuritor  i rece), i-a  nsp im ntat pe jurnaliștii cu gură mare, unsprezece dintre ei au fost uci si - chiar “cazurile de drept comun” fiind legate de putere - prin mafia eternă... Jurnalista celebră care de ani de zile se ocupă de Cecenia (i-am uitat numele, scuze), de fiecare dată când c l toare te în străinătate este sfătuită prietene te (kaghebe te=putine te) să rămână pe-acolo, de ce să se întoarce “aici, unde-i mizerie  i lipsă de democrație” - a a  i susură la ureche eternii. Mă laud că  i mie îmi dădeau sfaturi pre ioase securi te ii noastre b stino i - singura diferen a fiind, nu aceea că pl  i ii tricolori îmi vorbeau în românește ( i încă ce românească!), dar îmi făceau cu ochiul - păi nu eram noi... cu toții români patrioți, iubitori de  ari oar ?!

Miercuri 10 decembrie 2003

Aseară am primit o bună-veste de la Niculi a. Să mai fie  i bune.

Duminică 14 decembrie 2003

Dacă voi pretinde că așteptam ziua de azi ca să-mi reiau jurnalul - a  minți. La urma urmei, evenimentul s-a produs ieri, însă abia azi la prânz am fost difuzat:

Saddam a fost capturat.  n sfârșit!

Nu cred că vor înceta atentatele. Un lucru e sigur: irakienii care, pe lângă ura fa a de ocupanți, erau paraliza i de groază că Satan se va întoarce, acum  si vor da liber curs bucuriei de a fi scăpat de tiranie. Americanii, dacă sunt băieți de te i - ceea ce le doresc din rărunchi, în ciuda a ceea ce cred  i spun despre “anti-” totul de mine R. Ioanid, Shafir, A. Cornea, Oișteanu i drughie - se vor grăbi să cedeze puterea guvernului provizoriu irakian  i se vor lovi cu m na st ng  peste m na dreaptă, hoat , tentată să se luuuungeasc  întru ciordirea petrolului. Fiindcă chiar  i ei sunt perfectibili - nu? Cu o condi ie: să-i trimită la plimbare pe consilierii neoc ni care numai întru gloria -  i profitul - Israelului trudiseră ei.

Luni 15 decembrie 2003

 i iară  i iară mă laud că am pus punct **Săptămânii Ro ii**. Nu de alta, dar am încheiat contract cu Vremea. Cică în două luni.

Mar i 16 decembrie 2003

Nu am dormit mai odihnitor, nu sînt mai frumos - nici mai b nos. At t că am strâns h r iile **Săptămânii**...  i le-am pus într-un

dosar. Acolo au să steie până m-o apuca iar modificaturita.

Seara: am telefonat la Niculiță (primise prima scrisoare conținând corecturi); recuperase și 30 exemplare din **S.R.** publicat(ă) de G. Stănescu.

Am telefonat Stăneștilor: i-am mulțumit lui Flori pentru vol. II **Călăuză prin infern** de Davidescu. Apoi am vorbit de amănuntele tehnice legate de Vreimea și de **S.R.** Pe Mircea Stănescu l-am felicitat (din toată inima) pentru volumul **Organismele politice românești (1948-1965), documente privind instituțiile și practicile** - scos tot la Vreimea. Cărțile de la Stănești mi-a venit prin poșta pariziană de la Ștefana Bianu dimpreună cu un salam "tip Sibiu", tipărit (ce să fac dacă sunt un rob al hârtiei?) la Timișoara...

Tot prin poștă mi-a venit volumul **Analele Sighet 10** (anii 1973-1989) în care se află și textul lui Iuliu Crăcană.

Vorbind cu Mircea Stănescu am aflat că un text al său, în primul moment ciopârțit de Rusan - carei explicase, răbdător, cum anume trebuie scrisă istoria Patriei, pentru a nu supăra pe nimeni - nici n-a fost inclus în volum!

Trăiască Blandienii și Courtois, istorizatornicii, neorollerienii noștri dragi și nesupărători!

Miercuri 17 decembrie 2003

Azi dau ultima perie la **Săptămâna Roșie** și la **Jurnal 2003** ian-nov. După care Filip mi le va prepara pentru internet.

Azi, în cutia poștală găsesc un plic obișnuit, cu adresa mea scrisă de o mână oarecum cunoscută... Surpriză: în interior o scrisoare de a mea trimisă lui Bujor Nedelcovici. Dar mai bine o trec aici.

Paris, 12 decembrie 2003

Către Bujor Nedelcovici:

Am primit ieri **Un tigru de hârtie**.

Mulțumiri. Felicitări.

Am citit cartea. Mă gândeam să-ți scriu mai pe larg despre ea, totodată să-ți trimit un volum al meu purtând titlul **Culoarea Curcubeului**, scris aici, la Paris, în 1978, apărut în franceză în anul următor, la Seuil, sub titlul **Le tremblement des Hommes** - cel editat la Humanitas, de Liiceanu în 1990, retras din librării imediat ce fusese pus în vânzare, depozitat, trimis la topit în 1992 - cu încuviințarea nesfârșiților prieteni ai mei Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu - din grijă de cloșcă (și de leoaică) paznică la parta templului virginității permanente a scriitoricimii române. Excelenții prieteni ai mei constatară, în 1990, că "situația" (să-i zicem, citind din clasici: est-etică) nu era mai brează decât fusese în anul cu "mișcarea", ca să-l citez pe B. Nedelcovici. Din contra.

M-am răzgândit. Nu-ți mai trimit "cronica anului 1977". M-am descoperit mult mai puțin negru în cerul curului, deci nu vreau să-ți pun în față imaginea (subiectivă, se înțelege), oglinda anului "mișcării" cu pricina: la ce bun să-ți amintească ce făceai, ce gândeai, dimpreună cu cine - atunci? Nu de alta, însă am constatat eu însumi, după 26 ani, când amărății mei basarabeni mi-au reeditat **Culoarea...**: nu există nici o deosebire - măcar de nuanță -

între “gândirea” de bostan fiert a scriitorului român din acel an, 1977 - și cea de mămăligă ne-fiartă a breslimii noastre dragi (și iubite, vorba lui Săraru) din, de pildă, 1990; și, vai, a devenit chiar mai sub/terană de când am trecut în noul mileniu. Or, din **Un tigru de hârtie** am (re)înțele: tu nu ai citit nimic, niciodată din comiterile mele - și nu ai suferit din pricina asta. Prin urmare, nu ai înregistrat nimic din *faptele* povestite de altul, de alții, cu un sfert de secol în urmă - și *așternute pe hârtie*. Care fapte sunt întâmplări-din-realitatea-cea-reală, nu găselnițe ficționariste.

Oricum, cu ceva tot m-am ales: am aflat că se poate dedica o carte trimițându-l - în scris, se înțelege - pe dedicatar la pagina cutare.

Eu, dacă aș fi tu, aș breveta degrab' invenția. Nu de alta, însă țărișoara noastră - așa cum ne-o vedeți - ea conține români isteți-foc care s-ar putea să-ți ciupească ideea și să o prezante drept a lor, din moși-strămoașe.

Sărbători Naționale!

La Mulți Ani!

Paul Goma

Explicație: am primit, deci, de la Bujor Nedelcovici ultima carte a sa apărută: **Un tigru de hârtie, eu, Nica și Securitatea**.

Deși sântem supărați din vara anului 1989 - de la “Marea Uniune a Scriitorilor Români” - dar nu “din exil”, doamne-fereste, ca să nu se supere Breban și Țepeneag (al cărei organizator, cu apucături de ilegalist conspirativ - dimpreună cu Sorin Alexandrescu era el, Nedelcovici) - după ce eu publicasem un text în care îl pomeneam și pe el, autor al unui act de curaj, acela de a-și fi trimis o carte refuzată în România spre a fi publicată în Franța - fără a ne cădea reciproc în brațe, ne-am dat semne de viață prin cărți: el mi-a trimis **Jurnal infidel - ieșirea din exil 1992-1997**, cu o dedicație... normală; eu i-am trimis un exemplar din prima ediție a **Săptămânii Roșii**... cu o dedicație de asemeni normală stadiului relațiilor.

Or cea recentă, **Tigrul de hârtie**... poartă scris de mâna lui pe pagina de gardă:

“Pentru Paul Goma” - între numele autorului și titlul cărții, apoi, după indicația “eseu”, mâna autorului scrie:

“...dedicația se află la pagina 53. Bujor Nedelcovici”.

Foarte bine!, mi-am zis. O glumă - ce: Bujor Nedelcovici nu are voie să glumizeze, ca omul?, și m-am dus la pagina indicată întru aflarea... dedicației glumeze. Cea mie dedicată - ca să mă exprim.

Or la pagina 53 n-am văzut nimic care să-mi atragă atenția - vreau să spun: nici un semn, subliniere, săgeată, asterisc... A, da: în text, în coada unei lungi înșiruiți de nume am dat de: “«Mișcarea Goma»”.

A, da? Asta era “dedicația de la pagina 53”? Bine, soro. Nu mi-a făcut nici cald nici rece. Fiindcă nu atârnu eu de “aprecierile” lui Bujor.

În această stare de spirit - liniștită, precizez - i-am scris epistola de mai sus; bineînțele, după ce îi citisem cartea și aflasem că nu era nici ficțiune, nici jurnal - ci “eseu” - în care vorbea despre evenimente cunoscute de toată lumea - deci, fatal: și despre mine... Nu mă așteptam de la Nedelcovici să fie “obiectiv”, fiindcă obiectiv nici eu nu sânt, dar mă așteptam la corectitudine în consemnarea faptelor de toți știute.

Am fost decepționat... Accept: scrisoarea mea de răspuns nu e de amor, nici de prietenie indefectibilă, însă nici agresivă (fiindcă la așa

ceva mă pricep, mamă-mamă, aș fi știut chiar și eu dacă ar fi fost așa)!

Ei bine, Bujor Nedelcovici s-a supărată. Mi-a trimis scrisoarea înapoi! Ce se poate înțelege din gest: că nici n-a citit-o? Ba a citit-o, altfel nu mi-o retură. Și-atunci?

Uite ce e: nu am chef să-mi storc mintea să găsec un răspuns berbecismelor nedelcoviciene. Fiindcă așa ceva nu e de găsit.

Joi 18 decembrie 2003

Prima zi de vacanță - spun așa, fiindcă azi n-am mai umblat prin **Săptămâna roșie**. Ba, după toate semnele, nici mâine.

Duminică 21 decembrie 2003

Ciudat: de astă dată nu am mai simțit “urcușul” spre noaptea-cea-mai-lungă. Probabil pentru că am fost prins cu alte celea.

Miercuri 24 decembrie 2003

Ajunul Crăciunului. M-aș porni la colindat/ prin sat. Dar nu poci. Din cauză de ploaie. Crăciun fără zăpada, carevasăzică nici nu este.

Am tras ieri o copie după **Săptămâna Roșie**. Am dat de o greșală taman în “Explicație”. De unde concluzia: nu e bine, în viață, să umbli cu explicații: comiți greșeli de dactilografiate.

Nimic încurajator. Și plouă. Și plouă.

Luni 29 decembrie 2003

Bolnav de oboseală.

Ca să fiu optimist în pesimismul general:

Tragedia din Iran - cutremurul de acum câteva zile care a pricinuit moartea a zeci de mii de oameni - s-ar putea să provoace, în timp, un bine: ca și cutremurul din Armenia (când?, am uitat anul) - care a constituit prima spărtură în Blocul Sovietic - și mi-au fost confirmate “teoriile” de atunci - de ce nu s-ar întâmpla și cu Iranul într-un mod asemănător: ca și Armenia, atunci, Iranul este o țară închisă; o țară terorizată de o echipă de fanatici. Cutremurul de pământ a provocat un elan de solidaritate admirabil, iar molahii au acceptat până și ajutorul american - dar nu și israelian; întredeschizându-se Zidul Iranian, prin crăpătură poate pătrunde... decadența occidentală, printre care și libertatea. Deie Domnul să se adeverească “teorica” mea.

Marti 30 decembrie 2003

Aseară mi-a telefonat Andrei Dulgher de la Londra. Să ne ureze la mulți ani de sărbători.

Totodată mi-a anunțat vești bune: băieții - Dan și Adrian - au primit “hârțiile” de cetățeni britanici. Ei, părinții le vor primi în două-trei săptămâni. M-am bucurat pentru ei.

Am întrebat de Ionel Goma. Andrei mi-a spus că s-a întors “de la pește - unde-i cam tare frig”, acum lucrează prin jurul Londrei, tot în

construcții. Am înțeles că a fost (tot de Ionel vorbesc) în Basarabia. Și-a cumpărat un apartament - "bun" la Chișinău. Când am întrebat de strănepoată, Dana Goma, Andrei mi-a povestit, chicotind, că fata ca bună elevă, a primit, la școală... "trei cărți scrise de moșu-său, Paul Goma". Asta da, bucurie! Pentru mine, fiindcă pentru Dana - și nu doar ea, sărăcuța, un moș ca mine nu slujește la mare lucru...

Am primit *Timpul* pe decembrie 2003. Multe texte foarte bune (Brumaru: "Amintiri indecente"), foarte interesante : Tereza Culianu-Petrescu - despre fratele său și despre familia Culienilor, însă am impresia că textul a fost... oprit prin tăiere...

Mi-a atras atenția altul: "Cum am descoperit pe cale experimentală că nu există exil", semnat: Bogdan Suceavă.

L-am citit, l-am recitat. Nu, nu spunea - "în realitate" - altceva decât percepușem de cum citisem titlul.

Mai încolo, în corpul revistei i se recenzează un volum din care aflu că Bogdan Suceavă este "un nume despre care se pot spune deja foarte multe lucruri. Scriitor și matematician, poet și prozator, român și american (...) consolidat de o impresionantă activitate publicistică (de la distanță, ce bine că s-a inventat e-mail-ul!) și de cele șapte volume tipărite până în prezent..."

Nu am nici un motiv și nici un drept să-i contest meritele învoluate, ca să-l maimuțăresc pe Luca Pițu - dacă nu le-am citit. Nici să mă îndoiesc de "impresionanta activitate publicistică prin e mail": nu i-o cunosc și nu sunt șanse de a-mi umple cu ea (cu publicistica emailică) găurile din bibliografie.

Un semnal de alarmă am primit dinspre titlul textul amintit, iar restul nu a contrazis prima afirmație - asta: "*Nu există exil*" (s.m.)

Ei, da, pentru matematicianul Suceavă nu există exil și cu asta, basta! Pe ce se reazemă - în afară de "calea experimentală"? Pe afirmațiile lui Bujor Nedelcovici la televiziua română, că "el este scriitor român stabilit în Franța, că nu se simte deloc un scriitor în exil".

Ei și? Matematicianul emailiot nu știe (de unde să știe, dacă el nu citește nimic, fiind extrem de ocupat cu producerea propriilor produse emailice!) că Bujor Nedelcovici nu fusese nici înainte de decembrie 1989 exilat - motiv pentru care, în vara aceluiași an, dimpreună cu Țepeneag, Breban încercase să facă - la Paris - o Uniune a Scriitorilor Români, ca s-o concureze-anuleze pe cea de la București, însă doamne-fereste să spună că Uniunea cu pricina e alcătuită din scriitori, dacă nu exilați, măcar "domiciliați în afara țării"...

Descoperirea (pe cale experimentală) a matematicianului Suceavă că nu există exil nu are importanță. El se exprimă în perfectă necunoștință de cauză (altfel spus: românește), deci nu-l voi lua în seamă, îl voi lăsa cu "experimentalele"-i care de care mai perfect inutile.

Dar nu pot să nu-mi amintesc de un alt negator al exilului românesc: fostul june și istoric Adrian Niculescu, altfel activ militant pentru drepturile omului - în exil - înainte de decembrie 89. Prin 1992, când dădea din coate și din falcă să intre în grațiile (sic) Zoiei Petre (nu a reușit, în schimb !/ a izbutit să-l "consilieze" pe Iliescu!), s-a pomenit vorbind pe hârtie cam așa - citatul respectă spiritul, nu litera:

"Exilul românesc a luat sfârșit în clipa în care Mihnea Berindei

a pus piciorul pe pământ românesc”.

Vorba celuia: ca glumă (involuntară) e bună. Legătura dintre piciorul lui Mihnea și sfârșitul exilului: evidentă!

Coincidență - ah, ce neîntâmplătoare-s unele întâmplări!: pe pagina a 2-a a *Timpului*, în dreapta-sus se află textul matematicului Suceavă anunțând descoperirea epocală: că nu există exil! - vorba lui Barbăneagră: «De ce nu...?»;

Din dreapta-jos ne face cu ochiul un textulete intitulat cum nu se poate mai... întâmplător:

“*Mofturi și moftangii*”. Totul a fost spus.

Miercuri 31 decembrie 2003

Ieri, cu o ureche ascultînd France Musique, nu am băgat de seamă că începuse un interviu cu Finkielkraut. Am vrut să închid radioul, dar crainica apucase să-l prezinte pe filosoful de serviciu ca pe “cineva care, de la o vreme și-a schimbat opiniile...” Nu puteam pierde un asemenea eveniment, deci am deschis ambele-două urechi.

Într-adevăr, ceea ce am auzit era... neamaiauzit: Finkielkraut sprijină din toată inima “inițiativa de la Geneva”! Iată că, în cele din urmă, biruie rațiunea!

Bucuria nu a durat mai mult de zece secunde. F. cu același nume din a doua frază a spus că el este de acord cu “Geneva”... “cu condiția ca palestinienii să declare în scris că renunță la clauza returului”!

Deci F. (de la filosof) a rămas tot apărătorul “demografiei Palestinei” (citește: a Israelului) - aceea fiind adevărata, unica problemă!

Am verificat jurnalul - din iulie încoace, nu am dat de însemnarea care urmează (o promisem de la Culcer, prin august, însă probabil din pricina caniculei am uitat-o - acum o preiau din *Convorbiri literare* 10 și 11/ 2003 în traducerea lui Liviu Papuc):

Sub titlul “Îl vor interzice pe Eliade și (pe) Cioran?” Jean-Claude Maurin - în *Eléments pour la civilisation européenne* nr 109, iulie 2003 - face un istoric al campaniei împotriva “antisemiților” Eliade, Cioran, Ionesco - și, ca supliment: Goma... Cum atacurile împotriva celor trei mari sunt cunoscute, mă opresc la pasajul despre mine:

“Personaj cultivat și slugarnic, Isac Chiva, foarte activ la Casa Științelor Omului, este un apropiat al Alexandrei Laignel-Lavastine și Nicolas Weil. El participă ocazional la “cruciada” acestora. Recent a fost organizator al unui colocviu de etnologie (...) ce i-a permis lui Nicolas Weil să facă o dare de seamă în *Le Monde* (...) Se întâmplă ca Alexandra să-i țină pana (sic). Citind un articol din *Les Temps modernes*, descoperi că textul a fost scris de Laignel-Lavastine.

“Printre oile negre ale trioului figurează scriitorul român Paul Goma, căruia adversarii săi nu-i iartă că n-a încetat niciodată să-i critice pe cei care-i consideră vinovați de compromisuri cu puterea comunistă sau post-comunistă românească. Edgar Reichman, în *Le Monde* i-a reproșat că a evocat într-o carte autobiografică un comisar evreu al NKVD care l-ar fi anchetat [nu: “l-ar fi anchetat”; ci “l-a arestat”] pe tatăl său în Basarabia ocupată de sovietici. Isac Chiva îi atribuie «scrieri negativiste». Opozant de-al lui Ceaușescu, Goma a

fost arestat în 1977(...). A emigrat în Franța (...) Opera i-a adus un renume mondial. În 1999 el a fost (împreună cu poetul suprarealist Gellu Naum și Mircea Ivănescu) unul din cei trei scriitori propuși la Premiul Nobel pentru literatură de către Uniunea Scriitorilor din România”.

Mă opresc aici cu citatele, fac lista “acuzatorilor” lui Eliade, Cioran, Ionescu (și eu) pomeniți de Jean-Claude Maurin:

Jean-Yves Boissau, Tertulian, Claude Lanzmann, Jean-Paul Enthoven, Bernard-Henri Lévy, Lavastine; Alfonso M. di Nola, Furio Jesi; Reichmann, Dubuisson, Norman Manea / Miron Constantinescu, în 1971; Lucien Goldman/ revista israeliană *Toladot*; Volovici, Saul Bellow, Adriana Berger, Bertrand Poirot-Delpech, Laurent Lemire, Jacques Moran, Pierre Pachet, Etienne Boisserie, Nicolas Weil, Isac Chiva, Serge și Pierre Moscovici, Patrick Kéchichian, Roger-Pol Droit, Maurice Olender, Michel Wieviorka, R. Ioanid...- cum de lipsesc Lilly Marcou, Cristina Boico, Nina Cassian, Crohmălniceanu, S. Damian, Oișteanu, Shafir...?

Acum, când mă aflu pe cale de a încheia jurnalul pe acest an trist, scăldat în sânge, sudoare, moarte, ură, mă consolez și cu ce pot:

S-a anunțat adineauri că Franța se declară în dezacord cu multiplicarea coloniilor israeliene în zona Golan.

Măcar atâta. Că, vorba românului: Franța “își permite” să se opună - în vorbe - Israelului, că și-așa este desemnată ca “antisemită fără frontiere”.

Pot eu să nu-mi aduc aminte “permisiunea” de care mă bucuram eu, în România, în anii 70?:

Așadar, în urmă cu peste 30 ani, la București, bunii prieteni ai mei, oniricii, îmi explicau răbdător :

«Tu *îți permiți* să faci pe curajosul, să sfidezi securitatea, trimițînd manuscrite în Occident - *fiindcă tu tot nu mai ai ce pierde*, dar noi...?»

Am citit adineauri în programul de TV: un episod dintr-un serial polițist a fost eliminat, nu va mai fi difuzat, din cauza protestului evreilor din... toată lumea (uite, nu știam că toată-lumea privește tembeliziunea franceză, mai cu seamă acest serial pasabil căcăcios...).

De ce? Simplu: filmul se rezema pe un fapt real, relatat în presă: o sinagogă din Paris este incendiată, toată lumea politico-culturală intră în agitațiune efervescentială, încep protestele evreilor, plouă declarațiile de solidarizare-condamnare a actului antisemit... - numai că ancheta dovedește că incendiul fusese provocat de un elev evreu, sfătuit să facă acest lucru de un rabin - “pentru cauza noastră”.

Ei, da: cauza lor este apărută pe două sferturi de minciuni, pe un sfert de provocări - tot în anul acesta un arab a înjunghiat un rabin, în sinagogă - poliția (antisemită și rasistă!) a constatat; rabinul se... zgâriase singur pe abdomen, cu coada furculiței; și tot pentru cauză.

Însă pentru că eu, orice-ar zice Buzura, Blandiana, Liiceanu, Adameșteanca, Zoia Petrii - chiar și Doina Cornea - că aș fi rău, veninos, mai ales: neiertător, uite, nu mai vorbesc de porcăriile mai sus scrise. Nu pentru că i-aș ierta - să-i ierte Dracu! - dar zic: de Anul Nou am să fiu cuminte, n-am să mai “înjur” pe nimeni dintre cei care, fie vorba între noi, o merită cu vârf și îndesat!